

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grisham_John-Pripad_Pelikan.PDB

PDB Name: Grisham_John-Pripad_Pelikan
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.11.2003
Modification Date: 5.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ Pelikán

John Grisham

KAPITOLA PRVNÍ

Nezdálo se, že by byl schopen vyvolat takový zmatek, ale vinu za mnohé z toho, co se odehrávalo dole, bylo možné připsat jemu. A to bylo vynikající. Bylo mu devadesát jedna let, byl ochrnutý, připoutaný na invalidní vozík a napojený na kyslíkovou bombu. Druhý infarkt před sedmi lety ho skoro zabil, avšak Abraham Rosenberg byl stále ještě naživu a navzdory hadičkám v nose byl stále ještě lepším právníkem, než ostatních osm. Byl poslední legendou Nejvyššího soudu a skutečnost, že dosud dýchá, dráždila dav dole.

Seděl na vozíku v kanceláři v prvním poschodí Nejvyššího soudu. Když hluk sílil, dotýkal se nohama okraje okna a nakláněl se dopředu. Nenáviděl policajty, ale pohled na jejich sevřené, vyrovnané řady byl tentokrát uklidňující. Stáli vzpřímeně a nejméně padesátitisícovému davu, žíznicímu po krvi, neustoupili ani o krok.

"Největší dav, jaký jsem kdy viděl!" zakřičel Rosenberg od okna. Byl téměř hluchý. Jason Kline, jeho starší koncipient, stál za ním. Bylo první pondělí měsíce října, zahajovací den nového zasedání soudu. Tento den se stal tradiční oslavou Prvého dodatku k ústavě. Nádherná oslava. Rosenberg byl vzrušený. Pro něho znamenala svoboda projevu svobodu páchat výtržnosti.

"Jsou tam Indiáni?" zeptal se nahlas.

Jason Kline se naklonil blíž k jeho pravému uchu. "Ano!"

"Pomalování válečnými barvami?"

"Ano. V plné zbroji."

"Tancují?"

"Ano!"

Indiáni, černí, bílí, hnědí, ženy, teplouši, milovníci stromů, křesťané, aktivisté za zákaz potratů, árijci, nacisté, ateisté, lovci, ochránci zvířat, hlasatelé nadřazenosti bílé rasy, hlasatelé nadřazenosti černé rasy, odpůrci daní, dřevorubci, farmáři - obrovské moře protestujících. A pohotovostní policie svírala černé obušky.

"Indiáni by mě měli milovat!"

"Určitě vás milují." Kline přikývl a usmál se na křehkého mužička, který měl zaťaté pěsti. Jeho ideologie byla jednoduchá: vláda rozhoduje o podnikání, jednotlivec o vládě a životní prostředí stojí nade vším. A pokud jde o Indiány, dejte jim všechno, co chtějí.

Nadávký, modlitby, zpěv, skandování a výkřiky byly stále hlasitější a příslušníci pohotovostního oddílu se semkli ještě těsněji. Dav byl větší a útočnější než v minulých letech. Situace byla napjatější. Násilí se stalo normální věcí. Na klinikách, které prováděly potraty, vybuchovaly bomby. Lékaře přepadávali a mlátili. Jednoho zabili v Pansacole, dali mu roubík, svázali ho do polohy embrya a polili ho kyselinou. Pouliční boje se staly každotýdenní záležitostí. Bojovní homosexuálové přepadávali kostely a kněze. Zastánci nadřazenosti bílé rasy působili v desítkách známých ilegálních paravojenských organizací a stále směleji útočili na černochoy, obyvatele španělského původu a Asijce. Nenávist se stala oblíbenou kratochvílí Ameriky.

A Nejvyšší soud byl samozřejmě snadným cílem. Počet vážných výhrůžných dopisů soudcům stoupl od roku 1990 desetkrát. Počet příslušníků policie Nejvyššího soudu se ztrojnásobil. Každému soudci byli na ochranu přiděleni nejméně dva agenti FBI a dalších padesát pilně zkoumalo výhrůžky.

"Nenávidí mě, vidíte?" zeptal se hlasitě a hleděl upřeně z okna.

"Některí ano," odpověděl Kline pobaveně.

Rosenberg to rád slyšel. Usmál se a zhluboka se nadechl. Osmdesát procent výhrůžek smrti bylo adresováno jemu.

"Vidíte nějaké transparenty?" zeptal se. Byl skoro slepý.

"Vidím jich dost."

"Co je na nich?"

"Jako obvykle. Smrt Rosenbergovi. Dejte Rosenberga do penze. Odřízněte mu kyslík."

"Mávají těmi stejnými zatracenými hesly už celá léta. Proč si nevymyslí něco nového?"

Koncipient neodpověděl. Abe měl být v penzi už dávno, ale jednoho dne ho odtud vynesou na nosítkách. Jeho tři

koncipienti připravovali většinu podkladů, avšak Rosenberg trval na tom, že zdůvodnění napíše sám. Dělal to tlustou fixkou a slova byla naškrobána na bílém papíře, jako když píše žák první třídy, který se učí psát. Pracoval pomalu, ale jmenován byl na doživotí, takže proč spěchat? Koncipienti jeho výroky přezkoumávali a málokdy našli chybu.

Rosenberg se dušeně zasmál. "Měli bychom Indiánům předhodit Runyana." John Runyan byl předsedou Nejvyššího soudu. Byl to tvrdý konzervativce, jmenovaný republikánským prezidentem a nenáviděný Indiány i jinými menšinami. Sedm z devíti soudců bylo jmenováno republikánskými prezidenty. Patnáct let čekal Rosenberg na demokrata v Bílém domě. Chtěl odejít, potřeboval odejít, ale nemohl strávit pomýšlení na to, že by na jeho milované místo zasedl pravičák typu Runyana.

Mohl čekat. Mohl tu sedět na svém invalidním vozíku, dýchat kyslík a chránit Indiány, černochoy, ženy, chudé, tělesně a duševně postižené a životní prostředí až do sto pěti let. A nikdo na světě s tím nemůže nic udělat, ledaže by ho zabili. A ani to by nebyl tak špatný nápad.

Hlava velkého muže pokývla, zakolísala a spočinula na rameni. Už zase spal. Kline potichu odstoupil a šel studovat do knihovny. Vrátil se za půl hodiny, aby zkontroloval kyslík a dal Abemu jeho prášky.

Kancelář předsedy Nejvyššího soudu je v prvním poschodí a je větší a lépe vybavená než ostatních osm. Předsín kanceláře se používá pro malé recepcce a formální setkání a ve vnitřní kanceláři předseda pracuje.

Dveře vnitřní kanceláře byly zavřené. V místnosti seděli předseda Nejvyššího soudu, jeho tři koncipienti, kapitán policie Nejvyššího soudu, tři agenti FBI a K. O. Lewis, náměstek ředitele FBI. Nálada byla pochmurná a všichni přítomní se snažili nevšímat si hluku, přicházejícího z ulice dole. Bylo to těžké. Předseda a Lewis diskutovali o výhrůžkách smrti z posledních dní a ostatní jen poslouchali. Koncipienti si dělali poznámky.

Za posledních šedesát dní zaznamenala FBI přes dvě stě výhrůžných dopisů, což byl nový rekord. Byl tu normální repertoár, jako "Vyhodíme soud do povětří", ale mnohé výhrůžky byly konkrétnější - uváděly jména, soudní případy a sporné otázky.

Runyan se nepokoušel skrývat svou úzkost. Z důvěrné souhrnné zprávy FBI četl jména jednotlivců a skupin, podezřelých z autorství výhrůžek. Ku-klux-klan, árijci, nacisti, Palestinci, černí separatisté, odpůrci potratů, nepřátelé homosexuálů. Dokonce IRA. Snad všichni, kromě rotariánů a skautů. Skupina z Blízkého východu, podporovaná Íránci, vyhrožovala Američanům krvavou odplatou za smrt dvou soudců v Teheránu. Neexistoval absolutně žádný důkaz o tom, že vraždy nějak souvisely se Spojenými státy. Nová domácí teroristická jednotka, známá pod jménem Podzemní armáda, zabila v Texasu federálního soudce bombou umístěnou v jeho autě. Nikdo nebyl zatčen, ale PA se k atentátu přihlásila. Byla také důvodně podezřelá ze spáchání několika bombových atentátů na kanceláře Unie pro občanská práva, ale odvedla velmi čistou práci.

"A co ti portorikánští teroristé?" zeptal se Runyan, aniž by pozvedl oči.

"Samá lehká váha. Ti nám starosti nedělají," odpověděl K. O. Lewis nenuceně. "Ti už vyhrožují dvacet let."

"No, snad už je načase, aby něco podnikli. Je pro to správné klima, nemyslíte?"

"Zapomeňte na Portorikánce, šéfe." Runyan měl rád, když mu říkali šéfe. Ne nejvyšší soudce, ani pane nejvyšší soudce. Prostě šéfe. "Vyhrožují jenom proto, že vyhrožují všichni ostatní."

"To je moc legrační," řekl šéf bez úsměvu. "Moc legrační. Byl bych nerad, kdybychom některou skupinu vynechali."

Runyan hodil svodku na stůl a třel si spánky. "Promluvíme si o bezpečnosti." Zavřel oči.

K. O. Lewis položil kopii zprávy na šéfův stůl. "Ředitel si myslí, že bychom měli přidělit každému soudci čtyři agenty, přinejmenším na nejbližší tři měsíce. Použijeme limuzín s ochrankou na cesty do práce a z práce, a policie Nejvyššího soudu zajistí ochranu a bezpečnost v budově."

"A co cesty?"

"To není moc dobrý nápad, alespoň ne teď. Ředitel si myslí, že by soudci měli zůstat v hlavním městě až do konce roku."

"Zbláznil jste se? Nebo se zbláznil on? Kdybych požádal své kolegy, aby se zařídili podle vaší rady, opustili by dnes večer město a cestovali by celý příští měsíc. To je absurdní." Runyan se zamračil na své koncipienty, kteří zhnuseně vrtěli hlavami. Opravdu absurdní.

Na Lewise to nezapůsobilo. Dalo se to čekat. "Jak si přejete. Byl to jenom návrh."

"Hloupý nápad."

"Ředitel v tomto ohledu neočekával vaši spolupráci. Na druhé straně však očekává, že ho budete předem informovat o všech cestovních plánech, abychom mohli zajistit bezpečnost."

"Chcete říct, že máte v plánu doprovázet každého soudce pokaždé, když opustí město?"

"Ano, šéfe. To máme v plánu."

"To nepůjde. Ti lidé nejsou zvyklí, aby jim někdo dělal chůvu."

"Ano, pane. A také nejsou zvyklí na to, aby se jim někdo lepil na paty. My se jen pokoušíme chránit vás a vaše ctihodné bratry, pane. Samozřejmě nikdo neříká, že musíme vůbec něco dělat. Zavolali jste nás vy, pane. Jestli si přejete, můžeme odejít."

Runyan se naklonil na židli dopředu, vrhl se na spisovou sponku a snažil se narovnat její záhyby tak, aby byla dokonale rovná. "A co tady kolem?"

Lewis si povzdechl a téměř se usmál. "Tahle budova nám nedělá starosti. Ta se dá zajistit snadno. Tady žádné potíže nečekáme."

"Tak kde?"

Lewis kývl hlavou k oknu. Hluk sílil. "Někde venku. Ulice jsou plné idiotů, maniaků a fanatiků."

"A všichni nás nenávidí."

"Zřejmě. Poslyšte, šéfe, máme velkou starost o soudce Rosenberga. Pořád ještě odmítá vpustit naše lidi do svého

domu, nutí je, aby seděli celou noc v autě na ulici. Dovolí svému oblíbenému policistovi Nejvyššího soudu - jak že se jmenuje? Ferguson - aby seděl venku u zadních dveří, ale pouze od deseti večer do šesti ráno. Do domu se nedostane nikdo, kromě soudce Rosenberga a jeho ošetřovatele. To místo není bezpečné."

Runyan si čistil nehty sponkou na spisy a trochu se sám pro sebe usmíval. Rosenbergova smrt, jakýmkoli způsobem nebo jakoukoli metodou, by byla úlevou. Ne, byla by to příležitost k oslavě. Šéf by se sice musel obléct do černého a pronést oslavnou řeč, ale za zavřenými dveřmi by se se svým koncipientem chechtal. Runyanovi se ta myšlenka líbila. "Co navrhuje?"

"Můžete s ním promluvit?"

"Zkoušel jsem to. Vysvětlil jsem mu, že je pravděpodobně nejnenáviděnějším mužem v Americe, že ho miliony lidí každý den proklínají, že by ho většina z nich ráda viděla mrtvého, že dostává čtyřikrát tolik výhružných dopisů, jako my ostatní dohromady, a že by byl pro vraha dokonalým a snadným terčem."

Lewis čekal. "A?"

"Řekl mi, abych mu políbil zadek a pak usnul."

Soudní úředníci se patřičně zasmáli, a tak si agenti FBI uvědomili, že humor je dovolený a připojili se.

"Tak co budeme dělat?" zeptal se Lewis chmurně.

"Chraňte ho, jak nejlépe umíte, dejte to písemně a nedělejte si s tím starosti. On se nebojí ničeho, včetně smrti, a když je to jedno jemu, proč byste si s tím měli lámat hlavu vy?"

"Když si dělá starosti ředitel, tak si dělám starosti i já, šéfe. To je hrozně jednoduché. Když někdo z vás přijde k úrazu, bude to pro FBI špatná reklama."

Šéf se zhoupnul v židli. Rámus venku byl nesnesitelný. Tahle porada se už táhne příliš dlouho. "Zapomeňte na Rosenberga. Třeba umře ve spánku. Větší starosti mi dělá Jensen."

"S Jensenem jsou problémy," řekl Lewis a listoval v papírech.

"Já vím, že s ním jsou problémy," řekl pomalu Runyan. "Dělá nám potíže. Teď si myslí, že je liberál. V polovině případů hlasuje s Rosenbergem. Příští měsíc bude zastáncem nadřazenosti bílé rasy a bude podporovat segregaci ve školách. Potom se zamiluje do Indiánů a bude jim chtít dát Montanu. To je jako mít duševně zaostalé dítě."

"Léčí se na deprese, víte o tom?"

"Vím, vím. Vypráví mi o tom. Vidí ve mně otce. Co bere?"

"Prozac."

Šéf si šťoural sponkou pod nehty. "A co ta instruktorka aerobiku, se kterou se scházel? Trvá to ještě?"

"Ani ne, šéfe. Nemyslím, že stojí o ženy." Lewis byl mazaný. Věděl toho víc. Podíval se na jednoho ze svých agentů a potvrdil si ten šfavnatý klep.

Runyan to ignoroval, nechtěl to slyšet. "Spolupracuje?"

"Samozřejmě, že ne. V mnoha ohledech je horší než Rosenberg. Smíme ho doprovodit až k jeho bytu a pak nás nechá sedět celou noc na parkovišti. Dokonce ani nesmíme sedět v hale. Prý by to rozčilovalo ostatní nájemníky. Tak sedíme ve voze. Z budovy a do budovy vede deset jiných cest a je nemožné ho chránit. Rád si s námi hraje na schovávanou. Každou chvíli se vyplíží ven, takže nikdy nevíme, jestli je v budově nebo ne. U Rosenberga alespoň víme, kde celou noc je. Jensen je nemožný."

"Výborně. Když ho nedokážete sledovat vy, jak by to mohl dokázat vrah?"

Na to Lewis nepomyslel. Nepostřehl humornou stránku. "Ředitel si dělá o bezpečnost soudce Jensena velké starosti."

"Nedostává tak moc výhružných dopisů."

"Je na seznamu šestý v pořadí, jen o kousek za vámi, vaše ctihodnosti."

"Takže já jsem pátý."

"Ano. Za soudcem Mannigem. Mimochodem, ten spolupracuje. Plně."

"Bojí se i svého stínu," řekl šéf, pak zaváhal. "Neměl jsem to říkat. Omlouvám se."

Lewis to ignoroval. "Po pravdě řečeno, spolupráce je celkem dobrá, až na Rosenberga a Jensena. Soudce Stone sice hodně nadává, ale dá na nás."

"Ten nadává každému, tak si to neberte osobně. Co myslíte, kam Jensen tajně chodí?"

Lewis se podíval na jednoho ze svých agentů. "Nemáme tušení."

Velká část davu se najednou spojila v jeden ohromný sbor a zdálo se, že všichni na ulici se k nim přidali. Šéf to nemohl ignorovat. Okna se třásla. Vstal a ukončil poradu.

Kancelář soudce Glenna Jensena byla v druhém patře. Byla obrácená do dvora a chráněná před hlukem ulice. Byla to prostorná místnost, ale nejmenší ze všech devíti. Jensen byl nejmladší z devíti soudců a byl šťastný, že vůbec nějakou kancelář dostal. Když ho před šesti lety ve věku čtyřiceti dvou let jmenovali, byl považován za přísného konstrukcionistu s hlubokým konzervativním přesvědčením, stejným, jako měl muž, který ho jmenoval. Jeho potvrzení senátem byla opravdová bitva. Před legislativním výborem podal Jensen špatný výkon. K citlivým problémům zaujímal obojaká stanoviska, a tak se do něho střefovali z obou stran. Republikáni byli v rozpacích. Demokraté cítili krev. Prezident dělal, co mohl, a tak byl Jensen potvrzen většinou jednoho velmi zdráhavého hlasu.

Ale dosáhl toho. Doživotně. Za těch šest let ve funkci nikoho nepotěšil. Průběh jeho schvalování se ho hluboce dotkl a on se zapísal, že se bude chovat shovívavě. To republikány rozzlobilo. Cítili se zrazeni, zejména když v sobě objevil skrytou vášeň pro práva zločinců. S nepatrným ideologickým vypětím rychle opustil pravici, posunul se ke středu a potom k levici. Pak, když se právní vědci ještě drbali ve svých kozích bradkách, přešel Jensen zase rychle k pravici a spojil se se soudcem Sloanem v jedné z jeho protivných antifeministických námitek proti rozhodnutí soudu. Jensen neměl rád ženy. Byl neutrální k náboženství, skeptický ke svobodě slova, sympatizoval s odpůrci daní, byl indiferentní k Indiánům, bál se černochů, byl tvrdý k pornografii, měkký ke zločincům a poměrně důsledný, pokud šlo o ochranu

životního prostředí. A k dalšímu rozladění republikánů, kteří kvůli jeho potvrzení cedili krev, projevil Jensen znepokojující sympatie k homosexuálům.

Na jeho žádost mu byl přidělen ošklivý případ zvaný Dumond. Ronald Dumond žil se svým mužským milencem osm let. Tvořili šťastnou dvojici, byli si navzájem zcela oddáni a byli spokojeni se společným životem. Chtěli uzavřít sňatek, avšak zákony státu Ohio takový svazek nepovolují. Potom milenec dostal AIDS a zemřel příšernou smrtí. Ronald přesně věděl, jak ho má pohřbit, ale vtom zasáhla rodina jeho milence a zabránila Ronaldovi, aby se účastnil smutečních obřadů a pohřbu. Ronald, který byl žalem málem bez sebe, žaloval rodinu a dožadoval se odškodnění za citové a psychické strádání. Příklad se potuloval šest let po soudech nižší instance a teď se najednou objevil na Jensenově stole.

Spornou otázkou byla práva "manželek" homosexuálů. Dumond se stal válečným pokřikem zastánců práv homosexuálů.

Pouhá zmínka o případu Dumond se stávala záminkou pro pouliční rvačky.

A teď měl ten případ Jensen. Dveře jeho vnitřní kanceláře zůstávaly zavřené. Jensen a jeho tři koncipienti seděli u konferenčního stolu. Už strávili nad případem Dumond dvě hodiny a nedostali se nikam. Dohodování je už unavilo. Jeden koncipient, liberál z Cornellu, si přál široké vyjádření, které by dávalo dalekosáhlá práva homosexuálním partnerům. Jensen si to přál také, avšak nebyl ochoten to připustit. Ostatní dva koncipienti byli skeptičtí. Věděli právě tak dobře jako Jensen, že bude nemožné dosáhnout většiny pěti hlasů.

Rozhovor se stočil na jiné záležitosti.

"Šéf si u tebe udělal čárku, Glenne," řekl koncipient z Duke. V soukromí ho nazývali křestním jménem. "Soudce" je takový divný titul.

Glenn si protřel oči. "To je novina."

"Jeden z jeho koncipientů mi sdělil, že šéf a FBI si dělají starosti o tvou bezpečnost. Říká, že nespolupracuješ a šéf je z toho celý pryč. Chtěl, abych ti to vyřídil." Všechny informace se předávaly prostřednictvím sítě koncipientů. Všechny.

"Očekává se od něho, že bude mít starosti. To je jeho práce."

"Chce ti přidělit další dva agenty a přeje si, abys jim povolil přístup do svého bytu. A FBI tě chce vozit do práce a z práce. A také chtějí omezit tvé cestování."

"To už jsem slyšel."

"Ano, to víme. Ale šéfov koncipient řekl, že si šéf přeje, abychom na tebe dělali nátlak, abys spolupracoval s FBI, aby ti mohla zachránit život."

"Chápu."

"A tak na tebe děláme nátlak."

"Děkuji vám. Jděte zpátky do sítě a řekněte šéfovi koncipientovi, že jste na mne nejen dělali nátlak, nýbrž že jste dělali všechno možné, a že já jsem ocenil váš nátlak i to všechno možné, ale že to šlo jedním uchem dovnitř a druhým ven."

Řekněte jim, že Glenn si myslí, že už je velký kluk."

"Dobře, Glenne. Ty se nebojíš, že ne?"

"Ani v nejmenším."

KAPITOLA DRUHÁ

Thomas Callahan byl jedním z nejoblíbenějších profesorů univerzity v Tulane, především proto, že odmítal přednášet před jedenáctou hodinou dopoledne. Hodně pil, jako většina jeho studentů, a první hodiny každého rána potřeboval k spánku a potom ke vzkříšení. Přednášky v devět nebo deset hodin považoval za ohavnost. Byl oblíbený také proto, že byl frajer. Nosil vybledlé džínsy a tvídová saka s ošoupanými záplatami na loktech, chodil bez ponožek a bez kravaty. Měl styl liberálního akademika. Bylo mu čtyřicet pět let a se svými tmavými vlasy a brýlemi s tmavými obroučkami vypadal na pětatřicet. Ale vůbec mu na tom nezáleželo. Holil se jednou týdně, až když ho vousy začaly svědět. A když bylo chladno, což se v New Orleansu stávalo zřídka, nechal si růst bradku. Říkalo se o něm, že si potrpí na studentky. Byl populární také proto, že přednášel ústavní právo, což je předmět velmi nepopulární, ale vyžadovaný. Pomocí své výjimečnosti udělal z ústavního práva zajímavý předmět, což se nikomu jinému v Tulane nepodařilo. Nikdo se o to ani nesnažil, a tak se posluchači prali o to, aby mohli třikrát týdně v jedenáct hodin poslouchat Callahanovy přednášky. V šesti vyvýšených řadách za sebou jich sedělo osmdesát. Tiše si šeptali, zatímco Callahan stál za katedrou a čistil si brýle. Bylo přesně pět minut po jedenácté. Je ještě moc brzo, myslel si.

"Kdo rozumí Rosenbergovým námitkám v případě Nash versus New Jersey?" Všechny hlavy se sklonily a místnost ztichla. Musí mít hroznou kocovinu. Má červené oči. Když začíná s Rosenbergem, znamená to tvrdou hodinu. Nikdo se nepřihlásil. Nash? Callahan se pomalu a metodicky rozhlížel po místnosti. Čekal. Mrtvé ticho.

Klika u dveří hlasitě cvakla a prolomila ticho. Dveře se rychle otevřely, otvorem elegantně proklouzla přitažlivá mladá žena v těsných sepraných džínsech a bavlněném svetru a plula podél stěny ke třetí řadě, kde obratně manévrovala mezi nabitými sedadly, až se dostala na své místo a posadila se. Chlapci ve čtvrté řadě obdivně přihlíželi. Ti v páté řadě natahovali krky, aby něco zahlédli. Již celé dva roky bylo jedním z mála potěšení na právnické fakultě dívat se, jak poctivá posluchárna a třídy svými dlouhými nohama a vytahánými svetry. Věděli, že se někde pod nimi skrývá nádherné tělo. Avšak ona ho nevystavovala na odiv. Byla jednou z party a dodržovala zákoník oblékání na právnické fakultě - džínsy, flanelové košile, staré svetry a khaki bundy nadměrných velikostí. Co by byli dali za černou koženou minisukni.

Letmo se usmála na svého souseda a na chvíli byli Callahan a jeho otázka zapomenuti. Tmavorudé vlasy jí sahaly až na

žáda. Byla to krásná dívka s dokonalými zuby a nádhernými vlasy. Do takového děvčete se každý kluk nejméně dvakrát zamiluje na střední škole. A možná alespoň jednou na fakultě.

Callahan její vstup ignoroval. Kdyby byla posluchačkou prvního ročníku a bála se ho, možná, že by se do ní pustil a párkrát jí vynadal. Starým, omšelým heslem profesorů právnické fakulty bylo: "K soudu se nikdy nesmí přijít pozdě!" Ale Callahan neměl náladu na výčitky a Darby Shawová se ho nebála. Na zlomek vteřiny zauvažoval, jestli někdo ví, že s ní spí. Asi ne. Trvala na absolutní diskrétnosti.

"Četl někdo Rosenbergovy námitky v případě Nash versus Newjersey?" Náhle se stal opět středem pozornosti a bylo mrtvé ticho. Zvednutá ruka mohla znamenat obracet se příští půl hodinu jako na rožni. Žádní dobrovolníci se nepřihlásili. Kuřáci v zadních řadách si zapálili cigarety. Většina z osmdesáti posluchačů si cosi čmárala do sešitů. Všichni měli skloněné hlavy. Bylo by příliš nápadné a riskantní listovat teď ve sbírce případů a hledat Nashe. Na to už bylo pozdě. Každý pohyb by mohl přilákat pozornost. Někdo bude nachytán na švestkách.

Případ Nash ve sbírce nebyl. Byl jedním z mnoha menších případů, o kterých se Callahan spěšně zmínil minulý týden, a teď by byl rád věděl, jestli ho někdo četl. Tím byl proslavený. Závěrečná zkouška u něho zahrnovala dvanáct set případů, a z nich tisíc nebylo ve sbírce příkladů. Zkoušky se všichni báli, ale Callahan byl velkorysý, dával dobré známky a kdo u něho propadl, musel už být pořádný pitomec.

Teď moc velkoryse nevypadal. Rozhlížel se po místnosti. Je načase najít si oběť. "Tak co, pane Sallingere? Můžete nám vysvětlit Rosenbergovu námitku?"

Ze čtvrté řady se okamžitě ozvalo: "Ne, pane profesore."

"Rozumím. Mohlo by to snad být proto, že jste Rosenbergovy námitky nečetl?"

"Ano, pane profesore."

Callahan se na něho upřeně zadíval. Jeho krvavé oči dělaly pohled ještě hrozivějším. Viděl to však jenom Sallinger, protože všichni ostatní měli oči jako přibité k sešitům. "A proč ne?"

"Protože se snažím nečíst námitky, zejména ne Rosenbergovy."

Hlupák, hlupák, hlupák. Sallinger se pokoušel přejít do protiútoků, avšak neměl munici.

"Vy máte něco proti Rosenbergovi, pane Sallingere?"

Callahan Rosenberga uctíval. Zbožňoval ho. Četl o tom muži a jeho názorech knihy. Studoval ho. Dokonce s ním jednou obědval.

Sallinger se nervózně zavrtěl. "Ale ne, pane profesore. Jenom nemám rád námitky."

V Sallingerových odpovědích bylo něco humorného, ale nikdo se nezasmál. Později nad pívem bude se svými kamarády říčet smíchy, až se bude znovu a znovu vyprávět o Sallingerovi a jeho nechuti k námitkám, zejména Rosenbergovým. Ale teď ne.

"Chápu. Čtete většinová zdůvodnění?"

Sallinger zaváhal. Jeho chabý pokus o oponování asi skončí ponižujícím nezdarem. "Ano, pane profesore. Čtu jich spoustu."

"Výborně. Tak tedy laskavě vysvětlíte většinové zdůvodnění v případě Nash versus Newjersey."

Sallinger v životě neslyšel o případě Nash, ale teď si ho bude pamatovat po celý zbytek své právnické kariéry.

"Myslím, že jsem tento případ nečetl."

"Takže vy nečtete námitky, pane Sallingere, a teď se dozvídáme, že také zanedbáváte většinová zdůvodnění. Co vlastně čtete, pane Sallingere, zamilované romány, revolverové plátky?"

Ze zadních lavic se ozval lehký smích, pocházel od studentů, kteří cítili povinnost se zasmát, ale současně na sebe nechtěli upoutat pozornost.

Sallinger, červený ve tváři, na Callahana jen zíral.

"Proč jste ten případ nečetl, pane Sallingere?" dotíral Callahan.

"Nevím. Nějak mi to asi uniklo."

Callahan to přijal dobře. "To mě nepřekvapuje. Zmínil jsem se o něm minulý týden. Minulou středu, abych byl přesný.

Bude u závěrečných zkoušek. Nechápu, jak můžete ignorovat případ, který můžete dostat u závěrečné zkoušky."

Callahan nyní pomalu přecházel před katedrou a upřeně se díval na studenty. "Obtěžoval se někdo to přečíst?"

Ticho. Callahan koukal na podlahu a dovolil, aby ticho zapůsobilo. Všechny oči byly sklopené, tužky a pera bez pohybu. Ze zadních řad se valil dým.

Konečně na čtvrtém sedadle třetí řady zvedla lehce ruku Darby Shawová a třída si kolektivně oddechla. Zase je zachránila.

Určitým způsobem se to od ní očekávalo. V ročníku byla druhá nejlepší, těsně za číslem jedna. Byla schopná odrecitovat fakta, odročení, kolize, námitky a většinová zdůvodnění prakticky ke každému případu, který na ně Callahan vytáhl. Nic jí neušlo. Tato dokonalá dívka promovala s vyznamenáním na fakultě biologie a měla v úmyslu promovat s vyznamenáním i na právnické fakultě. Potom si chtěla slušně vydělávat tím, že bude žalovat chemické společnosti za znečišťování životního prostředí.

Callahan se na ni díval s předstíraným zoufalstvím. Odešla z jeho bytu před třemi hodinami, po dlouhé noci naplněné popíjením vína a debatami o právu. Avšak o případě Nash se jí nezmínil.

"No tak dobře, slečno Shawová. Proč se Rosenberg zlobí?"

"Domnívá se, že stát New Jersey porušil Druhý dodatek k ústavě." Nedívala se na profesora.

"Správně. A aby z toho něco měl také zbytek třídy, co říká ten dodatek?"

"Mimo jiné staví mimo zákon poloautomatické střelné zbraně."

"Výborně. A jen tak pro legraci, co měl u sebe pan Nash v okamžiku zatčení?"

"Útočnou pušku AK-47."

"A co se mu stalo?"

"Byl usvědčen, odsouzen na tři roky a odvolal se." Zнала i podrobnosti.

"Jaké má pan Nash zaměstnání?"

"Ve zdůvodnění rozsudku se o tom konkrétně nemluví, ale byla tam zmínka o dodatečném obvinění z obchodu s drogami. V době zatčení neměl záznam v trestním rejstříku."

"Takže obchodoval s drogami a měl pušku AK-47. Ale byl to Rosenbergerův přítel, že ano?"

"Samozřejmě." Ted' se na něho dívala. Napětí povolilo. Většina očí ho nyní sledovala, jak pomalu přechází, rozhlíží se po místnosti a vybírá si jinou oběť. Darby na přednáškách velmi často excelovala, ale Callahan chtěl zapojit i ostatní.

"Proč si myslíte, že mu byl Rosenberg nakloněný?" zeptal se třídy.

"Má rád obchodníky s drogami." To byl Sallinger. Zraněný, ale snažící se dělat si z toho legraci. Callahan diskusi hodnotil vysoce. Usmál se na svou kořist, jako by ji vítal zpátky k novému pouštění žilou.

"Myslíte, pane Sallingere?"

"Jistě. Překupníci drog, obtěžovatelé malých dětí, obchodníci se zbraněmi i teroristé. Rosenberg tyto lidi velice obdivuje. Jsou to jeho slabé a zneužívané děti, které musí ochraňovat." Sallinger se snažil vypadat spravedlivě rozhořčený.

"A podle vašeho učeného názoru, pane Sallingere, co je třeba s těmito lidmi udělat?"

"To je jednoduché. Měli by mít spravedlivý soud s dobrým advokátem a pokud jsou vinni, spravedlivý a rychlý rozsudek." Sallinger byl nebezpečně blízko tomu, aby se vyjadřoval jako pravičák, zastávce pořádku a práva, což bylo mezi studenty práva tulanské univerzity považováno za smrtelný hřích.

Callahan si založil ruce. "Pokračujte, prosím."

Sallinger cítil past, ale rozvíjel svou teorii dále. Neměl co ztratit. "Mám na mysli to, že jsme četli mnoho případů, kde se Rosenberg pokoušel napravovat ústavu a vytvořit nové únikové cesty k vyloučení důkazů, aby tak pomohl zjevně vinnému obžalovanému zůstat na svobodě. Je to téměř nechutné. Myslím si, že všechna vězení jsou krutá a nepřírozená místa, a proto by podle Osmého dodatku měli být všichni trestanci propuštěni. Díky Bohu je teď v menšině, ve scvrkající se menšině."

"Vám se líbí současná orientace Nejvyššího soudu, že ano, pane Sallingere?" Callahan se najednou usmíval i mračil.

"Rozhodně ano."

"A jste jedním z těch normálních, plnokrevných, vlasteneckých Američanů, kteří si přejí, aby ten starý parchant umřel ve spánku?"

Několik lidí v místnosti se zasmálo. Ted' už nebyl smích tak nebezpečný. Sallinger byl příliš chytrý na to, aby odpověděl po pravdě. "To bych nepřál nikomu," řekl téměř rozpačitě.

Callahan opět chodil po místnosti. "No tak vám děkuji, pane Sallingere. Vaše komentáře mě vždycky potěší. Jako obvykle jste nám poskytl laický názor na právo."

Smích byl mnohem hlasitější. Sallinger se začervenal a klesl na svou židli.

Callahan se nesmál. "Rád bych pozvedl intelektuální úroveň této diskuse. Tak tedy, slečno Shawová, proč Rosenberg sympatizuje s Nashem?"

"Druhý dodatek k ústavě poskytuje všem lidem právo vlastnit a nosit zbraň. Podle soudce Rosenberga je to třeba chápat doslovně a absolutně. Nemá být zakázáno nic. Jestliže chce mít Nash pušku AK-47, ruční granát nebo bazuku, nemůže stát New Jersey schválit zákon, který by mu to zakazoval."

"Souhlasíte s ním?"

"Ne. A nejsem sama. Bylo to rozhodnuto osmi hlasy proti jednomu. Nikdo se k němu nepřipojil."

"Jaké zdůvodnění uvedlo ostatních osm?"

"To je do očí bijící. Státy mají závažné důvody zakazovat prodej a vlastnictví určitých typů zbraní. Zájem státu New Jersey převažuje nad právy pana Nashe, vyplývajícími z Druhého dodatku. Společnost nemůže dovolit jednotlivcům, aby vlastnili složitě moderní zbraně."

Callahan se na ni pozorně díval. Přitažlivých studentek práva bylo v Tulane málo, ale kdykoli nějakou objevil, neváhal ani chvíli. V posledních osmi letech byl docela úspěšný. Většinou to bylo snadné. Na právnickou fakultu přicházely ženy svobodomyšlné a bez předsudků. Darby byla jiná. Poprvé si jí všiml v knihovně v druhém semestru prvního ročníku a trvalo mu měsíc, než přijala jeho pozvání na oběd. "Kdo napsal většinové zdůvodnění?" zeptal se jí.

"Runyan."

"A vy s ním souhlasíte?"

"Ano. Byl to ve skutečnosti snadný případ."

"A co se tedy stalo Rosenbergovi?"

"Myslím, že nenávidí zbytek Nejvyššího soudu."

"Takže vznášá námitky jenom proto, aby působil potíže."

"Často tomu tak je. Jeho názory se stávají stále více neudržitelné. Vezměte si Nashe. Pro liberála jako je Rosenberg je problém kontroly zbraní jednoduchý. Měl napsat většinové zdůvodnění, a před deseti lety by to také byl udělal. V kauze Fordice versus Oregon v roce 1977 zaujal k Druhému dodatku mnohem užší stanovisko. Jeho nedůslednost je téměř zarážející."

Callahan na případ Fordice zapomněl. "Chcete snad naznačit, že je soudce Rosenberg senilní?"

Jako boxer už téměř omámený ranami nastoupil Sallinger do závěrečného kola. "Je to blázen a vy to víte. Jeho názory se nedají obhájit."

"Ne vždycky, pane Sallingere, ale alespoň je pořád ještě na svém místě."

"Je tam jeho tělo, jeho mozek je mrtvý."

"Ještě dýchá, pane Sallingere."

"Ano, dýchá s pomocí stroje. Musejí mu do nosu pumpovat kyslík."

"I to se počítá, pane Sallingere. Je posledním z velkých právnických aktivistů a pořád ještě dýchá."

"Raději byste tam měl zavolat a přesvědčit se," řekl Sallinger a jeho slova doznívala. Řekl toho dost. Ne, řekl toho příliš. Sklonil hlavu, když se na něho jeho profesor upřeně zadíval. Sklonil se ke svému poznámkovému sešitu a začal se divit, proč to vlastně všechno řekl.

Callahan se na něho podíval a pak začal znovu chodit po místnosti. Měl opravdu velkou kocovinu.

KAPITOLA TŘETÍ

Alespoň vypadal jako starý farmář. Měl slaměný klobouk, čisté montérky s náprsenkou, pečlivě vyžehlenou pracovní khaki košili a vysoké boty. Žvýkal tabák a plival do černé vody pod molem. Žvýkal jako farmář. Jeho dodávka, ačkoli to byl poslední model, byla otlučená a vypadala, že jezdí po prašných cestách. Měla poznávací značku státu Severní Karolína. Stála zaparkovaná v písku na konci mola o sto metrů dál.

Byla půlnoc prvního pondělka v říjnu, a on měl ještě půl hodiny čekat v temném chladu opuštěného mola, zamyšleně žvýkat, opírat se zamyšleně o zábradlí a upřeně hledět na moře. Byl sám a věděl, že bude sám. Tak to bylo v plánu. Molo bylo v tuhle dobu vždycky opuštěné. Občas se po pobřeží mihly reflektory auta, ale v tuto hodinu se nikdy nezastavily.

Pozoroval červená a modrá světla kanálu. Byla daleko od břehu. Zkontroloval čas, aniž by pohnul hlavou. Mraky byly nízké a husté. Bude obtížné zpozorovat člun, dokud nebude téměř u mola. Tak to bylo v plánu.

Dodávka nebyla ze Severní Karolíny a on nebyl farmářem. Poznávací značka byla ukradená z havarovaného nákladního auta ve sběrně starého železa blízko Durhamu. Dodávku ukradli v Baton Rouge. Farmář nebyl odnikud a nedopustil se žádné z těch krádeží. Byl to profesionál a drobnou špinavou práci za něho dělali jiní.

Po dvaceti minutách čekání se objevil tmavý předmět směřující k molu. Ozval se tichý, tlumený zvuk motoru, který postupně sílil. Předmět se změnil v malé plavidlo s nějakou zamaskovanou siluetou, jež byla sehnutá a obsluhovala motor. Farmář se nepohnul ani o centimetr. Zvuk motoru ustal a na klidné vodě asi deset metrů od břehu se objevil černý gumový vor. Podle břehu se nepohybovaly žádné reflektory.

Farmář si pozorně vložil mezi rty cigaretu, zapálil ji, dvakrát zatáhl a pak ji palcem vystřelil do poloviční vzdálenosti k voru.

"Jaká je to cigareta?" zeptal se muž na vodě směrem vzhůru. Viděl obrys farmáře u zábradlí, ale neviděl mu do obličeje.

"Lucky Strike," odpověděl farmář. Ta hesla jsou opravdu hloupá hra. Kolik dalších černých gumových vorů může asi tak připlout z Atlantiku právě k tomuto starému molu přesně v tuto dobu? Je to hloupé, ale, ach, tak strašně důležité!

"Luke?" ozval se hlas ze člunu.

"Sam," odpověděl farmář. Muž se jmenoval Khamel, ne Sam, avšak Sam musí stačit pro nejbližších pět minut, dokud Khamel nezakotví svůj vor.

Khamel neodpověděl, ani se to od něho nežádalo, ale rychle nastartoval motor a vedl vor podle okraje mola k pobřeží. Luke ho nahoře sledoval. Setkali se u dodávky, ale ruku si nepodali. Khamel položil svůj černý sportovní vak Adidas mezi ně a auto vyrazilo po pobřeží.

Luke řídil a Khamel kouřil. Jeden druhého si nevšíмали. Neodvážili se na sebe podívat. Khamel měl husté vousy, tmavé brýle a černý rolák. Jeho obličej byl zlověstný, nebylo ho však možné identifikovat. Luke ho ani nechtěl vidět. Součástí jeho úkolu, kromě toho, že počká na toho cizince z moře, bylo nedívat se na něho. Bylo to vlastně snadné. Na tento obličej byl vydán zatykač v devíti zemích.

Za mostem v Manteu si Luke zapálil další Lucky Strike a uvědomil si, že se už jednou setkali. Bylo to krátké, avšak přesně načasované setkání na letišti v Římě před pěti nebo šesti lety, pokud si mohl vzpomenout. K vzájemnému představení nedošlo. Místem setkání byl záchod. Luke, tehdy v dokonale padnoucím obleku vysokého amerického úředníka, položil příruční kufík z úhoří kůže těsně ke stěně u umyvadla, v němž si pomalu oplachoval ruce, a kufík náhle zmizel. Na okamžik zahlédl toho muže - teď si byl jistý, že to byl Khamel - v zrcadle. O půl hodiny později vybuchl ten kufík pod nohama britského velvyslance v Nigérii.

Ve svém neviditelném bratrstvu slyšel Luke často šeptem mluvit o Khamelovi, muži mnoha jmen, mnoha tváří a mnoha jazyků, o vrahovi, který zabíjel rychle a nezanechával stopy, o vybíravém zabijákovi, který se toulal po světě a nebylo možné ho najít. Jak tak jeli temnotou k severu, usadil se Luke na svém sedadle, střechu klobouku měl skoro na nose, zápěstí volně položená na volant, a snažil se vzpomenout si na historky, které o svém pasažérovi slyšel. Dokázal úžasné teroristické činy. Byl tu ten britský velvyslanec. Také zákeřné přepadení sedmnácti izraelských vojáků na západním břehu v roce 1990 se připisovalo Khamelovi. Byl jediným podezřelým v roce 1985, kdy byl bombou umístěnou do auta zabit bohatý německý bankéř s celou rodinou. Říkalo se, že jeho honorář činil tři miliony dolarů na ruku. Většina expertů tajných služeb věřila, že stál v roce 1981 za atentátem na papeže. Ale Khamelovi dávali vinu skoro za všechny nevyřešené teroristické útoky a vraždy. Bylo snadné svalovat na něho vinu, protože nikdo doopravdy nevěděl, jestli existuje.

To Luka vzrušovalo. Teď měl Khamel pracovat na americké půdě. Cíl Luke neznal, ale měla být prolita významná krev. Za svítání zastavila ukradená farmářská dodávka v Georgetownu, na roku Třicáté první ulice a ulice M. Khamel vzal svůj sportovní vak, nic neřekl a vystoupil na chodník. Šel několik bloků na východ k hotelu Čtyři roční doby, v hale si koupil Post a nenuceně vyjel výtahem do sedmého poschodí. Přesně ve čtvrt na osm zaklepal na dveře na konci chodby. "Ano?" zeptal se nervózní hlas.

"Hledám pana Snellera," řekl Khamel pomalu dokonalou angličtinou rodilého Američana a přitom zakryl palcem kukátko na dveřích.

"Pan Sneller?"

"Ano. Edwin F. Sneller."

Klika u dveří se nepohnula ani necvakla a dveře se neotevřely. Po několika vteřinách se pode dveřmi objevila bílá obálka. Khamel ji zvedl. "Okey", řekl hlasitě, aby to Sneller, či kdo to byl, slyšel.

"Je to vedle," řekl Sneller. "Čekám na vaše zavolání." Podle přízvuku to byl Američan. Na rozdíl od Luka nikdy Khamela neviděl a ani po tom netoužil. Luke ho už viděl dvakrát a měl opravdu štěstí, že byl ještě naživu.

Khamelův pokoj měl dvě postele a malý stolek u okna. Závěsy byly pečlivě zataženy, takže se dovnitř nemohlo dostat slunce. Položil sportovní vak na jednu z postelí vedle dvou nabitých aktovek. Šel k oknu, podíval se ven a zvedl telefon.

"To jsem já," řekl Snellerovi. "Povězte mi o tom autě."

"Je zaparkované na ulici. Obyčejný bílý ford s connecticutskou poznávací značkou. Klíčky jsou na stole." Sneller mluvil pomalu.

"Ukradený?"

"Samozřejmě, ale čistý."

"Nechám ho na letišti v Dullesu krátce po půlnoci. Chci, abyste ho zničili, okey?" Jeho angličtina byla dokonalá.

"Takové jsou mé pokyny." Sneller byl výkonný a spolehlivý.

"Je to velmi důležité, okey? Chci nechat revolver ve voze. Revolvery zanechávají kulky a lidé si mohou všimnout aut, proto je nezbytně nutné úplně zničit auto a všechno v něm. Rozumíte?"

"Takové jsou mé pokyny," opakoval Sneller. To poučování se mu nelíbilo. Nebyl v té zabíjáčce hře žádným nováčkem. Khamel se posadil na kraj postele. "Ty čtyři miliony přišly před týdnem, bohužel o den později, než měly. Teď jsem ve Washingtonu, tak chci ty další tři."

"Budou poukázány telegraficky před polednem. Tak zněla dohoda."

"Ano, ale ta dohoda mi dělá starosti. Nezapomeňte, že jste se zpozdili o den."

To Snellera rozzlobilo, a protože zabíják byl ve vedlejší místnosti a nechystal se vyjít, mohl si dovolit to dát najevo. "To je chyba banky, ne naše."

To zase rozzlobilo Khamela. "Tak dobře. Chci, abyste vy a vaše banka telegraficky poukázali ty tři miliony na účet v Zurichu, jakmile banky v New Yorku otevrou. Zkontroluji si to."

"Okey."

"Okey, a nechci mít žádné problémy, až skončím práci. Budu dvacet čtyři hodin v Paříži a odtamtud pojedu rovnou do Zurichu. Chci, aby tam byly všechny ty peníze, až přijedu."

"Budou tam, pokud práci doděláte."

Khamel se pro sebe usmál. "Práci dodělám do půlnoci, pane Snellere. Tedy pokud jsou vaše informace správné."

"V tomto okamžiku jsou správné. A žádné změny se dnes neočekávají. Naši lidé jsou v ulicích. Všechno je v těch dvou aktovkách. Mapy, diagramy, rozvrhy, nástroje a věci, které jste si přál."

Khamel se podíval na aktovky za sebou. Pravou rukou si protřel oči. "Potřebuji si zdřímnout," zamumlal do telefonu.

"Nespál jsem dvacet čtyři hodin."

Sneller nevěděl, co má na to říct. Bylo spousta času, a když si Khamel potřebuje zdřímnout, tak ať si zdřímně. Platí mu deset milionů.

"Chtěl byste něco k jídlu?" zeptal se Sneller neobratně.

"Ne. Zavolejte mi za tři hodiny, přesně v půl jedenácté." Položil sluchátko a natáhl se na postel.

Druhý den podzimního zasedání byly ulice čisté a tiché. Soudci strávili den u soudu, poslouchali jednoho právníka za druhým, jak předkládají komplikované i zcela nudné případy. Rosenberg to většinou zaspal. Probral se, když generální prokurátor z Texasu požadoval, aby jistý odsouzenec na smrt dostal lék, který by ho přivedl do bdělého stavu, než dostane smrtící injekci. "Když je duševně nemocný, jak může být popraven?" zeptal se Rosenberg nevěřivě. "To je jednoduché," odpověděl generální prokurátor z Texasu. "Jeho nemoc je možno kontrolovat léky. Tak mu dáme malou injekci, aby byl přičetný, a potom mu dáme druhou, která ho zabije. Všechno to vypadá pěkně a podle ústavy."

Rosenberg chvíli argumentoval a zlobil se, ale potom ztratil páru. Jeho malý invalidní vozík byl mnohem níž, než masivní kožené trůny jeho bratrů. Vypadal dost žalostně. V minulosti to byl tygr, nelitostný zstrašovatel, který dokázal rozsekat i nejprohnanější právníky. Ale teď už ne. Začal mumlat a pak zavadl. Generální prokurátor se ironicky usmál a pokračoval ve výkladu.

Během posledního bodu ústního jednání toho dne, suchopárném případě desegregace ve Virginii, začal Rosenberg chrápat. Šéf Runyan se podíval dolů ze svého soudcovského křesla a Jason Kline, Rosenbergův starší koncipient, pochopil. Pomalu strkal invalidní vozík dozadu, pryč od soudní stoličky, ven ze soudní síně. Rychle ho tlačil zadní chodbou.

Soudce se probral ve své kanceláři, vzal si prášky a sdělil svým koncipientům, že chce jít domů. Kline informoval FBI a za chvíli Rosenberga naložili na zadní plošinu jeho dodávky, zaparkované v podzemní garáži. Přihlíželi dva agenti FBI. Ošetřovatel Frederic upevnil vozík a seržant Ferguson z policie Nejvyššího soudu vklouzl za volant dodávky. Soudce nesnesl ve své blízkosti žádného agenta FBI. Mohli sledovat jeho auto, mohli pozorovat jeho dům z ulice a mohli být šťastní, že je pustil tak blízko. Nedůvěřoval policajtům a ještě méně důvěřoval agentům FBI. Nepotřeboval ochranu. Na Volta Street v Georgetownu dodávka zpomalila a zacouvala na krátkou příjezdovou cestu. Ošetřovatel Frederic a seržant Ferguson opatrně zavezli soudce dovnitř. Agenti se dívali z ulice, ze svého černého vládního vozu Dodge

Aries. Trávník před domem byl maličký a jejich auto bylo kousek od předního vchodu. Byly téměř čtyři hodiny odpoledne.

Po několika minutách Ferguson povinně vyšel ven a promluvil s agenty. Po dlouhém dohadování dal Rosenberg před týdnem souhlas k tomu, aby Ferguson po odpoledním návratu tiše prohlédl všechny místnosti nahoře i dole. Potom musel Ferguson odejít, ale mohl se vrátit přesně v deset hodin večer a sedět před zadním vchodem přesně do šesti hodin ráno. Nesměl to být nikdo jiný než Ferguson a ten už měl přesčasů plné zuby.

"Všechno je v pořádku," řekl agentům. "Vrátím se v deset."

"Pořád ještě žije?" zeptal se jeden z agentů. Byla to obvyklá otázka.

"Obávám se, že ano." Když šel Ferguson k dodávce, vypadal unaveně.

Frederic byl baculatý a slabý, ale na ošetřování svého pacienta sílu nepotřeboval. Upravil trochu polštáře, zvedl soudce z vozíku a položil ho opatrně na pohovku, kde zůstane další dvě hodiny a bude podřimovat a dívat se na vysílání CNN. Frederic si připravil chlebiček se šunkou a talíř sušenek a listoval v National Enquireru na kuchyňském stole. Rosenberg si cosi nahlas zamumlal a dálkovým ovladačem přehodil kanál.

Přesně v sedm hodin měl na stole večeři - slepičí polévku, vařené brambory a dušenou cibuli - dieta po mrtvici - a Frederic ho přistrčil ke stolu. Rosenberg trval na tom, že bude jíst sám. Nebyl to pěkný pohled. Frederic se raději díval na televizi. Později ten svinčík uklidí.

V devět hodin soudce vykoupal, oblékl ho do županu a uložil ho do postele. Byla to úzká, světle zelená postel z vojenské nemocnice, se seřiditelným sklonem, ovládaným tlačítky, tvrdou matrací a stahovacím bočním zábradlím, které chtěl mít Rosenberg spuštěné. Místnost za kuchyní používal celých třicet let, než dostal první záchvat mrtvice, jako malou studovnu. Teď se proměnila v nemocniční pokoj, páchla dezinfekcí a blížící se smrtí. Vedle postele stál velký stůl s nemocniční lampou a nejméně dvaceti lahvičkami prášků. Tlusté a těžké právnické knihy byly spořádaně naskládány v řadách po celé místnosti. Vedle stolu seděl na ošumělém rozkládacím křesle ošetřovatel. Začal předčítat ze spisu. Bude čist, dokud neuslyší chrápání - to byl každodenní rituál. Četl pomalu, vykřikoval slova na Rosenberga, který strnule, bez hnutí, poslouchal. Spis se týkal případu, k němuž bude psát většinové zdůvodnění. Chvilku vstřebával každé slovo.

Po hodině čtení a křičení byl Frederic unavený a soudce tiše usínal. Zvedl lehce ruku a pak zavřel oči. Tlačítkem u postele ztlumil světlo. Místnost byla skoro ve tmě. Frederic trhl tělem dopředu a křeslo se rozložilo. Položil spis na podlahu a zavřel oči. Rosenberg chrápal.

Nebude chrápat dlouho.

Krátce po desáté, když byl celý dům tichý a tmavý, se lehce otevřely dveře skříně v ložnici v prvním patře a Khamel vyklouzl ven. Náplety na zápěstích, nylonová čepice a běžecké trenýrky měly barvu pruské modři. Tričko s dlouhými rukávy, ponožky a běžecké boty byly bílé s modrým lemováním. Dokonalé sladění barev. Khamel, běžec pro zdraví. Byl hladce oholený a jeho vlasy pod čapkou byly teď velmi krátké, světlé, skoro bílé.

V ložnici byla tma, právě tak jako v předsíni. Schody pod běžeckými botami slabě zavržaly. Khamel měřil sto sedmdesát osm centimetrů a vážil necelých sedmdesát kilogramů. Neměl na sobě ani gram tuku. Šel napjatě a lehce, aby jeho pohyby byly rychlé a neslyšné. Schodiště končilo ve vstupní hale nedaleko předních dveří. Věděl, že ve voze u chodníku sedí dva agenti, kteří se pravděpodobně na dům nejdívají. Věděl, že Ferguson přišel před sedmi minutami. Ze zadní místnosti slyšel chrápání. Když čekal v šatníku, pomýšlel na to, že udeří dříve, než přijde Ferguson, aby ho nemusel zabít. Nešlo mu o zabijení, to nebyl problém, ale jedna mrtvola navíc přidělávala starosti. Ale mylně se domníval, že Ferguson se pravděpodobně hlásí ošetřovateli, když nastoupí do služby. Pokud ano, pak by Ferguson našel masakr a Khamel by ztratil několik hodin náskoku. Proto počkal až do teď.

Nehlučně proklouzl halou. V kuchyni svítilo malé světlo, čímž se zvyšovalo nebezpečí. Khamel se na sebe zlobil, že nezkontroloval žárovku a nevyšrouboval ji. Ta drobná chyba byla neomluvitelná. Sklonil se pod okno, které vedlo na zadní dvůr. Ferguson neviděl, i když o něm věděl, že měří sto osmdesát pět centimetrů, je mu šedesát jedna let, má šedý zákal a svým revolverem ráže devět milimetrů by netrefil ani stodolu.

Rosenberg i Frederic chrápal. Khamel se usmál, přikrčil se ve dveřích a rychle vytáhl automatickou pistoli ráže šest milimetrů a tlumič. Obojí měl náplastí připevněné k tělu. Našrouboval deseticentimetrový válec na hlaveň a vklouzl do místnosti. Ošetřovatel byl roztažený v rozkládacím křesle, nohy ve vzduchu, ruce visely dolů, ústa otevřená. Khamel přiložil konec tlumiče dva centimetry od jeho pravého spánku a třikrát vystřelil. Ruce vyletěly do vzduchu a nohy sebou trhly, ale oči zůstaly zavřené. Khamel rychle natáhl ruku k vráscitě a bledé hlavě soudce Abrahama Rosenberga a vypálil do ní další tři kulky.

V místnosti nebyla okna. Celou minutu se díval na mrtvá těla a poslouchal. Ošetřovatelovy paty sebou několikrát trhly, pak znehybněly. Těla ležela klidně.

Ferguson chtěl zabít vevnitř. Bylo jedenáct minut po jedenácté, čas, kdy by mohl některý ze sousedů jít naposledy před spaním vyvenčit psa. Kradl se temnotou k zadním dveřím a spatřil policajta, jak bezstarostně přechází podle dřevěného plotu vzdáleného asi sedm metrů. Khamel instinktivně otevřel zadní dveře, rozsvítil světlo na patiu a řekl nahlas: "Fergusone!"

Nechal dveře otevřené a schoval se v tmavém koutě vedle ledničky. Ferguson se poslušně štrachal přes malé patio do kuchyně. Nebylo to neobvyklé. Frederic ho často volal, když Jeho Ctihodnost usnula. Pili instantní kávu a hráli žolíky. Káva nebyla a Frederic ho nečekal. Khamel mu vpálil tři kulky do týla a on s hlasitým úderem upadl na kuchyňský stůl. Khamel zhasl světlo na patiu a odšrouboval tlumič. Už ho nebude potřebovat. Nacpal ho i s pistolí pod náplast.

Podíval se z předního okna. Stropní světlo v autě bylo rozsvícené a agenti si četli. Překročil Ferguson, zamkl zadní dveře a zmizel ve temnotě malého trávníku za domem. Tiše přeskočil dva ploty a byl na ulici. Začal poklusuvat. Khamel,

běžec pro zdraví.

Na temném balkoně kina Montrose seděl osamělý Glenn Jensen a díval se na nahé a velmi aktivní muže na plátně. Jedl praženou kukuřici z velké krabice a nevšímal si ničeho než těch těl. Byl oblečen dost konzervativně: tmavomodrá pletená vesta, bavlněné kalhoty, plátěnky. Široké brýle proti slunci mu zakrývaly oči a měkký semišový klobouk mu kryl hlavu. Měl obličej, na který se snadno zapomínalo a pokud se zamaskoval, nemohl ho nikdo poznat. Zvláště o půlnoci na opuštěném balkoně téměř prázdného pornokina pro homosexuály. Žádné náušnice, hedvábné šátky, zlaté řetězy, nic, co by naznačovalo, že hledá společníka. Chtěl být ignorován.

Ta hra na kočku a myš s FBI a celým světem byla napínavá. Dnes večer agenti poslušně zaparkovali na parkovišti před jeho domem. Jiní dva parkovali u vchodu blízko zadní verandy a on jim dovolil, aby tam seděli čtyři a půl hodiny, než se zamaskoval, nonšalantně sešel do garáže v suterénu a odjel přítelovým autem. Budova má příliš mnoho vchodů na to, aby je ti ubozí agenti FBI mohli uhlídat. Do jisté míry mu jich bylo líto, ale byl to jeho život. Když ho nemohou najít agenti FBI, jak by ho mohl najít vrah?

Balkon byl rozdělen na tři malé sekce, každá měla šest řad. Byla velká tma, jediným světlem byl těžký modrý paprsek projektoru vzadu. Venku v uličce byla naskládaná rozbitá sedadla a složené stolky. Sametové závěsy na stěnách byly roztrženy a padaly. Byl to skvělý úkryt.

Kdysi se obával, že ho odhalí. Několik měsíců po svém jmenování byl vyděšený. Nebyl schopen jíst kukuřici a nemohl vychutnat film. Říkal si, že pokud ho někdo přistihne nebo pozná, nebo pokud bude odhalen nějakým jiným hrozným způsobem, bude jednoduše tvrdit, že dělá výzkum kvůli právě projednávanému případu obscennosti. V jednacím pořádku se vždycky nějaký takový případ najde a možná, že by tomu věřili. Tato výmluva by mohla obstát, opakoval si, a stával se smělejší. Ale jedné noci v roce 1990 vznikl v jednom kině požár a zahynuli čtyři lidé. Jejich jména byla v novinách. Senzační zpráva. Soudce Glenn Jensen byl náhodou zrovna na záchodě, když zaslechl křik a ucítil kouř.

Vyběhl na ulici a zmizel. Všechny mrtvé našli na balkoně. Jednoho z nich znal. Na dva měsíce se vzdal kina, ale pak začal znovu. Potřebuji další výzkum, říkal si.

Líbilo se mu kino Montrose, protože v úterý promítali celou noc, ale nikdy tam nebylo plno. Měl rád praženou kukuřici a točené pivo stálo padesát centů.

Ve střední sekci se k sobě tulili a osahávali se dva starci. Jensen se na ně občas podíval, ale soustředil se na film. Je to smutné, myslel si, když je člověku sedmdesát, hledí do očí smrti, vyhýbá se AIDS a musí se uchýlit do vyhnanství špinavého balkonu, aby našel štěstí.

Brzy se k nim na balkonu připojil čtvrtý muž. Podíval se na Jensena a na oba muže v objetí a šel tiše se svým točeným pivem a kukuřicí do zadní řady střední sekce. Projekční kabina byla přímo za ním. Po jeho pravici, o tři řady níž, seděl soudce. Před ním se líbali a šeptali si šediví staří milenci. Chichotali se a nevnímali okolní svět.

Khamel byl vhodně oblečený. Přiléhavé džínsy, černá hedvábná košile, náušnice, tmavé brýle v rámečcích z rohoviny, úhledně zastřížené vlasy a knírek. Vypadal jako správný teplouš. Homosexuál Khamel.

Počkal několik minut, potom se posunul doprava a sedl si k uličce. Nikdo si toho nevšímal. Kdo by se staral o to, kde sedí?

Dvacet minut po půlnoci ztratili staří muži páru. Vstali, ruku v ruce po špičkách odcházeli a přitom si stále šeptali a chichotali se. Jensen se na ně ani nepodíval. Byl zcela zabrán do filmu, hromadných orgií na jachtě uprostřed hurikánu. Khamel se jako kočka přemístil přes úzkou uličku na sedadlo tři řady za soudcem. Upíjel pivo. Byli sami. Počkal minutu a rychle se posunul o řadu níž. Jensen byl od něho na dva metry.

Hurikán nabíral na síle a orgie taky. Řev větru a výkřiky účastníků orgie byly v malém kině ohlušující. Khamel postavil pivo a kukuřici na zem a vytáhl od pasu metr dlouhé lyžařské nylonové lanko. Rychle si omotal konce lanka okolo obou rukou a překročil řadu židlí před sebou. Jeho kořist těžce dýchala. Krabice s kukuřicí se chvěla.

Útok byl rychlý a brutální. Khamel zadrhl lanko přesně pod hrtanem a prudce zatáhl. Trhl lankem směrem dolů a vyvrátil hlavu přes opěradlo sedadla. Vaz se čistě zlomil. Zakroutil lanko a zavázal ho vzadu na krku. Do uzlu smyčky vložil dvacet centimetrovou ocelovou tyčinku a utahoval smyčku, až maso prasklo a začala téct krev. Za deset vteřin bylo po všem.

Hurikán najednou přestal a na oslavu toho vypukla další orgie. Jensen se na sedadle zhroutil. Kukuřice se mu rozsypala kolem bot. Khamel nebyl z těch, kdo by si s obdivem prohlíželi svou práci. Sešel z balkonu, nenuceně prošel mezi policiemi s časopisy a různými pomůckami v hale a zmizel na chodníku.

Odjel nenápadným bílým fordem s connecticutskou poznávací značkou na letiště Dulles, na záchodě se převlékl a počkal na svůj let do Paříže.

KAPITOLA ČTVRTÁ

První dáma byla na západním pobřeží. Účastnila se série snídaní za pět tisíc dolarů na osobu, při nichž bohatí snobové ochotně vyhazovali peníze za studená vejce, laciné šampaňské a možnost být viděni a možná i vyfotografováni s královnou. Tak se jí totiž říkalo. A tak když zazvonil telefon, ležel prezident v posteli sám. Podle slavné tradice amerických prezidentů i on během minulých let uvažoval o milence. Ale teď se to zdálo nerepublikánské. Kromě toho byl starý a unavený. Často spal sám, i když byla královna v Bílém domě.

Měl tvrdý spánek. Telefon zazvonil dvanáctkrát, než ho uslyšel. Sáhl po sluchátku a podíval se na hodiny. Půl páté ráno. Poslouchal, vyskočil z postele a za osm minut byl v Oválné pracovně. Žádná sprcha, žádná kravata. Posadil se

spořádaně za svůj psací stůl a upřeně hleděl na Fletchera Coala, šéfa svého štábu.

Coal se usmíval. Jeho dokonalé zuby a holá hlava se leskly. Bylo mu teprve třicet sedm let. Před čtyřmi lety jako zázrakem zachránil upadající volební kampaň a dostal svého šéfa do Bílého domu. Byl to lstivý manipulátor a bezohledný rváč, který se zuby nehty prodral až do prezidentova nejužšího kruhu a nyní byl druhý v pořadí. Mnozí se na něho dívali jako na skutečného šéfa. Pouhá zmínka o něm naháněla nižšímu personálu strach.

"Co se stalo?" zeptal se prezident pomalu.

Coal přecházel před prezidentovým stolem. "Moc toho nevím. Jsou oba mrtví. Dva agenti FBI našli Rosenberga kolem jedné hodiny ráno mrtvého v posteli. Také jeho ošetřovatel a policista Nejvyššího soudu byli zavražděni. Všichni tři byli zabiti výstřely do hlavy. Velmi čistá práce. Zatímco to FBI a washingtonská policie vyšetřovali, dostali zprávu, že Jensena našli mrtvého v nějakém teploušském klubu. Našli ho před několika hodinami. Voyles mi volal ve čtyři a já jsem zavolal vás. On a Gminski tady budou každou minutu."

"Gminski?"

"Musíme do toho zapojit CIA. Aspoň pro začátek."

Prezident složil ruce za hlavou a protáhl se. "Tak Rosenberg je mrtvý."

"Ano, je mrtvý. Navrhuji, abyste za několik hodin promluvil k národu. Mabry pracuje na hrubém návrhu projevu. Já to dokončím. Počkáme, až bude světlo, nejmíň do sedmi. Jinak by to bylo příliš brzy a přišli bychom o posluchače."

"Tisk..."

"Ano. Je to venku. Nafilmovali posádku záchranky, která odvážela Jensena do márnice."

"Nevěděl jsem, že byl teplý."

"O tom teď není pochyb. Je to perfektní krize, pane prezidente. Přemýšlejte o tom. My jsme ji nevyvolali. Není to naše chyba. Nikdo nám nemůže dávat vinu. Národ bude šokován a bude s námi cítit. Semkne se kolem svého vůdce. Je to vynikající. Žádný pokles popularity."

Prezident upíjel ze šálku kávy a upřeně se díval na papíry na stole. "Budu muset rekonstruovat Nejvyšší soud."

"To je na tom to nejlepší. To bude váš odkaz. Už jsem volal Duvalla z ministerstva spravedlnosti. Přikázal jsem mu, aby se spojil s Hortonem a začal připravovat předběžný seznam kandidátů. Horton měl včera večer projev v Omaze, ale už letí zpátky. Navrhuji, abychom se s ním sešli později dnes dopoledne."

Prezident jako obvykle Coalovy návrhy odkýval. Nechal Coala, aby se staral o detaily. On sám na detaily nikdy nebyl.

"Nějací podezřelí?"

"Ještě ne. Opravdu nevím. Řekl jsem Voylesovi, že od něho očekáváte zprávu, až přijde."

"Měl jsem dojem, že někdo říkal, že bezpečnost Nejvyššího soudu má na starosti FBI."

Coal se zachechtal. "Právě. Je v pěkné bryndě. Je to pro něho moc nepříjemné."

"Výborně. Chci, aby Voyles nesl svůj podíl viny. Postarejte se o tisk. Chci ho vidět poníženého. Potom ho možná budeme moci vyhodit."

Coalovi se takové pomyšlení moc líbilo. Přestal přecházet a udělal si poznámku do svého bloku. Příslušník ochranky zaklepal na dveře a pak otevřel. Ředitelé Voyles a Gminski vešli společně. Když si všichni čtyři podávali ruce, byla nálada náhle ponurá. Oba se posadili před prezidentův pracovní stůl, zatímco Coal zaujal své obvyklé místo u okna, vedle prezidenta. Nenáviděl Voylese i Gminského a oni nenáviděli jeho. Coalovi nenávisť svědčila. Prezident mu naslouchal a na ničem jiném nezáleželo. Teď bude několik minut mlčet. Bylo důležité umožnit prezidentovi, aby se ujal velení, když u toho byli jiní lidé.

"Je mi líto, že jste tady, ale děkuji vám, že jste přišli," řekl prezident. Zachmuřeně přikývli a přijali tuto zřejmou lež. "Co se stalo?"

Voyles mluvil rychle a k věci. Popsal, jak to vypadalo v Rosenbergově domě, když byly nalezeny mrtvolky. Každou noc v jednu hodinu se seržant Ferguson pravidelně hlásil agentům na ulici. Když se neobjevil, začali pátrat. Zabití byla provedena čistě a profesionálně. Řekl, co věděl o Jensenovi. Zlomený vaz. Uškrcený. Našel ho nějaký člověk na balkoně. Nikdo zřejmě nic neviděl. Voyles nebyl tak málomluvný a neomalený jako obvykle. Pro FBI to byl černý den a on cítil blížící se nebezpečí. Avšak přežil už pět prezidentů a s tímhle idiotem si jistě také poradí.

"Obě vraždy spolu zřejmě souvisejí," řekl prezident a díval se upřeně na Voylese.

"Snad. Určitě to tak vypadá, ale..."

"Ale pane řediteli. Za dvě stě dvacet let tady zavraždili čtyři prezidenty, dva nebo tři prezidentské kandidáty, hrstku pravicových vůdců, pár guvernérů, ale nikdy soudce Nejvyššího soudu. A teď, během jedné noci, v rozpětí dvou hodin, byli zavražděni dva. A vy nejste přesvědčený, že ty vraždy spolu souvisejí?"

"To jsem neřekl. Někaké spojení mezi nimi musí být. Ale způsob provedení je tak rozdílný. A tak profesionální. Jistě víte, že Nejvyšší soud dostává tisíce výhrůžných dopisů."

"Dobře. Tak koho podezříváte?"

Ještě nikdo dosud nepodrobil F. Dentona Voylese křížovému výslechu. Podíval se na prezidenta. "Na podezřelého je ještě brzy. Pořád ještě shromažďujeme svědecké výpovědi."

"Jak se ten vrah dostal do Rosenbergova domu?"

"To nikdo neví. Nikdo ho neviděl jít dovnitř, rozumíte? Zřejmě tam už nějakou dobu byl, snad se schovával ve skříní nebo v podkroví. Musím znovu připomenout, že jsme tam nebyli vítáni. Rosenberg nás odmítal do svého domu pustit. Ferguson pravidelně prohlížel dům každé odpoledne, když se soudce vrátil z práce. Ještě je brzy, ale nenašli jsme po vrahovi žádnou stopu. Nic, kromě tří mrtvol. Balistické zkoušky a pitvy budou hotové pozdě odpoledne."

"Chci je vidět, jakmile je dostanete."

"Ano, pane prezidente."

"Také chci do pěti hodin odpoledne seznam hlavních podezřelých. Je to jasné?"

"Jistě, pane prezidente."
"A také bych rád viděl zprávu o vašich bezpečnostních opatřeních a o tom, kde selhala."
"Je předčasné tvrdit, že bezpečnostní opatření selhala."
"Máme tu dva mrtvé soudce. Oba je měla chránit FBI. Myslím, že si americký lid zaslouhuje vědět, kde se stala chyba. Ano, selhali jste."
"Jsem odpovědný vám, nebo americkému lidu?"
"Jste odpovědný mně."
"A vy svoláte tiskovou konferenci a oznámíte to americkému lidu, že?"
"Bojíte se veřejné kontroly, pane řediteli?"
"Ani trochu. Rosenberg a Jensen jsou mrtví, protože s námi odmítali spolupracovat. Velice dobře věděli o nebezpečí, ale brali to na lehkou váhu. Ostatních sedm s námi spolupracuje, a proto ještě žijí."
"Prozatím. Raději se o tom přesvědčte. Hynou jako mouchy." Prezident se usmál na Coala, který se zasmál a skoro se na Voylese usklíbl. Coal se rozhodl, že je načase, aby promluvil. "Pane řediteli, věděli jste, že se Jensen potuluje po takových místech?"
"Byl to dospělý člověk, jmenovaný na doživotí. Kdyby se byl rozhodl tancovat nahý na stole, nemohli jsme mu v tom zabránit."
"Ano, pane," řekl Coal zdvořile. "Ale neodpověděl jste na mou otázku."
Voyles se zhluboka nadechl a podíval se stranou. "Ano. Měli jsme podezření, že je homosexuál a věděli jsme, že rád chodí do určitých biografů. Nemáme však pravomoc takové informace rozšiřovat, ani si to nepřejeme, pane Coale."
"Chci ty zprávy dnes odpoledne," řekl prezident. Voyles se díval na okno, poslouchal, ale neodpovídal. Prezident se podíval na Roberta Gminského, ředitele CIA. "Bobe, chci přímou odpověď."
Gminski ztuhl a zamračil se. "Ano, pane. O co se jedná?"
"Chci vědět, jestli ty vraždy mají něco společného s nějakou agenturou, operací, skupinou, nebo čímkoli, co souvisí s vládou Spojených států."
"Ale jděte! To nemyslíte vážně, pane prezidente. To je absurdní." Gminski vypadal šokovaný, ale prezident, Coal a dokonce i Voyles věděli, že v CIA je dnes možné všechno. "Myslím to smrtelně vážně, Bobe."
"Já to také myslím vážně. A ujist'uji vás, že my s tím nemáme nic společného. Šokuje mě, že vás něco takového mohlo vůbec napadnout. To je směšné!"
"Zkontroluj to, Bobe. Chci mít naprostou jistotu. Rosenberg na národní bezpečnost nevěřil. Nadělal si tím ve zpravodajské službě tisíce nepřátel. Zkontroluj to, okey?"
"Okey, okey."
"A chci tu zprávu dnes do pěti hodin."
"Jistě. Ale je to ztráta času."
Fletcher Coal se přesunul ke stolu a postavil se vedle prezidenta. "Navrhuji, pánové, abychom se tu sešli dnes v pět hodin odpoledne. Souhlasíte s tím?"
Oba přikývli a vstali. Coal je beze slova doprovodil ke dveřím. Zavřel za nimi.
"Zvládl jste to opravdu výborně," řekl prezidentovi. "Voyles ví, že je zranitelný. Cítím krev. Zpracujeme na něm s pomocí tisku."
"Rosenberg je mrtvý," opakoval si prezident pro sebe. "Nemohu tomu uvěřit."
"Mám nápad pro televizi." Coal opět přecházel, převzal iniciativu. "Musíme z toho šoku vytěžit co nejvíc. Musíte vypadat unavený, jako kdybyste celou noc řešil krizovou situaci. Rozumíte? Celý národ se bude dívat a čekat, že mu řeknete podrobnosti, že ho uklidníte. Myslím, že byste měl na sobě mít něco teplého a uklidňujícího. Sako a kravata v sedm hodin ráno, to je trochu přehnané. Uvolněte se."
Prezident pozorně naslouchal. "Koupací plášť?"
"To ne. Co takhle pletenou vestu a sportovní kalhoty? Bez kravaty. Bílou košili, rozepnutou u krku. Něco jako obraz dědečka."
"Vy chcete, abych v tuto hodinu krize oslovil národ ve svetrů?"
"Ano. Ten nápad se mi líbí. Hnědý svetr a bílá košile."
"Já nevím."
"Je to dobrý image. Podívejte se, šéfe, volby jsou od příštího měsíce za rok. Tohle je naše první krize za poslední tři měsíce a je to krásná krize. Lidé vás musí spatřit nějak jinak, zvláště v sedm hodin ráno. Musíte vypadat samozřejmě, domácky, ale tak, že máte všechno pod kontrolou. Bude z toho pět, možná deset procent v žebříčku popularity."
"Nemám rád svetry."
"Jen mi důvěřujte."
"Já nevím."

KAPITOLA PÁTÁ

Darby Shawová se vzbudila brzy, ještě za tmy, s lehkým náznakem kocoviny. Po patnácti měsících právnické fakulty odmítala její mysl odpočívát déle než šest hodin. Často vstávala před rozedněním, a proto se jí špatně spalo s Callahanem. Sex s ním byl vynikající, ale ve spánku se často přetahovali o polštáře a přikrývky. Dívala se na strop a poslouchala, jak občas chrápe ve svém skotskou přivezeném komatu. Prostěradla měl omotaná kolem kolen jako provazy. Neměla přikrývku, ale nebylo jí zima. Říjen je v New Orleansu ještě vlhký a teplý. Z Dauphine

Street dole stoupal těžký vzduch, přes malý balkon u ložnice a otevřenými prosklenými dveřmi. Přinášel s sebou první paprsek ranního světla. Stála ve dveřích a měla na sobě jeho koupací plášť. Vycházelo slunce, ale Dauphine Street ještě tonula v temnotě. Ve Francouzské čtvrti přicházel rozbřesk nepozorovaně. Měla sucho v ústech.

Dole v kuchyni uvařila Darby hrnec husté francouzské kávy s cikorkou. Modré číslice na mikrovlnné troubě oznamovaly, že je za deset minut šest. Pro takového slabého pijáka, jako byla ona, byl život s Callahanem neustálým bojem. Její strop byly tři skleničky bílého vína. Neměla ani právnickou koncesi, ani zaměstnání a nemohla si dovolit každou noc se opíjet a vstávat pozdě. Vážila padesát jedna kilo a byla rozhodnutá si tuto váhu udržet. On žádný strop neměl.

Vypila tři sklenice ledové vody, pak nalila vysoký hrnek plný cikorkové kávy. Když šla po schodech nahoru, rozsvítila světlo, a pak si vlezla zpátky do postele. Stiskla dálkový ovladač televize a najednou tu seděl za pracovním stolem prezident. V hnědé pletené vestě bez kravaty vypadal trochu divně. Bylo to zvláštní zpravodajství NBC.

"Thomasi!" Pleskla ho po zádech. Nepohnul se. "Thomasi! Vzbud' se!" Stiskla knoflík a televizor se rozeřval. Prezident přál dobré ráno.

"Thomasi!" Nahnula se k televizi. Callahan odkopl prostěradla a posadil se, protíral si oči a pokoušel se je zaostřit. Podala mu kávu.

Prezident oznamoval tragickou zprávu. Oči měl unavené a vypadal smutně, ale sytý baryton vzbuzoval důvěru. Měl poznámky, ale nedíval se do nich. Díval se přímo na kameru a vysvětloval americkému lidu šokující události minulé noci.

"Sakra," zamumlal Callahan. Prezident nejprve informoval o vraždách a potom se pustil do květnatého nekrologu za Abrahama Rosenberga. Nazval ho nebetýčnou legendou. Bylo to namáhavé, ale prezident udržel vážnou tvář po celou dobu, kdy pěl chválu na vynikající kariéru jednoho z nejnenáviděnějších mužů Ameriky. Callahan civěl na televizi. Darby se pozorně dívala. "To je dojemné," řekla. Seděla nehybně na konci postele. Dostal zprávy od FBI a CIA, vysvětloval prezident. Obě agentury se domnívají, že ty vraždy spolu souvisejí. Nařídil okamžité, důkladné vyšetřování a pachatelé budou pohnáni k spravedlnosti.

Callahan se napřímil a přikryl se prostěradlem. Mžikal očima a pročesával si rozčuchané vlasy prsty. "Rosenberg? Zavraždili ho?" mumlal a zíral na obrazovku. Zamlžená hlava se mu okamžitě pročistila, něco ho bolelo, ale necítil to.

"Podívej se na ten svetr," řekla Darby, upíjela kávu a pozorovala oranžový obličej se silnou vrstvou líčidla a pečlivě učesanými, zářivě stříbrnými vlasy. Byl to krásný muž s uklidňujícím hlasem. Proto měl úspěch v politice. Na čele se mu objevily vrásky a vypadal teď, když mluvil o svém blízkém příteli, soudci Glennu Jensenovi, ještě zarmoucenější.

"V kině Montrose, o půlnoci," opakoval Callahan.

"Kde to je?" zeptala se.

Callahan dokončil právnickou fakultu v Georgetownu. "Nejsem si jistý. Ale myslím, že je to v buzerantské čtvrti."

"Byl teplý?"

"Slyšel jsem nějaké pověsti. Zřejmě." Oba seděli na konci postele s prostěradlem přes nohy. Prezident vyhlášoval týden státního smutku. Vlajky na půl žerdi. Federální úřady budou zítra zavřeny. Smuteční obřady se připravují. Plácal ještě několik minut, stále ještě hluboce zarmoucený, dokonce šokovaný, avšak lidský a přes to všechno prezident a pán situace. Zakončil svou řeč patentovaným dědečkovským úsměvem, z něhož prýštila důvěra, moudrost a klid. Na trávníku před Bílým domem se objevil reportér NBC a doplňoval mezery v informacích. Policie je němá, zdá se, že v tomto okamžiku nejsou žádní podezřelí a žádná vodítka. Ano, je pravda, že oba soudci byli pod ochranou FBI, bez komentáře. Ano, kino Montrose je místo, kam chodí homosexuálové. Ano, oba muži dostávali mnoho výhrůžek, zvláště Rosenberg. A než to skončí, bude mnoho podezřelých.

Callahan vypnul televizi a šel ke skleněným dveřím, kde ranní vzduch houstl. "Žádní podezřelí," mumlal.

"Věděla bych nejméně o dvaceti," řekla Darby.

"Ano, ale proč ta kombinace? Rosenberg je jasný, ale proč Jensen? Proč ne McDowell nebo Yount, oba jsou vždycky liberálnější než Jensen. Nedává to smysl." Callahan se posadil na proutěnou židli u dveří a čečral si vlasy.

"Naleju ti ještě trochu kávy," řekla Darby.

"Ne, ne. Už jsem vzhůru."

"A co hlava?"

"Šlo by to, kdybych byl mohl spát tři hodiny. Myslím, že zruším přednášku. Nemám na to náladu."

"Výborně."

"Sakra, nemůžu tomu uvěřit. Ten pitomec může teď jmenovat dva soudce. To znamená, že osm soudců z devíti bude jmenováno republikány."

"Nejdřív je musí Kongres schválit."

"Za deset let ústavu nikdo nepozná. To je strašné."

"Proto je zabili, Thomasi. Někdo, nebo nějaká skupina, potřebuje jiné složení Nejvyššího soudu - s absolutní většinou konzervativců. Volby jsou příští rok. Rosenbergovi bylo devadesát jedna let. Manningovi je osmdesát čtyři. Yountovi něco přes osmdesát. Mohou brzy umřít, nebo mohou žít ještě deset let. Prezidentem může být zvolen demokrat. Proč riskovat? Je třeba je zabít teď, rok před volbami. Dává to dokonalý smysl, pokud je člověk nakloněn tomu věřit."

"Ale proč Jensen?"

"Byl trapný. A zřejmě to byl snadný cíl."

"Ano, ale byl v podstatě umírněný, s občasnými záchvaty levičáctví. A byl jmenován republikánem."

"Dáš si krvavou Marii?"

"To je dobrý nápad. Za chvíli. Snažím se přemýšlet."

Darby se na posteli opřela dozadu, usrkávala kávu a dívala se, jak přes balkon proniká do ložnice sluneční světlo.

"Přemýšlej o tom, Thomasi. Je to výborně načasované. Znovuzvolení, jmenování soudců, politika, to všechno. Pomysli na násilí a radikály, fanatiky, odpůrce potratů a pronásledovatele buzerantů, árijce a nacisty, pomysli na všechny ty skupiny, schopné zabít, na výhrůžky Nejvyššímu soudu a uvidíš, že načasování je perfektní pro neznámou, nenápadnou skupinu, která je dala zabít. Je to morbidní, ale to načasování je skvělé."

"A jaká to má být skupina?"

"Kdo ví?"

"Podzemní armáda?"

"Ti nejsou zrovna nenápadní. Zabili soudce Fernándezze v Texasu."

"Nepoužívají bomby?"

"Ano, jsou to experti na plastické výbušniny."

"Tak je škrtni."

"Zatím nemíním škrtnout nikoho." Darby vstala a znovu si zavázala koupací plášť. "Tak pojď. Namíchám ti krvavou Marii."

"Jenom když si dáš se mnou."

"Thomasi, ty jsi profesor. Můžeš zrušit přednášku, kdy chceš. Já jsem studentka a..."

"Chápu ten vztah."

"Nemůžu si už dovolit vynechat ani jednu přednášku."

"Nechám tě propadnout z ústavního práva, když se neuleješ z přednášky a neopiješ se se mnou. Mám tu knihu Rosenbergových zdůvodnění. Budeme si ji číst, upíjet krvavou Marii, pak víno a potom cokoli. Už teď se mi po něm stýská."

"V devět mám procesní právo a nemohu to zameškat."

"Mám v úmyslu zavolat děkana a nechat zrušit všechny přednášky. Pak se mnou budeš pít?"

"Ne. Nech toho, Thomasi." Šel za ní dolů do kuchyně, za kávou a alkoholem.

KAPITOLA ŠESTÁ

Se sluchátkem položeným na rameni zmáčkl Fletcher Coal další knoflík telefonu na psacím stole v Oválné pracovně. Tři linky již blikaly, byly na nich hovory. Pomalu přecházel před stolem, poslouchal a přitom pročítal dvoustránkovou zprávu od Hortona z ministerstva spravedlnosti. Ignoroval prezidenta, který byl shrbený u okna, držel v rukou, oblečených v rukavicích, putter, krátkou golfovou hůl na doklepávání míčku do jamky, upřeně hleděl nejprve na žlutý míček a pak pomalu přes modrý koberec na tři metry vzdálenou mosaznou tréninkovou jamku. Coal něco zavrčel do sluchátka. Prezident jeho slova neslyšel, neboť právě lehce udeřil do míčku a díval se, jak se kutálí přesně do jamky. Jamka cvakla a vyhodila míček, který se odkutálel metr stranou. Prezident v ponožkách se posunul k dalšímu míčku a dýchal dolů na něj. Byl oranžový. Klepl do něj přesně tak jako minule a míček se kutálel přímo do jamky. Dvacet sedm ze třiceti.

"To byl šéf Runyan," řekl Coal a praštil se sluchátkem. "Je rozčilený. Chce se s vámi odpoledne sejít."

"Řekněte mu, ať se ohlásí."

"Řekl jsem mu, aby přišel zítra v deset hodin ráno. Vládu máte o půl jedenácté a národní bezpečnost o půl dvanácté." Prezident ani nezvedl oči, uchopil golfovou hůl a studoval další míček. "Nemůžu se dočkat. Co průzkum veřejného mínění?" Pozorně odpálil míček a sledoval ho očima.

"Právě jsem mluvil s Nelsonem. Provedl dva, začal v poledne. Počítač to zpracovává, ale myslí si, že procento souhlasících bude kolem padesáti dvou nebo padesáti tří procent."

Prezident krátce vzhlédl, usmál se a potom se vrátil ke své hře. "Kolik to bylo minulý týden?"

"Čtyřicet čtyři. To udělal ten svetr bez kravaty. Vždyť jsem to říkal."

"Myslel jsem, že to bylo čtyřicet pět," řekl, udeřil do žlutého míčku a díval se, jak se kutálí přesně do jamky.

"Máte pravdu. Čtyřicet pět."

"To bylo nejvyšší číslo za..."

"Jedenáct měsíců. Od letu 402 v listopadu minulého roku jsme se nedostali přes padesát. Tohle je nádherná krize, šéfe. Lidé jsou šokováni, ale mnozí jsou rádi, že je Rosenberg po smrti. A vy jste středem zájmu. Je to vynikající." Coal zmáčkl blikající knoflík a vzal sluchátko. Beze slova s ním zase praštil. Urovnal si vázanku a zapnul si sako.

"Je půl šesté, šéfe. Voyles a Gminski čekají."

Prezident udeřil do míčku a sledoval ho. Zamračil se, protože šel pár centimetru doprava. "Ať čekají. Zítra ráno v devět uděláme tiskovou konferenci. Vezmu s sebou Voylese, ale nenechám ho mluvit. Bude stát za mnou. Uvedu nějaké nové informace a odpovím na pár otázek. Bude to přímý přenos, co říkáte?"

"Samozřejmě. Je to dobrý nápad. Hned na tom začnu pracovat."

Prezident si sundal rukavice a hodil je do kouta. "Uvedte je." Opatrně opřel hůl o stěnu a vklouzl do mokasínů Bally. Jako obvykle se od snídaně již šestkrát převlékl, v tuto chvíli měl na sobě kostkovaný dvouřadový oblek a tmavomodrou kravatu s puntíky. Oficiální oblek. Sako viselo na věšáku u dveří. Sedl si ke stolu a zamračené koukal do papírů. Pokynul Voylesovi a Gminskému, ale nevstal, ani jim nepodal ruku. Posadili se naproti němu a Coal zaujal svou obvyklou pozici ve stoje jako hlídka, která se nemůže dočkat, až se začne střílet. Prezident si prsty sevřel kořen nosu, jako by mu stres celého dne přivodil migrénu.

"Byl to dlouhý den, pane prezidento," řekl Bob Gminski, aby prolomil led. Voyles se díval z okna.

Coal přikývl a prezident řekl: "Ano, Bobe. Velmi dlouhý den. A já mám dnes na večeri pozvané nějaké Etiopany, tak to

vezmeme stručně. Začni ty, Bobe. Kdo je zabil?"

"To nevím, pane prezidente. Ale ujišťuji vás, že my s tím nemáme nic společného."

"Dáváš mi své slovo, Bobe?" Mluvil, jako by se modlil.

Gminski pozvedl pravou ruku s dlaní obrácenou k psacímu stolu. "Přisahám. Přisahám na hrob své matky."

Coal blahosklonně přikývl, jako kdyby mu věřil, a jako kdyby byl jeho souhlas rozhodující.

Prezident se upřeně zadíval na Voylese, jehož zavalitá postava zaplňovala křeslo. Byl pořád ještě oblečen do objemného pláště. Ředitel pomalu žvýkal a ironicky se na prezidenta usmíval.

"Balistika? Pitva?"

"Tady je mám," řekl Voyles a otevíral aktovku.

"Řekněte mi to. Přečtu si to později."

"Pistole malého kalibru, pravděpodobně šest milimetrů. Výstřely z bezprostřední blízkosti u Rosenberga a u ošetřovatele, svědčí o tom popáleniny střelným prachem. U Fergusona těžko říct, ale rány nebyly vypáleny z větší vzdálenosti než třicet centimetrů. Neviděli jsme ho střilet, rozumíte? Do každé hlavy tři kulky. V Rosenbergovi našli dvě, jednu vyndali z polštáře. Vypadá to, jako by on i ošetřovatel spali. Stejně kulky, stejná zbraň, zřejmě stejný střelec. Kompletní pitevní zprávy se připravují, ale nebudou žádná překvapení. Příčina smrti je zcela jasná."

"Otisky prstů?"

"Žádné. Pořád ještě hledáme, ale byla to velice čistá práce. Vypadá to, že po sobě nezanechal nic, jen ty kulky a mrtvoly."

"Jak se dostal do domu?"

"Žádné stopy násilného vniknutí. Ferguson prohledal dům, když se Rosenberg kolem čtvrté vrátil domů. Dělal to pravidelně. O dvě hodiny později napsal písemnou zprávu, píše v ní, že prohledal dvě ložnice, koupelnu, tři šatníky v prvním patře a všechny místnosti dole. Samozřejmě nic nenašel. Podle Rosenbergových instrukcí byli naši lidé venku. Ti odhadují, že Fergusonovi trvala prohlídka tři až čtyři minuty. Mám podezření, že vrah tam čekal a schovával se, už když se soudce vrátil domů a Ferguson to prohlížel."

"Proč?" dožadoval se Coal.

Voyles se červenými očima díval na prezidenta a ignoroval jeho sekerníka. "Ten člověk je zřejmě mimořádně schopný. Zabil soudce Nejvyššího soudu - možná dva - a nenechal prakticky žádnou stopu. Řekl bych, že je to profesionální vrah. Dostat se dovnitř nebyl pro něho problém. Vyhnout se Fergusonově povrchní prohlídce také ne. Je zřejmě velmi trpělivý. Neriskoval by vstup do domu plného lidí a hlídaného policajty. Myslím, že se dostal dovnitř někdy odpoledne a prostě čekal, asi v šatně nahoře, nebo možná v podkroví. Na podlaže pod stahovacími schody jsme našli dva malé kousky izolace z podkroví, to znamená, že schody byly nedávno použity."

"Ono je vlastně jedno, kde se schovával," řekl prezident. "Nenašli ho."

"Správně. Rosenberg nám nedovolil, abychom prohledali dům, chápete?"

"Chápu, že je mrtvý. A co Jensen?"

"Je také mrtvý. Zlomený vaz, byl uškrcen kouskem žlutého nylonového lanka, které můžete koupit v každém železářství. Patologové pochybují, že ho zabil zlomený vaz. S rozumnou jistotou se domnívají, že byl tím lankem uškrcen. Žádné otisky. Žádní svědci. To není místo, kde by se hrnuli svědkové, takže si myslím, že žádné nenajdeme. Doba smrti přibližně v půl jedné dnes ráno. Mezi oběma vraždami je rozpětí dvou hodin."

Prezident si dělal poznámky. "Kdy odešel Jensen ze svého bytu?"

"To nevíme. Nezapomínejte, že nás vykázal na parkoviště. Sledovali jsme ho domů kolem šesté hodiny odpoledne, potom jsme sedm hodin hlídali budovu, až do té doby, než jsme se dozvěděli, že byl uškrcen v nějakém teploušském podniku. Samozřejmě jsme postupovali podle jeho požadavků. Vyplížil se z budovy ve voze nějakého přítele. Našli jsme ho dva bloky od toho zapadáku."

Coal udělal dva kroky dopředu s rukama pevně sepnutými za zády. "Pane řediteli, myslíte, že oba zabil jeden vrah?"

"Jak to mám, sakra, vědět? Těla jsou ještě teplá. Dejte nám čas. Máme zatraceně málo stop. Žádní svědci, žádné otisky, žádné chyby. Bude chvíli trvat, než to dáme dohromady. Mohl by to být stejný člověk, nevím. Je moc brzy."

"Ale jistě máte nějaké tušení," řekl prezident. Voyles se odmlčel a podíval se na okno. "Mohl by to být stejný člověk, ale musel by to být superman. Pravděpodobně byli dva nebo tři, a stejně museli mít spoustu pomocníků. Někdo jim poskytl spoustu informací."

"Jako například?"

"Jako například, jak často chodí Jensen do toho biografu, kde sedává, v kolik hodin tam chodí, jestli chodí sám nebo s nějakým přítelem. Takové informace, které jsme my zcela evidentně neměli. Vezměte si Rosenberga. Někdo musel vědět, že jeho malý domek nemá poplašené zařízení, že naši lidé musejí zůstat venku, že Ferguson přichází v deset hodin večer a končí v šest hodin ráno, a že musí sedět na zadním dvorku, že..."

"Vy jste to všechno věděli," přerušil ho prezident.

"Samozřejmě jsme to věděli. Ale ujišťuji vás, že jsme to nikomu neřekli."

Prezident vrhl spiklenecký pohled na Coala, který se zamyšleně drbal na bradě.

Voyles posunul svůj objemný zadek na židli a usmál se na Gminského, jako kdyby chtěl říct: "Nekazme jim hru."

"Naznačujete, že jde o spiknutí," řekl Coal inteligentně, se svrstěným obočím.

"Nenaznačuji vůbec nic. Prohlašuji před vámi, pane Coale, a před vámi, pane prezidente, že se zcela jistě spiklo velké množství lidí, aby je zavraždili. Může se jednat o jednoho nebo dva zabijáky, ale pomáhalo jim velké množství lidí. Bylo to velmi rychlé, velmi čisté a velmi dobře organizované."

Coal vypadal spokojený. Narovnal se a znovu si sepnul ruce za zády.

"Kdo jsou tedy ti spiklenci?" zeptal se prezident. "Koho podezříváte?"

Voyles se zhluboka nadechl a usadil se pohodlněji na židli. Zavřel aktovku a položil si ji k nohám. "Nemáme v tomto okamžiku konkrétního podezřelého, ale několik dobrých možností. A ty musíme uchovat v absolutní tajnosti." Coal udělal rychlý krok dopředu. "Samozřejmě je to důvěrné," vybuchl. "Jste přece v Oválné pracovně." "Byl jsem tu už mnohokrát. Vlastně jsem tu byl už v době, když jste se ještě počůrával do plenek, pane Coale. Informace mají tendenci se dostat ven."

"Myslím, že se dostávají ven od vás," řekl Coal.

Prezident zvedl ruku. "Je to důvěrné, Dentone. Máte moje slovo." Coal o krok ustoupil.

Voyles se díval na prezidenta. "Zasedání Nejvyššího soudu začalo v pondělí, jak víte, a fanatici jsou v městě už několik dní. Poslední dva týdny jsme monitorovali různá hnutí. Víme nejméně o jedenácti členech Podzemní armády, kteří jsou ve Washingtonu, D.C. už týden. Několik z nich jsme dnes vyslyšali a propustili jsme je. Víme, že tato skupina je toho schopná, a že se o to snaží. Pro tento okamžik je to naše nejsilnější podezření. Zítra se to může změnit."

Na Coala to neudělalo žádný dojem. Podzemní armádu mají na seznamu všichni.

"Slyšel jsem o nich," řekl prezident hloupě.

"No ano. Začínají být dost populární. Jsme přesvědčeni, že zabili soudce v Texasu. Nemůžeme to však dokázat. Umějí velmi dobře zacházet s výbušninami. Podezříváme je z nejméně stovky pumových atentátů na kliniky, kde se provádějí potraty, kanceláře Americké unie pro občanská práva, pornokina a kluby homosexuálů po celé zemi. Jsou to právě tito lidé, kteří mohli nenávidět Rosenberga a Jensea."

"A další podezřelí?" zeptal se Coal.

"Je tu jedna árijská skupina, zvaná Bílý odpor, kterou sledujeme už dva roky. Operuje z Idaha a Oregonu. Jejich vůdce měl minulý týden projev v Západní Virginii a je tady v okolí už několik dní. Viděli ho v pondělí na demonstraci před Nejvyšším soudem. Pokusíme si s ním zítra promluvit."

"Ale jsou ti lidé profesionální vrazi?" zeptal se Coal.

"Samozřejmě se k tomu nehlásí. Pochybuji, že by kterákoli skupina sama provedla ta konkrétní zabití. Najali si vrahy a dodali informace."

"Tak kdo jsou ti vrazi?" zeptal se prezident.

"Upřímně řečeno, to se pravděpodobně nikdy nedovíme."

Prezident vstal a poškrábal se na noze. Zase jeden těžký den v kanceláři. Usmál se přes stůl na Voylese. "Máte těžký úkol." Byl to jeho dědečkovský hlas, naplněný vřelostí a pochopením. "Nezávidím vám. Kdyby to bylo možné, chtěl bych každý den odpoledne v pět hodin dvoustránkovou zprávu o postupu vyšetřování, napsanou na stroji ob řádek, sedm dní v týdnu. Jakmile něco zjistíte, okamžitě mi zavolejte."

Voyles beze slova přikývl.

"Ráno v devět mám tiskovou konferenci. Chtěl bych, abyste byl u toho."

Voyles přikývl, ale neřekl nic. Utíkaly vteřiny a nikdo nepromluvil. Voyles hlučně vstal a uvázal si pásek kolem svého pláště. "Dobře, tak my půjdeme. Máte ty Etiopany a tak." Předal balistické zprávy a pitevní nálezy Coalovi. Věděl, že si je prezident nikdy nepřečte.

"Děkuji vám, že jste přišli, pánové," řekl prezident vřele. Coal za nimi zavřel dveře a prezident vzal do ruky golfovou hůl.

"Nebudu jít s těmi Etiopany," řekl. Upřeně se díval na koberec a na žlutý míček.

"Já vím. Už jsem vás nechal omluvit. Tohle je velká hodina krize. Od vás se očekává, že budete tady, ve své pracovně, obklopený svými poradci a v tvrdé práci."

Prezident udeřil do míčku a ten se kutálel přesně do jamky. "Chci mluvit s Hortonem. Musí být vybráni perfektní kandidáti."

"Poslal návrh deseti kandidátů. Vypadá to dobře."

"Chci mladé, konzervativní bělochy, kteří jsou proti potratům, pornografii, teploušům, kontrole vlastnictví zbraní, rasovým kvótám a všem těm nesmyslům." Netrefil se do jamky a shodil z nohou mokasíny. "Chci soudce, kteří nenávidí drogy a zločince, a kteří jsou nadšenými zastánci trestu smrti. Rozumíte?"

Coal byl u telefonu, vyťukával číslce a přikyvoval šéfovi. Vybere kandidáty a pak prezidenta přesvědčí.

K. O. Lewis seděl s ředitelem na zadním sedadle tiché limuzíny. Vyjeli z Bílého domu a plazili se hustým provozem dopravní špičky. Voyles neměl co říct. Bezprostředně po tragedii byla reakce tisku velmi tvrdá. Supové kroužili. Nejméně tři kongresové podvýbory již ohlásily slyšení a vyšetřování vražd. A mrtvoly ještě nevychladly. Politici dostávají závrať a derou se, aby se dostali do záře reflektorů. Jedno urážlivé prohlášení stíhá další. Senátor Larkin z Ohia nenávidí Voylese a Voyles nenávidí senátora Larkina z Ohia. Senátor svolal před třemi hodinami tiskovou konferenci a ohlásil, že jeho podvýbor zahájí okamžitě vyšetřování, jak FBI chránila oba soudce. Ale Larkin má přítelkyni, a to poněkud mladou, a FBI má jisté fotografie, a tak byl Voyles přesvědčen, že se vyšetřování odloží.

"Jak se má prezident?" zeptal se konečně Lewis.

"Který?"

"Ne Coal. Ten druhý."

"Výborně. Prostě výborně. Ale je mu strašně líto Rosenberga."

"To věřím."

Jeli tiše směrem k Hooverově budově. Bude to dlouhá noc.

"Máme nového podezřelého," řekl Lewis konečně.

"Tak přece povídejte."

"Jakýsi muž jménem Nelson Muncie."

Voyles pomalu vrtěl hlavou. "Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Já taky ne. Je to dlouhá historie."

"Řekněte mi to stručně."

"Muncie je velmi bohatý průmyslník z Floridy. Před šestnácti lety byla jeho neteř znásilněna a zavražděna Afroameričanem jménem Buck Tyrone. Děvčátku bylo dvanáct. Bylo to velmi brutální znásilnění a vražda. Ušetřím vás podrobností. Muncie neměl děti a svou neteř zbožňoval. Tyrone byl souzen v Orlandu a dostal trest smrti. Přísně ho střežili, neboť přišla spousta výhrůžných dopisů. Jacísi židovští právníci z velké newyorské firmy podali celou řadu odvolání a v roce 1984 skončil ten případ u Nejvyššího soudu. Jistě jste uhodl: Rosenberg se zamiloval do Tyrona a vytáhl ten směšný Pátý doplněk ústavy o sebeobvinění, aby vyloučil přiznání, které ten smrad udělal týden po svém zatčení. Bylo to osmistránkové přiznání, které ten Tyrone napsal vlastní rukou. Když není přiznání, není případ. Rosenberg napsal zamotané zdůvodnění, které bylo přijato pěti hlasy proti čtyřem, a zvrátil rozsudek. Bylo to velmi rozporuplné rozhodnutí. Tyrona pustili na svobodu. Ten však o dva roky později zmizel a od té doby ho nikdo neviděl. Říká se, že Muncie zaplatil za to, aby Tyrona vykastrovali, zmrazili a hodili žralokům. Floridské úřady tvrdí, že jsou to jen řeči. Potom byl v roce 1989 Tyronův hlavní advokát, jménem Kaplan, zastřelen před svým bytem na Manhattanu při údajném přepadení. Jaká náhoda."

"Kdo vám dal ten tip?"

"Před dvěma hodinami volali z Floridy. Jsou přesvědčeni, že Muncie zaplatil řadu peněz za odstranění Tyrona a jeho advokáta. Ale nemohou to dokázat. Mají váhavého, neidentifikovaného informátora, který říká, že zná Muncieho a dává jim drobné informace. Ten říká, že Muncie už řadu let mluví o odstranění Rosenberga. Myslí si, že mu trochu přeskočilo, když zavraždili jeho neteř."

"Kolik má peněz?"

"Dost. Miliony. Nikdo to jistě neví. Je velice tajnůstkářský. Florida si myslí, že by toho byl schopen."

"Musíme to zkontrolovat. Zní to zajímavě."

"Dnes večer se do toho pustím. Víte jistě, že na ten případ chcete nasadit tři sta agentů?"

Voyles si zapálil cigaretu a trochu stáhl okénko na své straně. "Jo, možná čtyři sta. Musíme ten oříšek rozlousknout, než nás novináři snědí zaživa."

"To nebude jednoduché. Kromě kulek a toho provazu za sebou ti chlapi nic nezanechali."

Voyles vyfoukl kouř z okna. "Já vím. Je to skoro příliš dokonalé."

KAPITOLA SEDMÁ

Runyan se krčil za psacím stolem. Tvář měl strhanou, kravatu uvolněnou. V místnosti seděli tři jeho kolegové a půl tuctu koncipientů. Tlumeně mezi sebou hovořili. Na všech bylo vidět šok a únavu. Jason Kline, Rosenbergův starší koncipient, vypadal obzvlášť zničeně. Seděl na malé pohovce a zíral tupě do země, zatímco teď už nejstarší soudce Archibald Manning hovořil o protokolu a smutečních obřadech. Jensenova matka si přála malý, soukromý episkopální obřad v pátek v Providence. Rosenbergův syn, právník, doručil Runyanovi list s pokyny, které soudce připravil po svém druhém záchvatu mrtvice. Přál si, aby ho po civilním obřadě zpopelnili a jeho popel rozptýlili nad siouxsou rezervací v Jižní Dakotě. Přestože byl Rosenberg žid, zřekl se náboženství a prohlašoval se za agnostika. Přál si být pohřben mezi Indiány. Runyan si pomyslel, že je to docela vhodné, ale neřekl nic. Ve vnější kanceláři popíjelo šest agentů FBI kávu. Nervózně si šeptali. Během dne přicházely další výhrůžky, některé jen několik málo hodin po prezidentově ranním projevu. Teď už byla tma, téměř nastal čas, aby agenti doprovodili zbývající soudce domů. Každý měl čtyři agenty jako tělesné strážce.

Soudce Andrew McDowell, nyní ve svých jednašedesáti letech nejmladší člen Nejvyššího soudu, stál u okna, kouřil dýmku a pozoroval dopravní ruch. Pokud měl Jensen u Nejvyššího soudu přítele, byl jím McDowell, Fletcher Coal informoval Runyana, že prezident nejen chce být přítomen na Jensenově pohřbu, ale chce také pronést smuteční řeč. Nikdo z přítomných si nepřál, aby prezident řekl jediné slovo. Šéf požádal McDowella, aby připravil pár slov. McDowell byl plachý člověk, který se vyhýbal veřejným projevům. Kroutil si motýlka a pokoušel se představit si svého přítele na balkoně s provazem kolem krku. Bylo to strašné pomyšlení. Soudce Nejvyššího soudu, jeden z jeho významných bratří, jeden z devíti, pokoutně navštěvoval taková místa, díval se na takové filmy a byl odhalený takovým příšerným způsobem. Jak tragické a trapné. Představil si, jak stojí před zástupem v kostele, dívá se na Jensenovu matku a rodinu a přitom ví, že všichni myslí na biograf Montrose. Budou se jeden druhého šeptem ptát: "Věděl jste, že byl přihrátý?" McDowell sám to nevěděl, ani neměl podezření. A nechtěl mluvit na pohřbu.

Osmádesátiletý soudce Ben Thurow se tolik nezajímal o pohřbení mrtvých jako o dopadení vrahů. Býval federálním prokurátorem v Minnesotě a podle jeho teorie bylo možné rozdělit podezřelé do dvou skupin: na ty, kteří jednali z nenávisti a pomsty a na ty, kteří chtěli ovlivnit budoucí rozhodnutí. Dal svým koncipientům příkaz, aby zahájili šetření. Thurow přecházel po pokoji. "Máme dvacet sedm koncipientů a sedm soudců," řekl celé skupině, avšak nikomu konkrétně. "Je zřejmé, že v příštích týdnech moc práce nenaděláme, všechna ta rozhodnutí musí počkat, až bude mít soud plné obsazení. To může trvat celé měsíce. Navrhuji, abychom se s našimi koncipienty pokusili ty vraždy vyřešit." "Nejsme policie," řekl Manning trpělivě.

"Nemůžeme aspoň počkat až po pohřbu, než si začneme hrát na Dicka Tracyho?" poznamenal McDowell, aniž by se odvrátil od okna.

Thurow je jako obvykle ignoroval. "Já budu to vyšetřování řídit. Půjčte mi na dva týdny své koncipienty a myslím, že budeme schopni dát dohromady seznam důvodně podezřelých."

"FBI je velmi schopná organizace, Bene," řekl šéf. "Nepožádali nás o pomoc."

"O FBI bych raději nemluvil," řekl Thurow. "Můžeme tady dva týdny nečinně sedět a oficiálně truchlit, nebo se můžeme dát do práce a ty parchanty najít."

"Jste si tak jistý, že to dokážete vyřešit?" zeptal se Manning.

"Nejsem si jistý, že to dokážu, ale myslím si, že to stojí za pokus. Naši bratři byli zavražděni z nějakého důvodu, a ten důvod má přímou souvislost s případem nebo problémem, který jsme již rozhodli, nebo který má být tomuto Soudu předložen. Pokud je to odplata, je to úkol téměř nespílitelný. Sakra! Každý nás z toho či onoho důvodu nenávidí. Ale pokud to není pomsta nebo nenávist, potom si možná někdo přál jiný Nejvyšší soud pro nějaké příští rozhodnutí. To je na tom zarážející. Kdo by chtěl zabít Abeho a Glenna, protože by mohli hlasovat určitým způsobem v nějakém případu letos, příští rok nebo za pět let? Chci, aby naši koncipienti vytáhli všechny rozdělané případy na všech jedenácti nižších instancích."

Soudce McDowell zavrtěl hlavou. "Ale jdi, Bene. To je přes pět tisíc případů a jen malá část z nich se nakonec dostane sem k nám. Je to hledání jehly v kopce sena."

Na Manninga to rovněž neudělalo dojem. "Podívejte se, přátelé. Sloužil jsem s Rosenbergem třicet jedna let a občas bych ho sám byl zastřelil. Ale miloval jsem ho jako bratra. Jeho liberální myšlenky byly přijímány v šedesátých a sedmdesátých letech, ale v osmdesátých letech zastaraly a v devadesátých letech je nikdo nevidí rád. Stal se symbolem všeho, co je v této zemi špatné. Myslím, že byl zabit jednou tou radikální pravicovou skupinou. My můžeme zkoumat případy až do aleluja a nepřijdeme na nic. Je to pomsta, Bene. Prostě a jasně."

"A Glenn?" zeptal se Thurow.

"Náš přítel měl zřejmě podivné sklony. Muselo se to roznést a pak byl snadným cílem pro takové skupiny. Oni homosexuály nenávidí, Bene."

Ben pořád ještě přecházel, stále je ignoroval. "Nenávidí nás všechny a pokud je někdo zabil z nenávisti, policie je chytí. Možná. Ale což když je zabili, aby zmanipulovali tento Soud? Co když si nějaká skupina vybrala tento okamžik nepokoje a násilí k tomu, aby odstranila dva z nás, a tak dala Soudu jinou orientaci? Považuji to za velmi pravděpodobné."

Runyan si odkašlal. "A já si myslím, že bychom neměli podnikat nic, dokud je nepohrbí a nerozptýlí Rosenbergův popel. Neříkám ne, Bene, ale je třeba několik dní počkat. Až se situace uklidní. Všichni jsme ještě v šoku."

Thurow se omluvil a opustil místnost. Jeho tělesný strážce šel za ním dolů do haly.

Soudce Manning za pomoci hole vstal a obrátil se na Runyana. "Nepojedu do Providence. Nerad cestuji letadlem a nemám rád pohřby. Brzy mě čeká vlastní a netěší mě, když se mi to připomíná. Pošlu rodině kondolenci. Až se s nimi setkáte, tak mě, prosím, omluvte. Jsem už moc starý." Odešel se svým koncipientem.

"Na tom, co říká soudce Thurow, něco je," řekl Jason Kline. "Přínejmenším bychom měli zkontrolovat rozpracované případy a pak ty, které se sem patrně dostanou z nižších instancí. Je to dost nepravděpodobné, ale třeba na něco narazíme."

"Souhlasím," řekl šéf. "Ale je to trochu předčasné, nemyslíte?"

"Ano, ale stejně bych s tím rád začal."

"Ne. Počkejte do pondělka a já vás přidělím k Thurowovi."

Kline pokrčil rameny a omluvil se. Dva koncipienti šli za ním do Rosenbergovy kanceláře, kde seděli potmě a pomalu upíjeli zbytek Abeho brandy.

V kniharně poházené studovně v pátém patře právnícké knihovny mezi regály tlustých, zřídka používaných právníckých knih, prohlížela Darby Shawová kopii jednacích pořádků Nejvyššího soudu. Už ho prošla dvakrát, a třebaže byl nabitý kontroverzními případy, nenašla nic, co by ji zajímalo. Případ Dumond vyvolával nepokoje. Byl tu případ dětské pornografie z New Jersey, případ sodomie z Kentucky, tucet odvolání proti trestu smrti, tucet různých případů týkajících se občanských práv, obvyklá sbírka daňových sporů, urbanistického zónování, Indiánů a protitrustových případů. Z počítače si vytáhla sumář každého případu a všechno dvakrát zkontrolovala. Dala dohromady pěkný seznam možných podezřelých, ale ti byli každému zřejmí na první pohled. Seznam teď ležel v koši na odpadky.

Callahan si byl jistý, že to byli árijci, nacisté nebo Ku-klux-klan. Někák snadno identifikovatelná sbírka domácích teroristů nebo radikální Výbory bdělosti. Museli to být pravičáci, to je jasné, myslel si. Darby si nebyla tak jistá. Skupiny hlásající nenávist byly příliš zřejmé. Ty už se příliš navyhožovaly, naházely kamení, nademonstrovaly a nařečnily. Potřebovaly Rosenberga živého, neboť to byl takový neodolatelný cíl jejich nenávisti. Rosenberg byl důvodem jejich existence. Domnívala se, že to byl někdo mnohem zlověstnější.

Už opilý Callhan seděl v baru na Canal Street a čekal na ni, přestože mu neslíbila, že přijde. Zkontrolovala ho během oběda a našla ho nahoře na balkoně opilého, jak čte svou knihu Rosenbergových zdůvodnění. Rozhodl se odvolat tento týden přednášky ústavního práva. Říkal, že to možná nebude už moc nikdy přednášet, když je jeho hrdina mrtvý. Řekla mu, aby vystřízlivěl, a odešla.

Několik minut po desáté vešla do místnosti s počítačem ve čtvrtém patře knihovny a posadila se k monitoru. Místnost byla prázdná. Ťukala na klávesnici, našla, co hledala, a brzy tiskárna vyplivovala stránku za stránkou odvolání, projednávaná na jedenácti federálních odvolacích soudech v celé zemi. Za hodinu se tiskárna zastavila a ona měla patnáct centimetrů tlustý souhrn jedenácti jednacích pořádků. Odnesla si ho zpátky do studovny a položila ho doprostřed neuklizeného stolu. Bylo po jedenácté a páté patro bylo opuštěné. Úzké okno poskytovalo nevábny pohled na parkoviště a stromy.

Zula si boty a prohlížela si červeně nalakované nehty na prstech u nohou. Upíjela teplou limonádu a tupě zírala na parkoviště. První hypotéza byla snadná - vraždy byly spáchané stejnou skupinou za stejným účelem. Pokud ne, je její pátrání beznadějně. Druhá hypotéza byla složitější - motivem nebyla ani nenávist, ani pomsta, ale manipulace. Na cestě

k Nejvyššímu soudu byl nějaký případ nebo nějaký problém a někdo potřeboval jiné soudce. Třetí hypotéza byla o něco snazší - v tom případě nebo problému jde o spoustu peněz.

Ale odpověď v kopiích před sebou nenajde. Probírala se v nich až do půlnoci a odešla, když knihovnu zavírali.

KAPITOLA OSMÁ

Ve čtvrtek v poledne přinesla sekretářka do dusné zasedací místnosti v pátém patře Hooverovy budovy velký sáček plný sendvičů. Ve středu čtvercové místnosti stál mahagonový stůl s dvaceti židlemi na každé straně, obsazenými nejvyššími představiteli FBI z celé země. Všichni měli povolené kravaty a vyhrnuté rukávy. Tenký oblak modravého dýmu se vznášel kolem laciného vládního lustru půl druhého metru nad stolem.

Mluvil ředitel Voyles. Byl unavený a rozčilený, kouřil toho rána už čtvrtý doutník a pomalu přecházel před obrazovkou na své straně stolu. Polovina mužů ho poslouchala. Druhá polovina vytahovala zprávy z hromady uprostřed stolu a četla o pitvách, laboratorních rozbořech nylonového lanka, Nelsonu Muncieovi a jiných rychle prošetřených věcech. Zprávy byly dost tenké.

Zvláštní agent Eric East, který byl u FBI teprve deset let, ale byl skvělý vyšetřovatel, pozorně naslouchal a četl. Před šesti hodinami ho Voyles vybral, aby vedl vyšetřování. Zbytek týmu vybrali v průběhu dopoledne. Toto byla organizační porada.

East poslouchal to, co už věděl. Vyšetřování může trvat týdny, pravděpodobně měsíce. Kromě devíti kulek, lanka a ocelové tyčky, použité na utažení smyčky, nebyly žádné stopy. Sousedé v Georgetownu nic neviděli, v Montrose se neobjevil žádný výjimečně podezřelý typ. Žádné otisky. Žádná vlákna. Nic. Na takové čisté zabití je třeba pozoruhodný talent a najmout takový talent stojí spoustu peněz. Voyles byl pesimistický, že se jim podaří najít střelce. Musí se soustředit na ty, kdo si je objednali.

Voyles hovořil a bafal z doutníku. "Na stole máte memorandum o jakémsi Nelsonu Muncieovi, milionáři z Jacksonvillu na Floridě, který údajně Rosenbergovi vyhrožoval. Floridské úřady jsou přesvědčeny, že Muncie zaplatil řízu peněz za zabití násilníka a jeho obhájce. Všechno je v tom memorandu. Dva z našich lidí mluvili dnes ráno s Muncieovým právním zástupcem a setkali se s velmi nepřátelským postojem. Podle svého právníka je Muncie mimo zemi a on samozřejmě nemá tušení, kdy se vrátí. Určil jsem dvacet mužů, aby to vyšetřili."

Voyles si znovu zapálil doutník a podíval se na kus papíru na stole. "Číslem čtyři je skupina zvaná Bílý odpor, malá skupina teroristů středního věku, které máme pod dohledem už asi tři roky. Je to v materiálech. Je to velmi slabé podezření. Ti spíš házejí zápalné bomby a zapalují kříže. Nejsou moc rafinovaní. A hlavně nemají moc peněz. Velmi pochybuji o tom, že by si mohli dovolit najmout takové šikovné pistolníky. Ale pro každý případ jsem na ně nasadil dvacet mužů."

East rozbíhal velký sendvič, přičichl k němu a rozhodl se ho nechat na pokoji. Kolečka cibule byla studená. Přešla ho chuť. Poslouchal a dělal si poznámky. Číslo šest na seznamu bylo poněkud neobvyklé. Jakýsi psychopat jménem Clinton Lane vyhlásil válku homosexuálům. Jeho jediný syn se odstěhoval z rodinné farmy v Iowě do San Franciska, aby si užil teploušského života a rychle zemřel na AIDS. Laneovi přeskočilo v hlavě a zapálil kancelář Koalice homosexuálů v Des Moines. Byl dopaden a odsouzen na čtyři roky, ale v roce 1989 utekl a nebyl nikdy nalezen. Podle memoranda založil rozsáhlou síť pašeráků kokainu a nadělal miliony. A těch peněz používal pro svou malou soukromou válku proti buzerantům a lesbičkám. FBI se ho snažila dopadnout už pět let, avšak bylo pravděpodobné, že operuje z Mexika. Po léta psal výhružné dopisy Kongresu, Nejvyššímu soudu a prezidentovi. Voylese Lane jako podezřelý příliš nenadchl. Je to blázen, který stojí spíš nalevo, ale je třeba se podívat pod každý kámen. Na tenhle případ přidělil jen šest agentů.

Na seznamu bylo deset jmen. Na každého podezřelého bylo nasazeno šest až dvacet zvláštních agentů. Každá jednotka měla svého vedoucího. Ti měli dvakrát denně podávat zprávy Eastovi, který se bude každý den ráno a odpoledne scházet s ředitelem. Přes sto agentů se bude potulovat po ulicích měst i po venkově a bude hledat vodítka.

Voyles mluvil o utajení. Novináři budou jako honící psi, takže musí být vyšetřování nanejvýš důvěrné. Jen on, ředitel, bude mluvit s tiskem, a moc jim toho neřekne.

Sedl si a K.O. Lewis přednesl nesouvislý monolog o pohřbech, bezpečnosti a o žádosti předsedy Nejvyššího soudu Runyana o povolení účasti na vyšetřování.

East popíjel studenou kávu a upřeně se díval na seznam.

Za třicet čtyři let napsal Abraham Rosenberg ne méně než tisíc dvě stě zdůvodnění. Jeho výplody byly neustálým zdrojem údivu vědců zabývajících se ústavním právem. Občas ignoroval nudné antitrustové případy a daňová odvolání, avšak pokud se v případě objevil nejmenší náznak opravdové kontroverze, vrhl se do toho po hlavě. Psal většinová zdůvodnění, námítky proti většinovým zdůvodněním, námítky proti menšinovým zdůvodněním, kolizní zprávy a mnoho, velmi mnoho menšinových zdůvodnění. Velmi často představoval menšinu sám. Rosenberg se za těch třicet čtyři let vyjádřil ke každému aktuálnímu problému. Vědci a kritici ho milovali. Publikovali o něm a o jeho práci knihy, eseje a kritiky. Darby našla pět samostatných sbírek jeho zdůvodnění v tvrdé vazbě, s redakčními poznámkami a anotacemi. Jedna kniha neobsahovala nic jiného než jeho slavné námítky proti zdůvodnění.

Ve čtvrtek nešla Darby na přednášky a uchýlila se do studovny v pátém patře knihovny. Sjetiny z počítače byly poházeny po podlaže. Rosenbergovy knihy byly otevřené, plné záložek, ležely jedna přes druhou.

Vraždy musely mít nějaký důvod. Pomsta a nenávist by byly přijatelné, kdyby se jednalo jenom o Rosenberga. Avšak když do rovnice dosadíte Jensena, dává pomsta a nenávist menší smysl. Samozřejmě byl nenáviděnlivý, ale

nevzbuzoval vášně jako Yount nebo dokonce Manning.

Nenašla žádnou knihu kritických pojednání o soudci Glennu Jensenovi. Za šest let byl autorem pouhých dvaceti šesti většinových zdůvodnění, což byla nejnižší produktivita z celého Nejvyššího soudu. Napsal několik menšinových zdůvodnění a připojil se k několika kolizím, avšak byl zoufale pomalý. Občas byla jeho pojednání jasná a precizní, občas nesouvislá a patetická.

Studovala Jensenova zdůvodnění. Jeho ideologie se rok od roku radikálně měnila. Byl celkem důsledný, pokud šlo o práva obžalovaných z trestných činů, avšak bylo tam tolik výjimek, že by to udivilo každého vědce. Ze sedmi případů pětkrát hlasoval ve prospěch Indiánů. Napsal dvě většinová zdůvodnění, ve kterých se silně zastával ochrany životního prostředí. Byl takřka perfektní, pokud šlo o podporu odpůrců vysokých daní.

Avšak nebyl zde žádný motiv. Jensen byl příliš nevypočitatelný, aby ho bylo možno brát vážně. Ve srovnání s ostatními osmi byl neškodný.

Dopila další teplou limonádu a na okamžik odložila své poznámky o Jensenovi. Hodinky měla schované v zásuvce.

Neměla tušení, kolik je hodin. Callahan vystřízlivěl a chtěl jít na pozdní večeři do Francouzské čtvrti. Musí mu zavolat.

Dick Mabry, současný spisovatel projevů a kouzelník se slovy, seděl na židli vedle prezidentova psacího stolu a díval se, jak Fletcher Coal a prezident pročítají třetí verzi jeho návrhu smuteční řeči pro soudce Jensena. Coal zamítl dvě první verze a Mabry pořád ještě nevěděl, co vlastně chtějí. Coal navrhl jedno, prezident chtěl něco jiného. Nejdříve mu Coal zavolal, aby nic nepsal, že prezident na pohřeb nepůjde. Potom volal prezident, aby připravil pár slov, protože Jensen byl jeho přítel, a i když byl teplý, byl to přeci jenom přítel.

Mabry věděl, že Jensen nebyl prezidentův přítel, ale byl to čerstvě zavražděný soudce Nejvyššího soudu, jehož pohřeb bude středem pozornosti sdělovacích prostředků.

Potom volal Coal, že si nejsou jisti, jestli prezident půjde, ale aby pro každý případ něco připravil. Mabryho kancelář byla ve staré administrativní budově hned vedle Bílého domu. V průběhu dne se tu uzavíraly drobné sázky, jestli prezident půjde na pohřeb známému homosexuálovi. Poměr sázek byl tři ku jedné, že nepůjde.

"To už je mnohem lepší, Dicku," řekl Coal a složil papír.

"Mně se to taky líbí," řekl prezident. Mabry si všiml, že prezident obvykle čeká, až Coal vyjádří svůj souhlas nebo nesouhlas.

"Zkusím to ještě jednou," řekl Mabry a vstával.

"Ne, ne," naléhal Coal. "Má to ten správný tón. Velmi výstižné. Líbí se mi to."

Šel s Mabrym ke dveřím a zavřel je za ním.

"Co si o tom myslíte?" ptal se prezident.

"Měli bychom to odvolat. Mám špatné tušení. Publicita bude obrovská, ale budete ta krásná slova pronášet nad mrtvolou, kterou našli v buzerantském pomokině. Je to příliš riskantní."

"Ano. Myslím, že máte..."

"Tohle je naše krize, šéfe. Procento popularity stále stoupá a já bych to neriskoval."

"Měli bychom tam někoho poslat?"

"Samozřejmě. Co takhle viceprezidenta?"

"Kde je?"

"Vrací se letadlem z Guatemaly. Bude tu dnes večer." Coal se najednou usmál. "Víte, to je jako stvořené pro viceprezidenta. Pohřeb homosexuála."

Prezident se zachechtal. "Perfektní."

Coal se přestal smát a začal přecházet před psacím stolem. "Je tu malý problém. Rosenbergův pohřeb je v sobotu, jenom osm bloků odtud."

"To bych raději šel na ten den do pekla."

"To chápu, ale vaše nepřítomnost by byla velmi nápadná."

"Mohl bych se nechat odvézt do nemocnice Waltera Reeda s bolestmi v zádech. To už nám vyšlo dříve."

"Ne, šéfe. Volby jsou příští rok. Musíte se držet od nemocnic dál."

Prezident uhodil oběma rukama o stůl a vstal. "Sakra, Fletchere! Já na ten jeho pohřeb nemůžu jít, protože bych se neubránil smíchu. Devadesát procent Američanů ho nenávidělo. Budou mě mít rádi, když na ten pohřeb nepůjdu."

"Protokol, šéfe. Slušnost. Když nepůjdete, noviny vás upálí. Podívejte se, nebude to tak bolet. Nemusíte říct ani slovo."

Jen se tam ukažte, tvařte se hodně smutně a dovoďte kamerám udělat dobrý záběr. Nebude to trvat ani hodinu." Prezident držel v rukou golfovou hůl a skláněl se nad oranžovým míčkem. "Potom ovšem musím jít i na Jensenův pohřeb."

"Jistě. Ale zapomeňte na smuteční řeč."

Uhodil do míčku. "Víte, setkal jsem se s ním jenom dvakrát."

"Já vím. Tiše se zúčastníte obou pohřbů, nic neřeknete a pak zmizíte."

Další úder. "Myslím, že máte pravdu."

KAPITOLA DEVÁTÁ

Thomas Callahan spal dlouho a sám. Šel do postele brzy, střízlivý a sám. Už třetí den nepřednášel. Je pátek, Rosenbergův pohřeb je zítra, a z úcty ke svému idolu nebude vyučovat ústavnímu právu, dokud ten muž nebude řádně uložen k poslednímu odpočinku.

Udělal si kávu a sedl si v županu na balkon. Bylo necelých dvacet stupňů, první závan podzimního chladu. V Dauphine Street dole byl čilý ruch. Kývl na pozdrav bezejmenné staré ženě na balkoně přes ulici. Bourbon Street byla za rohem a na ulici už byli turisté se svými mapkami a fotoaparáty. Svítání přicházelo do Francouzské čtvrti nepozorovaně, ale v deset hodin již byly ulice plné nákladních automobilů se zbožím a taxíků.

Taková rána, kdy pozdě vstával, a těch bylo mnoho, se Callahan radoval ze své svobody. Dokončil právnickou fakultu před dvaceti lety a většina jeho současníků byla uvázána sedmdesát hodin týdně v právnických fabrikách. V soukromé praxi vydržel dva roky. Jakási obluda s dvěma sty právníky ve Washingtonu ho najala rovnou z fakulty v Georgetownu a nacisty ho do kamrlíku, kde prvních šest měsíců dělal výpisy. Pak ho zařadili na montážní linku, kde dvanáct hodin denně odpovídal na dotazníky o nitroděložních tělíscích a očekávalo se od něho, že zákazníkům naučtuje šestnáct hodin. Bylo mu řečeno, že když se mu podaří příštích dvacet let vtěsnat do deseti, může se ve věku pětatřiceti unavených let stát společníkem firmy.

Callahan se chtěl dožít alespoň padesátky, a tak opustil nudu soukromé právnické praxe. Udělal si doktorát a stal se profesorem. Dlouho spal, pracoval pět hodin denně, občas napsal nějaký článek a většinou si užíval života. Neměl rodinu, a tak mu příjem sedmdesát tisíc dolarů ročně bohatě stačil na zaplacení nájemného za jednopatrový bungalow, porsche a alkohol. Pokud umře mladý, bude to z whisky a ne z práce.

Přinesl oběť. Mnozí z jeho spolužáků z fakulty byli společníky velkých firem, měli dopisní papír s elegantní hlavičkou a vydělávali půl milionu dolarů ročně. Tykali si s vedoucími IBM, Texaco a State Farm. Dělalí vysokou politiku se senátory. Měli kanceláře v Tokiu a v Londýně. Ale nezáviděl jim.

Jedním z jeho nejlepších přátel z fakulty byl Gavin Verheek, další utečenec ze soukromé praxe, který šel pracovat pro vládu. Nejprve pracoval v oddělení občanských práv ministerstva spravedlnosti, potom ho přeložili k FBI. Nyní byl zvláštním poradcem ředitele. Callahan měl jet v pondělí do Washingtonu na konferenci profesorů ústavního práva. Plánovali s Verheekem, že se v pondělí večer spolu najedí a opijí.

Potřeboval zavolat, potvrdit jejich schůzku a něco se od něho dozvědět. Zpomněti vytočil číslo. Několikrát ho přepojili a po pěti minutách opakování, že si přeje Gavina Verheeka, ho měl u telefonu.

"Buď stručný," řekl Verheek.

"Jsem moc rád, že tě slyším," řekl Callahan.

"Jak se máš, Thomasi?"

"Je půl jedenácté. Nejsem ještě oblečený. Sedím tady ve Francouzské čtvrti, popíjím kávu a dívám se na chodce na ulici Dauphine. Co děláš ty?"

"Jaký život. Tady je půl dvanácté a já jsem nevyšel z kanceláře od středy rána, kdy našli ty mrtvolky."

"Je mi z toho špatně, Gavine. On jmenuje dva nacisty."

"Já samozřejmě jsem v situaci, kdy takové věci nemohu komentovat. Ale mám podezření, že máš pravdu."

"Jaképak podezření. Už jsi určitě viděl jeho návrh kandidátů, Gavine. Už je jistě prověřujete. Podívej se, Gavine, kdo je na seznamu? Mně to můžeš říct. Nechám si to pro sebe."

"Já také, Thomasi. Ale můžu ti prozradit, že tvoje jméno mezi vybranými není."

"To mě ranilo."

"Jak se má ta dívka?"

"Jaká dívka?"

"Ale jdi, Thomasi. Tvoje dívka."

"Je krásná, chytrá, měkká a něžná..."

"Pokračuj."

"Kdo je zabil, Gavine? Mám právo to vědět. Jsem daňový poplatník a mám právo vědět, kdo je zabil."

"Jak se jmenuje?"

"Darby. Kdo je zabil, a proč?"

"Ty jsi si vždycky uměl vybrat jméno. Vzpomínám si na ženy, které jsi pustil k vodě jen proto, že se ti nelíbila jejich jména. Nádherné, vášnivé ženy, ale s obyčejnými jmény. Darby. To má hezký, erotický nádech. Hezké jméno. Kdy mi ji představíš?"

"Nevím."

"Už se k tobě nastěhovala?"

"Do toho ti nic není. Poslouchej, Gavine, kdo to udělal?"

"Nečeš noviny? Nemáme žádné podezřelé. Nic. Nada."

"Ale jistě máte nějaké motivy."

"Spoustu motivů. Je v tom hodně nenávisti, Thomasi. Podivná kombinace, nemyslíš? Proč zrovna Jensen? Ředitel nám nařídil prozkoumat rozdělané případy, nedávná rozhodnutí, způsob hlasování a všechny ty nesmysly."

"To je vynikající, Gavine. Každý profesor ústavního práva v celé zemi si teď hraje na detektiva a snaží se ty vraždy vyřešit."

"Ty ne?"

"Ne. Když jsem se to dozvěděl, pěkně jsem se ožral, ale teď jsem střízlivý. Ta dívka se však pustila do stejného šetření, jako děláš ty. Kašle na mě."

"Darby. Moc hezké jméno. Odkud je?"

"Z Denveru. O tom pondělku jsme dohodnutí?"

"Snad. Voyles chce, abychom pracovali ve dne v noci, dokud nám počítače neřeknou, kdo to udělal. Ale nějak tě do toho zapracuji."

"Děkuji. Očekávám úplnou zprávu, Gavine. Nejen klepy."

"Thomasi, Thomasi. Pořád lovíš informace. A já ti, jako obvykle žádné nedám."
"Opíšeš se a všechno mi řekneš, Gavine. Jako vždycky."
"Proč s sebou nevezmeš Darby? Kolik je jí let? Devatenáct?"
"Dvacet čtyři, a není pozvaná. Možná později."
"Možná. Musím běžet, kamaráde. Za půl hodiny mám poradu u ředitele. Napětí je tady tak husté, že by se dalo krájet."
Callahan vytočil číslo knihovny právnické fakulty a zeptal se, jestli neviděli Darby. Neviděli.

Darby zaparkovala na téměř prázdném parkovišti federální budovy v Lafayette a vstoupila do kanceláře v přízemí. Byl pátek poledne, soud nezasedal a chodby byly prázdné. Zastavila se u přepážky, podívala se do otevřeného okénka a čekala. Nějaká úřednice, která ještě neodešla na oběd a dávala to najevo, přistoupila k přepážce. "Mohu vám nějak pomoci?" zeptala se tónem subalterního státního úředníka, který je ochoten udělat všechno, jen ne pomoci. Darby prostrčila okénkem proužek papíru. "Chtěla bych vidět tento spis." Úřednice vrhla pohled na jméno případu a podívala se na Darby.

"Proč?" zeptala se.

"To vám nemusím vysvětlovat. Jsou to veřejné záznamy, nebo ne?"

"Poloveřejné."

Darby vzala proužek papíru a složila ho. "Znáte zákon o svobodě informací?"

"Vy jste právníčka?"

"Nemusím být právníčka, abych měla právo podívat se do toho spisu."

Úřednice otevřela zásuvku a vyndala kroužek s klíči. Přikývla a ukázala hlavou. "Pojďte za mnou."

Na dveřích byl nápis POROTA, ale uvnitř nebyly žádné stoly a židle, jenom registrační skříně a krabice lemovaly stěny.

Darby se rozhlédla po místnosti.

Úřednice ukázala na jednu stěnu. "To je ono, u téhle stěny. Ve zbytku místnosti je jiné harampádí. V první registračce jsou zápisy z předběžného řízení a korespondence. Zbytek jsou důkazy a proces."

"Kdy se proces konal?"

"Minulé léto. Trval dva měsíce."

"Kde je odvolání?"

"Ještě nebylo podané. Myslím, že lhůta je prvního listopadu. Jste novinářka, nebo co?"

"Ne."

"Dobře. Jak zřejmě víte, tohle jsou skutečně veřejné záznamy. Ale soudce stanovil určitá omezení. Za prvé si musím poznamenat vaše jméno a hodinu, kdy jste místnost navštívila. Za druhé nesmíte z místnosti nic vynést. Za třetí: nic z tohoto spisu nesmí být okopírováno, dokud nebude podáno odvolání. A za čtvrté všechno, co vyndáte, musíte vrátit přesně tam, kde jste to vzala. Je to příkaz soudce."

Darby se podívala na registračky podle stěny. "Proč si nesmím udělat kopie?"

"Zeptejte se Jeho Ctihodnosti, okey? A teď: Jak se jmenujete?"

"Darby Shawová."

Úřednice si to poznamenala na psací podložku, připevněnou na zdi u dveří. "Jak dlouho tady budete?"

"Nevím. Tři nebo čtyři hodiny."

"Zavíráme v pět. Až budete odcházet, najdete mě v kanceláři." Afektovaně se usmála a zavřela dveře. Darby otevřela zásuvku plnou soudních spisů, listovala složkami a dělala si poznámky. Ta soudní pře byla sedm let stará. Žalobce byl jediný. Obžalováno bylo třicet osm bohatých společností, které společně najaly a vyhodily nejméně patnáct právních firem z celých Spojených států. Byly to velké firmy, se stovkami právníků v desítkách kanceláří.

Sedm let nákladné právníkové války a výsledek nebyl zdaleka jistý. Trpký soudní spor. Rozsudek byl pro žalovanou stranu pouze dočasným vítězstvím. V návrhu na nový proces žalobce tvrdil, že rozsudek byl koupen nebo ho bylo dosaženo jiným nezákonným způsobem. Byly tu plné krabice návrhů. Obvinění a protiobvinění. Žádosti o sankce a pokuty v rychlém sledu z obou stran. Mnoho stránek přísahných prohlášení, uvádějících lži a urážky ze strany právníků a jejich klientů. Jeden z advokátů zemřel.

Jiný se, podle Darbyiny spolužačky, která okrajově pracovala na případu během procesu, pokusil o sebevraždu. Její přítelkyně přijala o letních prázdninách zaměstnání jako koncipientka u velké firmy v Houstonu. Drželi to před ní v tajnosti, ale něco přece jenom zaslechla.

Darby si rozložila skládací židli a upřeně hleděla na registrační skříně. Bude jí trvat aspoň pět hodin, než všechno najde.

Kinu Montrose publicita neprosperla. Většina zákazníků nosila po setmění tmavé brýle a měla sklon přicházet a odcházet dost rychle. A teď, když tam našli na balkoně soudce Nejvyššího soudu, byl biograf slavný. Ve dne v noci semjezdili zvědavci a fotografovali. Většina stálých zákazníků začala chodit jinam. Ti nejodvážnější vběhli rychle dovnitř, když ustal provoz.

Vypadal přesně jako kterýkoli jiný pravidelný zákazník. Rychle vběhl dovnitř a zaplatil pokladníkovi, aniž by se na něho podíval. Baseballová čapka, tmavé brýle proti slunci, džinsy, ulízané vlasy, kožená bunda. Byl dobře zamaskovaný, ale ne proto, že by byl homosexuál a styděl se vysedávat na takových místech.

Byla půlnoc. Vyšplhal po schodech na balkon. Při pomýšlení na Jensena se smyčkou na krku se usmál. Dveře byly zamčené. Posadil se tedy v prostřední sekci v přízemí, daleko od ostatních.

Nikdy předtím neviděl homosexuální film a po této noci neměl v plánu ještě kdy nějaký vidět. Byla to jeho třetí návštěva v podobném pajzlu za posledních devadesát minut. Nechal si tmavé brýle a snažil se nedívat se na plátno. Moc to nešlo, a měl proto zlost.

V kině bylo ještě pět jiných lidí. O čtyři řady vzadu po jeho pravici seděli dva milenci, líbali se a mazlili. Stačila by baseballová pálka a mohl by udělat jejich trápení konec. Nebo by mohl použít kousek žlutého lyžařského lanka.

Trpěl dvacet minut a už chtěl sáhnout do kapsy, když ucítil na rameni ruku. Jemnou ruku. Zůstal klidný.

"Mohu si k vám sednout?" zeptal se hluboký, mužný hlas za jeho zády.

"Ne. A dejte tu ruku pryč."

Ruka se odtáhla. Plynuly vteřiny a bylo zřejmé, že žádné další návrhy nebudou následovat. Nato ten člověk zmizel.

Pro člověka, který byl zásadním odpůrcem pornografie, to byla muka. Chtělo se mu zvracet. Podíval se za sebe, potom opatrně sáhl do kapsy kožené bundy a vytáhl černou krabičku patnáct krát dvanáct centimetrů, sedm centimetrů silnou. Položil si ji na podlahu mezi nohy. Skalpelem udělal opatrný rez do čalounění sedadla před sebou, rozhlédl se a vložil černou krabičku do otvoru. V sedadle byla pera, opravdová starožitnost, a on opatrně kroutil krabičkou ze strany na stranu, až ji umístil tak, že byly spínač a hadička jasně viditelné proříznutým otvorem.

Zhluboka se nadechl. I když přístroj vyrobil opravdový profesionál, legendární génius na miniaturní bomby, nebylo příjemné nosit tu zatracenou věc s sebou v kapse kabátu, jen pár centimetrů od srdce a jiných životně důležitých orgánů. A nebylo ani zvlášť milé teď vedle toho sedět.

Byla to dnes večer už třetí bomba, kterou položil, a měl ještě jednu, pro další kino, kde předváděli staromódní heterosexuální pornografii. Skoro se na ni těšil, tohle ho pobuřovalo.

Podíval se na oba milence, kteří zapomněli na film a byli čím dál tím vzrušenější. Přál si, aby tu seděli v okamžiku, kdy malá černá krabička začne tiše plivat plyn a o půl minuty později ohnivé koule sežehne všechno mezi plátnem a automatem na praženou kukuřici. Moc by se mu to líbilo.

Ale byl členem skupiny, která byla proti násilí a nesouhlasila s nevybíravým zabíjením nevinných nebo bezvýznamných lidí. Jejich specialitou bylo ničení struktur používaných nepřítelem. Vybírali si snadné cíle: nehlídané kliniky na potraty, nechráněné kanceláře Americké unie pro občanská práva, nic netušící pornografické pajzly. Měli velké úspěchy. Za posledního půl druhého roku ani jedno zatčení.

Bylo dvanáct čtyřicet, čas vypadnout, pospíšet si čtyři bloky do auta pro další černou krabičku a pak šest bloků do kina Pussycat, které zavíralo v půl druhé. Pussycat bylo na seznamu osmnácté nebo devatenácté, už si nevzpomínal, ale byl si jistý, že přesně za tři hodiny dostanou podnikatelé v oboru pornokin ve Washingtonu pořádnou ránu. Do dvaceti dvou těchto pajzlů bude umístěna černá krabička a ve čtyři hodiny ráno, kdy budou zavřené a opuštěné, budou zničeny. Tři kina s celonočním provozem byla ze seznamu vyškrtuta, protože jeho skupina nepoužívá násilí. Upravil si tmavé brýle a naposledy se podíval na čalounění před sebou. Podle papírových kalíšků a kukuřice na podlaze tu uklízeli jednou za týden. Spínače a trubičky si pod rozříznutým potahem nikdo nevšimne. Opatrně stiskl spínač a odešel z Montrose.

KAPITOLA DESÁTÁ

Eric East se nikdy nesetkal s prezidentem, ani nebyl v Bílém domě. Nikdy se nesetkal s Fletcherem Coalem. Věděl však, že se mu nebude líbit.

Šel s ředitelem Voylesem a K.O. Lewisem do Oválné pracovny v sobotu v sedm hodin ráno. Nečekaly je žádné úsměvy ani podávání rukou. Voyles představil Easta. Prezident mu za stolem pokynul, ale nevstal. Coal si něco četl.

V oblasti hlavního města bylo vypáleno dvacet pornokin, mnohá z nich ještě doutnala. Ze své černé limuzíny viděli nad městem kouř. Ve špeluňce zvané Angels byl těžce popálen vrátný. Čekali se, že umře.

Před hodinou se dozvěděli, že jakýsi anonym volal do jedné rozhlasové stanice a sdělil, že odpovědnost na sebe bere Podzemní armáda a že na oslavu Rosenbergovy smrti nastanou další výbuchy.

Prezident se ujal slova první. Vypadá unaveně, pomyslel si East. Je to na něho moc brzy. "V kolika kinech vybuchla bomba?"

"Ve dvaceti tady," odpověděl Voyles. "V sedmnácti v Baltimoru a asi v patnácti v Atlante. Zdá se, že útok byl pečlivě koordinovaný, protože ke všem výbuchům došlo přesně ve čtyři hodiny ráno."

Coal se podíval na své memorandum. "Pane řediteli, vy věříte, že to udělala Podzemní armáda?"

"Zatím jsou jediní, kteří se k tomu hlásí. Podobá se to jejich dřívější práci. Je to možné." Když Voyles mluvil s Coalem, nedíval se na něj.

"Tak kdy začnete se zatýkáním?" zeptal se prezident.

"Přesně v ten okamžik, kdy budeme mít dost materiálů pro obžalobu, pane prezidente. To je zákon."

"Pokud vím, tahle parta je vaším podezřelým číslo jedna ze zavraždění Rosenberga a Jensena, jste si jisti, že zabili federálního soudce v Texasu. Teď s největší pravděpodobností vyhodili minulou noc do povětří nejméně padesát dva oplzlých biografů. Nechápu, jak mohou beztrestně klást bomby a vraždit. Sakra, řediteli, to je válka."

Voylesovi zrudnul krk, ale neřekl nic. Jen odvrátil pohled, když se na něj prezident upřeně podíval. K.O. Lewis si odkašlal. "Když dovolíte, pane prezidente, nejsme přesvědčeni, že Podzemní armáda měla něco společného s vraždami Rosenberga a Jensena. Ve skutečnosti nemáme žádné důkazy, které by je s tím spojovaly. Jsou jedním z tuctu podezřelých. Jak jsem již řekl dříve, ty vraždy byly provedeny pozoruhodně čistě, byly dobře zorganizované, velmi profesionální. Nanejvýš profesionální."

Coal udělal krok vpřed. "Pokoušíte se mi říct, pane Lewisi, že nemáte tušení, kdo je zabil, a že to možná nikdy nezjistíte?"

"Ne, nic takového neříkám. Najdeme je, ale bude to trvat dost dlouho."

"Jak dlouho?" zeptal se prezident. Byla to školácká otázka, na kterou se dobře nedalo odpovědět. Eastovi se prezident

svou hloupou otázkou okamžitě znelíbil.

"Měsíce," řekl Lewis.

"Kolik měsíců?"

"Mnoho."

Prezident obrátil oči v sloup a potřásl hlavou, potom rozhořčeně vstal a šel k oknu. Od okna řekl: "Nevěřím, že není žádný vztah mezi tím, co se stalo minulou noc, a mrtvými soudci. Nevím. Možná jsem paranoidní."

Voyles se ironicky usmál na Lewise. Paranoidní, nestálý, nerozhodný, hloupý, odtržený od života. Voyles by si dokázal vzpomenout na mnoho dalších přívlastků.

Prezident pokračoval od okna ve svých úvahách. "Znervózňuje mě, když tady někde volně pobíhají vrahové a vybuchují bomby. To mi nikdo nemůže mít za zlé. Už přes třicet let tady nezavraždili prezidenta."

"No, myslím, že vy jste v bezpečí, pane prezidente," řekl Voyles pobaveně. "Tajná služba má věci pod kontrolou."

"To je vynikající. Tak proč si připadám jako v Bejrútu?" mumlal si směrem k oknu.

Coal vycítil trapnost okamžiku a zvedl ze stolu tlustý svazek. Držel ho v ruce a mluvil k Voylesovi jako profesor, který přednáší žákům.

"Tohle je vybraný seznam potenciálních kandidátů do Nejvyššího soudu. Je tam osm jmen, u každého je životopis.

Připravilo to ministerstvo spravedlnosti. Původně to bylo dvacet jmen, ale pak pan prezident, ministr Horton a já jsme to seškrtnali na osm. Nikdo z nich neví, že je na seznamu."

Voyles se pořádkem díval stranou. Prezident se pomalu vrátil ke svému stolu a vzal do ruky svou kopii seznamu. Coal pokračoval.

"Někteří z těch lidí jsou kontroverzní, a pokud se dostanou do konečné nominace, budeme muset o jejich schválení svést s Kongresem malou válku. Neradi bychom začali válčit už teď. Ten seznam musí zůstat důvěrný."

Voyles se náhle obrátil a podíval se divoce na Coala. "Vy jste idiot, Coale! Tohle už jsme dělali mockrát, a ujišťuji vás, že jakmile začneme ty lidi prověřovat, bude zajíc z pytle venku. Chcete, abychom je důkladně prověřili, a na druhé straně očekáváte, že všichni, s kým budeme mluvit, budou o tom mlčet. Tak to nejde, hochu."

Coal přistoupil blíže k Voylesovi. Oči mu blýskaly. "Koukejte zařídit, aby se ta jména nedostala do tisku dřív, než budou ti lidé nominováni. Postarejte se o to. Ucpěte všechny díry a zabraňte tomu, aby se to dostalo do novin, rozumíte?"

Voyles vyskočil a ukázal na Coala. "Poslouchej, ty troubo, když je chceš prověřit, tak si to udělej sám. Nedávej mi rozkazy jako u skautů."

Lewis se postavil mezi ně, prezident stál za svým stolem. Chvilí nikdo nic neřekl. Coal položil seznam na stůl, ustoupil o několik kroků a díval se jinam.

Prezident si teď zahrál na usmírovatele. "Sedni si, Dentone. Sedni si."

Voyles se vrátil ke své židli, ale nespouštěl oči z Coala. Prezident se usmál na Lewise a všichni se posadili. "Všichni jsme pod velkým tlakem," řekl prezident vřele.

Lewis klidně promluvil. "Provedeme běžné prověření všech vašich kandidátů, pane prezidente, a uděláme to přísně důvěrně. Jistě však chápete, že nemůžeme kontrolovat každou osobu, se kterou promluvíme."

"Já vím, pane Lewisi, ale přeji si obzvláštní opatrnost. Ti muži jsou mladí a budou tvořit a přetvářet naši ústavu ještě dlouho potom, až budu mrtvý. Jsou tvrdě konzervativní a tisk je sní aživa. Nesmějí mít žádné vady krásy a skandály v minulosti. Žádné kouření marihuany, nemanželské děti, radikální postoje v době studia, rozvody. Rozumíte? Nechci žádná překvapení."

"Ano, pane prezidente. Ale nemůžeme zaručit naprosté utajení našeho vyšetřování."

"V každém případě se o to pokuste, okey?"

"Ano, pane." Lewis podal seznam Ericu Eastovi.

"To je všechno?" zeptal se Voyles.

Prezident se podíval na Coala, který stál u okna a všechny je ignoroval. "Ano, Dentone, to je všechno. Rád bych měl ta jména prověřena do deseti dnů. Chci to provést rychle."

Voyles vstával. "Do deseti dnů to budete mít."

Když Callahan klepal na dveře Darbina bytu, zlobil se. Byl zmatený a měl toho mnoho na srdci. Chtěl toho mnoho říct, ale nechtěl se začít hádat, protože tu bylo něco, co si přál mnohem více, než trochu upustit páru. Už čtyři dny se mu vyhýbala, hrála si na detektiva a zabarikádovala se v právnické knihovně. Vynechávala přednášky, neodpovídala mu na telefony a vůbec ho ve dnech jeho krize zanedbávala. Ale věděl, že až Darby otevře dveře, on se usměje a zapomene na to, že ho zanedbávala.

Držel v ruce litrovou láhev vína a pizzu z pizzerie Mamma Rosa. Bylo po desáté hodině v sobotu večer. Znovu zaklepal a rozhlédl se ulicí nahoru i dolů, po úhledných dvojdomcích a bungalowech. Uvnitř zarachotil řetěz a on se okamžitě usmál. Pocit zanedbání zmizel.

"Kdo je to?" zeptala se přes řetěz.

"Thomas Callahan, pamatuješ si na mě? Stojím u tvých dveří a žebrám, abys mě pustila dovnitř, abychom si mohli zase hrát a být přátelé."

Dveře se otevřely a Callahan vstoupil. Vzala láhev a políbila ho na tvář. "Ještě jsme kamarádi?" zeptal se.

"Ano, Thomasi. Měla jsem moc práce." Šel za ní přes rozházenou pracovnu do kuchyně. Na stole byl počítač a spousta tlustých knih.

"Volal jsem. Proč jsi mi nezavolala?"

"Nebyla jsem doma," řekla, otevřela zásuvku a vyndala vývrtku.

"Máš záznamník. Mluvil jsem s ním."

"Chceš se hádat, Thomasi?"

Podíval se na její nahé nohy. "Ne! Přisahám, že se nezlobím. Opravdu. Promiň mi, jestli se ti zdám naštvaný."

"Nech toho."

"Kdy půjdeme do postele?"

"Jsi ospalý?"

"To vůbec ne. Podívej se, Darby, už jsou to tři noci."

"Pět. Jaká je ta pizza?" Vytáhla zátku a nalila dvě skleničky. Callahan hltal každý její pohyb.

"No, to je taková sobotní specialita, kam házejí všechno, co mělo přijít do popelnice. Ocásky garnátů, vajíčka, rači hlavy. Víno je také laciné. Nejsem moc při penězích a zítra jedu pryč, tak si musím dávat pozor, kolik utratím. A myslel jsem si, že když jedu pryč, půjdu se na tebe podívat a pomilujeme se, abych nebyl v pokušení vyspat se s nějakou nakaženou ženskou ve Washingtonu. Co si o tom myslíš?"

Darby otevřela krabici s pizzou. "Vypadá to na párky a červené papriky."

"Tak můžeme se pomilovat?"

"Možná později. Napij se a popovídáme si. Už dlouho jsme si nepovídali."

"Já ano. Mluvil jsem celý týden s tvým záznamníkem."

Vzal sklenku s vínem a láhev a šel za ní do pracovny, kde se pohodlně usadili na pohovce. Darby pustila stereo.

"Pojď se opít," řekl.

"Ty jsi tak romantický."

"Toužím po tobě."

"Byl jsi opilý celý týden."

"To ne. Jenom osmdesát procent týdne. Je to tvoje chyba, protože ses mi vyhýbala."

"Co se s tebou děje, Thomasi?"

"Jsem celý roztrásený. Jsem podrážděný a potřebuji tvou společnost, abych se uvolnil. Chápeš?"

"Tak se opijeme jenom trochu." Usrkla si vína a položila mu nohy na klín. Zadržel dech, jako by to bolelo.

"V kolik hodin ti to letí?" zeptala se.

Teď pil plnými doušky. "V půl druhé. Přímě na vnitrostátní letiště. Mám se zaregistrovat v pět, v osm hodin je večere. Potom budu asi nucen toulat se po ulicích a hledat lásku."

Usmála se. "No tak dobře. Počkej ještě chvíli. Nejdříve si musíme o něčem promluvit."

Callahan si ulehčeně oddechl. "Jsem schopen diskutovat deset minut, potom se prostě zhroutím."

"Jaký máte program v pondělí?"

"Obvyklých osm hodin vznešených debat o budoucnosti Pátého doplnku, potom komise vypracuje návrh závěrečné zprávy konference, který nikdo neschválí. V úterý další diskuse, další zpráva, nějaká ta výměna názorů, potom to skončí, aniž bychom něčeho dosáhli, a pojedeme domů. Vráť se v úterý pozdě večer a rád bych se s tebou sešel v hezké restauraci, potom bychom mohli jít ke mně, vést intelektuální řeči a divoce se pomilovat. Kde je ta pizza?"

"Vedle. Přinesu ji."

Hladil jí nohy. "Nehýbej se. Nemám ani trochu hlad."

"Proč jezdíš na ty konference?"

"Jsem členem společnosti a jsem univerzitní profesor. Zkrátka se od nás očekává, že se budeme toulat po zemi, zúčastňovat se setkání s jinými učenými idioty a přijímat zprávy, které nikdo nečte. Kdybych tam nejel, děkan by si myslel, že nejsem přínosem pro akademické ovzduší."

Dolila sklenky. "Jsi nervózní, Thomasi."

"Já vím. Byl to těžký týden. Nenávídím myšlenku, že by horda neandrtálců přepisovala ústavu. Za deset let budeme žít v policejním státě. Nemůžu s tím nic dělat, a tak se pravděpodobně dám na pití."

Darby pomalu upijela a dívala se na něho. Hudba byla tichá a světla tlumená. "Začíná mi to stoupat do hlavy," řekla.

"To je ti podobné. Půl druhé skleničky a máš toho dost. Kdybys byla Irka, mohla bys pít celou noc."

"Můj otec byl napůl Skot."

"Zřejmě to nestačí." Callahan zkřížil nohy na konferenčním stolku a udělal si pohodlí. Jemně ji hladil kotníky. "Můžu ti nalakovat nehty?"

Neodpověděla. Měl fetišistický vztah k jejím nehtům na nohou, trval na tom, že jí nejméně dvakrát do měsíce nalakuje nehty jasně červeným lakem. Viděli to ve filmu Bull Durham, a ačkoli nebyl tak hezký a střízlivý, jako Kevin Costner, ta intimita se jí zalíbila.

"Dnes večer ne?" zeptal se.

"Snad později. Vypadáš unaveně."

"Uvolňuji se, ale jsem plný mužné samčí energie, a ty mě nebudeš odmítat tím, že vypadám unaveně."

"Dej si ještě víno."

Callahan si dal a uvelebil se pohodlněji na pohovce. "Tak co, slečno Shawová, kdo to udělal?"

"Profesionálové. Copak nečteš noviny?"

"Samozřejmě. Ale kdo je za těmi profesionály?"

"To nevím. Po minulé noci si každý myslí, že to udělala Podzemní armáda."

"Ale ty o tom nejsi přesvědčená."

"Ne. Nikoho nezatkli. Nejsem o tom přesvědčená."

"A máš nějakého obskurního podezřelého, o kterém nikdo v zemi nic neví."

"Jednoho jsem měla, ale teď už si nejsem jistá. Tři dny jsem po něm pátrala, dokonce jsem to na svém malém počítači

pěkně dala dohromady, vytiskla jsem tenký návrh shrnutí případu, který jsem pak hodila do koše."

Callahan se na ni díval. "Chceš mi říct, že ses tři dny uležela z přednášek, zanedbávala jsi mě, pracovala jsi ve dne v noci a hrála sis na Sherlocka Holmese, a teď jsi to všechno zahodila?"

"Je to támhle na stole."

"Nemohu tomu uvěřit. Celý týden jsem si opuštěný zoufal, ale myslel jsem, že to stojí za to. Byl jsem přesvědčen, že trpím ve jménu celé země, protože ty tu cibuli oloupeš a řekneš mi dnes večer, nebo možná zítra ráno, kdo to udělal."

"Ono to tak nejde, alespoň ne prostřednictvím právního výzkumu. Ty vraždy nemají žádný společný vzorec, není tu žádná společná nit. Skoro jsem na fakultě zavařila počítače."

"No vidíš. Říkal jsem ti to. Zapomínáš, miláčku, že jsem génius na ústavní právo a hned jsem věděl, že Rosenberg a Jensen nemají společného nic víc, než černé taláry a výhrůžky smrti. Nacisti, árijci, Ku-klux-klan, mafie nebo nějaká jiná skupina je zavraždili, protože Rosenberg byl Rosenberg, a protože Jensen byl nejsnazší cíl a trochu dělal ostudu."

"Tak proč nezavoláš FBI a nepodělíš se s nimi o svou jasnozřivost? Jsem si jistá, že na zavolání čekají."

"Nezlob se. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi to."

"Jsi strašný pitomec, Thomasi."

"Ale miluješ mě, nebo ne?"

"Já nevím."

"Ale stejně snad můžeme jít do postele? Slíbilas mi to."

"Uvidíme."

Callahan položil skleničku na stůl a zaútočil na ni. "Podívej se, děťátko, tak dobře, přečtu si tvůj spis. A pak si o tom promluvíme, okey. Ale teď nemohu jasně myslet a nebudu schopen pokračovat, dokud neuchopíš mou slabou, třesoucí se ruku a neodvedeš mě do své postele."

"Zapomeň na můj spis."

"Prosím, Darby, no tak, prosím tě."

Chytla ho kolem krku a stáhla ho na sebe. Líbali se dlouho a tvrdě. Byl to vášnivý, téměř násilnický polibek.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Policista stiskl palcem knoflík vedle jména Graye Granthama a přidržel ho dvacet vteřin. Chvilí počkal. Dalších dvacet vteřin. Pauza. Dvacet vteřin. Považoval to za dobrý žert, protože Grantham byl noční pták, pravděpodobně spí méně než tři nebo čtyři hodiny, a teď takové vyzvánění v předšíní. Znovu stiskl knoflík a podíval se na své hlídkové auto, které bylo v rozporu s předpisy zaparkované pod pouliční lampou. Bylo skoro ráno, neděle, a ulice byly opuštěné.

Dvacet vteřin. Pauza. Dvacet vteřin.

Možná, že Grantham umřel. Nebo byl dlouho do noci na flámu a je zpitý pod obraz. Nebo tam má něčí ženu a nemá v úmyslu otevřít. Pauza. Dvacet vteřin.

V mikrofону zapraskalo. "Kdo je to?"

"Policie!" odpověděl policista, který byl černý a jen tak pro legraci položil důraz na po ve slově policie.

"Co chcete?" zeptal se Grantham.

"Třeba mám příkaz k domovní prohlídce." Strážník se téměř rozesmál.

"To jsi ty, Cleve?"

"To jsem já."

"Kolik je hodin, Cleve?"

"Skoro pul šesté."

"To musíš mít dobrý důvod."

"Nevím, Sarge mi nic neřekl. Jen mi řekl, abych tě vzbudil, že si chce popovídat."

"Proč si chce vždycky povídat před východem slunce?"

"To je dost hloupá otázka, Granthame."

Chvilí bylo ticho. "Jo, máš pravdu. Předpokládám, že si chce popovídat hned teď."

"Ne. Máš na to půl hodiny. Řekl mi, že tam máš být v šest." "Kde?"

"Na Čtrnácté ulici, blízko hřiště Trinidad, je malá kavárna. Je tmavá a bezpečná a Sargeovi se tam líbí."

"Kam na taková místa chodíš?"

"Víš, na reportéra kladeš dost hloupé otázky. To místo se jmenuje U Glendy a navrhuji ti, abys dělal, nebo přijdeš pozdě."

"Budeš tam taky?"

"Mrknu se tam, jestli jste v pořádku."

"Myslím, že jsi říkal, že je to bezpečné místo."

"Na tu čtvrt' je to bezpečné. Najdeš to?"

"Jo. Budu tam co nejdříve." "Hezký den, Granthame."

Sarge byl starý, velmi černý, s hlavou plnou zářivě bílých vlasů, které trčely na všechny strany. Pokud byl vzhůru, nosil silné tmavé brýle, a většina jeho spolupracovníků v západním křídle Bílého domu si myslela, že je napůl slepý. Držel hlavu na stranu a usmíval se jako Ray Charles. Při vyprazdňování odpadkových košů a utírání prachu z nábytku občas vrazil do dveří nebo do psacího stolu. Chodil pomalu a váhavě, jako by počítal kroky. Pracoval trpělivě, pořád se usmíval a vždycky měl laskavé slovo pro každého, kdo byl laskavý k němu. Většinou ho ignorovali a brali ho jako

přátelského, starého, částečně invalidního černého domovníka.

Sarge však viděl i za roh. Jeho oblastí bylo západní křídlo, kde už uklízel třicet let. Uklízel a poslouchal. Uklízel a díval se. Uklízel po strašně důležitých lidech, kteří byli často příliš zaměstnaní na to, aby si dávali pozor, co říkají, a zvláště ne v přítomnosti chudáka starého Sarge.

Věděl, které dveře zůstávají otevřené, které zdi jsou tenké, a které větrací otvory nesou zvuk. Uměl v okamžiku zmizet a pak se objevil někde ve stínu, kde ho ti strašně důležití lidé nemohli vidět.

Většinou si to nechával pro sebe. Avšak čas od času se dostal k nějaké šťavnaté informaci, která se hodila k jiné a Sarge usoudil, že by se měla dostat na veřejnost. Byl velmi opatrný. Měl tři roky do důchodu a nechtěl riskovat.

Nikoho nikdy nenapadlo podezřívát Sarga, že dává informace tisku. V Bílém domě bylo většinou dost velkých hub, které mohly dávat vinu jedna druhé. Bylo to vlastně napínavé. Sarge si popovídal s Granthamem z deníku Post, pak napjatě čekal, až se to objeví v novinách. Potom v suterénu poslouchal kvílení, když padaly hlavy.

Byl dokonalým zdrojem informací a mluvil pouze s Granthamem. Jeho syn Cleve, policista, zařizoval setkání. Vždycky to bylo v neobvyklých hodinách a na nenápadných místech. Sarge měl vždycky svoje tmavé brýle. Grantham také, a k tomu nějaký klobouk nebo čepici. Cleve obvykle seděl s nimi a dával pozor na lidi.

Grantham přišel ke Glendě pár minut po šesté a šel k boxu v zadu. V místnosti byli ještě tři další zákazníci. Glenda sama smažila vejce na grilu blízko pokladny. Cleve seděl na stoličce a díval se na ni.

Podali si ruce. Granthamovi nalili šálek kávy.

"Omlouvám se, že jdu pozdě," řekl.

"Žádný problém, příteli. Jsem rád, že vás vidím." Sarge měl chraptivý hlas, kterým se dobře nedalo šeptat. Nikdo neposlouchal.

Grantham se napil kávy. "V Bílém domě bylo tento týden rušno."

"Dalo by se to tak říct. Spousta vzruchu. Spousta spokojenosti."

"Neříkejte." Grantham si při těchto setkáních nemohl dělat poznámky. Bylo by to příliš nápadné, řekl Sarge, když určoval základní pravidla.

"Ano. Prezident a jeho hoši byli radostí bez sebe, když se dozvěděli o soudci Rosenbergovi. Měli z toho velkou radost."

"A co soudce Jensen?"

"No, jak jste si všiml, prezident mu byl na pohřbu, ale nemluvil. Původně chtěl pronést smuteční projev, ale vycouval z toho, protože by byl musel říkat hezké věci o buzerantovi."

"Kdo psal ten smuteční projev?"

"Spisovatelé projevů. Hlavně Mabry. Pracoval na tom celý čtvrtek, pak toho nechal."

"Byl také na Rosenbergově pohřbu."

"Ano, byl. Ale nechtěl tam jít. Řekl, že by raději šel do pekla. Ale nakonec to vzdal a přece jen šel. Ve středu u nás byla skoro slavnostní nálada. Osud mu rozdál nádherné karty. Teď může přebudovat Nejvyšší soud, a on z toho má hroznou radost."

Grantham pozorně poslouchal. Sarge pokračoval.

"Existuje seznam navržených kandidátů. Původní seznam měl asi dvacet jmen, pak ho seškrtnali na osm."

"Kdo to seškrtnal?"

"Kdo byste řekl? Prezident a Fletcher Coal. Strašně se bojí, že se to dostane na veřejnost. Zřejmě jsou na tom seznamu jen mladí konzervativní soudci, většinou neznámí."

"Nějaká jména?"

"Jen dvě. Někáký muž jménem Pryce z Idaha a někáký MacLawrence z Vermontu. To je všechno, co vím, pokud jde o jména. Myslím, že oba dva jsou federálními soudci. Nic víc o tom nevím."

"A co pátrání?"

"Nic moc jsem nezaslechl, ale jako obvykle budu mít uši otevřené. Zdá se, že se toho moc neděje."

"Ještě něco?"

"Ne. Kdy to vyjde?"

"Ráno."

"To bude legrace."

"Děkuji, Sarge."

Slunce už vyšlo a kavárna byla hlučnější. Přišel Cleve a posadil se vedle otce. "Už jste skončili?"

"Ano," řekl Sarge.

Cleve se rozhlédl. "Myslím, že by bylo dobré odejít. Grantham půjde první, já za ním, a táta tu může zůstat, jak dlouho bude chtít."

"To je od tebe moc hezké," řekl Sarge.

"Děkuji vám, hoši," řekl Grantham a zamířil ke dveřím.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Verheek se jako obvykle opozdil. Za dvacet tři let jejich přátelství ještě nikdy nepřišel včas a nikdy se neopozdil jen o pár minut. Neměl pojem o čase a nedělal si s tím starosti. Nosil hodinky, ale nikdy se na ně nepodíval. Pozdě pro Verheeka znamenalo nejméně hodinu, někdy dvě, zvláště když osoba, kterou nechává čekat, je přítel, který od něho očekává, že přijde pozdě a promine mu to.

A tak Callahan seděl už hodinu v baru, což mu moc vyhovovalo. Po osmi hodinách učených debat začal opovrhovat ústavou a těmi, kdo o ní vyučují. Potřeboval v žilách Chivas, a po dvou dvojitých whisky s ledem se cítil lépe. Viděl se v zrcadle za řadou láhví a přes rameno se díval ke dveřím, jestli nejde Gavin Verheek. Žádný div, že se jeho přítel nemohl uplatnit v soukromé praxi, kde život závisí na hodinách.

Když mu přinesli třetí dvojitou whisky, hodinu a jedenáct minut po sedmé, vešel Verheek pomalu do baru a objednal si pivo značky Moosehead.

"Lituji, že jdu pozdě," řekl, když si podávali ruce. "Ale věděl jsem, že oceníš čas, strávený o samotě s Chivas Regal."

"Vypadáš unaveně," řekl Callahan a prohlížel si ho. Staře a unaveně. Verheekovi věk na kráse nepřidal, tloustl. Od posledního setkání se mu čelo rozšířilo o dobré dva centimetry a jeho bledá plet' zdůrazňovala hluboké kruhy pod očima. "Kolik vážíš?"

"Do toho ti nic není," řekl a lokl si piva. "Kde je náš stůl?"

"Rezervoval jsem ho na půl deváté. Počítal jsem, že se opozdíš nejméně o půl druhé hodiny."

"Takže jsem přišel brzy."

"Dalo by se to tak říct. Jdeš rovnou z práce?"

"Já teď v práci bydlím. Ředitel vyžaduje nejméně sto hodin týdně, dokud něco nezjistíme. Řekl jsem své ženě, že přijdu domů na vánoce."

"Jak se má?"

"Dobře. Je to trpělivá paní. Vycházíme spolu mnohem líp, když bydlím v kanceláři." Byla to jeho třetí žena za sedmáct let.

"Rád bych ji poznal."

"Myslím, že bys nebyl rád. S prvními dvěma jsem se oženil kvůli sexu. Jim se líbil tolik, že se o něj dělily ještě s dalšími. S touhle jsem se oženil pro peníze a není na ni žádný zvláštní pohled. Neokouzila by tě." Dopil láhev. "Pochybuji, jestli vydržím do její smrti."

"Kolik je jí let?"

"Neptej se. Víš, mám ji opravdu rád. Čestně. Ale po dvou letech manželství zjišťuji, že nemáme nic společného, kromě akutního zájmu o trh akcií." Podíval se na barmana. "Ještě pivo, prosím."

Callahan se zasmál a upil ze svého nápoje. "Kolik má peněz?"

"Ne tolik, kolik jsem si myslel. Já vlastně pořádně nevím. Něco kolem pěti milionů, mám dojem. Obrala dva manžely, a já si myslím, že ji ke mně přitahovalo to, že jsem takový obyčejný. To a výborný sex říká. Ale to říkají všechny."

"Ty sis vždycky vybíral ztracené případy, Gavine, už na fakultě. Přitahují tě neurotické a deprimované ženy."

"A já přitahuji je." Zvedl láhev a polovinu jí vypil. "Proč vždycky jíme tady?"

"Já nevím. Je to tak trochu tradice. Přináší to vzpomínky na fakultu."

"Vždyť jsme právnickou fakultu nenáviděli, Thomasi. Každý nenávidí právnickou fakultu. A každý nenávidí právníky."

"Jsi ve vynikající náladě."

"Promiň. Od té doby, co našli ty mrtvoly, jsem spal šest hodin. Ředitel na mě ječí pětkrát denně, já ječím na své podřízené. Je to strašný bláznec."

"Tak dopij, kamaráde. Náš stůl je připravený. Budeme pít, jíst a mluvit, musíme si těch pár hodin spolu trochu užít."

"Mám tě radši, než svou ženu, Thomasi. Víš o tom?"

"To moc neznamená."

"Máš pravdu."

Šli za vrchním k malému stolku v rohu, stejnému, který si vždycky rezervovali. Callahan objednal další rundu a vysvětlil, že s jídlem nemají naspěch.

"Viděl jsi tu ztracenou věc v Postu?"

"Viděl. Kdo to vykecal?"

"To ví pánbu. Ředitel dostal seznam v sobotu ráno, z ruky do ruky od samotného prezidenta, s výslovným požadavkem na utajení. Přes víkend ten seznam nikomu neukázal a dnes ráno noviny uveřejnily jména Pryce a MacLawrence. Voylese chytil amok, když to viděl, a za pár minut volal prezident. Letěl do Bílého domu a strašně se tam pohádal. Voylese se chtěl vrhnout na Coala a K.O. Lewis ho musel držet. Příšerné."

Callahan hltal každé slovo. "To je dobré."

"Ano. Říkám ti tohle, protože o několik skleniček později budeš chtít, abych ti řekl, kdo je ještě na tom seznamu, a já ti to neřeknu. Pokouším se být tvým přítelem, Thomasi."

"Pokračuj."

"V žádném případě se to nedostalo ven od nás. Nemožné. Muselo to prosáknout z Bílého domu. Ten barák je plný lidí, kteří nenávidí Coala a je děravý jako rezavé potrubí."

"Pravděpodobně to prozradil Coal."

"Je to možné. Je to slizký parchant. Podle jedné teorie vypustil informaci o Pryceovi a MacLawrenceovi, aby všechny postrašil, a později ohlásí dva umírněnější kandidáty. Jemu se to podobá."

"Nikdy jsem o Pryceovi ani o MacLawrenceovi neslyšel."

"Já taky ne. Jsou oba velmi mladí, něco přes čtyřicet, s velmi malou soudní praxí. Ještě jsme je neprověřovali, ale zdá se, že jsou oba radikálně konzervativní."

"A zbytek seznamu?"

"To jsi si pospíšil. Vybalil jsi to na mě už po dvou pivech."

Přinesli jim pítí. "Dal bych si trochu těch hub plněných krabím masem," řekl Verheek číšníkovi. "Abych měl co žvýkat. Mám strašný hlad."

Callahan podal číšníkovi prázdnou skleničku. "Přineste mi další."

"Už se mé neptej, Thomasi. Za tři hodiny mě možná odsud budeš muset odnést, ale neřeknu ti to. To přece víš."

Řekněme, že Pryce a MacLawrence jsou reprezentativním vzorkem celého seznamu."

"Všichni neznámí?"

"V podstatě ano."

Callahan pomalu upíjel skotskou a kroutil hlavou. Verheek si sundal sako a povolil si kravatu. "Bavme se o ženských."

"Ne."

"Kolik je jí let?"

"Dvacet čtyři, ale je velmi zralá."

"Mohl bys být jejím otcem?"

"Je to možné. Kdo ví."

"Odkud je?"

"Z Denveru. To už jsem ti říkal."

"Mám rád dívky ze západu. Jsou tak nezávislé a skromné, rády nosí džínsy a mají dlouhé nohy. Možná si nějakou takovou vezmu. Má peníze?"

"Ne. Otec zahynul při leteckém neštěstí a matka dostala slušné odškodné."

"Tak tedy má peníze."

"Žije si slušně."

"To si myslím. Máš její fotku?"

"Ne. Není to ani vnučka, ani pudl."

"Proč jsi nepřinesl její fotku?"

"Řeknu jí, aby ti nějakou poslala. Co tě na tom tak baví?"

"Je to napínavé. Velký Thomas Callahan, muž s ženami na jedno použití, se zamiloval."

"To vůbec ne."

"Musí to být rekord. Jak už je to dlouho? Devět nebo deset měsíců? Ty máš stálý poměr už skoro rok."

"Osm měsíců a tři týdny, ale nikomu to neříkej, Gavine. Není to pro mě jednoduché."

"Tvoje tajemství je u mě v bezpečí. Jen mi vyprávěj všechny podrobnosti. Jak je velká?"

"Sto sedmdesát dva centimetrů, váží padesát jedna kilo, má dlouhé nohy, přiléhavé džínsy, nezávislá, skromná, tvá typická dívka ze západu."

"Musím si taky takovou najít. Oženíš se s ní?"

"Samozřejmě, že ne! Koukej dopít."

"Takže teď udržuješ monogamii?"

"Ty ano?"

"Sakra, to víš, že ne. Nikdy jsem to nedělal. Ale teď nemluvíme o mně, Thomasi, ale tady o Peter Panovi, o Callahanovi - Pevné Ruce, muži, který měl každý měsíc nový model krásné ženy. Řekni mi, Thomasi, a nelži svému nejlepšímu příteli, podívej se mi do očí a řekni mi, jestli jsi podlehl stavu monogamie."

Verheek se napůl naklonil nad stůl, díval se na Callahana a přihloupel se culil.

"Ne tak nahlas," řekl Callahan a rozhlédl se.

"Odpověz."

"Dej mi další jména ze seznamu, a já ti to řeknu."

Verheek se odtáhl. "Slušný pokus. Já si myslím, že odpověď zní ano. Myslím, že jsi se do toho děvčete zamiloval, ale jsi příliš zbabělý, abys to přiznal. Myslím, že je ti souzená, kamaráde."

"Okey, asi ano. Už je ti líp?"

"Ano, o moc líp. Kdy mé s ní seznámíš?"

"Kdy mě seznámíš se svou ženou?"

"Nepleť to dohromady. Je tu základní rozdíl. Ty nechceš poznat mou ženu, ale já chci poznat Darby. Tak vidíš. Ujišťuji tě, že si vůbec nejsou podobné."

Callahan se usmál a napil se. Verheek se uvolnil a zkřížil nohy v uličce mezi stoly. Zdvihl ke rtům zelenou láhev.

"Jsi pod párou, kamaráde," řekl Callahan.

"Promiň. Piju, jak nejrychleji umím."

Houby servírovali v horkých keramických zapékacích miskách. Verheek si nacpal dvě houby do úst a zuřivě žvýkal. Callahan se díval. Chivas v něm utlumila pocit hladu, a tak mohl ještě chvíli počkat. Stejně dával přednost alkoholu před jídlem.

Čtyři hluční Arabové obsadili stůl vedle nich a drmolili něco ve svém jazyce. Všichni čtyři si objednali whisky Jack Daniel's.

"Kdo je zabil, Gavine?"

Chvilí žvýkal, pak namáhavě polkl. "Kdybych to věděl, neřekl bych ti to. Ale přísahám, že to nevím. Je to zarážející. Ti zabijáci zmizeli beze stopy. Bylo to pečlivě naplánované a dokonale provedené. Ani jediná stopa."

"A proč ta kombinace?"

Nacpal si do úst další houbu. "To je prosté. Je to tak prosté, že se to dá snadno přehlédnout. Byli přirozené terče.

Rosenberg neměl v domě bezpečnostní zařízení. Kterýkoli slušný zloděj se mohl dostat dovnitř a ven. A ten chudák Jensen se potuloval o půlnoci po takových podivných místech. Byli na ráně. V okamžiku, kdy každý z nich zemřel, mělo všech sedm ostatních soudců Nejvyššího soudu u sebe doma agenty FBI. Proto si je vybrali. Byli hloupí."

"Kdo je vybral?"

"Někdo s fůrou peněz. Vrazi byli profesionálové, a pravděpodobně byli za pár hodin za hranicemi. Počítáme, že byli tři, možná víc. To svinstvo v Rosenbergově domě mohl udělat jen jeden. Myslíme, že na Jensenovi pracovali nejméně dva. Jeden nebo dva museli dělat zeď, zatímco ten chlap s tím lankem dělal svou práci. I když to je špinavá, malá díra, je to veřejně přístupné místo a bylo to tedy dost riskantní. Ale byli dobří, moc dobří."

"Četl jsem teorii o osamělém vrahovi."

"Zapomeň na ni. Je nemožné, aby je oba zabil jeden člověk. Nemožné."

"Kolik za to mohli ti vrazi chtít?"

"Miliony. A stálo haldu peněz to všechno naplánovat."

"A vy nemáte ani tušení?"

"Podívej se, Thomasi, já se přímo neúčastním pátrání, tak se budeš muset zeptat jednoho z těch hochů. Jsem si jistý, že toho vědí o hodně víc, než já. Já jsem jen subalterní vládní právník."

"To ano, který si čistě náhodou tyká s předsedou Nejvyššího soudu."

"Občas mi zavolá. Tohle je nudné téma. Vraťme se k ženským. Nenávidím právnícké řeči."

"Mluvil jsi s ním v poslední době?"

"Pořád se ze mě snažíš vyrazit informace, Thomasi. Ano, krátce jsem s ním mluvil dnes ráno. Všech dvacet sedm koncipientů probírá jednací pořádek federálních soudů nahoru a dolů a hledá vodítka. Je to zbytečné, a já jsem mu to řekl. Každý případ, který se dostane před Nejvyšší soud, má nejméně dvě strany, a každá z těchto stran by měla docela jistě prospěch z toho, kdyby jeden, dva nebo tři soudci zmizeli a byli nahrazeni jedním, dvěma nebo třemi jinými soudci, kteří by chovali více sympatií k jejímu případu. Jsou tisíce odvolání, která mohou eventuálně skončit u Nejvyššího soudu a nemůžeš jednoduše vybrat jeden a říct: 'To je on! To je ten, který je nechal zabít.' To je nesmysl."

"A co ti na to řekl?"

"Samozřejmě souhlasil s mou brilantní analýzou. Myslím, že volal poté, když si přečetl ten článek v Postu, aby ze mne něco vyrazil. Umíš si to představit?"

Postával nad nimi číšník s úspěšným výrazem.

Verheek se podíval na jídelní lístek, zavřel ho a podal ho číšníkovi. "Mečouna na rožni, camembert, bez zeleniny."

"Já si dám ty houby," řekl Callahan. Číšník zmizel.

Callahan sáhl do kapsy kabátu a vytáhl tlustou obálku. Položil ji na stůl vedle prázdné láhve od piva. "Podívej se na to, až budeš mít čas."

"Co je to?"

"Je to takový výtah z jednoho procesu."

"Nenávidím výtahy ze soudních spisů, Thomasi. Ve skutečnosti nenávidím právo, právníky a kromě tebe i profesory práva."

"Psala to Darby."

"Dnes večer si to přečtu. O čem to je?"

"Myslím, že jsem ti to řekl. Ona je velmi bystrá, inteligentní a pracovitá studentka. Píše lépe než většina ostatních. Její vášní, kromě mne, samozřejmě, je ústavní právo."

"Chudinka."

"Minulý týden si udělala čtyři dny volno, zcela ignorovala mě i celý ostatní svět, a nakonec přišla s teorií, kterou potom zavrhl. Ale přesto si to přečti. Je to fascinující."

"Kdo je podezřelý?"

Arabové vybuchli v hurónský smích, poplácávali se po zádech a rozlévali whisky. Chvíli se na ně dívali, dokud neztichli.

"Nejde ti ta banda opilců na nervy?" řekl Verheek.

"Jsou odporní."

Verheek nacpal obálku do kapsy kabátu, který měl pověšený na opěradle židle. "Jakou má teorii?"

"Je to trochu neobvyklé. Ale přečti si to. Myslím, že ti to neuškodí. Vy, hoši, potřebujete trochu pomoci."

"Přečtu si to jenom proto, že to napsala ona. Jaká je v posteli?"

"Jaká je v posteli tvoje žena?"

"Bohatá. Ve sprše, v kuchyni, na nákupu. Je bohatá při všem, co dělá."

"To nemůže vydržet."

"Koncem roku požádá o rozvod. Možná, že dostanu dům a pár drobných."

"Nemáte předmanželskou smlouvu?"

"To ano, ale zapomeň, že jsem právník. Je v ní víc děr, než v daňovém zákoně. Dělal mi ji kamarád. Ty nemáš rád daňový zákon?"

"Pojďme mluvit o něčem jiném."

"O ženských?"

"Mám nápad. Ty chceš poznat moje děvče, Co?"

"Mluvíme o Darby?"

"Ano. Darby."

"Strašně rád bych ji poznal."

"Na Den děkuvzdání pojedeme na St. Thomas. Můžeš tam přijet také."

"Mám s sebou vzít ženu?"

"Ne, není zvána."

"Bude pobíhat po pláži v miniaturních bikinách? Udělá nám trochu show?"

"Pravděpodobně."
"To je neuvěřitelné!"
"Můžeš si pronajmout chatu hned vedle nás a rozšoupneme se."
"To bude nádhra. Úplná nádhra."

KAPITOLA TRINÁCTÁ

Telefon zazvonil čtyřikrát, zapnul se záznamník, bytem zazněl nahraný hlas a pípnutí. Vzkaz žádný. Znovu čtyřikrát zazvonil, pípnutí, žádný vzkaz. Za minutu zazvonil znovu a Gray Grantham vzal z postele sluchátko. Posadil se na polštář a snažil se probrat.

"Kdo je to?" zeptal se namáhavě. Oknem nevnikalo do místnosti žádné světlo.

Hlas na druhém konci byl tichý a bázlivý. "Je to Gray Grantham z Washington Postu?"

"Ano. Kdo volá?"

Pomalů se ozvalo: "Já vám nemohu říct jméno."

Mlha v hlavě se rozplynula a podařilo se mu zaostřit oči na hodiny. Bylo za pět minut tři čtvrtě na šest. "Tak dobře. Jméno si nechte. Proč voláte?"

"Včera jsem si přečetl váš článek o Bílém domě a o kandidátech na soudce."

"To jsem rád." Vy a milion jiných. "Proč mi voláte v tuhle nekřesťanskou dobu?"

"Lituji. Jsem na cestě do práce a zastavil jsem se u telefonního automatu. Nemohu volat z domova ani z kanceláře."

Hlas byl jasný, artikulovaný, zdál se inteligentní. "Z jaké kanceláře?"

"Jsem advokát."

Krásné. Ve Washingtonu je alespoň půl milionu advokátů. "Soukromý nebo vládní?"

Lehké zaváhání. "Hm, to vám raději neřeknu."

"Okey. Podívejte, já bych zase raději spal. Proč mi vlastně voláte?"

"Možná, že něco vím o Rosenbergovi a Jensenovi."

Grantham si sedl na kraj postele. "Jako například?"

Mnohem delší odmlka. "Nahráváte to?"

"Ne. Měl bych?"

"Já nevím. Víte, já jsem z toho zmatený a mám strach, pane Granthame. Byl bych radši, kdybyste to nenahrával. Možná příští hovor, dobře?"

"Jak chcete. Poslouchám."

"Dá se zjistit, odkud volám?"

"Myslím, že ano. Ale vy voláte z automatu, ne? Tak co na tom záleží?"

"Já nevím. Jen mám strach."

"To je v pořádku. Přisahám, že to nenahrávám a přísahám, že nebudu zjišťovat, odkud voláte. Tak o co jde?"

"No, já si myslím, že vím, kdo je zabil."

Ted' už Grantham stál. "To je pěkně cenná informace."

"Mohli by mě zabít? Myslíte si, že mě sledují?"

"Kdo? Kdo by vás měl sledovat?"

"To nevím." Hlas se ztrácel, jako kdyby se díval přes rameno.

Grantham přecházel podle postele. "Uklidněte se. Proč mi neřeknete své jméno? Přisahám, že ho nikomu neřeknu."

"Garcia."

"To ale není vaše skutečné jméno, že ne?"

"Samozřejmě, že ne, ale víc vám povědět nemůžu."

"Dobře, Garcio. Tak povídejte."

"Víte, já si nejsem jistý. Ale myslím si, že jsem v kanceláři narazil na něco, co jsem neměl vidět."

"Máte kopii?"

"Možná."

"Podívejte se, Garcio, přece voláte vy mě. Chcete se mnou mluvit, nebo ne?"

"Já nevím. Co uděláte, když vám něco řeknu?"

"Důkladně si to ověřím. Když chceme někoho obžalovat ze zavraždění dvou soudců Nejvyššího soudu, tak mi věřte, že musíme být velice opatrní."

Bylo dlouhé ticho. Grantham mrzl u houpacího křesla a čekal. "Garcio! Jste tam?"

"Ano. Můžeme si promluvit později?"

"Samozřejmě. Ale můžeme si promluvit teď."

"Musím si to rozmyslet. Už týden jsem nejedl ani nespál, nejsem schopen rozumně uvažovat. Snad vám zavolám později."

"Okey, okey. Tak dobře. Můžete mi zavolat do práce v..."

"To ne. Nebudu vám volat do práce. Omlouvám se, že jsem vás vzbudil."

Zavěsil. Grantham se podíval na řadu čísel na svém telefonu, vyťukal sedm číslic, počkal, pak šest dalších a ještě čtyři. Do bloku u telefonu si poznamenal číslo a zavěsil. Automat byl na Patnácté ulici v Pentagon City.

Gavin Verheek spal čtyři hodiny a probudil se opilý. Když o hodinu později dorazil do Hooverovy budovy, alkohol

pomalů vyprchával a dostavovala se bolest. Nadával sobě a nadával Callahanovi, který bezesporu bude spát do poledne a probudí se svěží a čilý, připravený odletět do New Orleansu. Odešli z restaurace, když o půlnoci zavírala, pak vymetli ještě pár barů, žertovali o tom, že by si zašli na nějaké porno, ale protože jejich oblíbené kino vyletělo do vzduchu, nemohli. Tak jen pili až do tří nebo do čtyř.

V jedenáct měl poradu s ředitelem Voylesem a bylo nutné, aby vypadal střízlivý a bdělý. To se mu asi nepovede. Řekl sekretářce, aby zavřela dveře, vysvětlil jí, že chytil nějaký ošklivý virus, snad chřipku, a že ho musí nechat o samotě u stolu, pokud se nestane něco strašně důležitého. Podívala se mu na oči a zdálo se jí, že cítí víc, než obvykle. Pach piva spánkem obvykle nevyprchá.

Vyšla a zavřela za sebou dveře. Zamkl je. Aby si byli kvít, zavolal Callahanův pokoj, ale nikdo to nebral.

To je život. Jeho nejlepší přítel vydělával skoro právě tolik jako on, avšak pracoval třicet hodin, když měl zrovna nabitý týden a měl výběr ochotných mladých dívek, o dvacet let mladších než on. Pak si vzpomněl na jejich velký plán na týden na St. Thomas a představil si Darby, jak se prochází po pláži. Pojede, i kdyby ho to mělo stát rozvod.

Vlna nevolnosti mu proběhla hrudí a jícnem, a tak se rychle položil na podlahu. Zhluboka dýchal, v temeni hlavy mu začalo bušit. Sádrový strop se s ním netočil, což bylo dobré znamení. Po třech minutách bylo jasné, že nebude zvracet, alespoň ne teď.

Aktovku měl na dosah, tak ji k sobě opatrně přisunul. Obálku našel v ranních novinách. Otevřel ji, rozložil spis a držel si ho oběma rukama patnáct centimetrů nad obličejem.

Bylo to třináct listů z počítače, velikosti dopisního papíru, psaných ob řádku, se širokým okrajem. To by mohl zvládnout. Na okrajích byly poznámky psané rukou a celé odstavce byly podtrhané. Nahoře bylo fixkou ručně napsáno PRVNÍ NÁVRH. Na obálce bylo strojem napsané její jméno, adresa a telefonní číslo.

Nejdříve si to tady na zemi trochu prolisuje, pak snad už bude schopen posadit se za psací stůl a vypadat jako důležitý právník ve službách vlády. Pomyslel na Voylese a bušení v hlavě zesílilo.

Psala dobře, standardním, vědeckým právníckým stylem dlouhých vět a velkých slov. Avšak psala jasně. Vyhýbala se dvojnásobným frázím a právníckému žargonu, o který většina studentů práv tak zoufale usiluje. Nikdy z ní nebude právníčka ve službách vlády Spojených států amerických.

O jejím podezřelém Gavin nikdy neslyšel a bylo jisté, že není na ničím seznamu. Po technické stránce to nebylo právnícké resumé, ale spíše vyprávění o soudním sporu v Louisianě. Uváděla fakta stručně a výstižně a podávala je zajímavým způsobem. Opravdu fascinující. Už nelistoval.

Fakta zabírala první čtyři stránky, na dalších třech byla historie sporných stran. Tady to bylo trochu zdlouhavé, ale pokračoval ve čtení. Chytl ho to. Na straně osm bylo shrnutí soudního sporu. Na deváté se hovořilo o odvolání a závěrečné tři strany byly věnované nepřijatelné hypotéze odstranění Rosenberga a Jensena z Nejvyššího soudu.

Callahan říkal, že ona sama již od této teorie upustila. Zdálo se, že ke konci jí docházel dech.

Ale velmi dobře se to četlo. Na okamžik zapomněl na svůj současný zubožený stav a přečetl třináct stránek resumé studentky práv. Ležel přitom na podlaze, na špinavém koberci, a měl spoustu jiné práce.

Někdo tiše zaklepal na dveře. Pomalu se posadil, opatrně vstal a šel ke dveřím. "Ano?"

Byla to jeho sekretářka. "Strašně nerada vás ruším. Ale ředitel chce, abyste k němu za deset minut přišel."

Verheek otevřel dveře. "Cože?"

"Ano, pane. Za deset minut."

Protřel si oči a zhluboka se nadechl. "A proč?"

"Za takové otázky by mě propustili, pane."

"Máte ústní vodu?"

"Myslím, že ano. Chcete ji?"

"Kdybych ji nechtěl, tak bych se neptal. Přineste mi ji. A máte gumu?"

"Gumu?"

"Žvýkáci gumu."

"Ano, pane. Chcete ji také?"

"Prosím vás, přineste mi tu ústní vodu a žvýkačku, a také aspirin, jestli nějaký máte." Šel ke svému stolu a posadil se, držel si hlavu v rukou a třel si spánky. Slyšel, jak sekretářka bouchá zásuvkami a pak stála před ním se žádanými věcmi.

"Děkuji vám. A promiňte, že jsem se na vás utrl." Ukázal na spis na židli u dveří. "Pošlete to Ericu Eastovi, sedí ve čtvrtém patře. Napište krátký průvodní dopis ode mne. Řekněte mu, ať si to přečte, až bude mít chvíli čas."

Odešla se spísem.

Fletcher Coal otevřel dveře Oválné pracovny a vážně promluvil ke K.O. Lewisovi a Ericu Eastovi. Prezident byl v Portoriku podívat se na škody, které způsobil hurikán, a ředitel Voyles odmítl setkat se s Coalem samotným. Poslal své podřízené.

Coal jim pokynul, aby se posadili na pohovku, a sám si sedl ke konferenčnímu stolku proti nim. Sako měl zapnuté a kravatu bezvadně upravenou. Nikdy se neuvolnil. East slyšel mnoho historek o jeho zvycích. Pracoval dvacet hodin denně, sedm dní v týdnu, pil jen vodu a jedl většinou jídla z automatu dole v suterénu. Četl jako počítač a trávil každý den tím, že kontroloval spisy, zprávy, korespondenci a hory navrhovaných zákonů. Měl dokonalou paměť. Už týden nosili do této kanceláře denní zprávy o postupu vyšetřování a předávali je Coalovi, který materiály hltal a do příští schůzky je uměl nazpaměť. Když něco citovali špatně, terorizoval je. Všichni ho nenáviděli, ale nebylo možné si ho nevážit. Byl chytřejší než oni, a pracoval tvrději. A věděl to.

V prázdné Oválné pracovně působil samolibě. Jeho šéf byl pryč, předváděl se před kamerami, opravdová moc však zůstala doma a řídila zemi.

K.O. Lewis položil na stůl deseticentimetrovou vrstvu nejnovějších zpráv.

"Je něco nového?" zeptal se Coal.

"Možná. Francouzské úřady prováděly rutinní kontrolu videopásek, natočených kamerami bezpečnostního systému na pařížském letišti. Domnívají se, že poznali jeden obličej. Zkontrolovali to se dvěma jinými kamerami z letištní haly, s jinými úhly, a pak to hlásili Interpolu. Tvář je maskovaná, avšak Interpol věří, že je to Khamel, ten terorista. Jistě jste slyšel o..."

"Slyšel."

"Studovali ten záznam velmi důkladně a jsou si téměř jisti, že vystoupil z letadla, které přiletělo minulou středu nonstop z Dullesu, asi deset hodin potom, kdy byl nalezen Jensen."

"Concorde?"

"Ne, United. Podle doby a rozmístění kamer dokáží určit východ a číslo linky."

"A Interpol kontaktoval CIA?"

"Ano. Mluvili s Gminským kolem jedné hodiny dnes odpoledne."

Coalův obličej nic neprozrazoval. "Jak dalece jsou si jisti?"

"Na osmdesát procent. Je to mistr převleku a bylo by to u něho dost neobvyklé, kdyby cestoval takovým způsobem. Takže je tu prostor pro pochybnosti. Máme fotografie a souhrnnou zprávu pro prezidenta. Upřímně řečeno, studoval jsem ty fotografie a nemohu k tomu nic říct. Ale Interpol ho zná."

"Už léta ho nikdo s jeho vědomím nevyfotografoval, že?"

"Pokud víme, tak ne. Říká se, že každé dva nebo tři roky jde pod nůž a nechá si udělat nový obličej."

Coal o tom vteřinu uvažoval. "Tak dobře. Co když je to Khamel, a co když měl v těch vraždách prsty? Co to znamená?"

"To znamená, že ho nikdy nenajdeme. Momentálně ho intenzivně hledá devět států, včetně Izraele. Znamená to, že mu někdo zaplatil spoustu peněz, aby použil svůj talent tady. Říkali jsme od začátku, že vrah či vrazi byli profesionálové, kteří byli odsud pryč dříve, než mrtvolý vychladly."

"Takže to moc neznamená."

"Dalo by se to tak říct."

"Dobře. Co ještě máte?"

Lewis se podíval na Erica Easta. "No, máme obvyklou denní zprávu."

"Ty jsou poslední dobou dost nudné."

"Ano, to je pravda. Tři sta osmdesát našich agentů pracuje dvanáct hodin denně. Včera vyslechli sto šedesát lidí ve třiceti státech. Máme..."

Coal zvedl ruku. "Ušetřete mě. Přečtu si sumář. Myslím, že se dá klidně říct, že není nic nového."

"Možná nový podnět." Lewis se podíval na Erica Easta, který držel kopii Darbiny zprávy.

"Co je to?" zeptal se Coal.

East se rozpačitě zavrtěl na pohovce. Ta zpráva putovala celý den směrem vzhůru, až se dostala k Voylesovi a tomu se zalíbila. Díval se na ni jako na hypotézu poněkud přitaženou za vlasy, která není hodná toho, aby se jí vážně zabývali, ale mluvilo se v ní o prezidentovi a jemu se líbila myšlenka, že se Coal a jeho šéf při čtení poněkud vylekají. Instruoval Lewise a Easta, aby zprávu doručili Coalovi a zacházeli s ní jako s důležitou teorií, kterou FBI bere vážně. Poprvé za celý týden se Voyles smál, když mluvil o těch idiotech z Oválné pracovny, kteří budou mít po přečtení tohoto bezvýznamného spisku nahnáno. "Vyrazte z toho co nejvíc. Řekněte jim, že jsme na to nasadili dvacet agentů."

"Je to teorie, která se vynořila v posledních dvaceti čtyřech hodinách a ředitele Voylese zaujala. Obává se však, že by mohla uškodit prezidentovi."

Coal zachoval kamennou tvář, ani nemrkl. "Jak to?"

East položil spis na stůl. "Je to všechno v té zprávě."

Coal na ni pohlédl, pak se zkoumavě podíval na Easta. "Dobře. Pak si to přečtu. To je všechno?"

Lewis vstal a zapnul si sako. "Tak my půjdeme." Coal je doprovodil ke dveřím.

Když letadlo Air Force Jedna přistálo pár minut po desáté na letišti Andrews, nezněly žádné fanfáry. Královna byla někde pryč, sbírala peníze na charitativní účely, a tak prezidenta nepřišli pozdravit žádní přátelé, ani členové rodiny. Vyskočil z letadla a spěchal ke své limuzíně. Čekal na něho Coal. "Vás jsem tu nečekal," řekl prezident.

"Promiňte. Musíme si promluvit." Limuzína uháněla směrem k Bílému domu.

"Je pozdě a já jsem unavený."

"Jaký byl hurikán?"

"Udělal na mne velký dojem. Odfoukl asi milion chatrčí a barabizen z lepenky a my jim teď rychle pošleme pár miliard na postavení nových domů a elektráren. Potřebují pořádný hurikán každých pět let."

"Mám připravené prohlášení o národní katastrofě."

"Okey. Co máte tak důležitého?"

Coal mu předal kopii materiálu, kterému teď všichni říkali případ Pelikán.

"Nechce se mi to číst," řekl prezident. "Řekněte mi, o co jde."

"Voyles a jeho šašci zakopli o podezřelého, o kterém se až doposud nikdo nezmínil. Obskurního, nepravděpodobného podezřelého. Tu zatracenou věc sepsala studentka práv z Tulane, nějak se to dostalo až k Voylesovi, který si to přečetl a rozhodl, že je třeba tomu věnovat pozornost. Uvědomte si, že zoufale potřebují nějakého podezřelého. Ta teorie je tak přitažená za vlasy, že je to neuvěřitelné, a sama o sobě mi nedělá starosti. Ale dělá mi starosti Voyles. Rozhodl se, že tu teorii bude nadšeně sledovat a tisk hlídá každý jeho krok. Může se to dostat ven."

"Nemůžeme kontrolovat vyšetřování."

"Můžeme ho zmanipulovat. Gminski čeká v Bílém domě a..."

"Gminski!"

"Uklidněte se, šéfe. Osobně jsem mu před třemi hodinami předal kopii a musel mi odpřisáhnout, že zachová tajemství.

Věřím mu mnohem víc než Voylesovi."

"Já nevěřím ani jednomu."

To Coal rád slyšel. Přál si, aby prezident důvěřoval jen jemu. "Myslím, že byste měl požádat CIA, aby to okamžitě vyšetřila. Chci vědět všechno dřív, než Voyles někde něco vyhrabe. Nikdo z nich nenajde nic, ale pokud budeme vědět víc než Voyles, můžeme ho přesvědčit, aby z toho vycouval. Je to rozumné, šéfe."

Prezident byl zmatený. "Ale je to domácí záležitost. CIA se do toho nemůže míchat. To je snad nezákonné."

"Technicky je to nezákonné. Ale Gminski to pro vás udělá a dokáže to udělat rychle, tajně a důkladněji než FBI."

"Je to protizákonné."

"Už se to dělalo dříve, šéfe, a mockrát."

Prezident pozoroval provoz. Oči měl oteklé a červené, ale ne od únavy. Spal tři hodiny v letadle. Ale strávil den tím, že se tvářil smutně, pózoval před kamerami a bylo obtížné se z toho dostat.

Vzal zprávu a hodil ji na prázdné sedadlo vedle sebe. "Je to někdo, koho známe?"

"Ano."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

New Orleans žije v noci, proto se probouzí pomalu. Ještě dlouho po rozednění je klid, potom si město vytře spánek z očí a poznenáhlu začíná ráno. Kromě přístupových cest z předměstí a rušných ulic ve středu města tu není žádný velký provoz. To je stejné ve všech velkých městech. Ale ve Francouzské čtvrti, která je duší New Orleansu, se vznáší nízko nad ulicemi vůně poslední večerní whisky, typického jídla jambalaya a lososa na rožni, dokud ji nevyžene slunce. O pár hodin později ji nahradí aroma francouzské kávy a loupáčeků a to je čas, kdy se na chodnících zdráhavě začínají projevovat známky života.

Darby se stočila do klubička v křesle na malém balkonu, usrkávala kávu a čekala na slunce. Callahan byl o kousek dále, za otevřenými balkónovými dveřmi, pořád ještě zamotaný do prostěradel, a nevěděl o světě. Ve vzduchu byl náznak vánku, ale v poledne se vrátí vlhkost. Přitáhla si jeho koupací plášť ke krku a vdechovala těžkou vůni jeho kolínské. Vzpomínala na svého otce a na jeho plandavé bavlněné košile, které ji dovozoval nosit, když dospívala. Vždycky si vyhrnula rukávy k loktům, košili nechala volně viset až ke kolenům, procházela se s kamarádkami po promenádě a byla si jistá, že nikdo není elegantnější. Otec byl její kamarád. V době, kdy končila střední školu, měla neomezený přístup do jeho šatníku, pokud všechno zase vyprala, pěkně vyžehlila a pověsila zpátky na ramínka. Ještě pořád cítila vůni vody po holení Grey Hannel, kterou si každé ráno potíral tvar.

Kdyby byl naživu, byl by o čtyři roky starší než Thomas Callahan. Její matka se znovu vdala a odstěhovala se do Boise. Bratr žije v Německu. Stýkají se jen málokdy. Svárlivou rodinu stmeloval otec a jeho smrt je rozehnala.

Při tom leteckém neštěstí přišlo o život ještě dvacet dalších lidí. Ještě před pohřbem volali právníci. To bylo její první setkání se světem práva a nebylo příjemné. Jejich rodinný právník rozuměl nemovitostem, ale neměl tušení o vedení sporů. Jakýsi slizký advokátek, slídící po pozůstatcích, se pověsil na jejího bratra a přesvědčil rodinu, aby co nejrychleji podala žalobu. Jmenoval se Herschel a rodina dva roky trpěla, když tento Herschel případ protahoval, lhal jim a zpackal, co mohl. Týden před procesem se dohodli na odškodném půl milionu po zaplacení Herschelova honoráře. Darby dostala sto tisíc.

Rozhodla se stát se právníčkou. Když může takový šašek jako Herschel vydělávat těžké peníze a přitom působit společnosti škody, tak to jistě dokáže i ona. A má na mysli vznešenější cíle. Často na Herschela myslela. Až složí advokátské zkoušky, zažaluje ho pro nedbalost při výkonu povolání. Chtěla pracovat pro ekologické firmy. Věděla, že najít práci nebude problém.

Sto tisíc zůstalo nedotčených. Nový manžel její matky byl vedoucím pracovníkem papírny, byl trochu starší a mnohem bohatší, a matka krátce po svatbě rozdělila svou část odškodného mezi Darby a jejího bratra. Říkala, že jí ty peníze připomínají zesnulého manžela. Bylo to symbolické gesto. I když pořád miluje jejich otce, má teď nový život v novém městě a s novým manželem, který půjde za pět let do důchodu a má peněz, že neví, co s nimi. Darby to symbolické gesto trochu zmátlo, ale ocenila ho a peníze vzala.

Původních sto tisíc se zdvojnásobilo. Uložila většinu do vzájemných investičních fondů, ale pouze do těch, které neinvestovaly do chemického a naftového průmyslu. Jezdila malým vozem Accord a žila skromně. Oblékala se jako ostatní studenti na fakultě a nakupovala v továrních prodejnách. S Callahanem chodili do lepších restaurací v městě a nikdy nejedli dvakrát na stejném místě. A vždycky platil každý sám za sebe.

Callahan se o peníze moc nestaral a nikdy se jí neptal, jak na tom je. Měla víc peněz než průměrný student práv, ale i v Tulane bylo dost dětí z bohatých rodin.

Chodili spolu měsíc, než se dostali do postele. Ona určila základní pravidla a on s nimi nadšeně souhlasil. Žádné jiné ženy. Musejí být velmi diskrétní. A on nesmí tolik pít.

První dvě podmínky plnil, ale pití pokračovalo. Jeho otec, dědeček i bratři byli silní pijáci, a tak se to od něho skoro očekávalo. Ale poprvé v životě byl Thomas Callahan zamilovaný, bláznivě zamilovaný, a dokázal poznat, kdy se skotská začínala dostávat do konfliktu s láskou. Byl opatrný. S výjimkou minulého týdne a osobního traumatu Rosenbergovy smrti nikdy nepil před pátou hodinou. Když byli spolu, nechal Chivasu, když cítil, že má dost. Myslel si, že by to mohlo mít nepříznivý vliv na jeho potenci.

Bylo zábavné pozorovat pětáctýřicetiletého muže, který se poprvé zamiloval. Dělal všechno možné, aby vypadal vyrovnaně, ale v intimních chvílích vyváděl jako malý kluk.

Políbila ho na tvář a přikryla ho prošivanou příkrývkou. Její šaty byly úhledně složené na židli. Slunce už bylo na obloze, pronikalo mezi budovami na Dauphine Street. Chodník byl opuštěný.

Za tři hodiny má přednášku, potom v jedenáct ústavní právo u Callahana. Za týden budou mít simulované odvolací řízení. Na jejím poznámkovém bloku soudních případů se usazoval prach. Byla pozadu s přípravou seminárních prací ve dvou předmětech. Bylo načase, aby zase byla studentkou. Promarnila čtyři dny hrou na detektiva a teď si za to nadávala.

Auto měla za rohem, v polovině dalšího bloku.

Dívali se na ni a byl to příjemný pohled. Přiléhavé džinsy, plandavý svetr, dlouhé nohy, na nenalíčených očích brýle proti slunci. Dívali se na ni, jak zavírá dveře, rychle kráčí po ulici Royale a mizí za rohem. Vlasy měla až na ramena, vypadaly tmavorudé.

Byla to ona.

Nesl si oběd v malém, hnědém papírovém pytlíku. Našel v parku prázdnou lavičku a posadil se zády k New Hampshire Avenue. Nenáviděl Dupont Circle s jeho tuláky, narkomany, úchyláky, obstarožními hippies, pankáči v černé kůži s červenými vlasy, natuženými do špičky a drzým chováním. Za fontánou jakýsi dobře oblečený muž sháněl dohromady svou skupinu ochránců zvířat. Chystali se na pochod k Bílému domu. Mládež v kůži se jim posmívala a nadávala jim, ale čtyři jízdní policisté byli dost blízko, aby zabránili potyčkám.

Podíval se na hodinky a oloupal si banán. Bylo poledne a on by raději jedl jinde. Schůzka bude krátká. Díval se na ty posměšky a nadávání a spatřil svůj kontakt, jak se prodírá davem. Domluvili se očima, kývnutí, a už seděl vedle něho na lavičce. Jmenoval se Booker, byl z Langley, sídla CIA. Občas se setkávali, když se komunikační linky zadrhly a jejich šéfové potřebovali slyšet opravdová slova, která neměl slyšet nikdo jiný.

Booker neměl s sebou oběd. Začal loupat pražené buráky a házel slupky pod kruhovou lavičku. "Co dělá pan Voyles?" "Je protivný až běda. Jako obvykle."

Hodil si buráky do úst. "Gminski byl včera v Bílém domě až do půlnoci," řekl Booker.

Žádná odpověď. To věděl.

Booker pokračoval. "Vypukla tam panika. Ta věcička o pelikánech je vyděsila. U nás jsme to také četli a jsme si skoro jistí, že to na vás neudělalo velký dojem, ale Coal z toho má z nějakého důvodu strach a zbláznil i prezidenta. My si myslíme, že si děláte legraci z Coala a jeho šéfa, protože se ten spis zmiňuje o prezidentovi a je tam ta fotka. Víte, co myslím?"

Ukousl si kousek banánu a nic neřekl.

Ochránci zvířat odpochoďovali v neuspořádané formaci a milovníci kůže na ně hvízdali.

"V každém případě nám do toho nic není, a nemělo by nám do toho nic být, až na to, že prezident teď na nás chce, abychom ten spis o pelikánech tajně prošetřili dřív, než se k tomu dostanete vy. Je přesvědčený, že nic nenajdeme, a chce vědět, že není co najít, aby mohl Voylese přesvědčit, aby z toho vycouval."

"Nic na tom není."

Booker se díval, jak opilec močí do fontány. Jízdní strážníci odjížděli a ztráceli se ve slunci. "Takže se Voyles opravdu baví, co?"

"Sledujeme všechny stopy."

"Ale žádné opravdové podezřelé nemáte?"

"Ne." Banán byl pryč. "Proč mají tak nahnáno, že vyšetřujeme tu věcičku?"

Booker rozkouší malý burský oříšek i se slupkou. "No, pro ně je to docela jednoduché. Jsou bez sebe vzteky, že se prozradila kandidatura Prycea a MacLawrence, což je samozřejmě naše chyba, podle nich. Voylesovi velmi nedůvěřují. A když se vaši hoši v té zprávě o pelikánech začnou šťourat, mají strach, že se to dozví tisk a prezident dostane na frak. Příští rok jsou volby, bla, bla, bla."

"Co řekl Gminski prezidentovi?"

"Že nemá chuť plést se FBI do vyšetřování, že má na práci důležitější věci, a že by to bylo protizákonné. Avšak vzhledem k tomu, že prezident moc prosil a Coal moc vyhrožoval, provedeme to stejně. Proto tu s vámi mluvím."

"Voyles to velice oceňuje."

"Začneme se v tom hrabat už dnes, ale celá ta věc je absurdní. Budeme pracovat jako normálně, půjdeme vám z cesty, a asi tak za týden řekneme prezidentovi, že celá ta věc je výstřel do tmy."

Přeložil horní okraj svého hnědého pytlíku a vstal. "Dobře. Řeknu to Voylesovi. Děkuji." Šel směrem ke Connecticut Avenue, pryč od pankáčů v kůži. Za chvíli zmizel z dohledu.

Monitor stál na rozházeném stole uprostřed zpravodajské místnosti a Gray Grantham se na něj díval uprostřed šumu a rámu, výsledku shánění informací a jejich předávání. Neslyšel slova, a tak jen seděl a díval se. Zazvonil telefon.

Stiskl knoflík a uchopil sluchátko, aniž by spustil oči z obrazovky. "Gray Grantham."

"Tady je Garcia."

Zapomněl na obrazovku. "Ano, co se děje?"

"Mám dvě otázky. Za prvé: nahráváte tyto hovory? A za druhé: můžete zjistit, odkud volám?"

"Ne a ano. Nenahráváme bez souhlasu a můžeme vysledovat hovor, ale neděláme to. Myslel jsem, že mi nebudete volat do práce."

"Chcete, abych zavěsil?"

"Ne. To je v pořádku. Raději s vámi mluvím ve tři odpoledne než v šest hodin ráno z postele."

"Omlouvám se. Jsem jen vyděšený, to je všechno. Budu s vámi mluvit, dokud vám budu moct důvěřovat, ale pokud mě jednou obelžete, pane Granthame, mluvit přestanu."

"Souhlasím. Kdy začnete mluvit?"

"Teď mluvit nemůžu. Jsem v telefonní budce ve středu města a mám naspěch."

"Říkal jste, že máte kopii něčeho."

"Ne, řekl jsem, že bych mohl mít kopii něčeho. Uvidíme."

"Tak dobře. Kdy zase zavoláte?"

"Musím si domluvit hodinu?"

"Ne, ale občas tu nejsem."

"Zavolám zítra během oběda."

"Budu tu čekat."

Garcia byl pryč. Grantham vyťukal sedm číslic, potom šest a pak ještě čtyři. Poznamenal si číslo, listoval zlatými stránkami, až našel veřejné telefonní automaty. Bylo to číslo telefonní budky na Pennsylvania Avenue, blízko ministerstva spravedlnosti.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Hádka začala při moučniku, části jídla, kterou měl Callahan nejraději v tekuté formě. Darby byla ještě celkem příjemná, když mu počítala všechno, co už během večere vypil: dvě dvojité whisky, když čekali na stůl, další, než si objednali. K rybě dvě láhve vína, z nichž ona měla dvě skleničky. Pil příliš rychle, začínal být namazaný, a když skončila svůj výčet, rozzlobil se. Jako moučnik si objednal Drambuie, protože to byl jeho oblíbený nápoj, a protože se z toho najednou stala věc zásady. Hodil ho do sebe, objednal si další a ji popadl vztek.

Míchala lžičkou kávu a ignorovala ho. Restaurace byla plná a ona chtěla odejít bez zbytečných scén a vrátit se sama do svého bytu.

Hádka se ošklivě vyostřila, když odcházeli z restaurace. Vytáhl z kapsy klíče od porsche a ona mu řekla, že je příliš opilý, než aby mohl řídit. Ať jí ty klíče dá. Pevně je uchopil a vrávoral směrem k parkovišti o tři bloky dále. Řekla, že tedy půjde pěšky. "Pěkně se projdi," řekl on. Šla několik kroků za ním a styděla se za potácející se postavu před sebou. Domlouvala mu. Má v krvi nejméně dvě promile. Kruci, je přece profesorem práva. Může někoho zabít. Vrávoral rychleji, přiblížil se nebezpečně blízko k obrubníku a zase se vzdálil. Ječel přes rameno něco o tom, že řídí lépe opilý než ona střelivá. Zůstávala pozadu. Jela s ním už jednou, když byl takhle opilý, a věděla, co dokáže opilec s porsche. Přesl naslepo ulici s rukama hluboko v kapsách, jako by šel takhle pozdě v noci jen tak na procházku. Špatně odhadl okraj chodníku, vrazil do něj špičkou boty a natáhl se jak dlouhý, tak široký na chodník. Rychle se zvedl, dřív než k němu doběhla.

"Sakra, nech mě na pokoji," říkal. "Dej mi ty klíče," prosila, "nebo jdu pryč."

Odstrčil ji. "Hezkou procházku," řekl se smíchem.

Tak opilého ho ještě neviděla. Ještě nikdy na ni nevztáhl ruku. Ani v opilosti.

Vedle parkoviště byla malá, špinavá putyka s neonovou reklamou na pivo přes okna. Nahlédla otevřenými dveřmi dovnitř. Chtěla tam najít pomoc, ale pomyslela si, že je to hloupost. Je to tam samý opilec.

Když se blížil k autu, křikla na něj: "Thomasi! Prosím tě! Nech mě řídit!" Stála na chodníku a nemínila jít dál.

Vrávoral dál, mávnutím ji odháněl a něco si pro sebe mumlal. Odemkl dveře, protáhl se dovnitř a zmizel mezi ostatními vozy. Motor naskočil a zařval, jak sešlápl plyn.

Darby se opírala o stěnu budovy několik kroků od výjezdu z parkoviště. Dívala se na ulici a skoro doufala, že se tam objeví strážník. Raději by ho viděla zavřeného než mrtvého.

Domů to má pěšky daleko. Podívá se, jak odjede, pak si zavolá taxi a týden s ním ani nepromluví. Nejméně týden.

Hezkou procházku, opakovala si pro sebe. Opět sešlápl plyn a pneumatiky zakvílely.

Výbuch ji srazil na chodník. Přistála na všech čtyřech obličejem dolů. Na okamžik byla omráčená, ale potom si okamžitě uvědomila žár a drobné kousky žhavých trosk dopadající na zem. Porsche vyletěl do vzduchu, udělal dokonalé salto a přistál na střeše. Pneumatiky, kola, dveře a nárazníky se uvolnily. Vůz se proměnil v zářivou ohnivou kouli. Hučící plameny ho rychle požíraly.

Darby se rozběhla k autu. Volala ho. Kolem ní dopadaly trosky a žár zpomalil její kroky. Zastavila se deset metrů od vozu a křičela s rukama na ústech.

Druhý výbuch opět převrátil auto a odehnal ji. Zakopla a padla hlavou na nárazník jiného auta. Dláždění ji páliло do tváře. To bylo na okamžik to poslední, co si pamatovala.

Putyka se vyprázdnila a všude byli opilci. Stáli podle chodníku a zírali. Jeden párek chtěl jít dál, ale tváře jim horkem zčervenaly a oni se museli vrátit. Z ohnivé koule se valil hustý, těžký dým, a během několika vteřin chytily další dva vozy. Zazněly výkřiky paniky.

"Čí je to auto?!"

"Volejte 911!"

"Je v něm někdo?"

"Volejte 911!"

Táhli ji za lokty zpátky na chodník, do středu davu. Opakovala Thomasovo jméno. Z putyky někdo přinesl studený

hadr a položil jí ho na čelo.

Dav houstl. Na ulici bylo živo. Když přicházela k sobě, slyšela sirény. Na zadní straně hlavy cítila bouli, na tváři chlad. V ústech měla sucho. "Thomasi, Thomasi," opakovala pořád.

"To bude v pořádku," řekl černý obličej kousek nad ní. Opatrně jí držel hlavu a hladil jí ruku. Další obličej se na ni dívaly dolů. Všechny souhlasně pokyvovaly a říkaly: "To bude v pořádku."

Sirény teď ječely. Opatrně sundala hadr z hlavy a rozhlédla se. Z ulice blikala červená a modrá světla. Ječení sirén bylo ohlušující. Posadila se. Opřeli ji o budovu blízko neonové reklamy na pivo. Pomalu odstoupili a pozorně si ji prohlíželi.

"Jste v pořádku, slečno?" zeptal se černoch.

Nemohla odpovědět. Ani se o to nepokusila. Hlava jí třeštila. "Kde je Thomas?" zeptala se a dívala se na díru v chodníku.

Podívali se po sobě. První hasičský vůz zastavil se skřípěním sedm metrů od ní a dav se rozestoupil. Hasiči vyskočili a rozběhli se všemi směry.

"Kde je Thomas?" opakovala.

"Kdo je Thomas, slečno?" zeptal se ten černoch.

"Thomas Callahan," řekla tiše, jako kdyby ho každý znal.

"Byl v tom autě?"

Přikývla a zavřela oči. Sirény zakvílely a ztichly. Slyšela výkřiky horlivých mužů a výbuchy ohně. Cítila spáleninu.

Z různých směrů se přirítíl druhý a třetí hasičský vůz. Davem si razil cestu strážník. "Policie. Uvolněte cestu. Policie."

Tlačil se a strkal, až ji našel. Klekl si vedle ní a strčil jí pod nos odznak. "Paní, jsem seržant Rupert od neworléanské policie."

Darby ho slyšela, ale nevnímala ho. Měla ho těsně před sebou, toho Ruperta s huňatými vlasy, baseballovou čapkou a čemozlatou bundou fanoušků Saints. Tupě na něho zírala.

"Je to vaše auto, paní? Říkají, že je to vaše auto."

Zavrtěla hlavou. Ne.

Rupert ji chytil za lokty a zvedal ji. Mluvil na ni, vyptával se jí, jestli je v pořádku, a současně ji zvedal. Bolelo to jak čert. Hlavu má rozraženou, prasklou, poraněnou, je v šoku, ale tomu troubovi je to jedno. Postavil ji na nohy, kolena ji neudržela, padala. Pořád se jí ptal, jestli je v pořádku. Černoch se na Ruperta díval jako na blázna.

Nohy už jí slouží, jde s Rupertem davem, kolem jednoho hasičského vozu, pak kolem druhého, k neoznačenému policejnímu vozu. Sklopila hlavu a odmítala podívat se na parkoviště. Rupert neustále mluvil. Něco o ambulanci.

Otevřel přední dveře a opatrně ji posadil na sedadlo vedle řidiče.

Jiný policista si sedl na bobek u dveří a začal se jí vyptávat. Měl na sobě džinsy a špičaté kovbojské vysoké boty.

Darby se předklonila a položila si hlavu do dlaní.

"Myslím, že potřebuji pomoc," řekla.

"Jistě, slečno. Pomoc je na cestě. Jen pár otázek. Jak se jmenujete?"

"Darby Shawová. Myslím, že jsem v šoku. Motá se mi hlava a asi budu zvracet."

"Ambulance je na cestě. To auto je vaše?"

"Ne."

Další policejní vůz, se znakem na dveřích, nápisem a světly, zastavil se zakvilením brzd vedle Rupertova. Rupert na okamžik zmizel. Kovbojský policajt najednou zavřel dveře a ona zůstala ve voze sama. Naklonila se dopředu a vyzvracela se mezi nohy na podlahu. Rozplakala se. Bylo jí zima. Pomalu si položila hlavu na sedadlo řidiče a schoulila se do klubíčka. Ticho. Pak tma.

Někdo ťukal na okénko nad ní. Otevřela oči. Ten muž měl na sobě uniformu a čepici s odznakem. Dveře byly zamčené.

"Otevřete ty dveře, paní!" křičel.

Posadila se a otevřela dveře. "Jste opilý, paní?"

V hlavě jí bušilo. "Ne," řekla zoufale.

Otevřel dveře dokořán. "To je vaše auto?"

Protřela si oči. Musí si to rozmyslet.

"Paní, je to vaše auto?"

"Ne!" Podívala se na něho. "Ne. Je Rupertovo."

"Tak dobře. A kdo je, k čertu, Rupert?"

Už tu zbylo jenom jedno hasičské auto a většina davu se rozešla. Ten chlap u dveří byl evidentně policajt. "Seržant Rupert. Jeden z vašich lidí," řekla.

To ho rozzlobilo. "Vystupte si z toho auta, paní."

Ráda. Darby vylezla na straně spolujezdce a postavila se na chodník. V dálce osamělý hasič stříkal hadicí vodu na ohořelý rám porsche.

Přišel další policista v uniformě a oba s ní stáli na chodníku.

První strážník se zeptal: "Jak se jmenujete?"

"Darby Shawová."

"Proč jste ležela v bezvědomí v tom autě?"

Podívala se na auto. "Nevím. Jsem zraněná a Rupert mě posadil do toho auta. Kde je Rupert?"

Policajti se na sebe podívali. "Sakra, kdo je to Rupert?" zeptal se první.

To ji rozčílilo a zlost jí vyčistila hlavu.

"Rupert tvrdil, že je policajt."

Druhý policista se zeptal: "Jak jste přišla k tomu zranění?"

Darby se na něho překvapeně podívala. Ukázala na parkoviště na druhé straně ulice. "Měla jsem být tam v tom autě.

Ale nebyla jsem, takže jsem tady a poslouchám vaše pitomé otázky. Kde je Rupert?"

Tupě se na sebe podívali. První strážník řekl: "Zůstaňte tady," a šel přes ulici k jinému policejnímu vozu, kde nějaký muž v obleku mluvil se skupinkou lidí. Chvilí si šeptali, pak první strážník a muž v obleku přišli zpátky na chodník, kde čekala Darby. Muž v obleku řekl: "Jsem poručík Olson. Neworleánská policie. Znála jste toho muže ve voze?" Ukázal k parkovišti. Podlomila se jí kolena, kousla se do rtu. Přikývla.

"Jak se jmenoval?"

"Thomas Callahan."

Olson se podíval na prvního strážníka. "To souhlasí s údaji v počítači. A teď, kdo je Rupert?"

Darby zaječela. "Řekl mi, že je policajt."

Olson se zatvářil přívětivě. "Promiňte. Neexistuje žádný policista jménem Rupert."

Hlasitě vzlykala. Olson jí pomohl k Rupertově vozu a držel ji kolem ramen, dokud nepřestala vzlykat a neuklidnila se.

"Zkontrolujte poznávací značku," řekl Olson druhému strážníkovi, který si rychle poznamenal číslo Rupertova vozu a šel volat na ústředí.

Olson ji jemně držel oběma rukama za ramena a díval se jí do očí. "Byla jste s Callahanem?"

Přikývla, dosud plakala, ale mnohem tišeji. Olson se podíval na prvního strážníka.

"Jak jste se dostala do tohoto auta?" zeptal se Olson pomalu a jemně.

Utřela si prstem oči a podívala se na Olsona. "Ten Rupert, který mi řekl, že je policista, přišel a přivedl mě odtamtud sem. Posadil mě do auta, a ten druhý policista s kovbojskými botami se mě začal vyptávat. Pak přijelo jiné policejní auto a oni zmizeli. Pak jsem asi omdlela. Nevím. Potřebuji lékaře."

"Dojděte pro moje auto," řekl Olson prvnímu strážníkovi.

Druhý policajt se vrátil s rozpačitým výrazem. "V počítači tohle číslo není. Musí být falešné."

Olson ji uchopil za paži a vedl ji ke svému vozu. "Odvezu ji do nemocnice. Skončujte to tady a přijďte tam za mnou. To auto zabavte. Zkontrolujeme ho později."

Seděli v Olsonově voze, poslouchali skřehotání radia a dívali se na parkoviště. Shořela čtyři auta. Porsche ležel na střeše uprostřed. Zbýl z něj jen zmačkaný rám. Kolem se hemžila hrstka hasičů a příslušníků jakési pohotovostní čety. Strážník natahoval okolo žlutou pásku, aby označil místo činu.

Dotkla se boule na hlavě. Krev jí netekla. Slzy jí kapaly z brady-

Olson zabouchl dveře. Pomalu projížděli mezi zaparkovanými vozy a mířili k ulici St. Charles. Měl rozsvícené modré světlo, ale jel bez houkačky.

"Můžete mluvit?" zeptal se jí.

Byli na ulici St. Charles. "Myslím, že ano," řekla. "Je mrtvý, vidíte?"

"Ano, Darby. Je mi to líto. Předpokládám, že byl v autě sám."

"Ano."

"Jak jste přišla k tomu zranění?"

Podal jí kapesník a ona si otřela oči. "Upadla jsem, nebo co. Slyšela jsem dva výbuchy a myslím, že mě srazil ten druhý. Nevzpomínám si na všechno. Prosím, řekněte mi, kdo je Rupert."

"Nemám tušení. Neznám žádného policistu jménem Rupert a nebyl tam žádný policista s kovbojskými botami."

Přemýšlela o tom půl druhého bloku.

"Jaké měl Callahan povolání?"

"Byl profesorem na právnické fakultě v Tulane. Já tam studuji."

"Kdo ho mohl chtít zabít?"

Dívala se na světla semaforů a vrtěla hlavou. "Jste si jistý, že to bylo úmyslné?"

"O tom není pochyb. Byla to velmi silná nálož. Našli jsme kousek nohy v oku drátěného plotu dvacet pět metrů daleko. Promiňte. Byl zavražděn."

"Možná, že si někdo spletl auto."

"To je vždycky možné. Všechno prošetříme. Předpokládám, že jste měla být v autě s ním."

Pokoušela se promluvit, ale nemohla udržet slzy. Schovala tvář do kapesníku.

Zaparkoval mezi dvěma ambulancemi blízko vchodu na ošetřovnu. Nechal svítit modré světlo. Rychle jí pomohl do špinavé místnosti, kde sedělo padesát lidí v různém stupni bolesti a utrpení. Našla volnou židli u přístroje s pitnou vodou. Olson promluvil s nějakou paní za přepážkou. Zvýšil hlas, ale Darby mu nerozuměla. Malý chlapec se zakrváceným ručníkem kolem nohy plakal matce na klíně. Mladá černošská dívka se chystala родit. V dohledu nebyl ani lékař, ani sestra. Nikdo nespíchal.

Olson se k ní sehnul. "Bude to pár minut trvat. Sed'te klidně. Jdu přeparkovat auto, jsem tu hned. Můžete mluvit?"

"Ano, jistě."

Byl pryč. Znovu zkoumala, zda jí neteče krev. Netekla. Dvojkřídlové dveře se otevřely doširoka a dvě nazlobené sestřičky si přišly pro rodící dívku. Skoro ji odvěklely nejprve dveřmi a pak dále chodbou.

Darby počkala, pak šla za nimi. S červenými očima a s kapesníkem vypadala jako matka nějakého dítěte. Chodba byla jako zoologická zahrada plná ošetřovatelek, sanitářů a raněných, kteří ječeli a pobíhali kolem. Zašla za roh a uviděla nápis Východ. Prošla dveřmi do jiné chodby, mnohem tišší, další dveře a byla na nakládací rampě. V uličce bylo světlo. Neutíkej. Buď silná. Je to v pořádku. Nikdo se nedívá. Byla na ulici a kráčela rychle vpřed. Chladný vzduch jí osušil oči.

Odmítala plakat.

Olsonovi to bude chvíli trvat, a až se vrátí, bude si myslet, že přišla na řadu a že ji ošetřují vzadu. A bude čekat. A čekat.

Několikrát zahrnula a spatřila Rampart. Francouzská čtvrť je před ní. Tady se ztratí. Na Royal Street byli lidé, procházeli se tu turisté. Cítila se bezpečnější. Vstoupila do Holiday Inn, zaplatila úvěrovou kartou a dostala pokoj v pátém poschodí. Když zavřela dveře na závoru a na řetěz, schoulila se na posteli. Nechala rozsvícená všechna světla. Paní Verheeková překulila svůj velký, ale bohatý zadek ze středu postele a zvedla telefon. "To je pro tebe, Gavine," zavolala do koupelny. Gavin se vynořil s holicím krémem na polovině obličeje a vzal sluchátko od své ženy, která se zavrtala do postele. Jako když se prase válí v bahně, pomyslel si.

"Haló," utrl se.

Byl to ženský hlas, který ještě nikdy neslyšel. "Tady je Darby Shawová. Víte, kdo jsem?"

Okamžitě se usmál a na okamžik si představil maličké bikini na pláži v St. Thomas. "Ano, jistě. Myslím, že máme společného přítele."

"Četl jste tu hypotézu, kterou jsem napsala?"

"Ano. Případ Pelikán, jak my tomu teď říkáme."

"Kdo je my?"

Verheek se posadil na židli u nočního stolku. Tohle není společenský rozhovor. "Proč voláte, Darby?"

"Potřebuji znát odpovědi na nějaké otázky, pane Verheeku. Jsem vyděšená k smrti."

"Říkejte mi Gavine, ano?"

"Gavine. Kde je ta zpráva teď?"

"Tu i onde. Co se děje?"

"To vám hned řeknu. Jen mi řekněte, co jste udělal s tou zprávou."

"No, přečetl jsem si ji, poslal jsem ji jinému oddělení, vidělo ji několik lidí v FBI, pak ji ukázali řediteli Voylesovi, kterému se dost líbila."

"Viděl ji někdo mimo FBI?"

"Na to vám nemohu odpovědět, Darby."

"Tak vám neřeknu, co se stalo Thomasovi."

Verheek to přes minutu zvažoval. Trpělivě čekala. "Tak dobře. Ano, viděli ji mimo FBI. Kdo a kolik jich bylo, to nevím."

"Thomas je mrtvý, Gavine. Byl zavražděn kolem desáté hodiny včera večer. Někdo nám dal do auta bombu. Já jsem měla štěstí, ale teď po mně jdou."

Verheek se naklonil nad telefon, dělal si poznámky. "Jste raněná?"

"Fyzicky jsem v pořádku."

"Kde jste?"

"V New Orleansu."

"Víte to jistě, Darby? Tedy, já vím, že to víte jistě, ale kdo by vás, proboha, chtěl zabít?"

"Se dvěma jsem se už setkala."

"Jak jste...?"

"To je dlouhá historie. Kdo viděl tu zprávu, Gavine? Thomas vám ji dal v pondělí večer. Zpráva kolovala všude možně, a o dva dny později je Thomas mrtvý. A já jsem měla umřít s ním. Dostala se do nesprávných rukou, nemyslíte?"

"Jste v bezpečí?"

"Jak to mám, sakra, vědět?"

"Kde bydlíte? Jaké máte číslo telefonu?"

"Ne tak rychle, Gavine. Já si teď musím dávat velký pozor. Volám z budky, tak žádné podrazy."

"Ale prosím vás, Darby. Dejte mi možnost! Thomas Callahan byl můj nejlepší přítel. Musíte s námi spolupracovat."

"A to by mělo znamenat co?"

"Podívejte se, Darby, dejte mi čtvrt hodiny a pošleme pro vás patnáct agentů. Skočím na letadlo a před polednem jsem u vás. Nemůžete zůstat na ulici."

"Proč, Gavine? Kdo po mně jde? Řekněte mi to, Gavine."

"Řeknu vám to, až budu u vás."

"Já nevím. Thomas je mrtvý, protože s vámi mluvil. Nejsem tak žhavá zrovna teď se s vámi setkat."

"Podívejte se, Darby, nevím kdo a nevím proč, ale ujist'uji vás, že jste ve velmi nebezpečné situaci. My vás můžeme chránit."

"Možná později."

Zhluboka se nadechl a posadil se na kraj postele. "Můžete mi věřit, Darby."

"Dobře, věřím vám. Ale co ti ostatní? Tohle není legrace, Gavine. Moje zprávička někoho pořádně vzrušila, nemyslíte?"

"Trpěl?"

Zaváhala. "Myslím, že ne." Hlas se jí zlomil.

"Zavoláte mi za dvě hodiny? Do kanceláře. Dám vám přímé číslo."

"Dejte mi to číslo, budu o tom přemýšlet."

"Prosím vás, Darby. Až přijdu do úřadu, půjdu rovnou k řediteli. Zavolejte mi v osm vašeho času."

"Dejte mi to číslo."

Bomba explodovala příliš pozdě na to, aby se to dostalo do čtvrtedínního ranního vydání Timesu-Picayune. Darby rychle prolistovala noviny ve svém hotelovém pokoji. Nic. Dívala se na televizi, a tam to bylo. Příčný záběr vyhořelého

porsche, který ještě ležel uprostřed trosek na parkovišti, pečlivě oddělený žlutou páskou. Policie to brala jako vraždu. Zádní podezřelí. Žádný komentář. Potom jméno Thomase Callahana, významného profesora právnické fakulty v Tulane. Náhle se na obrazovce objevil děkan fakulty s mikrofonem před obličejem, mluvil o profesoru Callahanovi a o šoku, který ta událost způsobila. Ze šoku, z únavy, ze strachu a z bolesti zabořila Darby tvář do polštáře. Nenáviděla pláč. Tenhle bude na dlouhou dobu poslední. Truchlení by ji mohlo nanevšyt zabít.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

I když je to krásná krize, procento jeho popularity stoupá a Rosenberg je mrtvý, jeho vlastní image čistý a nablýskaný, Amerika se cítí bezpečná, protože u kormidla stojí on, demokrati to mohou zabalit a on má znovuzvolení v příštím roce v kapse, je mu už z té krize a z těch neúprosných schůzek před svítáním nanic. Je mu nanic z F. Dentona Voylese, jeho samolibosti a arogance, z jeho přikrčené malé postavy, sedící naproti němu ve zmačkaném pršiplášti a dívající se z okna, když mluví s prezidentem Spojených států amerických. Přijde za chvíli, na další poradu před snídaní, na další napjaté setkání, při kterém Voylese čekne jen část toho, co ví.

Měl už dost toho, že ho nechávají v nevědomosti, že dostává jenom kousky a drobky toho, co se Voylesovi uráčí mu předhodit. Gminski mu předhodí další a on se má všemi těmi drobkami nasytit a být spokojený. Ve srovnání s nimi neví nic. Ještě že má Coala, který čte všechny ty jejich papíry a všechno si pamatuje, takže ho nemohou podvádět.

A Coala má už taky dost. Má dost jeho dokonalosti i toho, že skoro nepotřebuje spát. Jeho geniality. Má dost jeho sklonu začínat den, když je slunce ještě někde nad Atlantikem, napláňovat každou zatracenou minutu každé zatracené hodiny až do doby, když je slunce už nad Pacifikem. Potom si Coal naloží bednu všeho, co se za den nashromáždilo, odveze si to domů, přečte to, dešifruje to, za pár hodin se vrátí a chrlí ze sebe všechny ty hrozně nudné nesmysly, které právě zhltal. Když je Coal unavený, spí pět hodin, avšak normálně jen tři nebo čtyři hodiny. Odchází ze své kanceláře v západním křídle každý večer v jedenáct hodin, čte celou cestu domů na zadním sedadle limuzíny a než stačí motor vychladnout, musí ho limuzína dovézt zpátky do Bílého domu. Pokládá za hřích přijít ke svému pracovnímu stolu později než v pět hodin ráno. A když on může pracovat sto dvacet hodin týdně, tak snad ostatní mohou pracovat alespoň osmdesát. Po třech letech této administrativy už nikdo nespočítá, kolik lidí Fletcher Coal vyhodil proto, že nepracovali osmdesát hodin týdně. Docházelo k tomu nejméně třikrát do měsíce.

Coal byl nejšťastnější ráno, když se napětí dalo krájet a když byla naplánovaná nějaká nepříjemná porada. Ta věc s Voylesem mu celý uplynulý týden dodávala dobrou náladu. Stál vedle stolu, probíral poštu, prezident listoval v Postu a kolem pobíhaly dvě sekretářky.

Prezident se na něho podíval. Dokonalý černý oblek, bílá košile, červená hedvábná kravata, snad trochu moc brilantiny na vlasech nad ušima. Má ho dost, ale dostane se z toho, až bude po krizi, on se bude moct vrátit k svému golfu a nechá Coala, aby si lámal hlavu s detaily. Říkal si, že měl také takovou energii a výdrž, když mu bylo třicet sedm, ale věděl, že to není pravda.

Coal luskl prsty, podíval se na sekretářky a ty šťastně vyběhly z Oválné pracovny.

"A řekl, že nepřijde, když tu budu já. To je legrační." Coal se zřejmě bavil.

"Asi vás nemá rád," řekl prezident.

"Má rád lidi, které může převálcovat."

"Myslím, že na něho musím být milý."

"Jděte na něho tvrdě, šéfe. Musí toho nechat. Ta teorie je tak slabá, až je to komické, avšak v jeho rukou by mohla být nebezpečná."

"A co ta studentka?"

"Prověřujeme to. Vypadá neškodně."

Prezident se postavil a protáhl se. Coal se přehraboval v papírech. Sekretářka ohlásila vnitřní linkou příchod Voylese.

"Tak já jdu," řekl Coal. Všechno uvidí a uslyší z jiné místnosti. Na jeho naléhání instalovali v Oválné pracovně tři kamery uzavřeného televizního okruhu. Monitory byly v malé, zamčené místnosti v západním křídle. Jenom on měl klíč. Sarge o té místnosti věděl, ale neobtěžoval se do ní vniknout. Zatím. Kamery byly neviditelné a údajně to bylo velké tajemství.

Prezident se cítil lépe, když věděl, že Coal se bude alespoň dívat. Přivítal Voylese u dveří vřelým stiskem ruky a vedl ho k pohovce ke krátkému, srdečnému, přátelskému rozhovoru. Na Voylese to neudělalo velký dojem. Věděl, že Coal bude poslouchat. A dívat se.

Avšak aby se přizpůsobil okamžité náladě, sundal si Voylese plášť a pečlivě ho složil na židli. Kávu nechtěl.

Prezident si přehodil nohu přes nohu. Měl na sobě hnědou pletenou vestu. Dědeček.

"Dentone," řekl vážně, "musím se omluvit za Fletchera Coala. Není moc taktní."

Voylese lehce přikývl. Ty pitomý parchante. V téhle místnosti je dost drátů na to, aby se s nimi dala popravit polovina všech byrokratů ve Washingtonu. Coal je někde v suterénu a poslouchá řeči o tom, že nemá dostatek taktu. "Někdy je to pěkný blbec, že?" zavrčel.

"To ano. Musím na něho dávat pozor. Je velmi bystrý a pracovitý, ale někdy to přehání."

"Je to hajzl a já mu to povím do očí." Voylese se díval do větráku nad obrazem Thomase Jeffersona, odkud jedna z kamer všechno sledovala.

"No, dobře. Postarám se, aby se vám nepletl do cesty, dokud tahle věc neskončí."

"Bud'te tak laskav."

Prezident pomalu upíjel kávu a uvažoval, co má říct dál. Voyles byl známý svou málomluvností.

"Potřebuji od vás malou laskavost."

Voyles se na něho díval nehybnými očima, ani nemrkl. "Ano, pane."

"Potřebuji veškeré informace o té zprávě o pelikánech. Je to nesmyslný nápad, ale, sakra, je tam nějaká zmínka o mně. Jak vážně to berete?"

To je legrace. Voyles měl co dělat, aby se neusmál. Pan prezident a pan Coal mají nahnáno z té zprávy o pelikánech. Dostali ji v úterý pozdě večer, lámali si s ní hlavu celou středu a teď, ve čtvrtek brzy ráno, jsou na kolenou kvůli něčemu, co bylo míněno jen o poznání vážněji, než kanadský žert.

"Prošetřujeme to, pane prezidente." Byla to lež, ale co může prezident vědět? "Sledujeme všechny stopy, všechny podezřelé. Kdybych tu zprávu nebral vážně, nebyl bych vám ji posílal." Na opáleném čele se objevily husté vrásky a Voylesovi bylo do smíchu.

"Co jste zjistili?"

"Nic moc, ale teprve jsme začali. Dostali jsme to před necelými dvěma dny, a já jsem na to okamžitě nasadil čtrnáct agentů v New Orleansu, aby se v tom začali hrabat. Je to všechno rutina." Lži zněly tak dobře, že skoro slyšel, jak se Coal zalyká vzteky.

Čtrnáct agentů! Byla to taková rána pod pás, že se prezident narovnal na židli a položil kávu na stůl. Čtrnáct fízlů někde mává služebními odznaky, vyptává se, a je jen otázkou času, kdy se to provalí. "Říkáte čtrnáct. To vypadá na vážnou věc."

Voyles byl neúprosný. "My bereme vážně všechno, pane prezidente. Jsou mrtví už týden a stopa pomalu chladne. Sledujeme všechny stopy co nejrychleji. Moji lidé pracují ve dne v noci."

"To všechno chápu, ale jak vážná je ta historie s pelikány?"

To je ale legrace. Zpráva se ještě ani nedostala do New Orleansu. New Orleans ještě ani nebyl kontaktován. Nařídil Ericu Eastovi, aby poslal jednu kopii do tamní kanceláře, aby se trochu poptali. Je to falešná stopa, jako stovky jiných, za kterými se honí.

"Pochybují, že na tom něco je, pane prezidente, ale musíme to prověřit."

Vrásky se uvolnily a objevil se náznak úsměvu. "Nemusím vám snad říkat, Dentone, jak by mi ten nesmysl mohl uškodit, kdyby se to dostalo do novin."

"Při vyšetřování se neradíme s novináři."

"Já vím. Nerozebírejte to. Byl bych rád, kdybyste to mohl zastavit. Myslím, sakra, je to přece absurdní, a mně by to mohlo velice uškodit. Víte přece, o čem mluvíme?"

Voyles byl surový. "Chcete na mně, abych ignoroval jednoho z podezřelých, pane prezidente?"

Coal se nahnul k obrazovce. Ne, říkám ti, abys zapomněl na tu zprávu o pelikánech! Skoro to řekl nahlas. On by to Voylesovi pěkně vytmavil. Řekl by mu to hezky po lopatě, pak by tomu skrčkovi jednu vrazil, kdyby byl příliš drzý. Ale je tady schovaný v zamknuté místnosti, mimo akci. A na okamžik si uvědomil, že je tam, kam patří.

Prezident poposedl a znovu si přehodil nohu přes nohu. "Podívejte se, Dentone, víte přece, o čem mluvíme. V rybníce jsou větší ryby. Tisk sleduje vyšetřování, chtějí za každou cenu nějakého podezřelého. Znáte novináře. Nemusím vám snad říkat, že s tiskem nejsem právě zadobře. Ani můj tiskový tajemník mě nemá rád. Cha, cha, cha. Zapomeňte na to na chvíli. Zastavte to a hoňte se za opravdovými podezřelými. Celá ta věc je vtip, ale mohlo by mě to dostat do velmi nepříjemné situace."

Denton se na něho tvrdě podíval. Byl nemilosrdný.

Prezident opět poposedl. "A co ten Khamel? To vypadá dost nadějně, ne?"

"Možná."

"Ano. Když už mluvíme o číslech, kolik mužů jste nasadil na Khamela?"

Voyles řekl: "Patnáct" a skoro se rozesmál. Prezident překvapeně otevřel ústa. Na nejdůležitější figuru ve hře patnáct a na tu zatracenou věc s pelikány čtrnáct.

Coal se zasmál a zavrtěl hlavou. Voyles se zamotal do svých vlastních lží. Dole na straně čtyři střední zprávy udávají Eric East a K.O. Lewis číslo třicet, ne patnáct. Klid, šéfe, šeptal Coal do obrazovky. Hraje to na vás.

Avšak prezident zdaleka nebyl klidný. "Tak dobře, Dentone. Jen patnáct? Myslel jsem si, že lo je významné podezření."

"Možná o něco víc. Tohle vyšetřování vedu já, pane prezidente."

"Já vím. A děláte dobrou práci. Nechci se vám do toho vměšovat. Jenom si přeji, abyste zvážil, zda by nebylo užitečnější trávit čas něčím jiným. To je všechno. Když jsem četl ten spis o pelikánech, bylo mi na zvracení. Kdyby se to dozvěděl tisk a začal se v tom šťourat, ukřížují mě."

"Takže vy mě žádáte, abych z toho vycouval?"

Prezident se nahnul dopředu a divoce hleděl na Voylese. "Nežádám, Dentone, já vám nařizuji, abyste toho nechal. Na pár týdnů jděte od toho. Věnujte svůj čas něčemu jinému. Jestli to vyplave ještě jednou, podíváte se na to znovu. Pamatujte si, že jsem tu pořád ještě pánem."

Voyles změkl a podařilo se mu trochu se usmát. "Jsem ochoten se s vámi dohodnout. Váš sekerník Coal mi zavařil v tisku. Vrhli se na mě kvůli tomu, že jsme nedokázali ochránit Rosenberga a Jensena."

Prezident slavnostně přikývl.

"Zařídte, ať mě ten váš pitbulteriér nechá na pokoji, a já zapomenu na tu teorii o pelikánech."

"Já žádné dohody neuzavírám."

Voyles se ironicky ušklíbl, ale zůstal klidný. "Dobře. Zítra pošlu do New Orleansu padesát agentů. A pozítří dalších padesát. Budeme mávat odznaky po celém městě a uděláme všechno možné, abychom vzbudili pozornost."

Prezident vyskočil a šel k oknu, které vedlo do růžové zahrady. Voyles seděl bez hnutí a čekal.

"Tak dobře, tak dobře. Jsme dohodnutí. Fletchera Coala dokážu zvládnout."

Voyles vstal a šel pomalu k pracovnímu stolu. "Nevěřím mu, a pokud ho během tohoto vyšetřování ještě jednou za sebou ucítím, dohoda neplatí a prošetříme tu zprávu o pelikánech s veškerým důrazem, kterého jsme schopni."

Prezident napřáhl ruku a procitěně se usmál. "Platí."

Voyles se usmíval, prezident se usmíval a v malé místnůstce vedle zasedací místnosti vlády se na obrazovku usmíval i Fletcher Coal. Sekerník. Pitbulteriér. To se mu líbilo. To jsou slova, ze kterých rostou legendy.

Vypnul obrazovky a zamkl za sebou. Ještě deset minut budou mluvit o prověřování jmen na seznamu a on bude poslouchat ve své kanceláři, kde má zvuk, ale ne obraz. V devět má poradu personálu. V deset jedna výpověď. A ještě musí něco napsat na stroji. Většinu dopisů a pokynů jednoduše namluvil na diktafon a předal pásku sekretářce. Ale občas považoval Coal na nutné uchýlit se k podvrhům. Tyto vymyšlené spisy-fantómy vždycky hojně kolovaly po západním křídle, byly hrozně rozporuplné a většinou se dostaly do rukou tisku. Protože nebyl známý jejich autor, povalovaly se skoro na každém stole. A Coal křičel a obviňoval. Za tyto podvrhy, které vždy pocházely z jeho psacího stroje, už vyhodil pár lidí.

Byly toho čtyři hustě psané odstavce na jedné stránce a byl v tom souhrn všeho, co věděl o Khamelovi a jeho nedávném letu z Washingtonu. A bylo tam lehce naznačeno spojení s Libyjci a Palestinci. Coal se sám musel obdivovat svému dílu. Jak dlouho bude trvat, než se to dostane do Postu nebo do Timesů? Sázel se sám se sebou, které noviny to dostanou první.

Ředitel je v Bílém domě, odtamtud letí do New Yorku a vrátí se zítra. Gavin se utábořil před kanceláří K.O. Lewise, dokud se neobjevila v programu volná chvilka. A byl uvnitř.

Lewis byl podrážděný, ale byl gentleman, jako vždy. "Vypadáte vyděšeně."

"Právě jsem ztratil svého nejlepšího přítele."

Lewis čekal na pokračování.

"Jmenoval se Thomas Callahan. Byl to ten člověk z univerzity v Tulane, který mi přinesl tu zprávu o pelikánech. Ta kolovala, pak ji poslali do Bílého domu a bůhví, kam ještě. On je teď mrtvý. Roztrhala ho bomba, kterou mu dali včera večer v New Orleansu do auta. Byla to vražda."

"To je mi líto."

"Tady nejde o lítost. Ta bomba zřejmě byla určena pro Callahana a tu studentku, která zprávu napsala. Jmenuje se Darby Shawová."

"Viděl jsem její jméno na tom spisu."

"Správně. Chodili spolu, a tak čekali, že budou v autě oba, a že vyletí do vzduchu. Ale ona to přežila, dnes ráno v pět hodin mi někdo volá, a byla to ona. Je k smrti vyděšená."

Lewis poslouchal, ale v duchu už to pouštěl z hlavy. "Nevíte přece jistě, že to byla bomba."

"Řekla mi, že to byla bomba. Udělalo to bum, auto se rozletělo na kousky. A je jisté, že je mrtvý."

"A vy si myslíte, že existuje nějaké spojení mezi jeho smrtí a tou zprávou?"

Gavin byl právník, necvičený v umění vyšetřovat, a nechtěl vypadat naivně. "Mohlo by být. Myslím, že ano. Vy si to nemyslíte?"

"To je jedno, Gavine. Právě mi telefonoval ředitel. Škrtneme Pelikána ze seznamu. Nejsem si vlastně jistý, jestli na něm někdy byl, ale už s ním nebudeme ztrácet čas."

"Ale můj přítel byl zabit bombou."

"To je mi líto. Jsem si jistý, že to úřady tam dole vyšetřují."

"Poslyšte, Lewisi, žádám vás o laskavost."

"Poslyšte, Gavine, nerozdávám laskavosti. Honíme teď až moc králíků, a když ředitel řekne dost, tak dost. Můžete si s ním promluvit, ale neradil bych vám to."

"Snad na to jdu špatně. Myslím, že mě vyslechnete, a že se alespoň budete tvářit, že vás to zajímá."

Lewis chodil kolem stolu. "Gavine, vypadáte špatně. Venzte si dnes volno."

"Ne. Půjdu do své kanceláře, počkám hodinu, přijdu sem zpátky a řeknu vám to znovu. Můžeme to zkusit za hodinu znovu?"

"Ne. Voyles to řekl velmi jasně."

"Ta dívka také, Lewisi. On byl zavražděn a ona se teď skrývá někde v New Orleansu, bojí se i svého stínu, volá nám o pomoc, a my máme moc práce."

"To je mi líto."

"Nic vám není líto. Je to moje chyba. Měl jsem tu zatracenou věc hodit do koše."

"Posloužila dobrému účelu, Gavine." Lewis mu položil ruku na rameno, jako kdyby čas vypršel a on už měl dost těch žvástů. Gavin se mu vytrhl a namířil si to ke dveřím.

"Ano, měli jste si s čím hrát. Měl jsem to spálit."

"Na spálení to bylo příliš dobré, Gavine."

"Nevzdám se. Za hodinu jsem zpátky a dáme se do toho znovu. Tentokrát jsme na to šli špatně." A Verheek za sebou práskl dveřmi.

Vešla do obchodu bratří Rubinsteinových z Canal Street a ztratila se mezi regály s pánskými košilemi. Nikdo ji nesledoval. Rychle si vybrala tmavomodrou bundu, malé pánské číslo, neutrální letecké brýle proti slunci a anglickou šoféřskou čepici, také pánskou, ale malé číslo, takže jí seděla. Zaplatila kreditkartou. Zatímco prodavač u pokladny vyplňoval formulář, odtrhla visačky a oblékla si bundu. Byla jí volná jako věci, které nosila na fakultu. Nacpala si vlasy

pod límeček s kapucí. Prodáváč ji diskrétně pozoroval. Vyšla na Magazine Street a zmizela v davu. Zamířila zpátky na Canal Street. Z autobusu se vyrazil náklad turistů a hrnul se do Sheratonu. Připojila se k nim. Šla k řadě telefonů u stěny, našla číslo a zavolala svou sousedku, paní Chenovou. Viděla nebo slyšela někoho? Brzy ráno někdo klepal na dveře. Byla ještě tma a probudilo ji to. Nikoho neviděla, jen slyšela to klepání. Její auto pořád stojí na ulici. Je všechno v pořádku? Ano, díky.

Dívala se na turisty a vyťukala přímou linku Gavina Verheeka. Přímá linka znamenala jenom méně dohadování. Po třech minutách, kdy odmítala uvést své jméno a opakovala jeho, ji spojili.

"Kde jste," zeptal se.

"Ráda bych vám něco vysvětlila. Zatím neřeknu ani vám, ani nikomu jinému, kde jsem. Tak se mě neptejte."

"Dobře. Myslím, že pravidla určujete vy."

"Děkuji. Co říkal pan Voyles?"

"Pan Voyles byl v Bílém domě a byl nedosažitelný. Pokusím se s ním promluvit později."

"To je dost slabé, Gavine. Jste v kanceláři už skoro čtyři hodiny a neudělal jste vůbec nic. Čekala jsem od vás víc."

"Buďte trpělivá, Darby."

"Trpělivost by mě mohla zabít. Jdou po mně, že, Gavine?"

"To nevím."

"Co byste dělal, kdybyste věděl, že máte být mrtvý, že lidé, kteří se vás snaží zabít, už zavraždili dva soudce Nejvyššího soudu, odpravili obyčejného profesora ústavního práva a mají miliardy dolarů, které zřejmě neváhají použít na zabíjení. Co byste dělal, Gavine?"

"Šel bych na FBI."

"Thomas šel na FBI, a je mrtvý."

"Děkuji, Darby. To není fér."

"Nezajímá mě, jestli je to fér, nebo jestli zraním něčí city. Mě spíš zajímá, jestli budu v poledne ještě naživu."

"Nechodte do svého bytu."

"Nejsem blbá. Už tam byli. A nevím jistě, jestli hlídají jeho byt."

"Kde má rodinu?"

"Jeho rodiče žijí v Naples, na Floridě. Myslím, že univerzita se s nimi spojí. Nevím. Bratra má v Mobile. Chtěla jsem mu zavolat a všechno mu vysvětlit."

Spatřila obličej. Kráčel mezi turisty u recepcie. Držel v ruce složené noviny a snažil se vypadat, že sem patří, jako hotelový host, avšak jeho chůze byla poněkud váhavá a oči pátraly kolem sebe. Obličej byl dlouhý a hubený, s kulatými brýlemi a lesklým čelem.

"Poslouchejte, Gavine. Zapište si to. Vidím nějakého muže, kterého už jsem viděla dříve, před nedávnem. Asi před hodinou. Sto osmdesát sedm až sto devadesát centimetrů, hubený, třicet let, brýle, vysoké čelo, tmavé vlasy. Je pryč. Je pryč."

"Kdo to, hergot, je?"

"Sakra, nebyli jsme si představeni."

"Viděl vás? Kde, k čertu, jste?"

"Jsem v hale jednoho hotelu. Nevím, jestli mě viděl. Jdu pryč."

"Darby! Poslouchejte. V každém případě se mnou zůstaňte ve styku, ano?"

"Pokusím se."

Záchody byly za rohem. Vešla do poslední kabiny, zamkla za sebou dveře a zůstala tam hodinu.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Fotograf se jmenoval Croft a pro Post pracoval sedm let, dokud ho potřeštění neodsoudili za přechovávání drog, tentokrát na devět měsíců. Když ho propustili na podmínku, prohlásil se za svobodného umělce, a tak také uvedl svou živnost ve zlatých stránkách. Telefon u něj zazvonil jen málokdy. Občas fotografoval lidi, kteří o tom nevěděli. Mnozí jeho zákazníci byli rozvodoví právníci, kteří pro rozvodové řízení potřebovali nějaké špinavosti. Po dvou letech práce na volné noze pochytil pár triků, a teď se považoval za polovičního soukromého detektiva. Když to šlo, počítal si čtyřicet dolarů na hodinu.

Jedním z jeho zákazníků byl Gray Grantham, starý přítel z doby, kdy pracoval u novin, který volal, když potřeboval nějaký choulostivý snímek. Grantham byl seriózní, slušný novinář jen s malým nádechem bulvárnosti, a když potřeboval nějaký špinavý trik, zavolal. Měl Granthama rád, protože se těmi špinavostmi netajil. Ostatní se tvářili tak zbožně.

Seděl v Granthamově volvu, protože tam byl telefon. Bylo poledne a on si právě kouřil svou dávku. Uvažoval, jestli pach kouře zůstane v autě, i když jsou všechna okna otevřená. Nejlépe se mu pracovalo, když byl napůl nadopovaný. Když si člověk vydělává tím, že civí na motely, musí být nadopovaný.

Ze strany spolujezdce vál příjemný větřík a odnášel kouř na Pennsylvania Avenue. Parkoval proti předpisům, kouřil marihuanu a bylo mu to jedno. Měl u sebe méně než jednu uncii a jeho kurátor to kouří také, tak co.

Telefonní budka byla půl druhého bloku před ním, na chodníku, dál od vozovky. Se svým teleobjektivem mohl téměř přečíst telefonní seznam, visící z poličky. Fajn. Uvnitř byla tlustá žena, byla jí plná budka, mluvila rukama. Croft si dal sluka a podíval se do zpětného zrcátka po policajtech. Stál na zákazu zastavení. Na Pennsylvania Avenue byl silný provoz.

Dvacet minut po dvanácté se žena vysoukala z budky, z neznáma se objevil mladý muž v pěkném obleku a zavřel dveře. Croft vzal svůj Nikon a opřel si objektiv o volant. Bylo chladno a slunečno, chodník byl plný chodců, spěchajících na oběd. Kolem se rychle míhaly hlavy a ramena. Mezera. Cvak. Mezera. Cvak. Předmět pozorování vytvářel čísla a rozhlížel se. Je to jejich člověk.

Mluvil třicet vteřin, telefon v autě třikrát zazvonil a zmlkl. To bylo znamení od Granthama z Postu. Byl to jejich člověk a mluvil. Croft mačkal spoušť. Grantham mu řekl, aby udělal co nejvíce snímků. Mezera. Cvak. Cvak. Hlavy a ramena. Mezera. Cvak. Cvak. Muž se při telefonování rozhlížel, ale byl otočený zády k ulici. Celý obličej. Cvak. Croft za dvě minuty vypotřeboval celý film se šestatřiceti obrázky a sáhl po druhém Nikonu. Našrouboval teleobjektiv a čekal, až dav přejde.

Naposled potáhl z cigarety a vyhodil oharek na ulici. Bylo to jednoduché. Samozřejmě, na práci ve studiu je zapotřebí talent, ale práce na ulici je zábavnější. Na těchto krádežích tváří skrytou kamerou je vlastně něco zločinného.

Předmět pozorování nebyl mužem mnoha slov. Zavěsil, rozhlédl se, otevřel dveře, rozhlédl se a vyrazil směrem ke Croftovi. Cvak, cvak, cvak. Obličej zepředu, celá postava, jde rychleji, blíží se, výborně, výborně. Croft usilovně pracoval, na poslední chvíli odložil fotoaparát na sedadlo a díval se na Pennsylvania Avenue. Jejich muž přešel a zmizel ve skupině sekretářek.

Je to blázen. Když nechceš být dopaden, nesmíš nikdy dvakrát použít stejný telefon.

Garcia uhýbal. Říkal, že má ženu a dítě, a že má strach. Má před sebou kariéru a spoustu peněz, a když se bude řádně chovat a držet jazyk za zuby, bude z něho bohatý člověk. Ale on chce mluvit. Mlel něco o tom, jak moc chce mluvit, že má co povědět a tak, ale nemůže se rozhodnout. Nikomu nevěří.

Grantham na něho nenaléhal. Nechal ho povídat tak dlouho, aby Croft mohl udělat svou práci. Garcia to nakonec vyklopí. Moc po tom touží. Už volal třikrát a cítil se se svým novým přítelem Granthamem čím dál, tím lépe. Grantham už tu hru hrál mnohokrát a věděl, jak to funguje. Prvním krokem bylo je uklidnit a získat důvěru, jednat s nimi srdečně a uctivě, mluvit o dobru a zlu a mravních zásadách. Potom se rozpovídají.

Fotografie byly nádherné. Croft nebyl jeho první volbou. Byl obvykle tak nadopovaný, že to bylo na fotografiích vidět. Avšak byl protřelý a diskrétní, vyznal se trochu v novinářině a náhodou měl zrovna čas. Vybral dvanáct snímků a zvětšil je na třináct krát osmnáct. Byly vynikající. Právý profil. Levý profil. Celý obličej při telefonování. Pohled do kamery. Celá postava na vzdálenost menší než sedm metrů. Dobrá práce, řekl si Croft.

Garciovi nebylo ani třicet, byl hezký, typický právník. Tmavé, krátké vlasy. Tmavé oči. Snad španělského původu, avšak pleť neměl tmavou. Oblek byl drahý. Tmavomodrý, pravděpodobně vlněný. Žádný proužek nebo yzorek. Bílá košile se širokým límečkem a hedvábná vázanka. Černé či tmavohnědé špičaté boty s vysokým leskem. Zarážející bylo, že neměl aktovku. Avšak byla doba oběda a on pravděpodobně vyběhl z kanceláře, aby si zavolaal, a pak se vrátí.

Ministerstvo spravedlnosti bylo jen o jeden blok dále.

Grantham si prohlížel fotografie a díval se na dveře. Sarge se nikdy neopozdil. Byla tma a klub se plnil. Grantham byl jediný běloch v širém okolí.

Mezi desítkami tisíc vládních právníků ve Washingtonu jich viděl pár, kteří se uměli oblékat, avšak ne mnoho. Zvlášť ne těch mladších. Začínali s platem čtyřicet tisíc dolarů ročně a oblečení pro ně nebylo důležité. Avšak pro Garcii byly šaty důležité. Byl příliš mladý a příliš dobře oblečený na to, aby byl vládním právníkem.

Takže je u soukromé firmy, asi tři nebo čtyři roky a bere něco kolem osmdesáti tisíc. Fajn. Takže se jeho pátrání zúžilo na padesát tisíc osob, a ten počet každým okamžikem roste.

Dveře se otevřely a vešel nějaký policista. Přes kouř a opar viděl, že je to Cleve. Byl to slušný podnik, bez hazardních her a prostitutek, takže přítomnost policisty nevyvolala poplach. Sedl si do boxu proti Granthamovi.

"Tys vybral tohle místo?"

"Jo. Líbí se ti?"

"Řekl bych to takhle. Snažíme se být nenápadní, ne? Tahám tajnosti ze zaměstnance Bílého domu. To není legrace. A teď mi řekni, Cleve, vypadám tady nenápadně ve své bílé kráse?"

"Nerad ti to říkám, Granthame, ale nejsi vůbec tak slavný, jak si myslíš. Vidiš ty chlapy u baru?" Podívali se k baru, obloženého stavebními dělníky. "Vsadím se o svou výplatu, že nikdo z nich nikdy nečetl Washington Post, neslyšel o Grayi Granthamovi, a že všem je úplně jedno, co se děje v Bílém domě."

"No tak dobře. Kde je Sarge?"

"Není mu dobře. Dal mi pro tebe vzkaz."

To je malér. Může použít Sarga jako nejmenovaný zdroj, ale ne jeho syna, ani nikoho jiného, s kým Sarge mluvil. "Co je mu?"

"Věk. Nechtělo se mu dnes večer povídat, ale říkal, že je to naléhavé."

Grantham poslouchal a čekal.

"Ve voze mám obálku, celou zalepenou a zapečetěnou. Když mi ji dával, řekl mi bez obalu, abych ji neotvíral a dal ti ji.

Dej to panu Granthamovi. Myslím, že je to důležité."

"Tak pojďme."

Prodrali se davem ke dveřím. Hlídkový vůz byl zaparkovaný proti předpisům u chodníku. Cleve otevřel dveře na straně spolujezdce a vytáhl z přihrádky obálku. "Je to ze západního křídla."

Grantham nacpal obálku do kapsy. Sarge nebyl na krádeži věcí a za celou dobu jejich vztahu nepřinesl jediný dokument.

"Děkuji, Cleve."

"Nechtěl mi říct, co to je - řekl mi, abych počkal, až si to přečtu v novinách."

"Řekni Sargeovi, že ho strašně miluju."

"Z toho bude určitě celý bez sebe."

Policejní auto odjelo a Grantham spěchal ke svému volvu, teď plného smradu z marihuany. Zamkl dveře, rozsvítil stropní světlo a roztrhl obálku. Bylo to jasně interní memorandum Bílého domu a psalo se v něm o vrahovi jménem Khamel.

Řítil se městem. Z Brighwoodu na Šestnáctou ulici a na jih směrem do centra Washingtonu. Bylo skoro půl osmé, a pokud to sepiše během hodiny, dostane se to do posledního vydání, největšího z půl tuctu vydání, které se začne valit z rotačky v půl jedenácté. Díky Bohu za ten frajerský telefon ve voze, který se styděl koupit. Zavolal Smithe Keena, zástupce šéfredaktora pro vyšetřování, který ještě byl ve zpravodajské místnosti v pátém patře. Zavolal kamaráda v zahraniční rubrice a požádal ho, aby mu sehnal všechno o Khamelovi.

Memorandum se mu nezdálo. Obsah byl příliš choulostivý na to, aby to někdo dal na papír a pak to nechal povalovat po kancelářích jako reklamu na kávu, pitnou vodu v láhvích nebo dovolenou. Někdo, pravděpodobně Fletcher Coal, chtěl, aby se svět dozvěděl, že se mezi podezřelými objevil Khamel, že je to Arab, a že má spojení s Libyí, Íránem a Írákem, zeměmi, v jejichž čele stojí fanatičtí idioti, kteří nenávidí Ameriku. Někdo v tom Bílém domě bláznů chtěl dostat tu historku na první stránky.

Ale je to zatraceně dobrý materiál, a je to zpráva na první stranu. Se Smithem Keenem to měli hotové před devátou. Našli dvě staré fotografie muže, o němž se předpokládalo, že je to Khamel, ale byly si tak nepodobné, že to vypadalo, jako by šlo o dva různé muže. Keen rozhodl, že uveřejní obě. Složka o Khamelovi byla velmi útlá. Spousta pověstí a legend, ale málo konkrétního. Grantham se zmínil o papežovi, o britském diplomatovi, o německém bankéři a o zákeřném přepadu izraelských vojáků. A teď, podle důvěrného zdroje z Bílého domu, podle velmi spolehlivého a důvěryhodného zdroje, byl Khamel podezřelý z vražd soudců Rosenberga a Jensena.

Dvacet čtyři hodin potom, kdy se ocitla na ulici, byla pořád ještě naživu. Jestliže se jí podaří přečkat do rána, začne nový den s novými nápady, co má dělat a kam má jít. Teď však je unavená. Byla v pokoji v patnáctém patře hotelu Marriot, s dvěma na zástrčku, rozsvícenými světly a s velkým sprejem se slzným plynem vedle sebe na posteli. Její husté, temně rudé vlasy byly teď v papírovém pytlíku ve skříni. Naposled si stříhala vlasy, když jí byly tři roky a maminka jí za to nařezala.

Dalo jí dvě hodiny práce, než vlasy tupými nůžkami ostříhala tak, aby zbyl alespoň náznak účesu. Stejně bude vlasy ukrývat pod čepicí nebo pod kloboukem bůhví do kdy. Další dvě hodiny trvalo obarvit vlasy na černo. Mohla si je odbarvit a stát se blondýnou, ale to by bylo příliš nápadné. Předpokládala, že má co dělat s profesionály a z nějakého nepochopitelného důvodu si v drogerii řekla, že právě to by od ní mohli očekávat. Ale co. Barvu prodávají v lahvičkách, a jestli se zítra probudí a zachce se jí, může ze sebe udělat blondýnu. Strategie chameleon. Může měnit barvu vlasů každý den a dohnat je k šílenství. Značka Clairol má nejméně osmdesát pět odstínů.

Byla k smrti unavená, ale bála se usnout. Během dne svého přítele ze Sheratonu nespátřila, ale čím déle se pohybovala po městě, tím víc se jí zdály všechny obličeje stejné. Je někde tam venku. A má přátele. Když mohli zavraždit Rosenberga a Jensena a vyhodit do vzduchu Thomase Callahana, bude ona snadným cílem.

Nemohla se přiblížit ke svému autu a nechtěla si žádné pronajmout. V půjčovnách si vedou záznamy a oni určitě všechno kontrolují. Mohla by letět, ale určitě mají hlídky na letištích. Jet autobusem, ale v životě si nekupovala jízdenku a neviděla vnitřek Greyhoundu.

Až zjistí, že zmizela, budou očekávat, že chce utéct. Je přece jenom amatérka, malá studentka se zlomeným srdcem, která se musela dívat na to, jak jejího milého vyhodili do vzduchu a usmazili. Určitě udělá zoufalý pokus někam uniknout, dostat se z města, a oni ji chytí.

V této chvíli se cítila lépe v městě. Je v něm milion hotelových pokojů, skoro právě tolik úzkých uliček, putyk a barů, a po ulicích Bourbon, Chartres, Dauphine a Royal vždycky proudí davy lidí. Zнала město dobře, zvláště Francouzskou čtvrť, kde se všude dalo dojít pěšky. Několik dní bude denně měnit hotel. Do kdy? To nevěděla. Nevěděla ani proč. Neustálý pohyb se jí zdál za daných okolností rozumný. Ráno se nebude objevovat na ulici, bude se snažit spát. Bude si měnit šaty, kloubouky a sluneční brýle. Začne kouřit, bude chodit s cigaretou v ústech. Bude měnit místa, dokud ji to neunaví, a pak možná odjede. To je v pořádku, že je vyděšená. Nutí ji to neustále přemýšlet. Přezije to.

Uvažovala o tom, že zavolá na policii, ale teď ne. Vyptávají se na jméno a píší záznamy, a mohli by být nebezpeční. Přemýšlela o tom, že zavolá Thomasova bratra v Mobile, avšak nebylo nic, co by pro ni ten chudák mohl v této chvíli udělat. Mohla by zavolat děkana, ale jak by mu vysvětlila tu zprávu, Gavina Verheeka, FBI, bombu v autě, Rosenberga a Jensena, svůj útěk a všechno ostatní tak, aby to znělo věrohodně? Raději na děkana zapomene. Stejně ho nemá moc ráda. Mohla by zavolat několik přátel z fakulty, ale lidé mluví a lidé poslouchají, a mohl by tam být někdo a poslouchat, co lidi říkají o ubohém Callahanovi. Chtěla zavolat svou nejlepší přítelkyni Alici Starkovou. Alice si jistě dělá starosti, půjde na policii a řekne jim, že její přítelkyně Darby Shawová zmizela. Zítra Alici zavolá.

Zavolala do hotelové restaurace, objednala si mexický salát a láhev červeného vína. Celou ji vypije, pak bude sedět v křesle se sprejem v ruce, dokud neusne.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Gminského limuzína prudce otočila do protisměru na Canal Street, jako kdyby jí ulice patřila, a prudce zastavila před vchodem do Sheratonu. Oboje zadní dveře se prudce rozletěly. Gminski byl venku první, za ním rychle následovali tři

pomocníci, kteří za ním cupkali se zavazadly a aktovkami.

Byly skoro dvě hodiny ráno a ředitel měl zřejmě naspěch. Nezastavil se u recepcce, ale šel přímo k výtahům. Pomocníci běželi za ním a přidrželi mu dveře. Během jízdy do šestého patra nikdo nepromluvil.

V rohovém pokoji čekali tři agenti. Jeden z nich otevřel dveře a Gminski se bez jakéhokoli pozdravu vřít dovnitř.

Pomocníci hodili zavazadla na jednu postel. Ředitel si prudce svlékl sako a hodil ho na židli.

"Kde je?" utrl se na jednoho agenta jménem Hooten. Druhý agent jménem Swank roztáhl záclony a Gminski přistoupil k oknu.

Swank ukázal na hotel Marriot, na druhé straně ulice a o jeden blok dál. "Je v patnáctém poschodí, třetí pokoj od ulice, dosud svítí."

Gminski se díval na hotel Marriot. "Víte to jistě?"

"Ano. Viděli jsme ji jít dovnitř a platila kreditkartou."

"Chudák holka," řekl Gminski a odstoupil od okna. "Kde byla minulou noc?"

"V Holiday Inn na ulici Royal. Platila kreditkartou."

"Pozorovali jste, že ji někdo sleduje?"

"Ne."

"Potřebuji vodu," řekl jednomu pomocníkovi, který skočil ke kyblíku s ledem a zarachotil kostkami.

Gminski usedl na okraj postele, propletl prsty na rukou a praskal klouby. "Co si o tom myslíte?" zeptal se Hootena, nejstaršího ze tří agentů.

"Jdou po ní. Obracejí všechno vzhůru nohama. Používá kreditkarty. Do dvou dnů bude mrtvá."

"Není tak docela hloupá," vmísil se do toho Swank. "Ostříhala si vlasy a nabarvila si je na černo. Je neustále v pohybu. Je zřejmé, že nemá v nejbližší době v plánu opustit město. Dávám jí tři dny, než ji najdou."

Gminski se trochu napil vody. "To znamená, že ta její zpráva se trefila přímo do černého. A znamená to, že náš přítel je teď pěkně zoufalý. Kde je?"

Hooten rychle odpověděl. "Nemáme tušení."

"Už tři týdny ho nikdo neviděl."

Gminski postavil sklenici na stůl a zvedl klíč od pokoje. "Tak co myslíte?"

"Máme ji přivést?"

"To nebude jednoduché," řekl Swank. "Může mít pistoli. Mohla by někoho poranit."

"Je to vylekané dítě," řekl Gminski. "A také je to civilní osoba, ne náš příslušník. Nemůžeme jen tak chytat civilisty na chodníku."

"Pak ovšem dlouho nevydrží," řekl Swank.

"Jak ji chcete přivést?" zeptal se Gminski.

"Na to je mnoho způsobů," odpověděl Hooten. "Chytíme ji na ulici. Půjdeme do jejího pokoje. Mohl bych se dostat do jejího pokoje za méně než deset minut, kdybych šel teď hned. Není to tak těžké. Není žádná profesionálka."

Gminski pomalu přecházel po pokoji a všichni se na něho dívali. Podíval se na hodinky. "Nejsem pro to, abychom ji sebrali. Pojdme si na čtyři hodiny lehnout, sejdeme se v šest třicet. Vyspíme se na to. Jestli se vám podaří přesvědčit mě, že ji máme sebrat, tak řeknu ano. Okey?"

Poslušně kývli.

Víno účinkovalo. Začala podřimovat v křesle, potom se přesunula na postel a tvrdě usnula. Zvonil telefon. Přikrývka visela na zem, nohy měla na polštáři. A telefon zvonil. Měla víčka jako splepená. Hlavu měla tupou a ztracenou ve snech, avšak někde hluboko v záhybech mozku něco pracovalo a říkalo jí, že zvoní telefon.

Otevřela trochu oči. Slunce už bylo na obloze, v pokoji svítla světla a ona se dívala na telefon. Ne, neřekla jim, vaby ji ráno vzbudili. Chvilku o tom přemýšlela, ale byla si jistá. Žádné buzení. Posadila se na kraj postele a poslouchala vyzvánění. Pětkrát, desítkrát, patnáctkrát, dvacetkrát. Snad nepřestane. Mohl by to být omyl, ale to by po dvaceti zazvoněních přestalo.

Není to omyl. Pavučiny v hlavě začaly mizet a ona poposedla blíž k telefonu. S výjimkou úředníka v recepci a snad jeho šéfa, a možná také restaurace nikdo neví, že je v tomto pokoji. Objednala si jídlo, ale nikam nevolala.

Telefon přestal zvonit. Dobře, byl to omyl. Šla do koupelny a už zase zvonil. Počítala. Po čtrnáctém zazvonění zvedla sluchátko. "Haló."

"Darby, tady je Gavin Verheek. Jste v pořádku?"

Posadila se na postel. "Kde jste vzal moje číslo?"

"Máme své metody. Poslyšte."

"Počkejte, Gavine. Počkejte chvilku. Nechte mě přemýšlet. To ty kreditkarty, že?"

"Ano, kreditkarty. Papírová stopa. Tohle je FBI, Darby. Máme své metody. Není to tak těžké."

"Takže oni by to mohli dokázat také."

"Asi ano. Bydlete v malých hotýlcích a platíte hotově."

Srdce se jí sevřelo, musela se natáhnout na postel. Tak tedy tak je to. Nic těžkého. Papírová stopa. Mohla být mrtvá. Zabítá papírovou stopou.

"Darby, jste tam?"

"Ano." Podívala se na dveře, aby se ujistila, že jsou zajištěné řetězem. "Ano, jsem tady."

"Jste v bezpečí?"

"To jsem si myslela."

"Mám nějaké informace. Zítra bude na univerzitě rozloučení se zesnulým, potom pohřeb v městě. Mluvil jsem s jeho

bratrem a rodina chce, abych nesl rakev. Budu tam dnes večer. Myslím, že bychom se měli setkat."

"Proč bychom se měli scházet?"

"Musíte mi věřit, Darby. Váš život je právě teď v nebezpečí. Musíte mě poslouchat."

"A co chce ten váš úřad dělat?"

Chvilí bylo ticho. "Co tím myslíte?"

"Co řekl ředitel Voyles?"

"Nemluvil jsem s ním."

"Myslela jsem, že jste jeho právní zástupce, abych tak řekla. Co se děje, Gavine?"

"Tentokrát nepodnikáme žádnou akci."

"Co to má znamenat, Gavine? Řekněte mi to."

"Proto se musíme setkat. Nechci to rozebírat po telefonu."

"Telefon pracuje výborně a nic jiného vám momentálně nezbyvá. Tak to vyklopte, Gavine."

"Proč mi nevěříte?" Jeho hlas zněl dotčeně.

"Dobře, tak já zavěším. Nelíbí se mi to. Když vy hoši víte, kde jsem, tak na mě může někdo čekat na chodbě."

"Nesmysl, Darby, myslíte hlavou. Mám číslo vašeho pokoje už hodinu a neudělal jsem nic, jen jsem vám volal. Jsme na vaší straně, přísahám."

Přemýšlela o tom. Dávalo to smysl, ale objevili ji tak snadno. "Poslouchám. Nemluvil jste s ředitelem a FBI nic nepodnikne. Proč ne?"

"Nevím to jistě. Včera rozhodl, že šetření o případu Pelikán zastavíme, a dal pokyny nechat to plavat. To je všechno, co vám mohu říct."

"To není moc. Ví o Thomasovi? Ví, že bych vlastně měla být mrtvá, protože jsem to napsala, a že čtyřicet osm hodin potom, kdy ji Thomas dal vám, svému starému kamarádovi z fakulty, se nás oni, ať už je to kdokoli, pokusili oba zabít? Ví všechno tohle?"

"Myslím, že ne."

"To znamená ne, že ano."

"Ano. To znamená ne."

"Dobře, tak mě poslouvejte. Myslíte si, že byl zabit kvůli té zprávě?"

"Snad."

"To znamená ano, že?"

"Ano."

"Děkuji. Jestliže byl Thomas zavražděn kvůli té zprávě, pak víme, kdo ho zabil. A jestliže víme, kdo zabil Thomase, potom víme také, kdo zabil Rosenberga a Jensena. Správné?"

Verheek váhal.

"Řekněte ano, sakra!" utrhla se na něho Darby.

"Řekl bych snad."

"Tak fajn. Snad znamená u právníka ano. Vím, že otevřeně to říct nemůžete. Je to velmi silné snad, a přece mi říkáte, že FBI nechává toho mého malého podezřelého běžet."

"Uklidněte se, Darby. Sejdeme se dnes večer a promluvíme si o tom. Mohl bych vám zachránit život."

Opatrně položila sluchátko pod polštář a šla do koupelny. Vyčistila si zuby a vykartáčovala si zbytek vlasů, pak hodila do nové plátěné kabely toaletní potřeby a věci na převlečení. Oblékla si bundu a čapku, nasadila si sluneční brýle a tiše za sebou zavřela dveře. Chodba byla prázdná. Vyšla po schodišti do sedmnáctého poschodí, sjela výtahem do desátého a pak pomalu sešla po schodech do haly. Dveře ze schodiště byly blízko záchodů a ona rychle zmizela na dákách. Vešla do kabiny, zamkla za sebou a chvíli čekala.

Pátek ráno ve Francouzské čtvrti. Vzduch byl chladný a čistý, bez zbytků pachu jídla a hřichu. Bylo osm hodin ráno - příliš brzy pro lidi. Šla několik bloků, aby si pročistila hlavu a naplánovala den. Na ulici Dumaine, blízko Jackson Square, našla kavárnu, které si všimla už dřív. Byla skoro prázdná a v zadu byl telefonní automat. Nalila si silnou kávu a sedla si ke stolku blízko telefonu. Tam bude moc mluvit.

Verheek byl u telefonu za necelou minutu. "Poslouchám," řekl.

"Kde se dnes večer ubytujete?" zeptala se a dívala se ke vchodu.

"V Hiltonu, u řeky."

"Vím, kde to je. Zavolám vám pozdě v noci, nebo brzy ráno. A už se mě nepokoušejte vysledovat. Teď mám hotové peníze. Už žádnou kartu."

"To je moudré, Darby. Měňte místa."

"Až sem přijedete, můžu už být mrtvá."

"Ne, nebudete mrtvá. Můžete tam u vás sehnat Washington Post?"

"Snad ano. Proč?"

"Rychle si ho kupte. Dnešní. Je tam pěkné povídání o Rosenbergovi a Jensenovi, a možná i o tom kdo to udělal."

"Hned si to přečtu. Zavolám později."

V prvním novinovém stánku Post neměli. Kličkovala uličkami ke Canal Street, zahlazovala stopy, dávala pozor, jestli ji někdo nesleduje. Šla po St. Ann, kolem starožitnických krámků na Royal, prošla sešlými bary na obou stranách Bienville, nakonec se dostala po Decatur a North Peters na Francouzský trh. Šla rychle, ale nenuceně. Chovala se, jako by měla moc práce, oči za tmavými brýlemi si všechno prohlížely. Pokud jsou tam někde za ní ve stínu, pozorují ji a drží s ní krok, tak jsou dobří.

Koupila si od pouličního prodáváče Post a Timesy-Picayune a našla si stůl v opuštěném rohu Café du Monde. První stránka. Článek citoval důvěrný zdroj a byl založený na Khamelově legendě a jeho účasti na vraždách. V mládí, říkalo se v článku, zabíjel z přesvědčení, ale teď to dělá už jen za peníze. Za spoustu peněz, spekuloval jakýsi pracovník zpravodajské služby na penzi, který dovolil, aby ho citovali, ale samozřejmě bez uvedení jména. Fotografie byly rozmazané a nejasné, ale vypadaly zlověstně. Možná to nejsou fotografie stejné osoby. Avšak, jak říkal ten expert, Khamel je neidentifikovatelný, a už deset let se nikomu nepodařilo ho vyfotografovat.

Konečně se objevil číšník a ona si objednala kávu a loupáček. Ten expert říkal, že mnoho lidí si myslí, že je mrtvý. Interpol se domnívá, že Khamel vraždil ještě před šesti měsíci. Expert pochyboval, že by cestoval komerční linkou. Na seznamu FBI je na prvním místě.

Pomalou otevřela neworleánské noviny. Thomas se na první stránku nedostal, ale na druhé straně byla jeho fotografie a dlouhý článek. Policie to považuje za vraždu, ale má málo stop. Krátce před výbuchem se na místě činu pohybovala žena bílé pleti. Podle děkana to byl pro právnickou fakultu šok. Policie toho moc neřekla. Obřad je zítra na univerzitě. Musel to být nějaký strašný omyl, říká děkan. Pokud to byla vražda, tak někdo zcela evidentně zabil nesprávnou osobu.

Měla v očích slzy a najednou se zase začala bát. Snad to byl opravdu jen omyl. Tohle je násilnické město se spoustou šílenců. Možná, že někomu prasklo v hlavě a vybral si nesprávné auto. Třeba ji nikdo nesleduje.

Nasadila si tmavé brýle a podívala se na Thomasovu fotografii. Vzali ji z ročenky právnické fakulty. Samolibě se na ní usmíval, jak to mívával ve zvyku, když přednášel. Byl hladce oholený a velmi hezký.

Granthamův článek o Khamelovi zelektrizoval v pátek ráno Washington. Nezmiňoval se ani o memorandu, ani o Bílém domě, takže se všichni úporně dohadovali, kdo je zdrojem informací.

Nejzřetlivější to bylo v Hooverově budově. Věřitelově kanceláři nervózně přecházeli Eric East a K.O. Lewis, zatímco Voyles už potřetí ve dvou hodinách mluvil s prezidentem. Voyles nadával, ne přímo prezidentovi, ale na všechny kolem něho. Nadával na Coala, a když prezident začal také nadávat, Voyles navrhl, aby vzali detektor lži, přivázali na něj všechny personál, počínaje Coalem, a tak zjistili, kudy unikají informace. Ano, sakra, ano, on sám se testu podrobí a všichni v Hooverově budově. Nadávky létaly sem a tam. Voyles byl rudý a potil se, vůbec mu nevadilo, že křičí do telefonu, na jehož druhém konci je prezident. Věděl, že Coal někde poslouchá.

Prezident zřejmě získal kontrolu nad rozhovorem a pustil se do nějakého sáhodlouhého kázání. Voyles si utřel čelo kapesníkem, posadil se do svého starého otáčivého koženého křesla a začal kontrolované dýchat, aby snížil tlak a tep. Přežil už jeden infarkt a hrozil mu další. Mnohokrát říkal K.O. Lewisovi, že Fletcher Coal a ten jeho idiotský šéf budou jednou jeho smrt. Avšak to říkal i o všech třech posledních prezidentech. Sevřel mezi prsty tlustou kůži na čele a ponořil se hlouběji do křesla.

"Můžeme to udělat, pane prezidente." Byl teď skoro příjemný. Byl známý rychlými a radikálními změnami nálady.

Najednou se před jejich očima změnil ve zdvořilého, okouzujícího člověka. "Děkuji vám, pane prezidente. Zítra tam budu."

Jemně položil sluchátko a promluvil se zavřenýma očima. "Chce, abychom toho novináře z Postu dali pod dohled. Říká, že už jsme to dělali dříve, tak jestli to uděláme znovu. Řekl jsem mu, že ano."

"Jaký druh dohledu?"

"Budeme ho sledovat po městě. Celých čtyřia dvacet hodin, dva muži. Zjistíte, kam chodí v noci, s kým spí. Je svobodný, že?"

"Rozvedený, před sedmi lety," odpověděl Lewis.

"Dávejte pozor, ať nás při tom nechytí. Nasaďte na něho muže v civilu a každé tři dny je měňte."

"On si opravdu myslí, že ten únik informací je u nás?"

"Ne, myslím, že ne. Kdyby to bylo u nás, proč by chtěl, abychom sledovali toho novináře? Myslím, že ví, že je to někdo z jeho vlastních lidí. A chce ho chytit."

"Drobná laskavost," řekl Lewis souhlasně.

"Ano. Jen se nenechte nachytat."

Kancelář L. Matthew Barra byla schovaná ve třetím poschodí nemoderní zchátralé kancelářské budovy na M Street v Georgetownu. Na dveřích nebyly tabulky. Ozbrojená stráž v kabátě a kravatě vracela lidi od výtahu. Koberec byl prošlapaný a nábytek byl starý. Byl pokrytý prachem a bylo zřejmé, že Jednotka nevyhazuje peníze na úklid.

Barr Jednotku vedl. Bylo to neoficiální, tajné, malé oddělení Výboru pro znovuzvolení prezidenta. VZP měl řadu přepychových kanceláří na druhé straně řeky v Rosslyn. Byla tam okna, která se otvírala, sekretářky, které se usmívaly a uklízely, které každý večer uklízely. Ne jako v téhle špeluňce.

Fletcher Coal vystoupil z výtahu a pokynul hlídači, který odpověděl kývnutím, ale jinak se ani nehnul. Byli staří známí. Proplétal se malým bludištěm špinavých kanceláří směrem k Barrově místnosti. Coal se pyšnil tím, že je sám k sobě upřímný, a opravdu se nikoho ve Washingtonu nebál, možná právě s výjimkou Matthew Barra. Někdy se ho bál, někdy ne, ale vždycky se mu obdivoval.

Barr byl bývalý příslušník námořní pěchoty, bývalý pracovník CIA, bývalý špion, dvakrát odsouzený za machinace, na kterých vydělal miliony a někde je šikovně ukryl. Odseděl si pár měsíců ve venkovském vězení, ale ne moc dlouho.

Coal ho osobně naverboval za šéfa této Jednotky, která oficiálně neexistovala. Měla roční rozpočet čtyři miliony dolarů, všechno v hotovosti z různých černých fondů, a Barr vedl malou bandu skvěle vycvičených hrdlořezů, kteří tiše vykonávali práci Jednotky.

Barr měl vždycky zamčené dveře. Odemkl a Coal vešel. Setkání bude krátké jako vždycky.

"Nechte mě hádat," začal Barr. "Chcete najít tu díru, kudy vám unikají informace."

"Určitým způsobem ano. Chci, abyste sledovali toho novináře, toho Granthama, dvacet čtyři hodin denně a zjistili, s kým se stýká. Dostává zatraceně dobrý materiál a já se obávám, že pochází od nás."

"Vy jste děraví jako cedník."

"Máme občas nějaký problém, ale ta historka o Khamelovi byla chyták. Udělal jsem to já sám."

Barr se tomu usmál. "Myslel jsem si to. Bylo to příliš čisté a jasné."

"Narazil jste někdy na Khamela?"

"Ne. Před deseti lety jsme si byli jistí, že je mrtvý. Jemu to vyhovuje. Nemá žádné ego, takže ho nikdy nechytí. Je schopen žít půl roku v barabizně z lepenky v Sao Paulo, žít se kořínky a krysami, pak odletí do Říma zabít diplomata, a pak na několik měsíců do Singapur. Nesbírá si o sobě novinové výstřižky."

"Jak je starý?"

"Proč vás to zajímá?"

"Fascinuje mě. Myslím, že vím, kdo ho najal, aby zabil Rosenberga a Jensena."

"Opravdu? Můžete se se mnou o ten klípek podělit?"

"Ne. Ještě ne."

"Je mu něco mezi čtyřiceti a pětáctičeti, což není tak moc, ale zabil jednoho libanonského generála už v patnácti. Takže jeho kariéra je dlouhá. Je to všechno legenda, rozumíte. Dokáže zabít oběma rukama, oběma nohama, klíčkem od auta, tužkou, čímkoli. Je vynikající střelec ze všech druhů zbraní. Mluví dvanácti jazyky. To už jste snad všechno slyšel, ne?"

"Ano, ale je to zábavné."

"Tak dobře. Zřejmě je to nejvýkonnější a nejdražší vrah na světě. Ve svých mladých letech to byl jen obyčejný terorista, ale byl příliš nadaný, aby se omezil na házení bomb. Tak se stal nájemným vrahem. Teď už je trochu starší a zabíjí jen pro peníze."

"Za jak velké peníze?"

"To je dobrá otázka. Bere asi tak deset až dvacet milionů za jednu práci. Pokud vím, může se mu rovnat jenom jeden další člověk. Jedna teorie říká, že se dělí s dalšími teroristickými skupinami. To ale nikdo doopravdy neví. Nechte mě hádat. Chcete, abych našel Khamela a přivedl vám ho živého."

"Khamela nechte na pokoji. Docela se mi líbila práce, kterou tady odvedl."

"Má ohromný talent."

"Chci od vás, abyste sledovali Graye Granthama a zjistili, s kým se stýká."

"Nějaké nápady?"

"Ano. Je tu jakýsi muž jménem Milton Hardy, který pracuje jako domovník v severním křídle." Coal hodil na stůl obálku. "Je tam už dlouho, vypadá napůl slepý, ale já si myslím, že toho vidí a slyší až moc. Sledujte ho týden nebo dva. Každý mu říká Sarge. Vymyslete si, jak ho dostat."

"To je senzace, Coale. Budeme utrácet všechny ty peníze na sledování slepých černochů."

"Udělejte to tak, jak říkám. Prodlužte to na tři týdny." Coal vstal a mířil ke dveřím.

"Tak vy víte, kdo najal toho zabijáka?" řekl Barr.

"Už jsme blízko."

"Jednotka vždycky ráda pomůže."

"O tom nepochybuji."

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Paní Chenová vlastnila dvojdomek a jednu jeho půlku už patnáct let pronajímala studentkám právnické fakulty. Byla vybíravá, ale diskrétní, žila a nechala studentky žít, pokud byl klid. Bylo to šest bloků od univerzitního kampusu. Když otevírala dveře, byla už tma. Na prahu stála přitažlivá mladá žena s krátkými tmavými vlasy a nervózním úsměvem. Velmi nervózním.

Paní Chenová se na ni mračila, dokud nepromluvila.

"Jsem Alice Starková, přítelkyně Darby. Můžu dál?" Podívala se přes rameno. Ulice byla klidná a tichá. Paní Chenová bydlela sama. Dveře i okna měla neustále pevně zavřené, ale tohle byla mladá dívka s nevinným úsměvem a navíc Darbyina přítelkyně, takže bylo možné jí věřit. Otevřela dveře a Alice se ocitla uvnitř.

"Něco se stalo?" zeptala se paní Chenová.

"Ano. Darby má trochu potíže, ale nemůžeme o tom mluvit. Volala vám dnes odpoledne?"

"Ano. Říkala, že si nějaká mladá žena přijde prohlédnout její byt."

Alice se zhluboka nadechla a snažila se vypadat klidně. "Bude to jen minuta. Řekla mi, že tu jsou někde boční dveře. Nerada bych šla dovnitř předním nebo zadním vchodem." Paní Chenová se zamračila. Pročpak ne, ptaly se její oči, ale nahlas neřekla nic.

"Byl někdo v jejím bytě za poslední dva dny?" zeptala se Alice. Šla za paní Chenovou úzkou chodbou.

"Nikoho jsem neviděla. Někdo klepal včera brzo ráno, před východem slunce, ale nepodívala jsem se." Odstrčila od dveří stůl, otočila klíčem a otevřela.

Alice se postavila před ni. "Chtěla, abych šla dovnitř sama, ano?"

Paní Chenová chtěla všechno zkontrolovat, ale kývla a zavřela za Alicí dveře. Vedly do malé předsínky, která tonula ve tmě. Nalevo byla pracovna a vypínač, který nemohla použít. Alice ve tmě ztuhla. V bytě byla tma a horko a páchly v

něm staré odpadky. Věděla, že tu bude sama, ale je přece studentkou druhého ročníku právnické fakulty a ne nějaký zkušený soukromý detektiv.

Vzpamatuj se! Hrabala ve velké kabelce a našla jednu malou baterku. Měla tam tři. Pro každý případ. Pro případ čeho? To nevěděla. Darby jí dala naprosto přesné pokyny. Oknem nesmí proniknout ven žádné světlo. Možná že byt sledují. Kdo, k čertu? Alice by to ráda věděla. Darby to neví, řekla, že ji to vysvětlí později, ale nedřív je třeba zkontrolovat byt. Alice v tom bytě byla za uplynulý rok mnohokrát, ale vždycky mohla vejít předním vchodem, svítila tu světla a bylo tu veškeré pohodlí. Byla ve všech místnostech a byla přesvědčená, že se tu bude moct pohybovat potmě. Teď bylo po přesvědčení. Zmizelo. Nahradil je strach, až se roztřásla.

Vzpamatuj se. Jsi sama. Přece se tady nikdo neutáboří, když je ta zvědavá ženská vedle. Jestli tu opravdu byli, tak jen na krátké návštěvě.

Podívala se na baterku a zjistila, že funguje. Vydávala asi takové světlo jako zhasínající zápalka. Namířila ji na podlahu a spatřila slabý kroužek velikosti malého pomeranče. Kroužek se třásl.

Obešla po špičkách roh směrem k pracovně. Darby jí řekla, že na polici vedle televize stojí malá lampička, která je pořád rozsvícená. Používá ji jako noční světlo. Měla by trochu svítit přes pracovnu do kuchyně. Buď Darby lhala, nebo praskla žárovka, nebo ji někdo vyšrouboval. V tomto okamžiku to bylo stejné jedno, protože v pracovně a kuchyni byla tma jako v pytli.

Stála na koberci uprostřed pracovny, po centimetrech se blížila ke kuchyňskému stolu, na kterém měl být počítač.

Zakopla o okraj konferenčního stolu a baterka zhasla. Zatřásla s ní. Nic. Našla v kabelce další.

V kuchyni byl pach silnější. Počítač byl na stole spolu s haldou prázdných desek a sbírkami soudních rozhodnutí.

Slabým světlem počítač prozkoumala. Spínač byl vpředu. Stiskla ho a monochromatická obrazovka se pomalu rozsvítila. Vydávala nazelenalé světlo, které dopadalo na stůl, ale neproniklo ven z kuchyně.

Alice se posadila ke klávesnici a začala ťukat. Našla menu, pak adresář a soubory. Na obrazovce byl adresář. Pozorně ho studovala. Mělo tam být kolem čtyřiceti položek, ale viděla jich jen deset. Většina paměti pevného disku byla vymazaná. Zapnula laserovou tiskárnu a za pár vteřin byl adresář na papíře. Vzala ho a nacpala si ho do kabelky.

Stála tam s baterkou v ruce a prohlížela nepořádek kolem počítače. Darby odhadovala, že tam bude asi dvacet disket, ale všechny byly pryč. Nebyla tam ani jedna. Sbírký případů byly z ústavního práva a občanského procesního práva. Byly tak nudné a všeobecné, že nemohly nikoho zajímat. Červené rozkládací schránky na diskety byly čistě složené, ale prázdné.

Byla to čistá, trpělivá práce. On či oni tu strávili několik hodin vymazáváním a sbíráním dat, potom odešli nanejvýš s jednou aktovkou nebo nákupní taškou věcí.

V pracovně vedle televize vykoukla Alice postranním oknem. Červený Accord tam ještě stál, jen něco málo přes metr od okna. Vypadal pěkně.

Otočila žárovkou v nočním světle a rychle zapnula a vypnula vypínač. Lampička fungovala dokonale. Znova povolila žárovku, tak jak ji nechali oni.

Její oči si už zvykly na tmu. Viděla obrysy dveří a nábytku. Vypnula počítač a opatrně prošla pracovnou do předsíně.

Paní Chenová na ni čekala přesně tam, kde ji nechala. "Je to v pořádku?" zeptala se.

"Všechno je v pořádku," odpověděla Alice. "Ale dávejte dobrý pozor. Zavolám vám za den nebo dva, jestli tu někdo nebyl. A prosím vás, neříkejte nikomu, že jsem tady byla."

Paní Chenová pozorně poslouchala a přistrkovala stůl zpátky před dveře. "A co její auto?"

"To bude v pořádku. Jen na něj dávejte pozor."

"Nestalo se jí nic?"

Byly v obývacím pokoji, téměř u východu. "Bude v pořádku. Myslím, že se za pár dní vrátí. Děkuji vám, paní Chenová."

Paní Chenová zavřela dveře, zastrčila závoru a dívala se z malého okna. Žena už byla na chodníku a po chvíli zmizela ve tmě.

Alice šla tři bloky ke svému autu.

Páteční večer ve Francouzské čtvrti! V sobotu hraje na stadionu univerzita Tulane, potom v neděli Saints. Všude byly tisíce fanoušků. Parkovali, blokovali ulice, potulovali se po městě v hlučných hloučcích, pili z pohárků se znaky svých klubů, plnili bary, výborně se bavili tím, že dělali strašný rámus a chaos. V devět hodin byl střed města obležen fotbalovými fanoušky.

Alice zaparkovala na Poydras, daleko od místa, kde chtěla zaparkovat, a do narvaného baru na ulici St. Peter, hluboko ve Francouzské čtvrti, přišla o hodinu pozdě. Nebyly tam stoly. U baru stáli lidé ve trojstupu. Ucouvla k automatu na cigarety a dívala se na lidi. Většinou to byli studenti, kteří přijeli do města na zápas.

Číšník šel přímo k ní. "Hledáte nějakou ženu?" zeptal se.

Zaváhala. „No ano."

Ukázal za bar. "Za roh, první místnost napravo, je tam pár stolků. Myslím, že vaše přítelkyně čeká tam."

Darby seděla sehnutá nad pívem v malém boxu v tmavých brýlích a klobouku. Alice jí stiskla ruku. "Jsem ráda, že tě vidím." Podívala se na její účes a pobavilo ji to. Darby si sundala sluneční brýle. Oči měla červené a unavené.

"Nevěděla jsem, komu jinému bych mohla zavolat."

Alice poslouchala nepohnutě, neschopná říct něco případného či odtrhnout pohled od jejích vlasů. "Kdo tě stříhal?"

"Hezké, co? Trochu pankáčský styl, ale myslím, že zase přijde do módy. A určité udělám na lidi dojem, až budu hledat místo."

"Proč?"

"Někdo se mě pokouší zabít, Alice. Moje jméno je na seznamu, který mají v rukou nějakí moc oškliví lidé. Myslím, že mě sledují."

"Zabít? Říkala jsi zabít? Kdo by tě chtěl zabít, Darby?"

"Nevím to jistě. Co můj byt?"

Alice se přestala dívat na Darbyiny vlasy a podala jí vytisknutý adresář. Darby ho studovala. Je to skutečnost. Není to sen ani omyl. Bombu položili do správného auta. Rupert a ten kovboj šli po ní. Obličej, který spatřila, hledal ji. Byli v jejím bytě a vymazali, co chtěli vymazat. Jsou tam někde venku.

"A co diskety?"

"Nic. Není tam ani jedna. Skládací schránky na kuchyňském stole byly úhledně složené, ale úplně prázdné.

Zkontrolovala jsem to. Jinak se všechno ostatní zdá být v pořádku. Povolili žárovku v noční lampičce, takže tam byla úplná tma. Prohlédla jsem ji. Funguje. Jsou to velmi trpěliví lidé."

"A co paní Chenová?"

"Nic neviděla."

Darby nacpala list z počítače do kapsy. "Podívej, Alice, najednou jsem dostala strach. Nemusejí tě se mnou vidět. Asi to nebyl dobrý nápad."

"Co je to za lidi?"

"Já nevím. Zabili Thomase a pokusili se zabít mě. Dosud jsem měla štěstí, ale jdou po mně."

"Ale proč, Darby?"

"Nemusíš to vědět a já ti to neřeknu. Čím víc toho budeš vědět, tím budeš ve větším nebezpečí. Věř mi, Alice. Nemohu ti říct, co vím."

"Ale já to nikomu neřeknu, přísahám."

"A co když tě donutí?"

Alice se rozhlédla, jestli je všechno v pořádku. Prohlížela si svoji přítelkyni. Sblížily se už na orientačním kurzu pro posluchače prvních ročníků. Dlouhé hodiny se spolu učily, půjčovaly si poznámky z přednášek, potily se spolu při zkouškách, tvořily tým při simulovaných procesech na seminářích, pomlouvaly muže. Alice byla snad jediným člověkem, který věděl o ní a o Callahanovi. "Chci ti pomoci, Darby. Nebojím se."

Darby se piva ani nedotkla. Hrála si s láhví. "No, já jsem vydešená. Byla jsem tam, když umřel, Alice. Země se otřásla. Roztrhalo ho to na kousky a já jsem tam měla být s ním. Bylo to určeno pro mě."

"Tak jdi na policii."

"Ještě ne. Možná později. Bojím se tam jít. Thomas šel na FBI a dva dny potom jsme měli být oba dva mrtví."

"Tak jde po tobě FBI?"

"Myslím, že ne. Začali moc mluvit a někdo je dobře poslouchal. Dostalo se to k nesprávným uším."

"O čem mluvili? Ale jdi, Darby. To jsem já. Tvoje nejlepší přítelkyně. Přestaň s tou hrou."

Darby si dala první malý lok z láhve. Nepodívala se Alici do očí. Dívala se na stůl. "Prosím, Alice. Počkej ještě. Nemá smysl, abych ti říkala něco, za co by tě mohli zabít."

Dlouhá pauza.

"Jestli mi chceš pomoci, jdi zítra na smuteční obřad. Všechno dobře pozoruj. Říkej, že jsem ti volala z Denveru, kde jsem u nějaké tety, na jejíž jméno si nevzpomínáš, že nedodělám tenhle semestr, ale že se vrátím na jaře. Postarej se, aby se to co nejvíce rozneslo. Myslím, že někteří lidé budou pečlivě poslouchat."

"Tak dobře. V novinách psali, že blízko místa činu byla nějaká béloška, jako kdyby byla podezřelá, nebo co."

"Spiš nebo co. Byla jsem tam já a měla jsem být obětí. Čtu noviny s lupou. Policie neví nic."

"Dobře, Darby. Jsi chytřejší než já. Jsi nejchytřejší ze všech lidí, které jsem kdy potkala. Tak co teď?"

"Tak za prvé, vyjdi zadním vchodem. Na konci chodby, kde jsou záchody, jsou bílé dveře. Vedou do skladu, pak do kuchyně a zadním vchodem se dostaneš ven. Nezastavuj se. Ta ulička vede na Royal. Vezmi si taxík a jeď zpátky ke svému vozu. Dívej se dozadu."

"Myslíš to vážně?"

"Podívej se na ty vlasy. Myslíš si, že bych se tak zmrzačila, kdyby to byla hra?"

"No tak dobře. A co pak?"

"Jdi zítra na obřad a pusť do oběhu ty pověsti. Do dvou dnů tě zavolám."

"Kde bydlíš?"

"Střídám hotely. Jsem pořád v pohybu."

Alice vstala a políbila ji na tvář. Pak odešla.

Dvě hodiny dupal Verheek po podlaze, bral do ruky časopisy, odhazoval je, objednával si jídlo z restaurace, vybaloval, zase dupal. Další dvě hodiny seděl na posteli, pil teplé pivo a civěl na telefon. Počká do půlnoci, říkal si, a pak, sakra, co pak?

Řekla, že zavolá.

Mohl by ji zachránit život. Jen kdyby zavolala.

O půlnoci odhodil další časopis a vyšel z pokoje. Jeden agent z neworléanské kanceláře mu trochu pomohl. Dal mu adresy několika hospůdek blízko univerzity, kde vysedávali studenti právnické fakulty. Půjde tam, vmísí se mezi ně, dá si pivo a bude poslouchat. Město je plné studentů, kteří přijeli na zápas. Ona tam nebude. To nevadí, stejně ji nikdy neviděl. Ale možná něco zaslechne, řekne, kdo je, nechá tam vizitku, seznámí se s někým, kdo ji zná, nebo kdo zná někoho, kdo ji zná. Je to krok do tmy, ale mnohem užitečnější, než koukat na telefon.

Našel místo u baru v lokále, zvaném U advokáta, tři bloky od univerzity. Bylo tam to pravé studentské ovzduší, na

stěnách visely rozpisování fotbalových utkání a obrázky hezkých děvčat. Dav byl hlučný a mladý. Barman vypadal jako student. Po dvou pivech dav prořídil a bar byl napůl prázdný. Za chvíli přijde další vlna. Verheek si poručil třetí pivo. Bylo půl druhé. "Studujete práva?" zeptal se barmana.

"Bohužel ano."

"Snad to není tak zlé?"

Barman čistil pult od slupek z burských oříšků. "Už jsem zažil lepší zábavu."

Verheekovi se zastesklo po barmanech, kteří mu servirovali pivo, když studoval. Ti hoši věděli, co je to konverzace. Nikoho nepovažovali za cizince. Mluvili o všem.

"Jsem právník," řekl Verheek v zoufalství.

No vida, ten chlápek je právník. Jaká vzácnost. Něco zvláštního. Chlapec odkráčel.

Ty hajzlíku. Doufám, že propadneš. Verheek uchopil láhev a obrátil se ke stolům. Cítil se mezi těmi dětmi jako dědeček. Přesto, že nenáviděl právnickou fakultu a vzpomínky na ni, vzpomínal na dlouhé páteční večery v hospůdkách v Georgetownu se svým kamarádem Callahanem. To byly hezké vzpomínky.

"Jaký obor?" Barman byl zptáky. Gavin se obrátil k baru a usmál se.

"Zvláštní poradce, FBI."

Pořád ještě otíral pult. "To jste z Washingtonu?"

"Ano, přijel jsem na nedělní zápas. Fandím Redskins." Nenáviděl Redskins i všechny ostatní fotbalové kluby. Jen ať ten kluk nezačne o fotbale. "Kde studujete?"

"Tady v Tulane. V květnu končím."

"A co potom?"

"Asi půjdu na rok nebo na dva do Cincinnati, jako koncipient."

"Musíte být dobrý student."

Odbyl otázku pokrčením ramen. "Chcete pivo?"

"Ne. Přednášel vám Thomas Callahan?"

"Jistě. Znáte ho?"

"Byl to můj spolužák na právnické fakultě v Georgetownu." Verheek vytáhl z kapsy vizitku a podal ji chlapci. "Jsem Gavin Verheek." Chlapec se na ni podíval a pak ji zdvořile položil vedle ledu. Bar byl klidný a chlapec měl toho povídání už dost.

"Znáte studentku jménem Darby Shawová?"

Chlapec se podíval ke stolům. "Ne. Neznám se s ní, ale vím, která to je. Myslím, že je z druhého ročníku." Dlouhá, poněkud podezřelá pauza. "Proč?"

"Potřebujeme s ní mluvit." My, jako FBI. Ne jednoduše on, jako Gavin Verheek. To "my" zní mnohem důležitěji. "Chodí sem?"

"Párkrát jsem ji tu viděl. Tu můžete těžko přehlédnout."

"Slyšel jsem." Gavin se podíval směrem ke stolům. "Myslíte, že by ji ti kluci mohli znát?"

"Pochybuji. Jsou to prváci. Slyšíte je? Hádají se o vlastnickém právu, rešerších a zabavení."

Jo, to byly časy. Gavin vytáhl z kapsy půl tučtu navštívenek a položil je na pult. "Pár dní se zdržím v Hiltonu. Jestli ji uvidíte, nebo jestli se něco dozvíte, ozvěte se."

"Jistě. Včera večer tu byl policajt a vyptával se. Myslíte, že má něco společného s jeho smrtí?"

"Ne, vůbec ne. Jen si s ní potřebujeme promluvit."

"Budu dávat pozor, jestli ji neuvidím."

Verheek zaplatil pivo, znovu chlapec poděkoval a vyšel na chodník. Šel tři bloky k dalšímu baru. Byly skoro dvě. Byl k smrti unavený a napůl opilý. V okamžiku, kdy vešel, začala hlučně hrát kapela. Lokál byl tmavý a nabitý. Padesát členů studentského bratrstva se svými partnerkami ze sdružení studentek začalo okamžitě tančit po stolech. Propletl se tou vřavou a našel útočiště vzadu u baru. Studenti tam stáli ve třech řadách za sebou, namačkání jeden na druhého, a nikdo se nepohnul. Prodral se dopředu, dal si pivo, aby vypadal nenápadně, a znovu si uvědomil, že je tu nejstarší. Ustoupil do tmavého, ale plného kouta. Bylo to beznadějně. Neslyšel ani sám sebe, jak myslí, natož aby se dalo konverzovat.

Díval se na barmany: všichni mladí, všichni studenti. Nejstaršímu z nich nebylo ještě třicet. Inkasoval jednoho hosta po druhém, jako kdyby už chtěl zavírat. Jeho pohyby byly spěšné, jakoby už pospíchal domů. Gavin studoval každý jeho pohyb.

Rychle si odvázel zástěru, hodil ji do rohu, protáhl se pod barovým pultem a byl pryč. Gavin si razil lokty cestu davem a dohonil ho, když vcházel do dveří kuchyně. Měl připravenou svoji služební vizitku FBI. "Promiňte. Jsem z FBI." Strčil mu vizitku pod nos. "Vaše jméno?"

Chlapec ztuhl a vyplašeně se podíval na Verheeka. "No, Fountain. Jeff Fountain."

"Dobře, Jeffe. Podívejte se, o nic nejde, okey? Jen pár otázek." Kuchyně byla už několik hodin zavřená, a tak byli sami.

"Jen okamžik."

"No tak dobře. Co se děje?"

"Studujete právo?" Ať řekne, že ano. Jeho přítel tvrdil, že většina barmanů jsou studenti právnické fakulty.

"Ano. Na univerzitě Ignáce Loyoly."

Loyola! Sakra! "Ano, myslel jsem si to. Jistě jste slyšel o profesoru Callahanovi z univerzity Tulane. Zítra má pohřeb."

"Jistě. Je to v novinách. Většina mých přátel chodí na Tulane."

"Znáte studentku druhého ročníku jménem Darby Shawová? Je to velmi přitažlivá dívka."

Fountain se usmál. "Ano, chodila loni s jedním mým kamarádem. Občas sem zajde."

"Kdy tu byla naposledy?"

"Tak před měsícem. Co je s ní?"

"Potřebujeme s ní mluvit." Podal Fountainovi štůsek navštívenek. "Vezměte si je. Budu pár dní v Hiltonu. Kdybyste ji viděl nebo kdybyste něco od někoho zaslechl, dejte mu tu vizitku."

"Co bych mohl zaslechnout?"

"Něco o Callahanovi. Musíme s ní nutně mluvit, jasné?"

"Jistě." Zastrčil navštívenky do kapsy.

Verheek mu poděkoval a vrátil se zpátky do toho rámusu. Prodíral se davem, naslouchal pokusům o konverzaci.

Dovnitř se tlačila nová várka studentů a on se probojoval ze dveří. Na tohle je už moc starý.

O šest bloků dále nesprávně zaparkoval před domem studentského bratrstva, blízko areálu univerzity. Jeho posledním zastavením dnes večer bude tato malá herna, která v tomto okamžiku nebyla přeplněná. U baru zaplatil pivo a prohlížel si své okolí. Byly tu čtyři kulečnickové stoly. Moc lidí nehrálo. Mladý muž v tričku přišel k baru a poručil si další pivo. Měl šedozeleň tričko s nápisem PRÁVNICKÁ FAKULTA TULANE na prsou. Pod nápiem bylo něco, co vypadalo jako identifikační číslo studenta.

Verheek ho bez váhání oslovil. "Jste studentem právnické fakulty?"

Mladý muž se na něho podíval, když vytahoval peníze z kapsy džinsů. "Obávám se, že ano."

"Znal jste Thomase Callahana?"

"Kdo jste?"

"FBI. Callahan byl můj přítel."

Student se napil piva a stal se podezřívavým. "Chodil jsem k němu na ústavní právo."

Výborně! Darby také. Verheek se snažil vypadat, že ho to moc nezajímá. "Znáte Darby Shawovou?"

"Proč to chcete vědět?"

"Potřebujeme s ní mluvit. To je všechno."

"Kdo je to my?" Student byl teď ještě podezřívavější. Přistoupil blíž ke Gavinovi, jakoby si chtěl vynutit odpověď.

"FBI," řekl Verheek nonšalantně.

"Máte odznak nebo něco?"

"Jistě," řekl a vytáhl z kapsy navštívenku. Student si ji pozorně přečetl a vrátil mu ji. "Jste právník, ne agent."

To měl úplnou pravdu a Verheek věděl, že by přišel o místo, kdyby se jeho šéf dozvěděl, že se vyptává a vůbec se vydává za agenta. "Ano, jsem právník. Callahan byl můj spolužák."

"Tak proč chcete mluvit s Darby Shawovou?"

Přiblížil se barman a poslouchal.

"Znáte ji?"

"Nevím," řekl student a bylo jasné, že ji zná, ale že o tom nechce mluvit. "Má nějaké problémy?"

"Ne. Ale znáte ji, že?"

"Možná, že ano. Možná, že ne."

"Podívejte, jak se jmenujete?"

"Ukažte mi odznak, a já vám řeknu, jak se jmenuji."

Gavin se napil z láhve a usmál se na barmana. "Podívejte se, potřebuji si s ní promluvit. Budu pár dní v Hiltonu. Jestli ji uvidíte, řekněte jí, ať mi zavolá." Nabídl studentovi vizitku, ten se na ni podíval a odešel.

Ve tři hodiny odemkl dveře svého pokoje a zkontroloval telefon. Žádné vzkazy. Ať je Darby kdekoli, ještě nevolala. Ovšem za předpokladu, že je ještě naživu.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Garcia zavolal naposledy. Grantham zvedl sluchátko v sobotu ráno před svítáním, necelé dvě hodiny před tím, než se měli poprvé setkat. Řekl, že jde od toho. Není na to vhodná doba. Kdyby se to provalilo, padli by někteří velice mocní právníci a jejich velmi bohatí klienti, a taková lidé nejsou zvyklí na pády, vzali by s sebou další lidi. A Garcia by mohl přijít k úrazu. Má ženu a malou dcerku. Má práci, která se dá vydržet, protože je moc dobře placená. Proč riskovat? Neudělal nic špatného. Má čisté svědomí.

"Tak proč mi pořád voláte?" zeptal se Grantham.

"Myslím, že vím, proč je zabili. Nejsem si jistý, ale mám dobrou představu. Něco jsem viděl."

"Už o tom mluvíme týden, Garcio. Něco jste viděl, něco máte. Je to k ničemu, pokud mi to neukážete." Grantham otevřel kartotéku a vyndal fotografie muže, který telefonoval. "Pohání vás pocit zodpovědnosti, Garcio. Proto chcete mluvit."

"Ano, ale je tu možnost, že oni vědí, že já to vím. Chovají se ke mně divně, jako kdyby se chtěli zeptat, jestli jsem to viděl. Ale nemohou se mě zeptat, protože to nevědí jistě."

"Ti lidé jsou z vaší firmy?"

"Ano. Ne. Počkejte. Jak víte, že jsem u nějaké firmy? To jsem vám neřekl."

"To je jednoduché. Chodíte do práce příliš brzy, abyste mohl být vládním úředníkem. Pracujete v jedné z těch právnických firem, které zaměstnávají dvě stovky právníků a očekávají od společníků a mladších pracovníků, že budou pracovat sto hodin týdně. Když jste poprvé volal, řekl jste, že jste na cestě do práce, a bylo to kolem páté ráno."

"A co ještě o mně víte?"

"Nic moc, Garcio. Hrajeme takovou hru. Jestli nechcete mluvit, tak zavěste a dejte mi pokoj. Připravujete mě o spánek."

"Sladké sny." Garcia zavěsil.

Grantham se díval na sluchátko.

Tříkrát za posledních osm let měl číslo, které nebylo uvedené v telefonním seznamu. Žil z telefonátů a jeho nejlepší články se objevily odnikud díky telefonu. Avšak kromě toho měl tisíce bezvýznamných hovorů od zdrojů, které pokládaly za svou povinnost sdělovat mu svá tučná sousta v nejnemožnější noční době. Byl známý jako novinář, který by se raději postavil před popravčí četu, než by prozradil svůj zdroj informací, a tak mu volali a volali a volali. Když už toho měl dost, vyžádal si nové číslo, neuvedené v seznamu. Prameny vyschly. A tak rychle zase zpátky do seznamu. Momentálně byl v seznamu. Gray S. Grantham. Jediný toho jména. Mohli ho volat dvanáct hodin denně do práce, avšak bylo to mnohem tajemnější a intimnější zavolat ho domů, zvláště pozdě v noci, kdy se pokoušel spát. Půl hodiny kvůli Garciovi zuřil, pak usnul. Už se zabral do spánku a nevěděl o světě, když telefon zazvonil znovu. Potmě našel sluchátko. "Haló."

Nebyl to Garcia. Byla to nějaká žena. "To je Gray Grantham z Washington Postu?"

"Ano. A kdo jste vy?"

"Pořád ještě děláte na těch vraždách Rosenberga a Jensena?"

V temnotě se posadil a podíval se na hodiny. Půl šesté. "To je velká událost. Pracuje na tom spousta lidí, ale ano, dělám na tom."

"Slyšel jste o případu Pelikán?"

Zhluboka se nadechl a pokoušel se rozpomenout. "Případ Pelikán. Ne. Co je to?"

"Je to neškodná, malá teorie o tom, kdo je zabil. Minulou neděli ji odvezl muž jménem Thomas Callahan, profesor právnické fakulty v Tulane, do Washingtonu. Dal ji příteli, který je u FBI, a zpráva šla z ruky do ruky. Věci se začaly zamotávat a Callahan byl zabit bombou, kterou mu dali do auta, ve středu večer v New Orleansu."

Měl už rozsvícenou lampu a dělal si poznámky. "Odkud voláte?"

"Z New Orleansu. Z budky, tak se nenamáhejte."

"Jak to všechno víte?"

"Já jsem tu zprávu napsala."

Teď už byl dokonale probuzený, oči doširoka otevřené, rychle dýchal. "Dobře. Když jste to psala, tak mi řekněte, co v tom je."

"Takhle to nejde, protože i kdybyste měl kopii té zprávy, nemohl byste to uveřejnit."

"Zkuste to."

"Nemohl. Muselo by se to velmi důkladně ověřit."

"Tak dobře. Máme tu Klan, toho teroristu Khamela, Podzemní armádu, Árijce,-"

"Ne. Není to nikdo z těch, které jste uvedl. O těch ví každý. Zpráva mluví o zcela obskurním podezřelém."

Přecházel teď podél postele a držel sluchátko. "Proč mi nemůžete říct, kdo to je?"

"Snad později. Zdá se, že máte zázračné zdroje. Uvidíme, co zjistíte."

"Callahan bude jednoduchý. Stačí jeden telefon. Dejte mi dvacet čtyři hodin."

"Pokusím se vám zavolat v pondělí ráno. Jestli máme udělat kšeft, pane Granthame, musíte mi ukázat, co umíte. Až příště zavolám, řekněte mi něco, co nevím."

Byla někde ve tmě v telefonní budce. "Jste v nebezpečí?"

"Myslím, že ano. Ale prozatím jsem v pořádku."

Měla mladý hlas, tak kolem pětadvaceti. Napsala zprávu. Znala se s profesorem právnické fakulty. "Jste právnička?"

"Ne, a neztrácejte čas pátráním, kdo jsem. Dejte se do práce, pane Granthame, nebo se obrátím na někoho jiného."

"Dobře. Potřebujete jméno."

"Mám jméno."

"Myslím nějaké krycí jméno."

"Myslíte jako špioni a tak. To by mohla být legrace."

"Buď to, nebo mi řekněte své pravé jméno."

"Pěkný pokus. Říkejte mi Pelikán."

Jeho rodiče byli dobří irští katolíci, ale on se s církví již před mnoha léty potichu rozešel. Byl to hezký pár, důstojný ve svém smutku. Oba byli opálení a dobře oblečení. Málokdy se o nich zmiňoval. Kráčeli spolu se zbytkem rodiny do Rogersovy kaple. Jeho bratr z Mobile byl menší a vypadal starší. Thomas říkal, že má problémy s alkoholem. Půl hodiny proudili studenti a profesori do malé kaple. Zápas se hraje večer a v areálu univerzity je mnoho lidí. Na ulici je zaparkovaný televizní přenosový vůz. Kameraman stojí v uctivé vzdálenosti a zabírá průčelí kaple. Univerzitní strážník ho pozorně sleduje a dává pozor, aby nepřekážel.

Bylo nezvyklé vidět všechny ty studentky práva oblečené v šatech a v botách s vysokými podpatky a studenty v saku a s kravatou. V tmavé místnosti ve třetím patře Newcomb Hall seděla Darby s obličejem obráceným k oknu a dívala se, jak studenti pobíhají, tiše si povídají a dokuňují cigarety. Pod židlí měla čtvery noviny, které již přečetla a odložila. Už tam seděla dvě hodiny, četla při slunečním světle a čekala na obřad. Nikde jinde nemohla být. Byla si jistá, že ti oškliví lidé číhají v křoví kolem kaple, ale ona se naučila trpělivosti. Přišla brzy, zůstane tu dlouho a bude se držet ve stínu. Jestli ji najdou, snad to udělají rychle a bude to mít za sebou.

Vzala zmačkaný papírový kapesník a osušila si oči. Teď může plakat, ale je to naposled. Všichni lidé byli uvnitř a televizní vůz odjel. Noviny psaly, že je to smuteční obřad, soukromý pohřeb bude později. Uvnitř nebyla rakev. Vybrala si tento okamžik pro svůj útěk. Najme si auto a pojedje do Baton Rouge, tam skočí na první letadlo kamkoli, kromě New Orleansu. Pojede za hranice, možná do Montrealu nebo Calgary.

Na rok se tam schová a bude doufat, že ten zločin zatím vyřeší a oškliví hoši budou za mřížemi.

Ale to je jen sen. Nejrychlejší cesta ke spravedlnosti vede rovnou přes ni. Ví toho víc, než kdokoli jiný. FBI byla blízko, potom couvla, a teď honí bůhví koho. Verheek se nedostal nikam a má blízko k řediteli. Bude to muset slepit dohromady sama. Její bezvýznamná zpráva zabila Thomase a teď jdou po ní. Zná totožnost muže, který stojí za vraždami Rosenberga a Jensena a tato skutečnost ji dělá výjimečnou.

Najednou se nahnula dopředu. Slzy jí oschly na tváři. Táhle je! Ten hubený muž s úzkým obličejem. Měl na sobě sako a kravatu a vypadal jako skutečný truchlící, když rychle vešel do kaple.

Je to on! Muž, kterého naposledy viděla v hale Sheratonu, kdy to bylo, v úterý ráno. Zrovna mluvila s Verheekem, když podezřele brousil kolem.

Zastavil se u dveří, nervózně potrhával hlavou - je to vlastně trouba, prozrazuje se. Díval se chvíli na tři vozy, zaparkované nevině na ulici, necelých čtyřicet metrů dál. Otevřel dveře a byl v kapli. Nádhera. Ti parchanti ho zabili, a teď se připojili k jeho rodině a přátelům při posledním rozloučení.

Nosem se dotýkala skla. Automobily byly příliš daleko, ale byla si jistá, že v jednom z nich je člověk, který ji hledá. Jistě vědí, že není tak hloupá a tak zarmoucená, aby se tu ukázala a truchlila pro svého milence. To věděli. Uniká jim už dva a půl dne. Slzy byly pryč.

Za deset minut vyšel hubený muž ven, zapálil si cigaretu a s rukama zabořenými v kapsách se loudal ke třem autům. Tvářil se smutně. Co je to za člověka?

Přešel kolem aut, ale nezastavil se. Když byl z dohledu, otevřely se dvířka a z prostředního vozu se vynořil muž v zeleném tričku univerzity Tulane. Pustil se ulicí za tím hubeným. Nebyl hubený. Byl malý, tlustý a silný. Opravdový pořez.

Kráčel po chodníku za hubeným mužem, až zmizel za kaplí. Darby seděla na krajíčku skládací židle. Za chvíli se vynořili na chodníku za budovou. Teď byli spolu. Něco si šeptali, ale jenom okamžik. Pak se hubený oddělil a zmizel v dálce na ulici. Pořez šel ke svému autu a nastoupil. Zůstal tam sedět. Čekal, až obřad skončí, lidé se začnou rozcházet a on bude moci naposledy zkontrolovat, jestli opravdu není tak hloupá a nepříšla.

Hubenému muži nezabralo ani deset minut vejít do kaple, prohlédnout si zástup řečníků dvou set lidí a zjistit, že tam není. Třeba hledá rusovlásku. Nebo odbarvenou blondýnu. Ne, to nedává smysl. Spíš měli lidi vevnitř, seděli tam, jako by se modlili a tvářili se smutně, a přitom hledali ji nebo někoho, kdo je jí podobný. Mohli na hubeného muže kývnout nebo mrknout nebo mu zamávat.

To místo se jimi jen hemží.

Havana byla perfektní útočiště. Co na tom, jestli deset nebo sto zemí vypsalo prémii na jeho hlavu. Fidel byl jeho obdivovatel a občasný zákazník. Pili spolu, dělali se o ženy a kouřili doutníky. Byl tam jako doma: měl hezký malý byt na Calle de Torre ve starém městě, auto se šoférem a bankéře, který byl opravdový kouzelník, pokud šlo o rychlé dopravení peněz kamkoli na světě. Mohl mít jakoukoli loď, vojenské letadlo, kdyby bylo třeba, a spoustu mladých žen. Mluvil jejich jazykem a jeho pleť nebyla bledá. Moc se mu tam líbilo.

Kdysi souhlasil s tím, že Fidela zabije, ale nedokázal to. Byl na místě a od vraždy ho dělily dvě hodiny, ale nemohl to provést. Příliš ho obdivoval. To bylo ještě v těch dobách, kdy nezabíjel jenom pro peníze. Udělal podraz na své zaměstnavatele a Fidelovi se přiznal. Na filmovali přepadení ze zálohy a rozšířili zprávu, že velký Khamel byl zastřelen na ulicích Havany.

Už nikdy nepoletí komerční linkou. Ty fotografie z Paříže jsou pro takového profesionála trapné. Ztrácí cit, na konci své kariéry začíná být neopatrný. V Americe uveřejnili jeho fotografie na první stránce novin. Taková ostuda. Jeho zákazníka to příliš nepotěšilo.

Člun byl třináctimetrový škuner s dvojčlennou posádkou a mladou ženou. Všichni byli Kubánci. Byla dole v kabině. Skončil s ní několik minut před tím, než spatřili světla Biloxi. Teď už byl samá práce, prohlížel svůj vor, balil si zavazadlo a nic neříkal. Členové posádky se krčili na palubě a nechávali ho na pokoji.

Přesně v devět spustili vor na vodu. Hodil na něj své zavazadlo a byl pryč. Slyšeli jen vrčení motoru, jak mizel v temnotě. Měli tu kotvit až do svítání a pak se vrátit zpátky do Havany. Pro případ, že by je někdo objevil a začal se vyptávat, měli dokonalé doklady, že jsou Američané.

Trpělivě postupoval vpřed klidnou vodou, vyhýbal se světlům bojí a držel se z dohledu malých člunů, které se občas objevily. Měl také perfektní papíry a tři zbraně v zavazadle.

Už celé roky neudeřil dvakrát za měsíc. Po údajném zastřelení na Kubě si dal pět let pauzu. Jeho silnou stránkou byla trpělivost. Průměrně dělal jednu akci za rok.

Této bezvýznamné oběti si nikdo nevšimne. Nikdo ho nebude podezřívát. Byla to jen malá práce, avšak zákazník byl neoblomný a on byl náhodou nablízku. Peníze byly dobré, a tak tu byl zas, na dvoumetrovém gumovém voru směřoval ke břehu a doufal, že jeho kamarád Luke nebude tentokrát převlečený za farmáře, ale za rybáře.

Tohle bude naposled na dlouhou dobu, možná navždy. Má víc peněz, než bude moci do konce života utratit nebo rozdat. A začíná dělat drobné chybičky.

V dálce spatřil molo a zamířil dál od něj. Ještě mu zbývá půl hodiny. Asi čtyři sta metrů plul podle břehu a pak k němu zamířil. Když byl asi dvě stě metrů od břehu, vypnul motor, odepnul ho od voru a hodil ho do vody. Položil se na vor, občas zabral plastikovým veslem a opatrně směřoval k temnému místu za řadou laciných cihlových baráků asi deset metrů od břehu. Postavil se v půlmetrové hloubce a kapesním nožem nadělal do voru díry. Vor se potopil a zmizel. Pláž byla opuštěná.

Luke byl sám na konci mola. Bylo přesně jedenáct a on byl na svém místě s prutem a navijákem. Měl bílou čapku, jejíž štítek se pomalu pohyboval sem a tam, jak pátral ve vodě po voru. Podíval se na hodinky.

Najednou vedle něho stál muž. Objevil se odnikud, jako kdyby spadl z nebe. "Luke?" řekl ten muž.

To nebylo heslo. Luka to vyvedlo z míry. V krabici na rybářské potřeby u nohou měl pistoli, ale teď už bylo pozdě.

"Sam?" zeptal se. Možná něco přehlédl. Možná, že Khamel nemohl z voru najít molo.

"Ano, Luku, to jsem já. Promiňte mi tu odchylku. Měl jsem potíže s vorem."

Luke se uklidnil a ulehčeně si oddechl.

"Kde je auto?" zeptal se Khamel.

Luke se na něho rychle podíval. Ano, je to Khamel, dívá se tmavými brýlemi na oceán.

Luke kývl hlavou k budově. "Červený pontiac u obchodu s lihovinami."

"Jak je daleko do New Orleansu?"

"Půl hodiny."

Khamel o krok ustoupil a dvakrát ho udeřil do krku. Každou rukou jednou. Obratle praskly a přervaly míchu. Luke těžce padl na zem a jednou vzdechl. Khamel počkal, až umře, potom mu vyndal z kapsy klíče. Mrtvolu skopl do vody.

Edwin Sneller, či jak se jmenoval, neotevřel dveře, ale tiše pod nimi podstrčil klíč. Khamel ho zdvihl a otevřel dveře vedlejšího pokoje. Vešel dovnitř, šel rychle k posteli, položil na ni svoje zavazadlo, a potom přistoupil k oknu s rozhrnutými záclonami. V dálce bylo vidět řeku. Stáhl záclony k sobě a díval se na světlá Francouzské čtvrti pod sebou. Šel k telefonu a vytukal Snellerovo číslo.

"Povídejte mi o ní," řekl Khamel tiše a díval se na podlahu.

"V aktovce jsou dvě fotografie."

Khamel otevřel aktovku a vyndal fotografie. "Mám je."

"Jsou očíslované, jedna a dvě. První jsme získali z ročenky právnické fakulty, je to nejnovější, kterou máme. Je to zvětšenina malého obrázku, takže se ztratily detaily. Druhá fotografie je dva roky stará. Vzali jsme ji z ročenky Arizonské státní univerzity."

Khamel držel v ruce obě fotografie. "Je to krásná žena."

"Ano. Velmi krásná. Ale ty krásné vlasy jsou pryč. Ve čtvrtek v noci zaplatila hotelový pokoj kreditní kartou. V pátek ráno jsme ji promeškali o malou chvilku. Našli jsme na podlaze dlouhé pruhly vlasů a malý vzorek něčeho, o čem teď víme, že to byla černá barva na vlasy. Velmi černá."

"Jaká škoda."

"Od středečního večera jsme ji neviděli. Dokázala, že se umí schovávat: ve středu zaplatila kreditní kartou za pokoj, ve čtvrtek znovu, včera večer nic. V pátek odpoledne si ze svého šekového účtu vyzvedla pět tisíc dolarů v hotovosti, takže stopa vychladla."

"Třeba je pryč."

"Bylo by to možné, ale myslím, že ne. Včera večer byl někdo v jejím bytě. Máme tam odposlech, zpozdlili jsme se o dvě minuty."

"Jste nějak pomalí, nezdá se vám?"

"Je to velké město. Hlídáme letiště a nádraží. Máme pod dozorem dům její matky v Idahu. Nic. Myslím, že je ještě tady."

"Kde by mohla být?"

"Je neustále v pohybu, mění hotely, telefonuje z veřejných automatů, nechodí na obvyklá místa. Hledá ji neworleánská policie. Mluvili s ní ve středu po pumovém atentátu, ale ztratili ji. My ji hledáme, oni ji hledají, někde se objeví."

"Co se stalo s bombou?"

"Velice jednoduché. Nenastoupila do auta."

"Kdo to připravoval?"

Sneller zaváhal. "To nemohu říct."

Khamel se lehce usmál a vyndal z aktovky plány města. "Řekněte mi něco o těch mapách."

"No, to je jenom pár zajímavých bodů. Její byt, jeho byt, právnická fakulta, hotely, ve kterých bydlela, místo, kde došlo k výbuchu, několik malých hospůdek, kam ráda chodí."

"Zatím se pořád pohybovala ve Francouzské čtvrti."

"Je chytrá. Je tu milion úkrytů."

Khamel zvedl její poslední fotografii a posadil se na druhou postel. Líbila se mu. Dokonce i s krátkými černými vlasy to bude zajímavý obličej. Mohl by ji zabít, ale nebylo by to příjemné.

"Je to škoda, nemyslíte?" řekl takřka jen pro sebe.

"Ano. Je to škoda."

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Gavin Verheek byl unavený starý muž, už když přijel do New Orleansu, a po dvou nocích chození po hospodách byl vyčerpaný a slabý. Zapadl do první hospody krátce po pohřbu, sedm hodin popíjel pivo s mladými, nepokojnými lidmi, mluvil o deliktech, smlouvách, firmách na Wall Streetu a dalších záležitostech, kterými opovrhoval. Věděl, že by neměl cizincům říkat, že je z FBI. Není z FBI. Nemá odznak.

V sobotu večer prozkoumal pět nebo šest hospod. Univerzita Tulane zase prohrála a po zápase byly hospody plné fanoušků. Situace byla beznadějná a on toho o půlnoci nechal.

Tvrdě spal s botami na nohou, když zazvonil telefon. Vrhł se k němu. "Haló! haló!"

"To je Gavin?" zeptala se.

"Darby! To jste vy?"

"Kdo jiný."

"Proč jste nezavolala dřív?"
"Prosím, nezačínajte zase s těmi hloupými otázkami. Volám z budky, tak žádné nesmysly."
"Ale jděte, Darby. Přisáhám, že mi můžete důvěřovat."
"Dobře, tak já vám věřím. Co teď?"
Podíval se na hodinky a začal si rozvazovat tkaničky. "No, to mi povězte vy. Co dál? Jak dlouho se chcete schovávat v New Orleansu?"
"Jak víte, že jsem v New Orleansu?"
Chvilí byl zticha.
"Jsem v New Orleansu," řekla. "A předpokládám, že chcete, abych se s vámi sešla, abychom se stali dobrými přáteli, potom abych se přihlásila na FBI, jak říkáte, a věřila, že mě budete do smrti ochraňovat."
"Správně. Jestli to neuděláte, budete za pár dní mrtvá."
"Jdete rovnou k věci, že?"
"Ano. Zahráváte si a nevíte, co děláte."
"Kdo mě pronásleduje, Gavine?"
"Může to být řada lidí."
"Kdo to je?"
"Já nevím."
"Teď si zahráváte vy, Gavine. Jak vám mám věřit, když mi nic neřeknete?"
"Dobře. Myslím, že se dá říct, že vaše zpráva někoho zasáhla na citlivém místě. Jak jste správně uhádla, o zprávě se dozvěděli nesprávní lidé, a Thomas je teď mrtvý. A vás zabijí, jakmile vás objeví."
"My přece víme, kdo zabil Rosenberga a Jensena, Gavine?"
"Myslím, že ano."
"Tak proč FBI něco neudělá?"
"Myslím, že provádějí zastírací manévr."
"Proboha, to jste mi toho řekl."
"Mohl bych za to přijít o práci."
"Komu bych to asi tak řekla, Gavine? Kdo zastírá co?"
"Nevím to jistě. Velice jsme se o tu zprávu zajímali, až do okamžiku, kdy na nás začal tlačit Bílý dům. Pak jsme od toho dali ruce pryč."
"To dokážu pochopit. Proč se domnívají, že se to utají, když mě zabijí?"
"Na to neumím odpovědět. Třeba si myslí, že toho víte víc."
"Mohu vám něco říct? Chvilí po výbuchu bomby, když Thomas hořel v autě a já jsem byla napůl omámená, dovedl mě policista jménem Rupert ke svému vozu a posadil mě dovnitř. Další policajt v kovbojských botách a džínsech se mě začal vyptávat. Bylo mi špatně a byla jsem v šoku. Oba zmizeli, ten Rupert i jeho kovboj, a nikdy se navrátili. Nebyli to policajti, Gavine. Dívali se, jak auto vybuchlo, a když zjistili, že jsem nebyla ve voze, přešli k plánu B. Nevěděla jsem to, ale pravděpodobně bych byla měla za pár minut kulku v hlavě."
"Verheek poslouchal se zavřenýma očima. "Co se s nimi stalo?"
"To nevím. Myslím, že se polekali, když se na místě činu začali rojit opravdoví policajti. Zmizeli, Gavine. Byla jsem v jejich autě. Měli mě v rukou."
"Musíte se přihlásit, Darby. Poslouchejte mě."
"Vzpomínáte si na náš telefonní rozhovor v úterý ráno, když jsem najednou spatřila obličej, který se mi zdál povědomý, a popsala jsem vám ho?"
"Samozřejmě."
"Ten obličej byl včera na smutečním obřadu, spolu se svými přáteli."
"Kde jste byla vy?"
"Dívala jsem se. Vešel do kaple chvíli po začátku, zdržel se deset minut, vyklouzl ven a setkal se s Pořezem."
"Pořezem?"
"Ano, je to jeden z té bandy. Pořez, Rupert, Kovboj a ten Hubeňour. Pěkná sebranka. Jsem si jistá, že existují ještě další, ale s těmi jsem se zatím nesetkala."
"Další setkání bude vaše poslední, Darby. Zbývají vám asi tak dva dny života."
"To uvidíme. Jak dlouho tady zůstanete?"
"Ještě několik dní. Chtěl jsem tu zůstat, dokud vás nenajdu."
"Jsem tady. Zítra vás možná zavolám."
Verheek se zhluboka nadechl. "Dobře, Darby. Jak myslíte. Ale buďte opatrná."
Zavěsila. Praštil telefonem na druhý konec místnosti a proklel ho.

O dva bloky dál a o patnáct poschodí výš se Khamel díval na televizi a rychle si pro sebe něco mumlal. Byl to film o lidech ve velkém městě. Mluvili anglicky, což byl jeho třetí jazyk, a on opakoval každé slovo s přízvukem rodilého Američana. Dělal to celé hodiny. Vstřebal ten jazyk do sebe, když se skrýval v Belfastu a za posledních dvacet let viděl tisíce amerických filmů. Jeho oblíbený film byl Tři dny Kondora. Viděl ho čtyřikrát, než přišel na to, kdo chce zabít koho a proč. Nejraději by byl zabil Redforda. Opakoval nahlas každé slovo. Říkali mu, že mluví tak, že se může vydávat za Američana. Ale stačí jedno uklouznutí, jedna chybička, a ona to pozná a uteče.

Granthamovo volvo stálo na parkovišti necelé dva bloky od jeho bytu. Platil za to místo sto dolarů měsíčně a domníval se, že je bezpečné. Protáhli se vraty, která měla být zamknutá.

Byl to model 1986 GL bez poplašného zařízení, a tak byla dvířka na řidičově straně otevřená za pár vteřin. Jeden z nich se posadil na kufr auta a zapálil si cigaretu. Byly skoro čtyři hodiny v neděli ráno.

Druhý otevřel malou krabičku s nástroji, kterou měl v kapse a začal pracovat na tom frajerském telefonu, za jehož koupi se Grantham styděl. Světlo na stropě auta mu stačilo. Pracoval rychle. Bylo to jednoduché. Otevřel sluchátko, nainstaloval malou vysílačku a přilepil ji. Za chvíli se vysoukal z vozu a dřep si u zadního nárazníku. Ten s cigaretou mu podal malou černou kostku, kterou zastrčil pod vůz, za palivovou nádrž. Byla to magnetem přichycená vysílačka, která bude šest dní vysílat signály. Pak se vyčerpá baterie a bude potřeba ji vyměnit.

Za necelých sedm minut byli zase pryč. Jakmile v pondělí uvidí, že Grantham vstupuje do budovy Washington Postu na Patnácté ulici, vloupají se mu do bytu a napíchnou mu telefon.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Její druhá noc v malém hotýlku byla lepší než ta první. Spala až do devíti hodin. Dívala se na závěsy na malém okně a konstatovala, že neměla těžké sny, nezdálo se jí o žádných pohybech ve tmě, revolverech, nožích a přepadeních. Byl to hluboký, těžký spánek. Dlouho se dívala na závěsy, zatímco se její mozek probouzel.

Snažila se uspořádat své myšlenky. Tohle je její čtvrtý den v úloze Pelikána, a jestliže se chce dožít pátého, bude muset myslet jako prohnáný zabiják. Je to den číslo čtyři zbytku jejího života. Už měla být mrtvá.

Ale když otevřela oči a zjistila, že je doopravdy naživu a v bezpečí, dveře nevrzají a podlaha nepraská, ve skříní se neskryvá žádný pistolník, patřila její první myšlenka vždycky Thomasovi. Šok z jeho smrti slábl a už byla schopna zapomenout na zvuk exploze a hukot ohně. Věděla, že ho to roztřelo na kusy a zemřel okamžitě. Věděla, že netrpěl.

A tak myslela na jiné věci. Na to, jaké to bylo, cítit ho vedle sebe, na jeho šeptání a chichotání v posteli po milování, když se chtěl mazlit. Rád se mazlil, po milování ji líbal a hladil. A smál se. Měl ji moc rád, hrozně se do ní zamiloval, a poprvé ve svém životě se dokázal se ženou chovat pošetile. Mnohokrát si uprostřed jeho přednášky vzpomněla na jeho cukrování a chichotání a musela se kousnout do rtu, aby se nerozesmála.

Ona ho také měla ráda. Velmi to bolelo. Chtělo se jí týden zůstat v posteli a plakat. Den po otcově smrti jí jeden psychiatr vysvětlil, že duše potřebuje krátké, velmi intenzivní období smutku, a potom přejde do jiné fáze. Ale než dokáže přejít k další fázi, potřebuje bolest, musí neomezeně trpět. Řídila se podle jeho rady a dva týdny hluboce truchlila, pak ji to unavilo a ona přešla do dalšího stádia. Fungovalo to.

Ale u Thomase to nefungovalo. Nemohla křičet a házet věcmi, jak by se jí chtělo. Rupert, Hubeňour a ti ostatní ji odmítali poskytnout čas na zdravý zármutek.

Po několika minutách vzpomínání na Thomase se vrátila k nim. Kde dneska budou? Kam může jít, aby ji neviděli? Má si po dvou nocích na jednom místě najít jiný pokoj? Ano, udělá to. Po setmění. Zavolá a rezervuje si pokoj v jiném malém penzionu. Kde bydlí oni? Patrolují na ulicích a doufají, že ji náhodou potkají? Vědí, kde je teď? Ne. To už by byla mrtvá. Vědí, že je teď blondýna?

Pomyšlení na vlasy ji přinutilo vstát. Šla k zrcadlu nad stolem a podívala se na sebe. Vlasy měla teď ještě kratší a téměř bílé. Dobrá práce. Včera večer na tom pracovala tři hodiny. Jestli bude naživu za dva dny, zkrátí si vlasy ještě víc a obarví je zpátky na černou. Jestliže bude žít ještě týden, bude asi plešatá.

Z hladu ji rozbolel žaludek, a tak chvilku přemýšlela o jídle. Málo jí, to se bude muset změnit. Je už skoro deset. Je to sice divné, ale v tomto hotýlku, kde je snídáné v ceně, se v neděli nevaří. Odváží se ven, nají se a koupí si nedělní Post. Uvidí, jestli ji chytí teď, když je blondýna, ostříhaná skoro na ježka.

Rychle se osprchovala. Vlasy jí nedaly ani minutu práce. Nelíčila se. Oblékla si nové vojenské pracovní kalhoty a leteckou bundu a byla připravená k boji. Na očích měla letecké brýle.

I když občas vešla předním vchodem, už čtyři dny nevyšla odnikud jinak než zadem. Proklouzla tmavou kuchyní, odemkla zadní vchod a vyšla do uličky za malým hotýlkem. Bylo dost chladno, takže na sobě mohla mít leteckou bundu, aniž by budila podezření. Nesmysl, pomyslela si. Ve Francouzské čtvrti by si mohla na sebe vzít kůži ledního medvěda i s hlavou a nikdo by si jí ani nevšiml. Rychle kráčela uličkou s rukama v kapsách vojenských kalhot a očima za tmavými brýlemi se rozhlížela kolem sebe.

Spatřil ji, jakmile vstoupila na chodník v Burgundy Street. Vlasy pod čepicí sice měla jiné, ale pořád měřila sto sedmdesát tři centimetry, to nemohla změnit. Nohy měla pořád dlouhé a šla určitým způsobem. Po čtyřech dnech byl schopen ji poznat v davu podle chůze, bez ohledu na obličej a vlasy. Kovbojské boty - z hadí kůže a do špičky - dopadly na chodník a vydaly se za ní. Je to chytrá holka, zahýbá na každém rohu, mění ulice, jde rychle, ale ne příliš. Usoudil, že směřuje na Jackson Square, kde je v neděli plno lidí a ona si myslí, že se mezi nimi ztratí. Bude se trochu procházet s turisty i místními obyvateli, možná něco sní, bude se vyhřívat na sluníčku, koupí si noviny.

Derby si nenuceně zapálila cigaretu a v chůzi kouřila. Nešlukovala. Zkusila to před třemi dny, ale motala se jí hlava. Je to hrozný zvyk. Bylo by dost legrační, kdyby to všechno přežila a umřela na rakovinu plic. Prosím, ať umře na tu rakovinu.

Seděl u stolku v nabitě kavárně na chodníku na rohu St. Peter a Chartres. Když ho spatřila, byl od ní méně než čtyři metry. O zlomek vteřiny později uviděl on ji. Pravděpodobně by si jí byl nevšiml, kdyby na chvíli nezaváhala a překvapením nepolkla. Viděl ji, ale kdyby nebylo jejího zaváhání a udiveného pohledu, které ji prozradily, měl by nejspíš jen podezření. Kráčela dál, teď poněkud rychleji.

Byl to Pořez. Vstal a proplétal se mezi stolky. Ztratila ho z dohledu. Při pohledu zdola vůbec nevypadal tlustý. Zdál se mrštný a svalnatý. Ztratila ho na chvíli na Chartres, když se schovávala za oblouky katedrály svatého Ludvíka. Kostel byl otevřený a ona si pomyslela, že by snad měla jít dovnitř, jako kdyby to byl azyl a on by ji tam nezabil. Ale ano, zabil by ji tam, nebo na ulici, nebo v davu. Kdekoli by ji dostihl. Byl zase za ní a Darby chtěla vědět, jak rychle se blíží. Jde jenom rychle a snaží se vypadat nenápadně? Nebo trochu poklusává? Nebo se žene po chodníku, připraven rychle zaútočit, jakmile ji spatří? Šla dál.

Držela se na levé straně na ulici St. Ann, přešla na druhou stranu a byla téměř na Royal, když se rychle ohlédla. Blížil se. Byl na druhé straně ulice, ale docela blízko.

Ten nervózní pohled přes rameno ji definitivně prozradil. Potvrdil mu, že je to ona. Dal se do klusu.

Musí se dostat na Bourbon Street, rozhodla se. Začátek zápasu je za čtyři hodiny, fanoušci Saints jsou tam v plné síle a oslavují dopředu, protože po zápase už nebudou mít co oslavovat. Zahnula na Royal a pár kroků běžela, potom zpomalila na rychlou chůzi. I on zahnul na Royal a klusal rychleji. Byl připraven okamžitě se rychle rozběhnout. Darby záměřila doprostřed ulice, kde se pohybovaly skupinky fotbalových fanoušků a zabíjely čas. Zahnula doleva na Dumain a dala se do běhu. Ulice Bourbon byla před ní a všude byli lidé.

Teď už ho slyšela. Nemělo už smysl se otáčet. Byl tam někde za ní, běžel a doháněl ji. Když zahnula na Bourbon, byl pan Pořez patnáct metrů za ní a závody skončily. Spatřila své anděly, když hlučně vyšli z hospody. Tři vysocí, mohutní mladíci, oblečení v divoké směsici černé a zlaté, barev Saints, vkročili doprostřed ulice právě v okamžiku, kdy k nim Darby doběhla.

"Pomoc!" zakřičela divoce a ukázala na Pořeza. "Pomozte mi! Ten člověk mě pronásleduje! Chce mě znásilnit!"

Sakra, sex na ulicích New Orleansu není nic neobvyklého, ale to by se na to podívali, aby někdo ubližoval té dívce.

"Prosím, pomozte mi!" křičela žalostně.

Ulice najednou ztichla. Všichni ztuhli, včetně Pořeza, který se na okamžik zastavil a pak vyrazil kupředu. Tři Saints se před něho postavili se založenými rukama a žhnoucíma očima. Za chvíli bylo po všem. Pořez použil obou rukou náraz: pravou zasáhl hrdlo prvního a levou zasadil zákeřnou ránu do úst druhému. Vykřikl a tvrdě padl na zem. Třetí se však nemínil dát na útěk. Jeho dva kamarádi byli zranění, a to ho rozčílilo. Byl by pro Pořeza snadným soustem, ale první z fanoušků padl Pořezovi na pravou nohu a on zakolísal. A když se snažil nohu osvobodit, pan Benjamim Chop z Thibodaux, Louisiana, třetí fanoušek, ho nakopl přímo do rozkroku a bylo po Pořezovi. Když se Darby ponořila zpátky do davu, slyšela ho křičet bolestí.

Když padal, nakopl ho pan Chop do žeber. Druhý fanoušek, s obličejem celým zakrváceným, se na něho divoce vrhl a masakr začal. Schoulil se kolem svých rukou, které měl přitisknuté na vážně pochroumaná varlata, a oni do něho nemilosrdně kopali a nadávali mu, až někdo zakřičel "Policie". To mu zachránilo život. Pan Chop a fanoušek číslo dvě pomohli fanouškovi číslo jedna na nohy. Všichni tři Saints byli naposledy spatřeni, jak rychle mizí v hospodě. Pořez se namáhavě postavil na nohy a odpalil se jako pes, do kterého vrazil stěhovací vůz, ale který je dosud naživu a chce umřít doma.

Ukryla se v tmavém koutě hospody na Decatur, vypila kávu a pak pivo, zase kávu a zase pivo. Ruce se jí třáslly a žaludek poskakoval. Jídlo nádherně vonělo, ale nemohla jíst. Po třech pivech za tři hodiny si poručila talíř vařených garnátů a přešla na pramenitou vodu.

Alkohol ji uklidnil a žaludek se po garnátech usadil. Cítila se tu v bezpečí, tak proč by se nedívala na zápas a nepočkala tu, dokud nezavřou.

Při výkopu byla hospoda nabitá. Dívali se velkou obrazovku nad barem a opíjeli se. Ona teď fandila Saints. Doufala, že její tři kamarádi jsou v pořádku a zápas se jim líbí. Dav řval a nadával Redskins.

Darby zůstala ve svém koutku, až když dávno bylo po zápase. Pak vyklouzla do tmy.

Někdy během čtvrté čtvrtiny, když Saints prohrávali o čtyři góly, zdvihl Edwin Sneller telefon a vypnul televizi. Protáhl si nohy, obrátil se k telefonu a zavolal Khamela vedle v pokoji.

"Poslechte si mou angličtinu," řekl vrah. "Řekněte mi, jestli slyšíte nějaký náznak přízvuku."

"To je v pořádku. Je tady," řekl Sneller. "Jeden z našich lidí ji viděl dnes ráno na Jackson Square. Sledoval ji tři bloky, pak ji ztratil."

"Jak se mu podařilo ji ztratit?"

"To je jedno, ne? Unikla, ale je tady. Má velmi krátké a skoro bílé vlasy."

"Bílé?"

Sneller se nerad opákoval, zvláště před tímto parchantem.

"Říkal, že její vlasy nejsou světlé, ale bílé, má na sobě zelené armádní kalhoty a hnědou leteckou bundu. Nějak ho poznala a zmizela."

"Jak ho mohla poznat? Už ho někdy před tím viděla?"

Ty idiotské otázky. Je těžké si představit, že ho považují za Supermana. "Na to vám nemohu odpovědět."

"Co říkáte mé angličtině?"

"Je dokonalá. Pod dveřmi máte navštívenku. Měl byste se na ni podívat."

Khamel položil sluchátko na polštář a šel ke dveřím. Ve vteřině byl zpátky u telefonu. "Kdo je to?"

"Jmenuje se Verheek. Holandské jméno, ale je to Američan. Pracuje pro FBI ve Washingtonu. On a Callahan byli zřejmě přátelé. Studovali spolu na právnické fakultě univerzity v Georgetownu a Verheek byl včera na pohřbu jedním z čestných nosičů rakve. Minulý večer vyasedával v hospodě nedaleko od univerzity a vyptával se na to děvče. Před dvěma hodinami se jeden z našich lidí ve stejné hospodě vydával za agenta FBI a dal se do hovoru s barmanem, z něhož se vyklubal student práv, který to děvče zná. Dívali se spolu na fotbal a chvíli si povídali, a ten kluk pak vyndal

tu vizitku. Podívejte se dozadu. Je v pokoji číslo 1909 v Hiltonu."

"To je pět minut odsud." Plány města byly rozházené po posteli.

"Ano. Volali jsme do Washingtonu. Není to agent, jenom právník. Znal Callahana a mohl by znát tu dívku. Je jasné, že se ji pokouší najít."

"Jemu by to asi řekla, nemyslíte?"

"Asi ano."

"Co říkáte mé angličtině?"

"Dokonalá."

Khamel počkal hodinu a pak opustil hotel. V saku a kravatě vypadal jako každý jiný mužský, který si za soumraku vyšel po Canal Street k řece. Nesl velký sportovní vak a kouřil cigaretu. Za pět minut vstoupil do haly hotelu Hilton. Prodrál se davem fanoušků, vracejících se ze stadionu. Výtah zastavil ve dvacátém poschodí a on sešel po schodech do devatenáctého.

V pokoji číslo 1909 nikdo neodpovídal. Kdyby se dveře otevřely a byly na řetěz, omluvil by se a vysvětlil by, že si spletl pokoj. Kdyby se dveře otevřely bez řetězu a v otvoru by se ukázal obličej, prudce by je kopnutím rozrazil a byl by uvnitř. Avšak dveře se neotevřely.

Jeho nový kamarád Verheek pravděpodobně vysedává někde v hospodě, rozdává vizitky a prosí kluky, aby si s ním povídali o Darby Shawové. Je to cvok.

Zaklepal ještě jednou, a zatímco čekal, vsunul mezi dveře a zárubeň patnácticentimetrové plastické pravítko a opatrně jím posunoval, dokud západka necvakla. Zámky byly pro Khamela jen malou překážkou. Za necelé půl minuty dokázal bez klíče otevřít a nastartovat jakékoli zamčené auto.

Když byl uvnitř, zamkl za sebou dveře a položil si vak na postel. Jako chirurg vyndal z kapsy rukavice a natáhl si je na ruce. Na stůl položil revolver ráže 6,35 a tlumič.

S telefonem byl hotov rychle. Magnetofon zapnul do zásuvky pod postelí, kde může nepozorovaně ležet celé týdny.

Zavolal dvakrát na předpověď počasí, aby magnetofon vyzkoušel. Všechno bylo perfektní.

Jeho nový kamarád Verheek je špindíra. Většina oblečení v místnosti byla špinavá a jednoduše hozená směrem ke kufří, který ležel na stole. Ještě ani nevybalil. V šatní skříni visel laciný povlak na šaty s jednou osamocenou košilí.

Khamel zakryl své stopy a pohodlně se usadil ve skříni. Byl trpělivý. Dokázal čekat celé hodiny. V ruce držel malou pistoli pro případ, že by ten šašek vtrhl do šatníku a on ho musel zabít kulkou. Pokud ne, bude jen poslouchat.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

V neděli nechal Gavin chození po hospodách. Nikam to nevedlo. Zavolala mu a na ta místa nechodí, takže to nemá smysl. A on moc pije a jí, a má dost New Orleansu. Už má rezervované letadlo na pondělí pozdě odpoledne a jestli znovu nezavolá, udělá té hře na detektivy konec.

Nemohl ji najít a není to jeho chyba. V tomhle městě zabloudí i taxikář. V poledne bude Voyles vriskat. On udělal, co mohl.

Natáhl se na postel jen v trenýrkách, prohlížel si časopisy a ignoroval televizi. Bylo skoro jedenáct. Počká do dvanácti a pak se pokusí usnout.

Telefon zazvonil přesně v jedenáct. Stiskl knoflík a dálkovým ovladačem vypnul televizi. "Haló."

Byla to ona. "To jsem já, Gavine."

"Tak jste naživu."

"Jen o vlasek."

Posadil se na kraj postele. "Co se stalo?"

"Dnes mě viděli a jeden z jejich zabijáků, můj přítel Pořez, mě honil po Francouzské čtvrti. Vy jste se s Pořezem nesetkal, ale je to ten, který pozoroval, jak vy a všichni ostatní vcházíte do kaple."

"Ale unikla jste."

"Ano, byl to malý zázrak, ale unikla jsem."

"Co se stalo s Pořezem?"

"Je smrtelně zraněný. Pravděpodobně někde leží na posteli a v trenýrkách má pytlík s ledem. Byl ode mne jen pár kroků, když se popral s těmi nepravými. Mám strach, Gavine."

"Sledoval vás odněkud?"

"Ne. Jen jsme se náhodou potkali na ulici."

Verheek se na chvíli odmlčel. Hlas se jí třásl, ale ovládala se. Ztrácela klid. "Podívejte se, Darby. Mám na zítra odpoledne rezervovanou letenku. Mám svou práci a můj šéf ode mne očekává, že budu v kanceláři. Takže se nemohu flákat po New Orleansu ještě měsíc a doufat, že se nenecháte zabít, že dostanete rozum a začnete mi věřit. Zítra odjíždím a myslím si, že byste měla jet se mnou."

"Jet kam?"

"Do Washingtonu. Do mého domu. Někam jinam, než kde jste teď."

"A co potom?"

"Musíte přece žít. Půjdu za ředitelem, slibuji vám, že budete v bezpečí. Něco uděláme, sakra. Všechno je lepší než tohle."

"Proč si myslíte, že se nám podaří jen tak odletět?"

"Protože s vámi budou tři agenti FBI. Protože nejsem úplný pitomec. Podívejte se, Darby, řekněte mi, kde se chcete hned teď se mnou sejít a já tam budu za patnáct minut se třemi agenty. Ti hoši mají pistole a nebojí se toho vašeho malého Pořeza a jeho kumpánů. Dnes večer vás dostaneme z města a zítra budeme ve Washingtonu. Slibuji vám, že se osobně setkáte s mým šéfem, ctihodným F. Dentonem Voylesem, a pak se to rozjede."

"Myslela jsem, že FBI se o to nezajímá."

"Nezajímá, ale může se začít zajímat."

"Tak odkud vezmete ty tři agenty?"

"Mám přátele."

Chvilí přemýšlela a její hlas byl najednou pevnější. "Za vaším hotelem je místo, které se jmenuje Riverwalk. Je to nákupní středisko s restauracemi a..."

"Dnes odpoledne jsem tam strávil dvě hodiny."

"Ve druhém poschodí je obchod s konfekcí, jmenuje se Francouzův koutek."

"Viděl jsem ho."

"Chci, abyste zítra přesně v poledne stál u vchodu a čekal tam pět minut."

"Podívejte, Darby. Zítra v poledne už nebudete naživu. Už bylo dost té hry na kočku a myš."

"Udělejte, co říkám, Gavine. Nikdy jsme se neviděli, takže nevím, jak vypadáte. Vezměte si na sebe nějakou černou košili a červenou baseballovou čapku."

"A kde ty věci seženu?"

"Nějak je sežeňte."

"No tak dobře. Budu je mít. Hádám, že chcete, abych se šťoural v nose lopatou nebo něco podobného. Je to všechno hloupost."

"Nemám náladu na hlouposti, a jestli nebudete zticha, tak toho necháme."

"Jde o váš krk."

"Prosím vás, Gavine."

"Promiňte. Udělám, co říkáte. Je to velice frekventované místo."

"Ano. Cítím se lépe v davu. Stůjte u dveří asi pět minut a držte v ruce složené noviny. Budu se dívat. Po pěti minutách vejďte do obchodu a jděte do pravého zadního rohu, kde je stojan se sportovními bundami. Prohlížejte si to tam a já vás najdu."

"A co budete mít na sobě?"

"O mě se nestarejte."

"Dobře. A co uděláme potom?"

"Vy a já, a jenom vy a já, opustíme město. Nechci, aby o tom věděl ještě někdo další. Rozumíte?"

"Ne, nerozumím. Mohu zařídit ochranu."

"Ne, Gavine. Tady dávám příkazy já, rozumíte. Nikdo jiný. Zapomeňte na své tři agenty. Souhlasíte?"

"Souhlasím, ale jak se chcete dostat z města?"

"Na to už mám také plán."

"Ty vaše plány se mi nelíbí, Darby. Ti hrdlořezové vám dýchají na záda a vy mě teď do toho zatahujete. Takhle jsem si to nepředstavoval. Bylo by mnohem bezpečnější udělat to tak, jak chci já. Bezpečnější pro vás i pro mne."

"Ale budete tam v poledne, nebo ne?"

Stál u postele a mluvil se zavřenýma očima. "Ano. Budu tam. Doufám, že se vám to povede."

"Jak jste vysoký?"

"Sto sedmdesát osm."

"A kolik vážíte?"

"Toho jsem se obával. Většinou lžu. Devadesát jedna kilo, ale mám v úmyslu zhubnout. Přisahám."

"Na shledanou zítra, Gavine."

"Doufám, že se uvidíme, Darby."

Byla pryč. Zavěsil. "Ty blbče!" křičel na stěnu. "Ty blbče!" Několikrát přešel podle postele, pak šel do koupelny, zavřel za sebou dveře a pustil sprchu.

Deset minut jí ve sprše nadával, potom vyšel a osušil se. Bylo to spíš sto kilo a všechna byla špatně rozložená na postavě, která měřila jen sto sedmdesát pět centimetrů. Byl na něj žalostný pohled. Tady je, má se setkat s tou nádhernou ženou, která mu najednou začala důvěřovat, a takhle vypadá.

Otevřel dveře koupelny. V pokoji byla tma. Jak to? Nechal přece rozsvíceno. Co se, sakra, děje? Zamířil k vypínači vedle skříně.

První úder mu roztránil hrtan. Byl to perfektní úder vedený ze strany, odněkud od stěny. Bolestně zachřel a klesl na jedno koleno, takže druhý úder byl velmi snadný, jako rána sekerou na tlustý špalek. Dopadl jako balvan na vaz a Gavin byl mrtvý.

Khamel rozsvítil světlo a podíval se na ubohou nahou postavu na podlaze. Neměl ve zvyku obdivovat dokonalost své práce. Nechtěl, aby se na těle objevily otláčeniny od koberce, a tak si hodil tlusté tělo na záda a položil je na postel. Pracoval rychle a úsporně. Zapnul televizi, pustil zvuk co nejhlasitěji, rozepnul zip na vaku, vyndal z něj lacinou automatickou pistoli ráže 6,35 a přiložil ji přesně k pravému spánku nebožtíka Gavina Verheeka. Přikryl pistoli a hlavu dvěma polštáři a stiskl spoušť. Teď kritický okamžik: vzal jeden polštář, dal ho pod hlavu, druhý hodil na podlahu, opatrně omotal prsty pravé ruky kolem pistole a položil ji asi třicet centimetrů od hlavy.

Z úkrytu pod postelí vyndal magnetofon a zastrčil zástrčku telefonu přímo do zdířky ve zdi. Zmáčkl knoflík, poslouchal. Byla tam. Vypnul televizi.

Každá práce je jiná. Jednou v Mexiku sledoval svou kořist tři týdny, až ji nakonec nacytil v posteli se dvěma prostitutkami. Byla to hloupá chyba. Během jeho kariéry mu mnohokrát pomohly hloupé chyby protivníků. Tenhle chlápek byl trouba, hloupý právník, který se tu motal a pouštěl si hubu na špacír, rozdával vizitky s číslem svého pokoje na rubu. Strkal nos do světa zabíjáků první ligy, a teď tu takhle leží. Při troše štěstí se policajti trochu porozhlédnou po pokoji a prohlásí to za další sebevraždu. Provedou rutinní vyšetřování a položí si pár otázek, na které nebudou moct odpovědět, jako vždycky. Protože byl významným právníkem FBI, nechají za den či dva provést pitvu, a možná v úterý patolog najednou zjistí, že to nebyla sebevražda. Do úterý bude ta dívka mrtvá a on bude v Managui.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Jeho obvyklé oficiální zdroje v Bílém domě popíraly jakoukoli vědomost o zprávě o pelikánech. Sarge o ní nikdy neslyšel. Nazdařbůh zatelefonoval na FBI, ale bez výsledku. Přítel na ministerstvu spravedlnosti popřel, že by o ní kdy slyšel. Vrtal se v tom celý víkend, avšak nic nezjistil. Historku o Callahanovi si ověřil tím, že našel výtisk neworléanských novin. Když mu v pondělí zavolala do zpravodajské místnosti, nemohl jí říct nic nového. Ale alespoň zavolala.

Řekla, že volá z budky, ať se tedy neunavuje.

"Pořád ještě pátrám," řekl jí. "Pokud tady taková zpráva někde je, musí ji pečlivě střežit."

"Ujist'uji vás, že tam je a já vím, proč ji tak střeží."

"Jsem si jistý, že mi můžete říct víc."

"Mnohem víc. Ta zpráva mě včera málem zabila, takže asi budu ochotna mluvit dřív, než jsem si myslela. Potřebuji to někomu říct, dokud jsem ještě naživu."

"Kdo se vás pokouší zabít?"

"Stejní lidé, kteří zabili Rosenberga a Jensena, a potom Thomase Callahana."

"Znáte jejich jména?"

"Ne, ale od středy jsem viděla nejméně čtyři z nich. Jsou tady v New Orleansu, slídí kolem a doufají, že udělám nějakou hloupost a oni mě pak budou moct zabít."

"Kolik lidí ví o té zprávě?"

"To je dobrá otázka. Callahan ji vzal na FBI a já si myslím, že odtamtud se dostala do Bílého domu, tam zřejmě způsobila velký rozruch, a pak se dostala buď kam. Dva dny po tom, co Callahan předal zprávu FBI, byl mrtvý. Já jsem samozřejmě měla zemřít s ním."

"Byla jste s ním?"

"Byla jsem blízko, ale ne dost blízko."

"Vy jste ta neidentifikovaná žena na místě činu?"

"To o mně psali v novinách."

"Takže policie má vaše jméno?"

"Jmenuji se Darby Shawová. Jsem studentka druhého ročníku právnické fakulty univerzity v Tulane. Sepjala jsem tu zprávu, dala jsem mu ji a ostatní už víte. Máte to všechno?"

Grantham zuřivě psal. "Ano. Poslouchám vás."

"Mám už dost Francouzské čtvrti a chci dnes odjet. Zítřka vás odněkud zavolám. Máte přístup k záznamům o financování prezidentské kampaně?"

"To jsou veřejné záznamy."

"Já vím. Ale jak rychle můžete tu informaci získat?"

"Jakou informaci?"

"Seznam největších přispěvatelů na poslední volební kampaň současného prezidenta."

"To není nic těžkého. Mohu ho mít dnes odpoledne."

"Tak ji sežeňte a já vám zítra zavolám."

"Dobře. Máte kopii té zprávy?"

Zaváhala. "Ne, ale znám ji z paměti."

"A vy víte, kdo dělá všechny ty vraždy?"

"Ano, a jakmile vám to řeknu, zařadí vás do svého seznamu."

"Řekněte mi to teď."

"Půjďme na to raději pomalu. Zítřka vás zavolám."

Grantham pozorně naslouchal, pak zavěsil. Vzal poznámkový blok a klíčkoval bludištěm psacích stolů a lidí k zasklené kanceláři svého nadřízeného, Smithe Keena. Keen byl zachovalý, srdečný člověk, věřící na politiku otevřených dveří, která byla příčinou chaosu v jeho kanceláři. Právě končil telefonický rozhovor, když dovnitř vrazil Grantham a zavřel za sebou dveře.

"Ty dveře zůstanou otevřené," řekl Keen ostře.

"Musíme si o něčem promluvit, Smithi."

"Budeme mluvit s otevřenými dveřmi. Otevři ty zatracené dveře."

"Otevřu je za okamžik," říkal Grantham s oběma dlaněmi napřaženými k redaktorovi. "Ano, je to vážné. Poslouchej."

"Tak dobře. O co jde?"

"Je to něco velkého, Smithi."

"Já vím, že je to něco velikého. Zavřel jsi ty zatracené dveře, tak vím, že je to něco velikého."

"Právě jsem skončil svůj druhý telefonní rozhovor s mladou ženou jménem Darby Shawová, která ví, kdo zabil Rosenberga a Jensena."

Keen se pomalu posadil a upřeně se díval na Granthama. "Tak jo, hochu, to je opravdu veliké. Ale jak to víš? Jak to ona ví? Co můžeš dokázat?"

"Ještě ten příběh nemám, Smithi, ale je ochotna se mnou mluvit. Přečti si tohle." Grantham mu podal kopii novinové zprávy o Callahanově smrti. Keen si ji pomalu přečetl.

"A kdo je Callahan?"

"Ode dneška před týdnem předal malou studii, známou teď jako případ Pelikán, na FBI tady v městě. Ta zpráva zřejmě viní z těch vražd nějakou neznámou osobu. Zpráva kolovala, poslali ji do Bílého domu a pak už nikdo neví, co se s ní stalo. O dva dny později Callahan naposled nastartoval svého porsche. Darby Shawová tvrdí, že je ta neidentifikovaná žena, o které se tu píše. Byla s Callahanem a měla s ním zemřít."

"Proč měla zemřít?"

"Ona tu zprávu sepsala, Smithi. Nebo tvrdí, že ji sepsala."

Keen se zabořil hlouběji do křesla a dal si nohy na psací stůl. Prohlížel si Callahanovu fotografii. "Kde je ta zpráva?"

"To nevím."

"Co v ní je?"

"To taky nevím."

"Tak vlastně nevíme vůbec nic."

"Ještě ne. Ale co když mi řekne, co v ní je?"

"A kdy to udělá?"

Grantham zaváhal. "Myslím, že brzy. Opravdu brzy."

Keen zavrtěl hlavou a hodil kopii článku na stůl. "Kdybychom měli ten materiál, byla by to senzační zpráva, Grayi, ale nemohli bychom ji uveřejnit. Museli bychom provést důkladné, namáhavé, bezchybné a přesné ověření, než bychom ji mohli uveřejnit."

"Takže mám zelenou?"

"Ano, ale musíš mě každou hodinu informovat. Nenapišeš ani slovo, dokud si o tom nepromluvíme."

Grantham se usmál a otevřel dveře.

Tohle nebyla práce za čtyřicet dolarů za hodinu. Dokonce ani za třicet, nebo za dvacet. Croft věděl, že bude rád, když za tuto mravenčí práci vyrazí z Granthama patnáct. Kdyby měl jinou práci, řekl by Granthamovi, aby si našel někoho jiného, nebo aby si to udělal sám.

Ale práce bylo málo a mohl by na tom být ještě mnohem hůř, než pracovat za patnáct dolarů na hodinu. V poslední kabině dokouřil marihuanovou cigaretu, spláchl oharek do záchodu a otevřel dveře. Nasadil si tmavé brýle a vstoupil do chodby, která vedla do atria, z něhož čtyři eskalátory rozvážely tisíc právníků do jejich malých kanceláří, kde stráví den vyráběním urážek a hrozeb za hodinovou sazbu. Znal Garcíův obličej z paměti. Dokonce se mu zdálo o tom klukovi s hezkým a inteligentním obličejem a štíhlou postavou, oblečenou do drahého obleku. Poznal by ho, kdyby ho viděl. Stál u sloupu, držel v ruce noviny a snažil za tmavými brýlemi nikoho nepřehlédnout. Všude se míhali právníci, spěchající nahoru se svými pěknými tvářičkami a elegantními kufríčky. Měl právníků plné zuby. Proč se oblékají všichni stejně? Tmavé obleky. Tmavé boty. Tmavé obličej. Občas někdo nekonformní s odvážným motýlkem. Odkud se všichni berou? Krátce po svém zatčení kvůli drogám byli jeho prvními právníky advokáti, najatí deníkem Post. Potom si najal vlastního, strašně drahého pitomce, který pomalu netrefil do soudní síně. A samozřejmě byl právník státní žalobce. Samí právníci.

Dvě hodiny ráno, dvě hodiny v polední přestávce, dvě hodiny večer, a pak mu dá Grantham na hlídání jinou budovu. Devadesát dolarů denně je málo a on toho nechá, jakmile dostane lepší práci. Řekl Granthamovi, že je to beznadějně, že střílí naslepo. Grantham s ním souhlasil, ale řekl mu, aby pokračoval. Nic jiného jim nezbyvá. Řekl mu, že Garcia dostal strach a už nezavolá. Musí ho najít.

V kapse měl pro každý případ dvě fotografie a ze štítků se jmény nájemníků u vchodu si vypsál seznam firem v budově. Byl to dlouhý seznam. Budova měla dvanáct poschodí, naplněných většinou firmami, kde pracovali sami tito malí elegantí. Dostal se do hadího hnízda.

V půl desáté se ruch utišil a některé známě vyhlížející obličej se vracely dolů po eskalátorech. Jistě mířily do soudních síní, agentur a komisí. Croft se protlačil otáčivými dveřmi a oťel si nohy o chodník.

O čtyři ulice dále přecházel Fletcher Coal před prezidentovým pracovním stolem a pozorně naslouchal telefonu, který měl na uchu. Zamařil se, pak zavřel oči a podíval se na prezidenta, jako by chtěl říct: "Špatné zprávy, šéfe. Opravdu špatné zprávy."

Prezident držel v ruce dopis a díval se na Coala přes obroučky svých brýlí. Coal, který mašíroval sem a tam jako führer, ho opravdu rozčiloval, a on si v duchu řekl, že s tím bude muset něco udělat.

Coal praštil telefonem.

"Nebouchejte těmi zatracenými telefony!" řekl prezident.

Coala to nevyvedlo z míry. "Promiňte. To byl Zikman. Před půlhodinou volal Gray Grantham a ptal se ho, jestli něco ví o případu Pelikán."

"Výborné. Báječné. Jak se dostal ke kopii?"

Coal pořád přecházel. "Zikman o tom nic neví, takže jeho překvapení bylo nefalšované."

"Jeho nevědomost je vždycky nefalšovaná. Je to největší trouba z mého personálu, Fletchere, a já chci, aby vypadl."
"Jistě." Coal se posadil na židli proti prezidentovi a složil si ruce před bradou do příkré věžičky. Byl hluboce zamyšlen a prezident se pokoušel ho ignorovat. Oba chvíli přemýšleli.

"Myslíte, že to Voyles vykecal?" zeptal se prezident konečně.

"Možná, pokud se to vůbec dostalo ven. Grantham je známý tím, že blafuje. Nemůžeme si být jistí, že tu zprávu viděl. Možná, že o ní slyšet a zkouší to."

"Houby možná. Co jestli napíše o té zatracené věci nějakou divokou historku? Co pak?" Prezident uhodil do stolu a vyskočil. "Co pak, Fletchere? Ty noviny mě nenávidí!" Obrátil se k oknu a hleděl doprázdna.

"Nemohou to uveřejnit bez dalšího zdroje a další zdroj nemohou mít, protože to není pravda. Je to jen bláznivý nápad, který se dostal dále, než si zaslouží."

Prezident chvíli trucoval a díval se oknem ven. "Jak se o tom Grantham dozvěděl?"

Coal vstal a začal přecházet, tentokrát mnohem pomaleji. Pořád usilovně přemýšlel. "Kdoví. Tady o tom neví nikdo, než vy a já. Přinesli jednu kopii, a ta je bezpečně zamčená v mé kanceláři. Já osobně jsem ji jednou oxeroxoval a dal jsem ji Gminskému. Musel přísahat, že to nikomu neřekne."

Prezident se ironicky ušklíbl na okno.

Coal pokračoval. "No dobře, máte pravdu. Teď už může někde být tisíc kopií. Ale je to neškodné, ovšem pokud náš přítel skutečně ty špinavosti neudělal, a pak..."

"Pak jsem v hajzlu."

"Ano, řekl bych, že bychom oba byli v hajzlu."

"Kolik peněz jsme od něho dostali?"

"Miliony, přímo i nepřímo." A legálně a ilegálně, ale prezident toho o těchto transakcích moc nevěděl a Coal mu to nemínil vysvětlovat.

Prezident šel pomalu k pohovce. "Proč nezavoláte Granthama? Promluvte s ním. Uvidíte, co ví. Jestli blafuje, prozradí se. Co myslíte?"

"Já nevím."

"Už jste s ním přece někdy mluvil, ne? Granthama zná každý."

Coal teď přecházel za pohovkou. "Ano, už jsem s ním mluvil. Ale když najednou z ničeho nic zavolám, začne něco tušit."

"Asi máte pravdu." Prezident přecházel na jednom konci pohovky, Coal na druhém.

"Co si o tom všem myslíte?" zeptal se nakonec prezident.

"Naš přítel by v tom mohl mít prsty. Požádal jste Voylese, aby našeho přítele nechal na pokoji. Může ho ovšem odhalit tisk. Voyles si bude chránit vlastní kůži a řekne, že jste mu nařídil, aby se honil za jinými podezřelými a nestaral se o našeho přítele. Post chytne amok nad tím, že jsme se zase pokoušeli něco ututlat. A my můžeme zapomenout na znovuzvolení."

"Ještě něco?"

Coal chvíli přemýšlel. "Ano, tohle všechno je výmysl. Ta zpráva je fantazie. Grantham nenajde nic a já přijdu pozdě na poradu štábu." Šel ke dveřím. "V poledne hraji squash. Vrátním se v jednu."

Prezident se díval, jak se za ním zavírají dveře a vydechl si volněji. Odpoledne si zahraje osmnáct jamek. Do háje s pelikány! Když si nedělá starosti Coal, proč by si je dělal on.

Vytřukal na telefonu číslo, trpělivě čekal a konečně měl na drátě Boba Gminského. Ředitel CIA je příšerný hráč golfu, jeden z mála, koho prezident dokázal porazit, a on ho pozve na dnešní odpoledne, aby si přišel zahrát. Samozřejmě, řekl Gminski, který měl sice na starosti tisíc věcí, ale volá prezident, takže je velmi potěšen, že si s ním bude moct zahrát.

"Mimochodem, Bobe, co je s tou věcí o pelikánech v New Orleansu?"

Gminski si odkašlal a snažil se, aby jeho hlas zněl nenuceně. "No, šéfe, říkal jsem v pátek Fletcherovi Coalovi, že je to velmi nápaditá a pěkně napsaná povídka. Myslím, že autorka by měla zapomenout na práva a věnovat se psaní. Ha, ha, ha."

"Výborně, Bobe. Takže na tom nic není."

"Děláme na tom."

"Na shledanou ve tři." Prezident zavěsil a šel přímo ke své golfové holi.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Riverwalk je dlouhý čtyři sta metrů, vede podle vody a je tam vždycky plno. V několika patrech je napěchováno dvě stě obchodů, kaváren a restaurací, většina z nich pod jednou střechou, některé se dveřmi, vedoucími na dřevěný chodník podél řeky. Je to na začátku ulice Poydras a coby kamenem dohodil od Francouzské čtvrti.

Přišla v jedenáct, upijela espresso vzadu v maličkém bistru, četla noviny a snažila se vypadat klidně. Francouzův koutek byl o jedno poschodí níž a za rohem. Byla nervózní a espresso jí moc nepomohlo.

V kapse měla seznam věcí, které musí udělat, konkrétní kroky v konkrétním okamžiku, dokonce i slova a věty, kterým se naučila nazpaměť pro případ, že by se něco nepovedlo a Verheek se jí vymkl z rukou. Spala dvě hodiny a strávila zbytek času kreslením diagramů a plánek do bloku. Jestli zemře, nebude to proto, že se špatně připravila.

Nemůže Gavinovi Verheekovi důvěřovat. Je to zaměstnanec agentury, která občas operuje podle svých vlastních pravidel. Příkazy dostává od člověka, který se léčil na paranoii a je známý svými špinavými triky. Jeho šéf je podřízený prezidentovi, šéfovi administrativy, řízené bláznů. Prezident má bohaté, prohnáné přátele, kteří mu dávají spousty

peněz.

Jenže v tomto okamžiku nemá na vybranou. Po pěti dnech, během kterých dvakrát unikla jen o vlásek, hází ručník do ringu. New Orleans ztratil své kouzlo. Potřebuje pomoc a pokud má věřit policajtům, potom je FBI stejně dobrá, jako ti ostatní.

Jedenáct čtyřicet pět. Zaplatila espresso, počkala na vlnu nakupujících a vydala se za nimi. Ve Francouzově koutku se potulovalo asi tucet lidí, když šla kolem vchodu, u kterého má asi za deset minut stát její přítel. Vešla do knihkupectví o dvoje dveře dále. V sousedství byly nejméně tři obchody, kde mohla nakupovat, schovávat se a pozorovat přední vchod do Francouzova koutku. Vybrala si knihkupectví, protože prodavači na zákazníky, kteří tu zabíjeli čas, nenaléhali. Nejdříve si prohlédla časopisy, potom, když do určené hodiny scházely tři minuty, se postavila mezi dvě řady kuchařek a čekala na Gavina.

Thomas říkal, že nikdy nechodí včas. O hodinu pozdě je u něho brzy, ale ona počká patnáct minut a pak odejde.

Čekala ho přesně v poledne a tady je. Černé tričko, červená baseballová čapka, složené noviny. Byl trochu hubenější, než očekávala, ale mohl pár kilo shodit. Srdce se jí rozbušilo. Klid, říkala si. Jen klid, sakra.

Držela si před očima kuchařku a dívala se přes její okraj. Měl šedivé vlasy a tmavou pleť. Oči měl schované za brýlemi proti slunci. Vrtěl sebou a zdál se být podrážděný, podobně jako v telefonu. Přendal si noviny z jedné ruky do druhé, přešlápl a nervózně se rozhlédl.

Je v pořádku. Líbilo se jí, jak vypadá. Měl v sobě něco zranitelného, neprofesionálního, co prozrazovalo, že se taky bojí.

Po pěti minutách prošel dveřmi, jak mu nařídila, a šel rovnou do zadní části obchodu.

Khamel byl vycvičený nebát se smrti. Měl k ní mnohokrát blízko, ale nikdy se jí nebál. A po třiceti letech očekávání smrti ho nic, ale vůbec nic nemohlo vzrušit. Trochu ho vzrušoval sex, ale to bylo všechno. Nervozita byla hraná, neklidné pohyby jenom trik. Přežil setkání tváří v tvář s muži skoro stejně nadanými, jako je on, tak si určitě poradí s tímto zoufalým dítětem. Prohlížel si sportovní bundy a snažil se vypadat nervózně.

V kapse měl kapesník, protože najednou dostal rýmu a jeho hlas byl trochu zastřený a chraplavý. Poslechl si magnetofonovou nahrávku nejméně stokrát a věřil, že zachytil hlasovou modulaci, rytmus i lehký přízvuk horního Středozápadu. Ale Verheek mluvil o něco více nosem, proto ten kapesník na rýmu.

Bylo těžké nechat někoho, aby se k němu přiblížil zezadu, ale věděl, že musí. Neviděl ji. Byla za ním velmi blízko, když řekla: "Gavine."

Prudce se otočil. Držela v ruce bílý panamák a mluvila k němu. "Darby," řekl a vytáhl kapesník k fingovanému kýchnutí. Vlasy měla zlaté a kratší než on. Kýchl a zakašlal. "Pojďme odtud," řekl. "Ten nápad se mi nelíbí."

Darby se to také nelíbilo. Je pondělí, její spolužáci dělají, co mohou, aby se prokousali právnickou fakultou, a ona si tu v přestrojení hraje na četníky a zloděje s mužem, který by mohl zavinit její smrt. "Dělejte, co vám říkám. Kde jste chytil tu rýmu?"

Kýchl do kapesníku a mluvil co nejtišeji. "Včera večer. Nechal jsem klimatizaci zapnutou na příliš nízkou teplotu. Pojďme odtud."

"Pojďte za mnou." Vyšli z obchodu. Darby ho vzala za ruku a šli rychle dolů po schodech, vedoucích na dřevěný chodník.

"Viděla jste je?" zeptal se.

"Ne. Ještě ne. Ale jsem si jistá, že jsou tady někde kolem."

"Kam, sakra, jdeme?" chraptěl.

Byli na dřevěném chodníku, skoro klusali, mluvili spolu, ale nedívali se na sebe. "Jen pojdte se mnou."

"Jdeme příliš rychle, Darby. Vypadáme nápadně. Zpomalte. Podívejte, tohle je bláznovství. Nechte mě zatelefonovat a budeme v bezpečí. Za deset minut tady můžu mít tři agenty." Mluvil dobře. Fungovalo to. Drželi se za ruce a prchali, aby si zachránili život.

"Ne." Zpomalila. Dřevěný chodník byl plný lidí. U kolesového parníku Bayou Queen se tvořila fronta. Zastavili se na jejím konci.

"Co to má, hergot, být?"

"Musíte kolem všeho nadělat tolik řečí?" Skoro šeptala.

"Ano. Zvlášť kolem hloupostí a tohle je hloupost. Chcete nastoupit na tu loď?"

"Ano."

"Proč?" Opět kýchl a nechtěně zakašlal. Mohl by ji teď zabít jednou rukou, ale všude byli lidé. Lidé vpředu, lidé vzadu. Byl pyšný na to, že vždy odváděl čistou práci, a tohle by na to nebylo příliš vhodné místo. Nastoupí na loď, pár minut bude pokračovat v té hře, a pak se uvidí. Dostane ji na horní palubu, zabije ji, hodí ji do řeky, začne volat o pomoc. Další hrozná nehoda. To by mohlo vyjít. Jestli ne, musí být trpělivý. Do hodiny bude mrtvá. Gavin si pořád na něco stěžoval, tak v tom musí pokračovat.

"Protože pár kilometrů proti proudu, kde za půl hodin zastavíme, mám na parkovišti auto," vysvětlila mu tiše.

"Vystoupíme z lodi, nastoupíme do auta a jedeme."

Fronta se pohnula. "Nemám rád lodi. Dostanu mořskou nemoc. Je to nebezpečné, Darby." Zakašlal a rozhlédl se jako člověk, kterého pronásledují.

"Uklidněte se, Gavine. Povede se to."

Khamel si povytáhl kalhoty. Měly v pase devadesát centimetrů a přikrývaly osm vrstev spodků a trenýrek. Měl na sobě tričko nadměrné velikosti, a tak mohl vypadat na devadesát kilo místo na svých sedmdesát. Zdá se, že vypadá věrohodně.

Už byli skoro u schodů na Bayou Guen. "Nelíbí se mi to," zamumlal jen tak nahlas, aby to slyšela.

"Buďte už zticha," řekla.

Muž s revolverem běžel ke konci fronty a lokty sirazil cestu mezi lidmi s taškami a fotoaparáty. Turisti byli namačkáni těsně na sebe, jako kdyby jízda na říčním parniku byla tím největším zážitkem na světě. Zabíjel už dřív, ale ještě nikdy na tak veřejném místě. Mezi davem jasně viděl temeno její hlavy. Zoufale se prodíral frontou. Pár lidí mu vynadalo, ale to mu bylo jedno. Revolver měl v kapse, ale když se přiblížil k dívce, vytáhl ho a držel ho u pravé nohy. Už byla na schůdkách, skoro na lodi. Cpal se bezohledně, odstrkával lidi z cesty. Vztekla protestovali, pak spatřili revolver a začali křičet. Držela se za ruku s tím mužem, který neustále mluvil. Chystala se vstoupit na loď, když odhodil posledního člověka. Rychle mu přiložil revolver na týl, těsně pod červenou baseballovou čapku, a vystřelil. Lidé začali křičet a lehali si na zem.

Gavin tvrdě dopadl na schody. Darby vykřikla a s hrůzou ustoupila. V uších jí zněl výstřel, lidé křičeli a ukazovali. Muž s revolverem rychle běžel k řadě obchodů a k davu. Nějaký tlustý člověk s fotoaparátem na něho něco volal. Darby ho na vteřinu zahlédla, než zmizel. Měla dojem, že ho už viděla, ale teď nebyla schopna přemýšlet. Křičela a nedokázala přestat.

"Má revolver!" zaječela žena blízko lodi. Dav ustoupil od Gavina, který byl na všech čtyřech a držel v pravé ruce malou pistoli. Žalostně se kymácel dopředu a dozadu jako dítě, které se učí lézt. Po bradě mu stékala krev a tvořila pod jeho obličejem louži. Hlava mu visela skoro až k prknům. Oči měl zavřené. Pohnul se o několik centimetrů, kolena měl teď v tmavočervené kaluži.

Dav ustoupil ještě dál, vyděšený pohledem na toho raněného muže bojujícího se smrtí. Vrávorál a zakymácel se dopředu, chtěl jít, chtěl žít. Začal křičet, nařikal hlasitě v jazyce, který Darby neznala.

Krev teď tekla proudem, valila se mu z nosu a brady. Kvílel v tom neznámém jazyce. Dva členové posádky lodi se skláněli nad schody, dívali se, ale báli se pohnout. Báli se pistole.

Jakási žena začala nařikat, pak další. Darby ustoupila ještě kousek vzad. "Je to Egypt'an," řekla malá, tmavá žena. Pro vyděšený dav ta zpráva nic neznamenalala.

Přepadl dopředu a padl na kraj dřevěného chodníku. Pistole spadla do vody. Zhroutil se na břicho, hlava mu visela přes okraj chodníku a krev kapala do řeky. Vzadu se ozvaly výkřiky, hnali se k němu dva policisté.

Stovka lidí se teď tlačila vpřed, aby viděla mrtvého muže. Darby se šourala dozadu, pak opustila místo činu. Policie bude klást otázky, a protože jim nemohla dát odpověď, raději nebude mluvit. Byla slabá, potřebovala se na chvíli posadit a přemýšlet. Na Riverwalku je rybí restaurace. Byla doba oběda, a tak byla plná. Vzadu našla záchody. Zamkla se v kabině a sedla si na mísu.

Krátce po setmění opustila Riverwalk. Hotel Westin je o dvě ulice dál a ona doufala, že se tam dostane, aniž by ji někdo na ulici zastřelil. Měla na sobě jiné šaty, schované teď pod černým pláštěm. Také brýle proti slunci a klobouk byly nové. Už měla dost toho, utrácet tolik peněz za šaty, které po jednom použití musela vyhodit. Už měla dost spousty věcí.

Do hotelu Westin se dostala v pořádku. Neměli volný pokoj, a tak hodinu seděla v dobře osvětlené hale a pila kávu. Je načase někam utéct, ale musí být opatrná. Musí přemýšlet.

Možná, že přemýšlí až moc. Třeba si o ní teď právě myslí, že je přemýšlivá a podle toho plánují.

Vyšla z hotelu a šla k ulici Poydras, kde zastavila taxík. Za volantem se krčil postarší černoch.

"Potřebuji jet do Baton Rouge," řekla.

"Proboha, děvče, to bude dost drahá jízda."

"Kolik?" řekla rychle.

Chvilíčku přemýšlel. "Sto padesát."

Vlezla na zadní sedadlo a hodila mu přes opěradlo sedadla dvě bankovky. "Tady jsou dvě stovky. Šlápněte na to a hlídejte si zadek. Možná že nás bude někdo sledovat."

Výpnul taxametr a nacpal si peníze do kapsy u košile. Darby si lehla na zadní sedadlo a zavřela oči. Tohle nebyl moc chytrý tah, avšak hra na procento pravděpodobnosti nikam nevede. Stařík byl dobrý řidič, za pár minut byli na dálnici.

Zvonení v uších přestalo, ale pořád slyšela ten výstřel a viděla ho na všech čtyřech, jak se kolébá dopředu a dozadu a snaží se žít aspoň o chvilku déle. Thomas se jednou o něm zmínil jako o Holanďanu Verheekovi, ale s tou přezdívkou skončili, jakmile byli venku z fakulty a začali vážně pomýšlet na kariéru. Holanďan Verheek nebyl Egypt'an.

Krátce zahlédla jeho vraha, když utíkal. Někoho jí připomínal. Když běžel pryč, otočil jednou na chvilíčku hlavu napravo a jí něco blesklo hlavou. Ale v té chvíli hystericky křičela a všechno bylo rozmazané.

Opět začínala vidět rozmazaně. Na půl cesty do Baton Rouge upadla do hlubokého spánku.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Ředitel Voyles stál za svým šéfovským otáčecím křeslem. Měl sundané sako a většina knoflíčků jeho propocené a zmačkané košile byla rozepnutá. Bylo devět hodin večer a soudě podle košile, musel být v práci nejméně patnáct hodin. A nepomýšlel na odchod.

Poslouchal někoho v telefonu, zamumlal nějaké instrukce a zavěsil. U stolu proti němu seděl K.O. Lewis. Dveře byly otevřené, světla rozsvícená, nikdo neodešel. Nálada byla pochmurná, jen občas se ozval tichý šepot.

"To byl Eric East," řekl Voyles a sedl si pomalu do křesla. "Už je tam skoro dvě hodiny, právě dokončili pitvu. Díval se, byla to jeho první. Jedna kulka do pravého spánku, avšak smrt nastala dříve, následkem jediného úderu na druhý a třetí obratel. Obratle byly roztržštěné na drobné úlomky. Na ruce nejsou stopy po střelném prachu. Další úder vážně

poškodil larynx, avšak nebyl příčinou smrti. Byl nahý. Odhadují, že smrt nastala mezi desátou a jedenáctou hodinou včera v noci."

"Kdo ho našel?" zeptal se Lewis.

"Pokojské kontrolovaly dnes ráno kolem jedenácté pokoje. Oznámíte to jeho ženě?"

"Ano, jistě," řekl K.O. Lewis. "Kdy přivezou tělo?"

"East říkal, že uvolní tělo za pár hodin, mělo by tady být ve dvě hodiny ráno. Řekněte jí, že uděláme všechno, co bude chtít. Řekněte jí, že tam zítra posílám sto agentů, kteří pročešou celé město. Řekněte jí, že toho vraha najdeme, atakdále."

"Nějaká stopa?"

"Zřejmě ne. East říkal, že jsou v tom hotelovém pokoji už od tří hodin odpoledne, ale vypadá to jako čistá práce. Žádné známky násilného vniknutí. Žádné známky odporu. Nic, co by nám mohlo pomoci, ale ještě je brzy." Voyles si protřel červené oči a chvíli přemýšlel.

"Jak to, že jel na obyčejný pohřeb a přišel přitom o život?" zeptal se Lewis.

"Čmúchal kolem té záležitosti s pelikány. Jeden z našich agentů, chlápek jménem Carlton, řekl Eastovi, že se Gavin pokoušel najít to děvče. Ona mu volala a Gavin říkal, že bude možná potřebovat pomoc. Carlton s ním párkrát mluvil, dal mu jména několika studentských zapadáků v městě. To je všechno, říkal. Carlton také říkal, že mu, tedy Carltonovi, dělalo trochu starosti, že Gavin vystupoval jménem FBI. Říkal, že mu připadal trochu vyšinutý."

"Viděl někdo tu dívku?"

"Ta už je zřejmě mrtvá. Dal jsem do New Orleansu instrukce, aby ji pokud možno našli."

"Ta její malá zpráva zabíjí lidi vpravo vlevo. Kdy ji konečně začneme brát vážně?"

Voyles pokynul hlavou na dveře a Lewis vstal a zavřel je. Ředitel už zase stál, praskal klouby na prstech a přemýšlel nahlas. "Musíme si krýt záda. Myslím, že bychom měli na Pelikána přidělit nejméně dvě stě lidí, ale držet to v největší tajnosti. Něco na tom je, něco opravdu ošklivého. Ale slíbil jsem prezidentovi, že z toho vycouváme. Osobně mě požádal, abych dal případ Pelikán k ledu a já jsem mu to slíbil, částečně proto, že jsme si mysleli, že je to vtip." Voyles se nuceně usmál. "No, já jsem si ten náš malý rozhovor nahrál, když mi říkal, že toho máme nechat. Myslím si, že on a Coal nahrávají všechno v okruhu jednoho kilometru kolem Bílého domu, tak proč bych nenahrával já? Vzal jsem si s sebou ten nejlepší mikrofon a pak jsem si tu pásku přehrál. Je jasná jako zvon."

"Nějak tomu nerozumím."

"To je jednoduché. Dáme se do toho, budeme vyšetřovat o sto šest. Jestli je to ono, rozlouskneme to, získáme podklady pro obžalobu a všichni budou rádi. Ale bude to pěkný oříšek, udělat to rychle. Mimochodem, ten idiot tam nahoře a Coal se vůbec nevyznají ve vyšetřování. Jestliže se o tom dozví tisk, a jestliže o tom začne psát, tak se zatraceně postarám o to, aby se celá země dozvěděla, že mě prezident kvůli jednomu ze svých kamarádů požádal, abych toho nechal."

Lewis se smál. "To ho zabije."

"Ano. Coal vykrvácí a prezident se z toho nikdy nevzpamatuje. Volby jsou příští rok, K.O."

"To se mi líbí, Dentone, ale musíme tu věc vyřešit."

Denton šel pomalu za své křeslo a vyklouzl z bot. Teď byl ještě menší. "Podíváme se pod každý kámen, K.O., ale nebude to snadné. Jestli je to Mattie, tak máme co dělat s velmi bohatým mužem, který zesnoval velmi promyšlené spiknutí a použil velmi talentované zabijáky, aby odstranil ty dva soudce. Takoví lidé nemluví a nezanechávají stopy. Podívejte se na našeho přítele Gavina. Strávíme dva tisíce hodin prohledáváním okolí hotelu a vsadím se, že nenajdeme žádnou pořádnou stopu. Zrovna jako u Rosenberga a Jensea."

"A Callahana."

"A Callahana. A jako u té dívky, pokud někdy najdeme její tělo."

"Cítím se za to trochu zodpovědný, Dentone. Gavin za mnou přišel ve čtvrtek ráno, když se dozvěděl o Callahanovi, ale já jsem o tom nechtěl nic slyšet. Věděl jsem, že chce jet tam dolů, ale nevěnoval jsem tomu pozornost."

"Podívejte, je mi líto, že je mrtvý. Byl to dobrý právník a byl vůči mně loajální. Vážil jsem si toho. Věřil jsem mu. Ale byl zabít, protože překročil svou pravomoc. Neměl si hrát na policajta a snažit se najít tu dívku."

Lewis vstal a protáhl se. "Měl bych jít navštívit paní Verheekovou. Kolik jí toho mám říct?"

"Řekněte jí, že to vypadá na loupež, že policie tam dole ještě přesně neví, že se to vyšetřuje, atakdále. Řekněte jí, že jsem z toho zoufalý, a že uděláme, co bude chtít."

Coalova limuzína prudce zastavila u chodníku, aby houkající sanitka mohla projet. Limuzína se bez cíle pohybovala po městě, což nebylo neobvyklé, když se Coal setkal s Matthew Barrem, aby s ním probral nějaké špinavosti. Seděli hluboce zaboření do zadního sedadla a popíjeli. Coal si pochutnával na pramenité vodě, Barr měl v ruce velkou plechovku piva, koupenu v samoobsluze.

Ignorovali sanitku.

"Musím vědět, co ví Grantham," říkal Coal. "Dnes volal Zikmana, Zikmanova pomocníka Trandella, Nelsona de Vana, jednoho z mých bývalých asistentů, který teď pracuje ve Výboru pro znovuzvolení. A to jsou jen ti, o kterých vím. Všechno v jednom dni. Musí mít o tu zprávu velký zájem."

"Myslíte, že ji četl?" Limuzína už se zase dala do pohybu.

"Ne. Vůbec ne. Kdyby věděl, co v ní je, nepátral by po ní. Ale, sakra, ví o ní."

"Je dobrý. Pozoruji ho celá léta. Pohybuje se ve stínu a udržuje styky se záhadnou informační sítí. Napsal některé dost divoké věci, ale obvykle je zatraceně přesný."

"To mi právě dělá starosti. Je vytrvalý a tady cítí krev."

Barr se napil z plechovky. "Asi bych si toho přál moc, kdybych chtěl vědět, co je v té zprávě."
"Neptejte se. Je to tak strašně tajné, že mi to nahání husí kůže."
"Tak jak se to Grantham dozvěděl?"
"To je dobrá otázka. A to je právě to, co chci vědět. Jak se o tom dozvěděl a kolik toho ví. Kde jsou jeho prameny."
"Dostali jsme se k jeho telefonu v autě, ale ještě jsme nebyli u něho v bytě."
"Proč ne?"
"Dnes ráno nás málem nachytala jeho uklízečka. Zkusíme to znovu zítra."
"Nenechte se nachytat, Barre. Vzpomeňte si na Watergate."
"To byli pitomci, Fletchere. To my jsme větší frajeři."
"V pořádku. Tak mi tedy řekněte, jestli vy a ti vaši frajeři můžete napíchnout Granthamův telefon v redakci Postu?"
Barr se obrátil a zamračil se na Coala. "Přišel jste o rozum? Nemožné. Je tam ve dne v noci plno lidí. Mají stráž. Všechno možné."
"Dalo by se to udělat."
"Tak to udělejte, Coale. Když toho tolik víte, tak to udělejte."
"Začněte přemýšlet o tom, jak by to šlo. Jen o tom trochu přemýšlejte."
"Dobře. Už jsem o tom přemýšlel. Je to nemožné."
Coala to pobavilo, a to Barra rozčililo. Limuzína se vracela do středu města.
"Dejte mu odposlech do bytu," nařídil Coal. "Chci dvakrát denně zprávu o všech jeho hovorech." Limuzína zastavila a Barr vystoupil.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Snídaně na Dupont Circle. Bylo dost chladno, alespoň všichni narkomani a transvestiti byli ještě někde v bezvědomí zalezlí ve svém chorobném malém světě. Několik opilců se tu povalovalo jako naplavené dřevo. Ale slunce už bylo na obloze a on se cítil v bezpečí, protože přece jenom byl pořád ještě agentem FBI, nosil podpaždní poudro a v něm revolver. A koho by se měl bát? Revolver už nepoužil patnáct let a málokdy vycházel ze své kanceláře, ale rád by byl tasil a střílel.

Jmenoval se Trope a byl velmi speciálním asistentem pana Voylese. Byl tak speciální, že nikdo kromě něho a pana Voylese nevěděl o těch tajných rozhovorech s Bookerem z Langley. Seděl na kruhové lavičce zády k Avenue New Hampshire a rozbalil v obchodě koupenu snídani, sestávající z jednoho banánu a piškotového koláčku. Podíval se na hodinky. Booker nikdy nechodí pozdě. Trope vždycky přicházel první, pak se za pět minut dostavil Booker. Rychle si promluvíli a Trope odcházel první, potom Booker. Na sklonku své kariéry už oba vysedávali v kanceláři, ale byli velmi blízcí svým šéfům, které čas od času omrzelo se jen dohadovat, co dělá ten druhý nebo rychle potřebovali nějakou informaci.

Trope bylo jeho skutečné jméno a on by byl rád věděl, zda Booker je také opravdové jméno. Pravděpodobně ne. Booker je z CIA a tam jsou tak paranoidní, že mají krycí jména i ořezávátka na tužky. Ukousl si kousek banánu. A sekretářky mají tři nebo čtyři. Booker přišel k fontáně s vysokým, bílým papírovým pohárkem kávy. Rozhlédl se a sedl si vedle svého přítele. Setkání si vyžádal Voylese, takže Trope bude mluvit první.

"Přišli jsme v New Orleansu o jednoho muže," řekl.

Booker držel horký pohárek v dlaních a usrkával. "Koledoval si o to."

"To jo, ale přesto je mrtvý. Byli jste tam?"

"Ano, ale nevěděli jsme, že je tam on. Byli jsme blízko, ale hlídali jsme někoho jiného. Co tam dělal?"

Trope rozbalil studený koláček. "Nevíme. Jel tam dolů na pohřeb, pokoušel se najít tu dívku, našel něco jiného a bylo to." Pořádně si ukousl a bylo po banánu. Teď piškot. "Byla to čistá práce, co říkáte?"

Booker pokrčil rameny. Co ví FBI o zabíjení lidí? "Šlo to. Poněkud chatrný pokus předstírat sebevraždu, jak jsem slyšel." Napil se horké kávy.

"Kde je ta dívka?" zeptal se Trope.

"Ztratili jsme ji na letišti O'Hare. Možná, že je na Manhattanu, ale nevíme to jistě. Hledáme ji."

"A oni ji také hledají."

Trope se napil studené kávy. "To určité."

Dívali se, jak se jeden notorik potácivě zvedl z lavičky a upadl. Jeho hlava se zaduněním udeřila o zem, ale on zřejmě nic necítil. Převalil se na záda, z čela mu tekla krev.

Booker se podíval na hodinky. Tyhle schůzky byly nesmírně krátké. "Jaké má pan Voylese plány?"

"No, jdeme do toho. Včera na to poslal padesát mužů, dneska další. Nemá rád, když mu zabíjejí lidi, zvláště někoho, koho zná."

"Ale co Bílý dům?"

"Neřekneme jim to, a třeba se to nedozvědí. Co vědí?"

"Znají Mattieca."

Trope se při tom pomýšlení trochu usmál. "Kde je pan Mattieca?"

"Bůhví. V posledních třech letech ho tu nikdo moc neviděl. Má půl tuctu domů po celém světě, má trysková letadla a lodě, tak kdo ví."

Trope dojedl piškot a nacpal obal do pytlíku. "Ta zpráva se do něho správně strefila, co?"

"Je to nádhra. Kdyby byl zachoval klid, byli by tu zprávu všichni ignorovali. Ale popadl ho amok, začal zabíjet lidi, a

čím víc lidí zabije, tím víc získává ta zpráva na důvěryhodnosti."

Trope se podíval na hodinky. Už je tu moc dlouho, ale tohle stojí za to. "Voyles říká, že možná budeme potřebovat vaši pomoc."

Booker přikývl. "Jistě. Ale tohle je velice obtížná věc. Za prvé, pravděpodobný vrah je mrtvý. Za druhé, ten, co drží kasu, je velmi kluzký. Bylo to velmi komplikované spiknutí, ale spiklenci jsou pryč. Pokusíme se najít Mattieca."

"A tu dívku?"

"Ano. Pokusíme se."

"O čem asi přemýšlí?"

"Jak zůstat naživu."

"Nemohli byste ji přivést?"

"Ne. Nevíme, kde je a nemůžeme chytat nevinné občany na ulici. Ona právě teď nikomu nevěří."

Trope vstal se svou kávou a sáčkem. "Ani se jí nedivím." A odešel.

Grantham držel v ruce nejasnou fotografii z faxu, kterou mu poslali z Phoenixu. Byla na ní studentka prvního ročníku arizonské státní univerzity, velmi přitažlivá dvacetiletá dívka. Na seznamu figurovala jako studující hlavního oboru biologie z Denveru. Zavolał dvacet Shawů v Denveru, než toho nechal. Druhý fax poslal dopisovatel agentury Associated Press z New Orleansu. Byla to kopie její fotografie z prvního ročníku v Tulane. Měla na ni delší vlasy. Někde uprostřed ročenky našel dopisovatel fotografii Darby Shawové, jak pije dietní kolu na pikniku právnické fakulty. Měla na sobě volný svetr a vyšisované džínsy, které jí těsně padly. Bylo jasné, že fotografii dal do ročenky nějaký obdivovatel. Vypadalo to jako něco z Vogue. Smála se na něco nebo na někoho na pikniku. Měla dokonalé zuby a milý obličej. Přišpendlil si ten obrázek na malou korkovou nástěnku vedle svého redakčního stolu.

Měl i čtvrtý fax, fotografii Thomase Callahana. Pro úplnost. Položil si nohy na stůl. Bylo úterý, už skoro půl desáté. V redakční místnosti to hlučelo jako na dobře organizované demonstraci. Za posledních dvacet čtyři hodin měl osmdesát telefonátů a výsledkem toho všeho byly čtyři fotografie a stoh formulářů o financování volební kampaně. Nikam to nevedlo. Proč by se měl vlastně obtěžovat? Ona mu to všechno řekne.

Prolistoval Post a našel podivnou zprávu o jakémsi Gavinu Verheekovi a jeho zavraždění. Zazvonil telefon. Byla to Darby.

"Viděl jste Post?" zeptala se.

"Zapomínáte, že píšete Post."

Neměla náladu na vtípnou konverzaci. "Viděl jste ten článek o právníkovi FBI, zavražděném v New Orleansu?"

"Právě ho čtu. Znamená to pro vás něco?"

"Dalo by se to tak říct. Dávejte pozor, Granthame. Callahan dal zprávu Verheekovi, který byl jeho nejlepším přítelem. V pondělí přijel Verheek do New Orleansu na pohřeb. O víkendu jsem s ním telefonicky mluvila. Chtěl mi pomoci, ale já jsem byla vystrašená. Domluvili jsme se, že se setkáme včera v poledne. Verheek byl zavražděn ve svém pokoji kolem jedenácté hodiny v neděli v noci. Máte to?"

"Ano, mám to."

"Verheek se na schůzce neukázal. Byl samozřejmě v té době už mrtvý. Vyděsila jsem se a utekla jsem z města. Jsem v New Yorku."

"Dobrá." Grantham zuřivě psal. "Kdo zabil Verheeka?"

"Já nevím. Ale je tu ještě něco. Přečetla jsem Post a New York Timesy od první do poslední stránky, ale nenašla jsem ani zmínku o druhé vraždě v New Orleansu. Byl zavražděn muž, se kterým jsem právě mluvila, a kterého jsem považovala za Verheeka. Je to dlouhá historie."

"Vypadá to tak. Kdy dostanu tu dlouhou historii?"

"Kdy můžete přijet do New Yorku?"

"Mohu tam být v poledne."

"To je trochu rychlé. Naplánujme to na zítřek. Zavolám vás zítra v tuto dobu a dám vám instrukce. Musíte být opatrný, Granthame."

Obdivoval džínsy a úsměv na korkové vývěsce. "Gray, dobře? Ne Grantham."

"To je jedno. Určití mocní lidé se bojí toho, co vím. Když vám to řeknu, mohlo by to být příčinou vaší smrti. Už jsem viděla nějaké mrtvolky, víte, Grayi? Slyšela jsem bomby a výstřely. Včera jsem viděla mozek jednoho člověka a nemám ani tušení, kdo to byl a proč ho zabili, kromě toho, že věděl o té zprávě. Myslela jsem, že je to můj přítel. Svěřila jsem mu svůj život a oni ho před padesáti lidmi střelili do hlavy. Když jsem viděla, jak umírá, napadlo mi, že to třeba nebyl můj přítel. Dnes ráno jsem si přečetla noviny a uvědomila jsem si, že to určitě nebyl můj přítel."

"Kdo ho zabil?"

"Promluvíme si o tom, až sem přijedete."

"Tak dobře, Darby."

"Ještě je tu jedna drobnost. Řeknu vám všechno, co vím, ale nikdy nesmíte použít moje jméno. Už jsem toho napsala tolik, že to zabilo tři lidi. Jsem si zcela jistá, že teď jsem na řadě já. Ale nechci si koledovat o žádné další potíže. Budu vždycky vystupovat jako neidentifikovaná žena, dobře, Grayi?"

"Souhlasím."

"Velice vám důvěřuji, ani nevím proč. Ale jestli někdy začnu pochybovat, zmizím."

"Máte moje slovo, Darby. Přisahám."

"Myslím, že děláte chybu. Tohle není takové to vaše obyčejné pátrání. Tohle vás může stát život."

"Zabijí mě stejní lidé, kteří zabili Rosenberga a Jensena?"

"Ano."

"Vy víte, kdo zabil Rosenberga a Jensena?"

"Vím, kdo ty vraždy zaplatil. Známe jeho jméno. Vím, co dělá. Známe jeho politiku."

"A zítra mi to řeknete?"

"Pokud budu ještě naživu."

Nastala dlouhá odmlka, jak oba přemýšleli, co vhodného by řekli.

"Možná bychom si měli promluvit hned," řekl.

"Možná. Ale zavolám vám zítra ráno."

Grantham zavěsil a chvíli obdivoval trochu rozmazanou fotografii té velmi krásné studentky práv, která byla přesvědčená, že zemře. Na vteřinu podlehl myšlenkám o kavalírství, galantnosti a ochraně slabších. Je jí něco přes dvacet, líbí se jí starší muži, jak usoudil podle fotografie Callahana, a najednou mu jedinému začala důvěřovat. Mohl by se o to pokusit. A bude ji chránit.

Kolona automobilů se tiše šinula ze středu města. Za hodinu měl promluvit v College Park a on odpočíval ve své limuzíně se sundaným sakem a četl si slova, která pro něho napsal Mabry. Kroutil hlavou a dělal si poznámky na okraji. Normálně by to byla pěkná vyjížďka z města do příjemného prostředí městečka, kde by pronesl krátkou, jednoduchou řeč, ale dnes tomu bylo jinak. Vedle něho seděl v limuzíně Coal.

Vedoucí jeho kanceláře se normálně těmto výletům vyhýbal. Vážil si okamžiků, kdy byl prezident mimo Bílý dům a on tam byl neomezeným pánem. Ale museli si promluvit.

"Už mám dost těch Mabryho projevů," řekl prezident otráveně. "Vypadají všechny stejně. Přisahám, že už jsem tenhle pronesl minulý týden na výročním shromáždění rotariánů."

"Je nejlepší z těch, které máme, ale už někoho hledám," řekl Coal, aniž by vzhledl od svých materiálů. Ten projev četl a nezdál se mu tak špatný. Ale Mabry už psal projevy půl roku, myšlenky byly vyčpělé a Coal se ho stejně chystal vyhodit.

Prezident pohlédl na papír, který měl Coal v ruce. "Co je to?"

"Užší výběr."

"Kdo zůstal?"

"Silerová-Spenceová, Watson a Calderon." Coal obrátil stránku.

"To je vynikající, Fletchere. Ženská, černoch a Kubánek. Co se stalo s bělochy? Myslím, že jsem vám řekl, že chci mladé bílé muže. Mladé, tvrdé, konzervativní soudce s neposkvřeným štítem a mnoha lety před sebou. Neřekl jsem to tak?"

Coal pokračoval ve čtení. "Musí je schválit Kongres, šéfe."

"Prosadíme jejich schválení. Pořádně je přitlačím ke zdi, ale musí nám je schválit. Uvědomujete si, že mě volilo devět z deseti bílých mužů v této zemi?"

"Osmdesát čtyři procent."

"Správně. Tak co je špatného na bílých mužích?"

"Tady přece nejde o rozdělování úřadů za odměnu."

"Jak to, že ne. Samozřejmě, že jde o odměnu. Odměňuji své přátele a trestám své nepřátele. Tak člověk v politice přežívá. Tancujete s těmi, kteří vás vynesli nahoru. Nemohu uvěřit, že chcete ženskou a černocha. Začínáte být změkčilý, Fletchere."

Coal obrátil další stránku. Tohle už slyšel. "Mně víc záleží na znovuzvolení," řekl klidně.

"Mně snad ne? Jmenoval jsem do různých funkcí tolik Asiatů, Hispánců, žen a černochů, že by člověk mýsl, že jsem demokrat. Sakra, Fletchere, je snad něco špatného na běloších? Podívejte se, někde musí existovat sto dobrých, kvalifikovaných, konzervativních soudců. Proč nemůžete najít dva, pouhé dva, kteří vypadají a myslí jako já?"

"Dostal jste devadesát procent hlasů Kubánců."

Prezident hodil projev na sedadlo a zvedl ranní vydání Postu. "No tak dobře, tak necháme Calderona. Kolik je mu let?"

"Padesát jedna. Ženatý, osm dětí, katolík, z dobré rodiny, absolvoval Yale, velice solidní. Velmi konzervativní. Žádné vady na kráse, ani staré hříchy, kromě toho, že se před dvaceti lety podrobil protialkoholnímu léčení. Od té doby je střízlivý. Abstinent."

"Kouřil někdy marihuanu?"

"Říká, že ne."

"Líbí se mi." Prezident četl první stránku.

"Mně také. Ministerstvo spravedlnosti a FBI zkontrolovali jeho spodní prádlo, všechno je velmi čisté. A teď, chcete Silerovou-Spenceovou, nebo Watsona?"

"Co je to za jméno, Silerová-Spenceová? Co je to za ženské, které používají dvě jména s pomlčkou? Co kdyby se jmenovala Skowinská a vzala si chláпка jménem Levondowski? Trvala by její feministická dušička na tom, že půjde životem jako F. Gwendolyn Skowinská-Levondowská? Dejte mi pokoj. Nikdy nejmenuji ženskou s pomlčkou."

"Už jste to jednou udělal."

"Koho?"

"Kay Jonesovou-Roddyovou, velvyslankyni v Brazílii."

"Tak ji odvolejte a vyhodte ji."

Coal se trochu usmál a položil materiály na sedadlo. Okénkem se díval na provoz venku. O čísle dvě rozhodnou později. Calderona měl v kapse, chce ještě Lindu Silerovou-Spenceovou, takže bude prosazovat černocha a tím donutí prezidenta jmenovat ženu. Základní pravidlo manipulace.

"Myslím, že bychom měli počkat ještě dva týdny, než ohlásíme jejich jmenování," řekl.

"Třeba," zamumlal prezident, který četl článek na první stránce. Oznámi to, až bude chtít, bez ohledu na Coalův časový plán. Ještě nebyl přesvědčen o tom, že by je měl ohlásit společně.

"Soudce Watson je velmi konzervativní černý soudce, známý svou tvrdostí. Byl by ideální."

"Ještě nevím," řekl prezident, který četl článek o Gavinu Verheekovi.

Coal viděl tu zprávu na straně dvě. Verheeka našli mrtvého v pokoji hotelu Hilton v New Orleansu za podivných okolností. Podle článku pracovníci FBI nic bližšího nevědí a nechtějí říct, co dělal Verheek v New Orleansu. Voyles je hluboce zarmoucený. Vynikající, věrný pracovník atakdále.

Prezident listoval v novinách. "Náš přítel Grantham je už dlouho zticha."

"Ale pátrá. Myslím, že o té zprávě slyšel, ale nemůže se k ní dostat. Obvolává celé město, ale neví, na co se má ptát. Je to hon na divoké králíky."

"No, včera jsem hrál golf s Gminským," řekl prezident samolibě. "Ujistil mě, že všechno je pod kontrolou. Nad těmi osmnácti jamkami jsme si opravdu pěkně popovídali. Je to příšerný hráč, pořád vězel v písku a ve vodě. Byla to hrozná legrace."

Coal nikdy neměl v ruce golfovou hůl a nenáviděl prázdné tlachání o handikapech a podobných věcech. "Myslíte, že Voyles provádí tam dole nějaké vyšetřování?"

"Ne. Dal mi své slovo, že nic takového neudělá. Ne, že bych mu věřil, ale Gminski se o Voylesovi nezmínil."

"Do jaké míry důvěřujete Gminskému?" zeptal se Coal a podíval se zamračeně na prezidenta.

"Vůbec ne. Ale kdyby něco věděl o té zprávě, myslím, že by mi řekl..." Prezident nedokončil větu, uvědomil si, že mluví naivně.

Coal něco zavrčel, jako by chtěl vyjádřit údiv.

Přejeli řeku Anacostia a ocitli se v okrese Prince Georges. Prezident znovu zvedl projev a podíval se z okénka. Dva týdny po vraždách, a procento oblíbenosti je pořád ještě přes padesát procent. Demokráté nemají žádného kandidáta, který by o sobě dával vědět. On je silný a nabírá dále na síle. Američané mají dost drog a zločinnosti i hlučných menšin, které na sebe upoutávají pozornost. A také liberálních idiotů, kteří vykládají ústavu ve prospěch zločinců a radikálů. Tohle je jeho chvíle. Dvě jmenování do Nejvyššího soudu najednou. Bude to jeho odkaz. Spokojeně se usmál. Jaká nádherná tragédie.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Taxík prudce zastavil na rohu Páté Avenue a Padesáté druhé ulice. Gray rychle zaplatil a vyskočil se svým zavazadlem, jak mu přikázala. Řidič za nimi houkal a nadával a Grantham si pomyslel, jak je to pěkné být zase zpátky v New Yorku. Bylo skoro pět hodin odpoledne, na Páté Avenue bylo plno chodců, což asi právě chtěla. Dala mu přesné příkazy. Leťte tímto letem z National na La Guardia. Vezměte si taxík do hotelu Vista ve Světovém obchodním středisku. Jděte do baru, dejte si skleničku nebo dvě a dávejte pozor, jestli vás někdo nesleduje. Za hodinu jedte taxíkem na roh Páté Avenue a Padesáté druhé ulice. Pohybuje se rychle, noste tmavé brýle a dávejte pozor na všechno, protože jestli vás sledují, zabijí nás oba.

Trvala na tom, aby si to všechno zapsal. Byl to nesmysl, trochu přehnané, avšak měla takový hlas, že jí nedokázal odporovat. Vlastně ani nechtěl. Řekla mu, že je ráda, že je naživu, a že už nebude riskovat. Pokud s ní chce mluvit, musí udělat přesně to, co mu říká.

Napsal si to. Prodíral se davem a šel po Páté směrem k Padesáté deváté, k hotelu Plaza, po schodech nahoru a přes halu zase ven do Central Parku. Nikdo ho nemohl sledovat. A pokud je tak opatrná, nemohl nikdo sledovat ani ji.

Chodník u Central Parku byl plný lidí. Když se blížil k Šesté Avenue, šel ještě rychleji. Byl napnutý a bez ohledu na to, že se snažil vypadat rezervovaně, se strašně těšil na setkání s ní. V telefonu byla klidná a metodická, avšak se stopou strachu a nejistoty. Je jen studentka práv, řekla, možná, že neví, co dělá, a za týden bude pravděpodobně mrtvá, pokud ne dříve, ale v každém případě je třeba tu hru hrát tímto způsobem. Vždycky předpokládejte, že vás někdo sleduje, řekla mu. Přežila sedm dní sledování čmuchaly, tak musí dělat, co mu říká.

Řekla mu, aby vešel do hotelu St. Moritz na rohu Šesté Avenue, což učinil. Rezervovala pro něho pokoj na jméno Warren Clark. Zaplatil za pokoj hotově a vyjel výtahem do devátého patra. Teď měl čekat. Sedte a čekejte, řekla mu. Přes hodinu stál u okna a díval se, jak se v Central Parku stmívá. Zazvonil telefon.

"Pan Clark?" zeptal se ženský hlas.

"Ano."

"To jsem já. Přijel jste sám?"

"Ano. Kde jste?"

"O šest pater výš. Jděte výtahem do osmnáctého, pak sejděte dolů do patnáctého. Pokoj 1520."

"Dobře. Hned?"

"Ano. Čekám na vás."

Znovu si vyčistil zuby, zkontroloval účes a za deset minut stál před pokojem 1520. Cítil se jako studentík před první schůzkou. Takovou trému neměl od svého prvního fotbalového zápasu na střední škole.

Ale on je přece Gray Grantham z Washington Postu, tohle je jen další zpráva pro noviny, a ona je jen další žena, tak se, proboha, vzpamatuj, hochu.

Zaklepal a čekal. "Kdo je to?"

"Grantham," řekl do dveří.

Cvakla zástrčka a dveře se pomalu otevřely. Vlasý byly pryč, ale ona se usmála a byla to jeho dívka. Pevně mu stiskla ruku. "Pojďte dál."

Zavřela za ním dveře a zastrčila je. "Chcete se něčeho napít?" zeptala se.

"Jistě, co máte?"

"Vodu s ledem."

"Výborně."

Šla do malého obývacího pokoje, kde hrála televize bez zvuku. "Tady," řekla.

Položil si zavazadlo na stůl a sedl si na pohovku. Stála u baru a on na okamžik obdivoval její džinsy. Byla bosá. Měla na sobě příliš velké tričko, posunuté u krku ke straně, takže vykukovalo ramínko podprsenky.

Podala mu vodu a sedla si na židli u dveří.

"Děkuji," řekl.

"Jedl jste?" zeptala se.

"To jste mi nepřikázala."

Zasmála se tomu. "Promiňte. Už jsem toho moc prožila. Objednáme si něco z restaurace."

Přikývl a usmál se na ni. "Jistě. Dám si totéž, co vy."

"Mám chuť na pěkný masný sýrový hamburger s hranolky a studeným pivem."

"Výborně."

Vzala telefon a objednala jídlo. Grantham šel k oknu a díval se na světla aut na Páté Avenue.

"Je mi dvacet čtyři let. Kolik je vám?" Seděla teď na pohovce a upíjela ledovou vodu.

Sedl si na židli, která stála nejbližší k ní. "Třicet osm. Jednou ženatý. Rozvedený před sedmi lety a třemi měsíci. Žádné děti. Žiji sám s kočkou. Proč jste vybrala St. Moritz?"

"Měli volné pokoje a přesvědčila jsem je, že je pro mě důležité platit v hotovosti a nepředkládat žádný průkaz totožnosti. Líbí se vám tu?"

"Je to tu pěkné. Ale už trochu vyšlé z módy."

"Tohle přece není dovolená."

"To je v pořádku. Jak dlouho si myslíte, že tu zůstaneme?"

Pozorně se na něho dívala. Před šesti lety mu vyšla kniha o skandálu s displeji HU, a i když se moc neprodávala, našla jeden výtisk ve veřejné knihovně v New Orleansu. Vypadal o šest roků starší než na fotografii na přebalu knihy, ale věk mu neubral na přitažlivosti, jen mu přidal pár šedin nad ušima.

"Nevím, jak dlouho tu zůstanete vy," řekla. "Moje plány se mohou změnit každou minutu. Mohu na ulici spatřit nějaký obličej a odletím na Nový Zéland."

"Kdy jste odjela z New Orleansu?"

"V pondělí v noci. Jela jsem taxíkem do Baton Rouge, což se dá snadno zjistit. Letěla jsem do Chicaga a tam jsem si koupila letenky do čtyř různých měst, včetně Boise, kde žije moje matka. Na poslední chvíli jsem nastoupila do letadla na La Guardia. Nemyslím, že mě sledovali."

"Jste v bezpečí."

"Snad pro tuto chvíli. Budou nás honit oba, až ten článek vyjde. Pokud vyjde."

Gray rachtal kostkami ledu a prohlížel si ji. "To záleží na tom, co mi řeknete. A také na tom, kolik z toho může být ověřeno z jiných zdrojů."

"Ověřování je vaše věc. Řeknu vám, co vím, a pak už to záleží na vás."

"Dobře. Kdy si začneme povídat?"

"Po večeři. Raději bych se do toho dala až s plným žaludkem. Nespěcháte, že ne?"

"Samozřejmě, že ne. Mám celou noc, zítra celý den, a další den, a ještě další. Podívejte se, to, co říkáte, je největší senzace za posledních dvacet let, takže zůstanu s vámi, dokud budete ochotna se mnou mluvit."

Darby se usmála a podívala se jinam. Přesně před týdnem čekali s Thomasem na večeři v baru restaurace U skopce. Thomas měl na sobě černý, hedvábný blejzr, džínsovou košili, červenou kašmírovou vázanku a silně naškrobené khaki kalhoty. Boty bez ponožek. Košili měl rozepnutou a vázanku povolenou. Když čekali na stůl, mluvili o Panenských ostrovech, Dikůvzdání a Gavinu Verheekovi. Moc pil, což nebylo neobvyklé. Později se opil, a to jí zachránilo život. V uplynulých sedmi dnech prožila rok a teď si opravdu povídala s živým člověkem, který si nepřál její smrt. Překřížila nohy na konferenčním stolku. Nebylo nepohodlné mít ho tady v pokoji. Uvolnila se. Jeho obličej říkal: "Důvěřuj mi." A proč ne? Komu jinému by mohla důvěřovat?

"Na co myslíte?" zeptal se jí.

"Byl to dlouhý týden. Před sedmi dny jsem byla jen obyčejná studentka práv, dřela jsem, abych byla mezi nejlepšími. A teď se na mě podívejte."

Díval se na ni. Pokoušel se zachovat klid, nechtěl být jako vyvalený studentík, ale díval se. Vlasý měla tmavé a velmi krátké, docela pěkně učesané, ale víc se mu líbila dlouhovlasá verze ze včerejšího faxu.

"Povězte mi o Thomasu Callahanovi," řekl.

"Proč?"

"Nevím. Patří přece do toho příběhu?"

"Ano. Dostanu se k tomu později."

"Dobře. Vaše matka žije v Boise?"

"Ano, ale nic neví. Kde je vaše matka?"

"V Short Hills, New Jersey," odpověděl s úsměvem. Chroupal ledovou kostku a čekal na ni. Přemýšlela.

"Co se vám líbí na New Yorku?" zeptala se.

"Letiště. Nejrychlejší cesta odtud."

"Byli jsme tu s Thomasem v létě. Je tu větší horko než v New Orleansu."

Najednou si Grantham uvědomil, že to není nějaká roztoužená studentka, ale truchlící vdova. Ta ubohá dívka trpí.

Nedívá se, jaké má vlasy, jak je oblečený nebo jaké má oči. Trápí se. Čert aby to vzal!

"Je mi líto Thomase," řekl. "Už se na něho nebudu ptát."

Usmála se, ale neřekla nic.

Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře. Darby prudce sundala nohy ze stolku. Potom se zhluboka nadechla. Nesou jídlo.

"Jdu tam," řekl Gray. "Uklidněte se."

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

Celá staletí zuřila bez jakýchkoli vnějších zásahů obrovská přírodní bitva podél pobřeží toho, co se později mělo stát Louisianou. Byla to bitva o území. Až do nedávna do ní lidé nezasahovali. Od jihu se sem tlačil oceán se svými přílivy, větry a záplavami. Od severu přinášela řeka Mississippi nevyčerpatelné zásoby sladké vody a naplavenin, kterými živila močály, aby rostly a bujely. Slaná voda Mexického zálivu hlodala pobřeží a spalovala sladkovodní močály, neboť zabíjela traviny, které je držely pohromadě. Řeka odpovídala tím, že odvodnila polovinu kontinentu a ukládala spláchnutou půdu v dolní Louisianě. Pomalu vybudovala dlouhou řadu naplaveninových delt, z nichž každá v určité době přehradila řece cestu a donutila ji, aby opět změnila řečiště. Delt vytvořily svěže zelené mokřadě.

Byla to dramatická bitva, kterou pevně kontrolovaly přírodní síly. Mocná řeka neustále dodávala nové zásoby půdy, a tak delty nejen že se udržely ve svém boji se zálivem, ale rozšiřovaly své panství.

Močály byly zázrakem přírodního vývoje. Užívaly jako potravu úrodné naplaveniny, rozrostly se do zeleného ráje cypřišů, dubů a hustých pruhů pontederie, orobince a rákosu. Voda byla plná raků, garnátů, ústřic, kajmánek, platýzů, pompanos, pražem, krabů a aligátorů. Pobřeží rovina byla svatyní divokého života. Přilétaly sem hnízdit tisíce druhů tažných ptáků.

Mokřadě byly obrovské, nekonečné, bohaté a překypující životem.

V roce 1930 zde objevili naftu a plenění začalo. Aby se dostaly k bohatství, vybagrovaly naftařské společnosti šestnáct tisíc kilometrů kanálů. Překřížovaly křehkou deltu sítí úhledných malých příkopů. Rozřezaly bažinu na kousky. Vrtaly, našly naftu a bagrovaly jako vztekly, jen aby se dostaly ke svému bohatství. Kanály byly dokonalými cestami, kterými se slané vody zálivu dostávaly do bažin a ujíždaly je.

Od té doby, kdy byla objevena nafta, byly desítky tisíc hektarů mokřadí pohlceny oceánem. Každý rok mizí sto padesát pět čtverečních kilometrů území Louisiany. Každou půlhodinu zmizí pod vodou další hektar.

V roce 1979 jedna naftařská společnost provedla v Terrabonne Parish hluboký vrt a narazila na naftu. Byl to jen normální den na normálním vrtu, ale nález normální nebyl. Byla tam spousta nafty. Provedli další vrt o dvě stě metrů dál a udělali další bohatý nález. Ustoupili půl druhého kilometru, vrtali a narazili na ještě větší množství nafty. O pět kilometrů dál opět našli černé zlato.

Naftařská společnost zakonzervovala vrt a uvažovala nad situací. Vypadalo to na obrovské nové naftové pole.

Naftařská společnost patřila Victoru Mattieci, francouzskému Kanadánovi z Lafayette, který již několikrát zbohatl a zase zchudl hledáním nafty na jihu Louisiany. V roce 1979 byl náhodou právě bohatý, a co bylo důležitější, měl přístup k penězům jiných lidí. Rychle došel k přesvědčení, že právě narazil na obrovskou zásobárnu nafty. Začal skupovat půdu kolem zakonzervovaných vrtů.

Tajemství jsou velmi důležitá, ale na ropných polích je těžké je udržet. A Mattieci věděl, že když bude rozhazovat příliš mnoho peněz, vypukne brzy kolem jeho nových zlatých dolů naftová horečka. Jelikož to byl člověk nekonečně trpělivý a uměl plánovat, podíval se na to z širšího hlediska a vzdal se okamžitých zisků. Chtěl mít všechno. Dal hlavu dohromady se svými právníky a jinými poradci a vymyslel plán, jak metodicky skupovat všechny okolní pozemky pod jmény tisíců společností. Vytvářeli nové společnosti, používali některých jeho starých společností, kupovali společnosti, kterým se nedařilo, nebo alespoň jejich části a získávali další pozemky.

Lidé z oboru Mattieci znali. Věděli, že má peníze a může jich mít ještě víc. Mattieci věděl, že oni to vědí, a tak potichu vypustil desítky neznámých společností na vlastníky půdy v Terrabonne Parish. Fungovalo to bez větších problémů.

Měl v plánu konzolidovat celou oblast, potom vybagrovat přes nešťastné, sužované bažiny ještě další kanál, aby se lidé a stroje mohli dostat k vrtům a aby mohla být nafta co nejrychleji vytěžena. Kanál měl být padesát šest kilometrů dlouhý a dvakrát širší než ostatní. Měl tam být velký provoz.

Protože měl Mattieci peníze, byl oblíbený mezi politiky i byrokraty. Hrál svou hru obratně. Uměl kolem sebe trusit peníze tam, kde to bylo třeba. Miloval politiku, ale nenáviděl publicitu. Byl paranoidní a samotářský.

Skupování pozemků postupovalo hladce, ale Mattieci najednou neměl dostatek hotových peněz. Naftový průmysl byl počátkem osmdesátých let v útlumu, a tak jeho další vrt přestaly produkovat. Potřeboval velké peníze a chtěl partnera, schopného je přinést a pomlčet o tom. Proto se držel dál od Texasu. Jel za moře a našel nějaké Araby, kteří prostudovali jeho mapy a uvěřili jeho odhadům obrovských rezerv ropy a zemního plynu. Koupili část jeho podniku a Mattieci měl zase dost peněz.

Znovu utrousil peníze na správných místech a dostal oficiální povolení prokopat se choulostivými mokřademi a cypřišovými močály. Všechno pěkně zapadalo do sebe a Victor Mattieci už cítil miliardu dolarů. Možná dvě nebo tři. Pak se stalo něco podivného. Byla podána žaloba, požadující zastavení bagrování a vrtů. Žalobcem byla neznámá společnost pro ochranu životního prostředí, známá prostě jako Zelený fond.

Žaloba byla nečekaná, protože v Louisianě padesát let nikdo neprotestoval proti drancování a znečišťování životního prostředí naftovými společnostmi a lidmi, jako byl Victor Mattiece. Byl to dobrý obchod. Naftové společnosti zaměstnávaly mnoho lidí a dobře platily. Daně za ropu a přírodní plyn vybrané v Baton Rouge dávaly peníze na platy státních úředníků. Malé vesničky v bahnitých ramenech řek se stávaly kvetoucími městy. Politici od guvernéra dolů brali naftařské peníze a hráli jim do ruky. Všechno bylo fajn. Co na tom, že to odnesl nějaký ten močál.

Zelený fond podal žalobu u obvodního soudu v Lafayette. Federální soudce nařídil zastavení projektu až do konečného rozhodnutí soudu.

Mattiece se překonával. Trávil celé týdny se svými právníky, vymýšlel intriky a plánoval akce. Aby si zajistil vítězství, nešetřil na výdajích. Udělejte všechno, co je třeba, poručil jim. Porušte jakýkoli zákon, znásilněte jakékoli morální zásady, najměte jakékoli experty, zadejte jakoukoli studii, podřežte krk komukoli, utrat'te peněz, kolik chcete. Jen mi vyhrajte ten zatracený proces.

Nikdy se moc neukazoval na veřejnosti a teď se ještě víc stáhl do ústraní. Odstěhoval se na Bahamy a řídil své společnosti z ozbrojené pevnosti v Lyford Cay. Jednou týdně létal do New Orleansu, aby se setkal se svými právníky, pak se hned vracel na ostrov.

I když byl teď neviditelný, staral se o to, aby jeho příspěvky politikům rostly. Jeho zlatý poklad byl bezpečně ukrytý pod Terrabonne Parish a on ho jednou vydoluje. Ale člověk nikdy neví, kdy bude nucen požádat o oplacení laskavosti.

Než se právníci Zeleného fondu - byli dva - ponořili do případu sotva po kotníky, objevili přes třicet samostatných obžalovaných. Některým patřila půda. Jiní prováděli geologický průzkum. Další kladli potrubí. Jiní vrtali. Společné podniky, omezená partnerství a podnikatelská sdružení byla neproniknutelným bludištěm.

Obžalování a jejich legie drahých právníků odpověděli tvrdě. Podali objemný návrh, ve kterém žádali soud, aby žalobu zamítl jako neopodstatněnou. Soud návrh zamítl. Požádali o povolení pokračovat s vrtý během doby, kdy se čeká na proces. Zamítnuto. Skučeli bolesti a v dalším návrhu vysvětlili, kolik peněz vynaložili na geologický průzkum, vrtý, atd. Opět zamítnuto. Podávali návrhy ve velkém, a když byly všechny zamítnuty a bylo jasné, že dojde k projednávání sporu před porotou, zahájili právníci ropných společností zákopovou válku a pustili se do špinavé hry.

Naštěstí pro Zelený fond leželo jádro nového naleziště nafty blízko prstence močálů, které byly po léta přirozeným útočištěm vodního ptactva. Přilétali sem orlovci říční, volavky bílé, pelikáni, kachny, jeřábi, husy a mnoho jiných. Louisiana nebyla sice vždycky laskavá ke své půdě, ale projevila značné sympatie pro svá zvířata. Vzhledem k tomu, že rozsudek měl být jednou vynesena porotou, složenou z průměrných a jak doufali normálních lidí, vsadili právníci Zeleného fondu všechno na ptáky.

Hrdinou se stal pelikán. Po třiceti letech soustavné kontaminace DDT a jinými pesticidy byl louisianský hnědý pelikán na pokraji vyhynutí. Skoro příliš pozdě byl zařazen mezi ohrožené druhy a dostalo se mu vyššího stupně ochrany. Zelený fond se chopil toho majestátního ptáka a zajistil si řadu odborníků z celé země, aby svědčili v jeho prospěch. Přípravy procesu se zúčastnilo na sto právníků, a tak se věci hýbaly jen pomalu. Občas to nevedlo nikam, což Zelenému fondu vyhovovalo. Vrtý stály.

Sedm let nato, kdy Mattiece poprvé přeletěl ve své helikoptěře Terrabonnský záliv a sledoval přes mokřadě cestu, kudy měl vést jeho slavný kanál, dostal se spor o pelikány před soud v Lake Charles. Byl to tvrdý proces, který trval deset týdnů. Zelený fond požadoval finanční náhradu za již utrpěné škody a trvalé zastavení vrtů.

Naftařské společnosti si přivedli elegantního právníka z Houstonu, aby ohromil porotu. Měl frajerské vysoké boty ze sloní kůže a stetson. Když to bylo třeba, dokázal mluvit jako francouzský přistěhovalec. Byla to silná medicína, zvlášť ve srovnání s oběma právníky Zeleného fondu, kteří měli plnovous a velmi vážné obličej.

Zelený fond spor prohrál, což bylo očekávané. Naftařské společnosti vynaložily na spor miliony a je těžké bít medvěda proutkem. Legendární David sice vyhrál, ale ve skutečném životě je většinou lepší sázet na Goliáše. Na porotce neudělala zoufalá varování před znečišťováním životního prostředí a tvrzení o křehkosti ekologie mokřadí dojem. Nafta znamená peníze a lidé potřebují práci.

Soudce podržel zákaz vrtů ze dvou důvodů. Za prvé se domníval, že Zelený fond prokázal opodstatněnost ochrany pelikánů, neboť šlo o druh, chráněný federálními zákony. A za druhé bylo jasné, že Zelený fond se odvolá, takže záležitost nebyla ještě zdaleka skončená.

Zvířený prach se na chvíli usadil a Mattiece měl své malé vítězství. Ale věděl, že budou následovat další dny v soudních síních. Byl to nesmírně trpělivý a cílevědomý člověk.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

Magnetofon ležel uprostřed malého stolu mezi čtyřmi prázdnými láhvemi od piva.

Během rozhovoru si dělal poznámky. "Kdo vám řekl o tom procesu?"

"Člověk jménem John Del Greco. Je to student právnické fakulty v Tulane, je o rok přede mnou. Minulé léto dělal koncipienta pro jednu velkou právnickou firmu v Houstonu, která se toho sporu okrajově zúčastnila. On sám se k tomu sporu nedostal, ale bylo kolem toho mnoho pověstí a drbů."

"A všechny ty firmy byly z New Orleansu a z Houstonu?"

"Ano, hlavní právnické firmy. Ale ty společnosti jsou z mnoha různých měst, takže si samozřejmě s sebou přivedly své místní právníky. Byli tam právníci z Dallasu, Chicaga a řady jiných měst. Byl to cirkus."

"V jakém stadiu je teď ten proces?"

"Od soudu první instance půjde odvolání k pátému apelačnímu soudu. Odvolání ještě nebylo podáno, ale stane se tak asi za měsíc."

"Kde je pátý apelační soud?"

"V New Orleansu. Asi dvacet čtyři měsíců od podání bude odvolání projednáno a rozhodnuto třemi soudci. Strana žalující bude nepochybně žádat, aby se projednávání zúčastnili všichni soudci apelačního soudu, a to může trvat další tři nebo čtyři měsíce. V rozsudku je tolik chyb, že je možné jak opačné rozhodnutí, tak vrácení k novému projednání v první instanci."

"Co to znamená?"

"Apelační soud může udělat tři věci. Potvrdit rozsudek, zvrátit rozsudek, nebo v něm najít dost omylů na to, aby mohl být vrácen k novému projednání. Nebo také může část rozsudku potvrdit, část zvrátit a část vrátit k novému projednání, tedy může věci trochu zamíchat."

Gray rychle psal a zoufale pokyvoval hlavou. "Jak se může někdo chtít stát právníkem?"

"Tuhle otázku jsem si během uplynulého týdne položila mnohokrát."

"Máte nějaké tušení, co by mohl apelační soud udělat?"

"Žádné. Ještě to ani nedostal. Strana žalující uvádí, že strana žalovaná se dopustila řady procedurálních přestupků, a vzhledem k povaze toho spiknutí je to pravděpodobně z větší části pravda. Rozsudek by mohl být opačný."

"A co se stane potom?"

"Začne legrace. Pokud některá ze stran nebude spokojená s rozsudkem apelačního soudu, může se odvolat k Nejvyššímu soudu."

"Jaké překvapení."

"Nejvyšší soud dostává každý rok tisíce odvolání, avšak pečlivě si mezi nimi vybírá, co přijme. Protože však jde v tomto případě o velké peníze a nátlak, je tu slušná šance, že to vezme na pořad, i s ohledem na projednávaný problém."

"Jak dlouho ode dneška by trvalo, než by Nejvyšší soud případ rozhodl?"

"Něco mezi třemi až pěti léty."

"Rosenbergby byl do té doby zemřel přirozenou smrtí."

"Ano, jenže v době, kdy by zemřel přirozenou smrtí, by mohl v Bílém domě sedět demokrat. Takže je lepší zbavit se ho hned, kdy je možné do určité míry předvídat jeho nástupce."

"To dává smysl."

"No jistě, je to nádhera. Kdybyste byl Victor Mattiece a měl jenom padesát milionů nebo tak, chtěl jste se stát miliardářem a nevadilo by vám zabít pár soudců Nejvyššího soudu, tak teď je ten pravý čas."

"Ale co když Nejvyšší soud odmítne ten případ projednávat?"

"Mattiece to bude mít dobré, když apelační soud rozsudek potvrdí. Ale pokud ho zvrátí a Nejvyšší soud odmítne odvolání projednávat, bude mít problémy. Domnívám se, že by šel zpátky k nejnižší instanci, začal by nějaký jiný spor a zkusil by to znovu. Má v tom příliš mnoho peněz na to, aby zůstal sedět doma a lízal si rány. Když se postaral o Rosenberga a Jensena, musíme předpokládat, že je v té záležitosti velice angažovaný."

"Kde byl během procesu?"

"Byl zcela neviditelný. Uvědomte si, že se veřejně neví, že on je v tom sporu hlavní osobou. V době, kdy proces začal, bylo obžalovaných třicet osm společností. Nepadlo jméno žádné osoby, jenom společnosti. Z těch třiceti osmi je sedm akciových společností, s jejichž akciemi se veřejně obchoduje a on má v každé z nich jen dvacet procent. Jsou to jen malé podniky. Ostatních třicet jedna jsou soukromé společnosti, o kterých se mi nepodařilo získat mnoho informací. Ale zjistila jsem, že mnohé z těch společností se vlastní navzájem a některé jsou dokonce ve vlastnictví těch veřejných společností. Je to téměř neproniknutelné."

"Ale on to všechno kontroluje."

"Ano. Mám podezření, že mu patří, nebo že kontroluje osmdesát procent toho projektu. Kontrolovala jsem čtyři z těch soukromých společností a tři jsou registrované mimo Spojené státy. Dvě na Bahamách a jedna na Kajmanských ostrovech. Del Greco slyšel, že Mattiece operuje prostřednictvím zahraničních bank a společností."

"Vzpomínáte si na jména těch sedmi veřejných společností?"

"Na většinu z nich. Jsou samozřejmě uvedené v poznámkách k té zprávě, ale její kopii nemám. Ale napsala jsem většinu toho znovu rukou."

"Mohu to vidět?"

"Můžete to dostat. Ale je to smrtonosné."

"Přečtu si to později. Povězte mi o té fotografii."

"Mattiece je z malého města blízko Lafayette a ve svých mladších letech byl velkým mecenášem politiků v jižní Louisianě. Byl tehdy šedou eminencí, vždycky se držel v pozadí a dával peníze. Místně podporoval demokraty a celonárodně republikány a během těch let pil nebo jedl se všemi pohlaví z Washingtonu. Nikdy si nepřál publicitu, ale tak velké peníze se těžko schovávají, zvláště, když je dává politikům. Před sedmi lety, když byl prezident viceprezidentem, byl v New Orleansu a sháněl peníze na republikánskou volební kampaň. Byli tam všichni velcí pracháči včetně Mattieca. Slavnostní oběd stát deset tisíc dolarů na osobu, takže tisk se pokoušel dostat dovnitř. Jednomu fotografovi se nějak podařilo udělat snímek, na kterém si Mattiece potřásá rukou s viceprezidentem. Neworleánské noviny přinesly ten snímek příští den. Je to nádherný obrázek. Usmívají se na sebe jako nejlepší přátelé."

"To se dá snadno opatřit."

"Přilepila jsem tu fotografii na poslední stránku té zprávy, jen tak pro legraci. Je to přece legrace, nemyslíte?"

"Ohromně se bavím."

"Mattiece před několika lety zmizel z dohledu a teď údajně žije na několika místech. Je velmi výstřední. Del Greco říkal, že většina lidí si o něm myslí, že je blázen."

Magnetofon zapípal a Gray vyměnil pásku. Darby vstala a protáhla si své dlouhé nohy. Díval se na ni a přitom si hrál s magnetofonem. Už měl nahrané a označené dvě pásky.

"Jste unavená?" zeptal se.

"Nespím teď moc dobře. Máte ještě hodně otázek?"

"Kolik toho ještě víte?"

"Probrali jsme to základní. Jsou v tom ještě některé mezery, které můžeme doplnit ráno."

Gray vypnul magnetofon a vstal. Stála u okna, protahovala se a zívala. On odpočíval na pohovce.

"Co jste udělala s vlasy?"

Darby se posadila do křesla a složila nohy pod sebe. Červené nehty na nohou. Bradu měla opřenou o kolena. "Nechala jsem je v jednom hotelu v New Orleansu. Jak to víte?"

"Viděl jsem fotografii."

"Odkud?"

"Vlastně tři fotografie. Dvě z ročenky v Tulane a jednu z ari-zonské státní univerzity."

"Kdo vám je poslal?"

"Mám kontakty. Poslali mi je faxem, takže nebyly moc dobré. Ale měla jste na nich ty krásné vlasy."

"Byla bych radši, kdybyste to byl neudělal."

"Proč?"

"Každý telefonní hovor zanechá stopu."

"Ale jděte, Darby. Musíte mi trochu věřit."

"Slídl jste kolem mne."

"Jen trochu základních informací. To je všechno."

"Už to nebudete dělat, ano? Když ode mne budete něco potřebovat, zeptáte se mě. Když řeknu ne, necháte toho."

Grantham pokrčil rameny a souhlasil. Zapomene na vlasy. Přejde k méně citlivým věcem. "Kdo vybral Rosenberga a Jensena? Mattiece není právník."

"Rosenberg je jednoduchý. Jensen psal o ekologických problémech málo, ale soustavně hlasoval proti jakémukoli druhu výstavby nových průmyslových projektů. Pokud měli něco společného, byla to ochrana životního prostředí."

"A vy si myslíte, že si to Mattiece vymyslel sám?"

"Samozřejmě, že ne. Ta dvě jména mu navrhl nějaký pěkně prohnaný právník. Má jich tisíce."

"Ale žádného v hlavním městě?"

Darby zvedla bradu a podívala se na něho. "Co jste to říkal?"

"Nemá žádného právníka ve Washingtonu."

"To jsem neřekla."

"Myslel jsem, že jste říkala, že většina jeho právníků je hlavně z New Orleansu, Houstonu a jiných měst. O Washingtonu jste se nezmínila."

Darby zavrtěla hlavou. "Moc si domýšlíte. Vzpomínám si nejméně na dvě washingtonské firmy, na které jsem narazila. Jednou z nich je White a Blazeovich, velmi stará, mocná a bohatá republikánská firma s čtyřmi sty právníky."

Gray se posunul k okraji pohovky.

"Co se děje?" zeptala se ho.

Najednou byl napnutý. Vstal a přecházel od pohovky k oknu a zase zpátky.

"To sedí. To může být ono, Darby."

"Poslouchám."

"Posloucháte?"

"Přisahám, že poslouchám."

Stál u okna. "Tak dobře. Minulý týden mi třikrát volal nějaký právník z Washingtonu, jménem Garcia, ale to není jeho pravé jméno. Řekl mi, že něco ví, že něco viděl o Rosenbergovi a Jensenovi. Strašně mi to chtěl všechno říct, ale dostal strach a zmizel."

"Ve Washingtonu je milion právníků."

"Dva miliony. Ale já vím, že pracuje u soukromé firmy. Připustil to. Byl upřímný a velmi vyděšený, myslel si, že ho sledují. Zeptal jsem se ho, kdo to je, ale on mi to samozřejmě neřekl."

"Co se s ním stalo?"

"Minulou sobotu ráno jsme se měli poprvé setkat a on mi před tím zavolal, abych na to zapomněl. Řekl, že je ženatý a má dobrou práci, a proč by to měl riskovat. Nikdy to sice nepřipustil, ale já si myslím, že má kopii něčeho, co mi chtěl ukázat."

"On by mohl ty věci ověřit."

"Co když pracuje u firmy White a Blazeovich? To bychom to najednou zúžili na čtyři sta právníků."

"Kupka sena se nám zmenšila."

Grantham šel rychle k svému zavazadlu, listoval v nějakých papírech a hotovo! Vytáhl černobílou fotografii třináctkrát osmáct centimetrů. Hodil ji fotografii do klína. "Tohle je pan Garcia."

Darby si prohlížela fotografii. Byl na ní muž na chodníku plném lidí. Jeho obličej byl jasně viditelný. "Myslím, že vám pro tu fotku nepózoval."

"Ne tak docela." Grantham chodil po pokoji.

"Tak jak jste ji získal?"

"Nemohu prozrazovat své zdroje."

Položila fotografii na konferenční stůl a mžula si oči. "Děsíte mě, Granthame. Tohle vypadá trochu jako nečistá hra. Řekněte mi, že to tak není."

"Moc čisté to nebylo, to je pravda. Ten chlapec používal pořád stejnou telefonní budku, a to je chyba."

"Ano, já vím. To je chyba."

"A já jsem chtěl vědět, jak vypadá."

"Zeptal jste se ho, jestli si ho smíte vyfotografovat?"

"Ne."

"Pak je to pěkná špinavost."

"No tak dobře. Je to špinavost. Ale udělal jsem to, tady je ta fotografie, a může to být naše vodítko k Mattieci."

"Naše vodítko?"

"Ano. Naše vodítko. Myslel jsem si, že chcete Mattieci dostat."

"Řekla jsem něco takového? Chci, aby za to zaplatil, ale raději bych ho nechala na pokoji. Udělal ze mne věřícího člověka, Grayi. Už jsem viděla tolik krve, že mi to bude stačit na celý život. Vezměte si to všechno a jděte s tím pryč." Neslyšel to. Šel za ní k oknu, potom zpátky k baru. "Zmínila jste se o dvou firmách. Která je ta druhá?"

"Brim, Stearns a ještě někdo. Neměla jsem možnost je prověřit. Je to divné, protože ani jedna z těchto firem není uvedena jako právní zástupce ani jednoho z obžalovaných, ale obě firmy, především White a Blazevidh, se ve spisech pořád objevují."

"Jak velká je firma Brim, Stearns a někdo?"

"To mohu zjistit zítra."

"Tak velká jako White a Blazevidh?"

"To pochybuji."

"Tak to zkuste odhadnout. Jak velká?"

"Dvě stě právníků."

"Dobře. Tak to máme šest set právníků ve dvou firmách. Vy jste právníčka, Darby. Jak bychom mohli najít Garcii?"

"Nejsem právníčka a nejsem soukromý detektiv. Vy jste reportér." Nelíbilo se jí, že říká "my".

"Ano, ale já jsem nikdy nebyl v žádné právníkové firmě, jen když jsem žádal o rozvod."

"Tak to jste měl štěstí."

"Jak bychom ho mohli najít?"

Už zase zívala. Mluvili už skoro tři hodiny a byla vyčerpaná. Mohou to uzavřít ráno. "Nevím jak ho najít, a upřímně řečeno jsem o tom moc nepřemýšlela. Vyspím se na to a vysvětlím vám to ráno."

Grantham byl najednou klidný. Vstala a šla k baru pro sklenici vody.

"Vezmu si své věci," řekl a sbíral pásky.

"Udělal byste mi laskavost?" zeptala se.

"Možná."

Odmklěla se a podívala se na pohovku. "Vadilo by vám, kdybyste dnes spal na té pohovce? Víte, já už jsem se dlouho pořádně nevyspala a potřebuji si odpočinout. Bylo by to hezké, kdybych věděla, že jste tady vevnitř."

Těžce polkl a podíval se na pohovku. Pak se na ni podívali oba. Byla nanejvýš půl druhého metru dlouhá a nevypadala moc pohodlná.

"Samozřejmě," řekl a usmál se na ni. "Chápu."

"Jsem vystrašená, víte?"

"Chápu."

"Je to hezké mít nablízku někoho, jako jste vy." Ostýchavě se usmála a Gray roztál.

"Mně to nevadí," řekl. "Žádný problém."

"Děkuji vám."

"Zamkněte dveře, vlezte si do postele a hezky se vyspěte. Já budu tady a všechno bude v pořádku."

"Děkuji." Pokynula mu a zase se usmála, pak zavřela dveře do ložnice. Poslouchal, nezamkla je.

Seděl v temnotě na pohovce a díval se na její dveře. Někdy po půlnoci usnul a spal s koleny ne příliš daleko od brady.

KAPITOLA TRICÁTÁ PRVNÍ

Jejím šéfem je Jackson Feldman, výkonný redaktor, a tohle je její kancelář. Ona nebude poslouchat žádné nesmysly od nikoho, kromě pana Feldmana. Zvláště ne od takového drzého spratka, jako je Gray Grantham, který stojí před dveřmi do kanceláře pana Feldmana a hlídá je jak doorman. Upřeně se na něho koukala, on koukal na ni a tak už to šlo deset minut, od té doby, co se tam sešli a zavřeli za sebou dveře. Proč Grantham čeká venku, to jí není jasné. Ale tohle je její kancelář.

Zazvonil telefon a Grantham na ni vykřikl. "Žádné telefony!"

Okamžitě zrudla a otevřela ústa. Vzala sluchátko, chvíli poslouchala a pak řekla. "Je mi to líto, ale pan Feldman má poradu." Dívala se na Granthama, který potřásl hlavou, jako by ji chtěl varovat. "Ano, řeknu mu, že vám má zavolat, jakmile to bude možné." Zavěsila.

"Děkuji!" řekl Grantham a tím ji odzbrojil. Právě mu chtěla říct něco ošklivého, avšak jeho poděkování způsobilo, že zapoměla, co chtěla říct. Usmál se na ni. To ji ještě víc rozčílilo.

Bylo půl šesté, konec pracovní doby, ale pan Feldman ji požádal, aby zůstala. Ještě pořád se na ni od dveří šklebil, ani

ne tři metry od ní. Nikdy neměla Graye Granthama ráda. Ale ona měla v Postu ráda jen velmi málo lidí. Přiblížil se nějaký poslíček a zjevně směřoval ke dveřím, když mu dobrman zastoupil cestu. "Promiňte, ale nemůžete teď dovnitř."

"A proč ne?"

"Mají poradu. Nechte to u ní." Ukázal na sekretářku, která neměla ráda, když na ni někdo ukazoval a nazýval ji prostě "ona". Dělá tady už dvacet jedna let.

Avšak poslíček se nedal jen tak odradit. "To je výborné. Ale pan Feldman mi řekl, že tu mám být s těmito papíry přesně v půl šesté. Je přesně půl šesté, já jsem tady a tady jsou ty papíry."

"Podívejte se, jsme na vás opravdu pyšní. Ale dovnitř nemůžete, chápete? Tak ty papíry pěkně nechte u támhle té milé dámy, a bude to." Grantham se pevně postavil před dveře a vypadalo to, že je připraven se poprat, kdyby chlapec naléhal.

"Dejte mi to," řekla sekretářka. Vzala papíry a poslíček odešel.

"Děkuji vám," řekl opět Grantham hlasitě.

"Myslím, že jste velmi hrubý," odsekla.

"Řekl jsem 'děkuji'." Snažil se vypadat dotčeně.

"Jste takový vykuk."

"Děkuji."

Dveře se najednou otevřely a ozval se hlas: "Granthame!"

Usmál se na ni a vešel dovnitř. Jackson Feldman stál za stolem. Kravatu měl povolenou až k druhému knoflíčku a rukávy měl vyhrnuté k loktům. Měřil sto devadesát osm centimetrů a neměl na sobě gram tuku. V padesáti osmi letech běhal ročně dva maratóny a pracoval patnáct hodin denně.

Smith Keen také stál. Držel v ruce čtyřstránkový nástin článku spolu s Darbyinou ručně psanou reprodukcí případu Pelikán. Feldmanova kopie ležela na stole. Vypadali ohromeně.

"Zavřete dveře," řekl Feldman Granthamovi.

Grantham zavřel dveře a sedl si na okraj stolu. Nikdo nemluvil.

Feldman si prudce protřel oči a pak se podíval na Keena. "Sakra," řekl nakonec.

Gray se usmál. "Chcete říct, to je ono. Dal jsem vám největší šlágr za posledních dvacet let a vy jste tak dojeti, že řeknete 'sakra'."

"Kde je Darby Shawová?" zeptal se Keen.

"To vám nemohu říct. To je součástí naší dohody."

"Jaké dohody?"

"Ani to vám nemohu říct."

"Kdy jste s ní mluvil?"

"Včera večer a dnes ráno znovu."

"Bylo to v New Yorku?" zeptal se Keen.

"Co na tom záleží, kde jsme spolu mluvili? Mluvili jsme spolu. Ona vyprávěla, já jsem poslouchal. Letěl jsem domů. Napsal jsem nástin článku. Co si o tom myslíte?"

Feldman pomalu složil své dlouhé tenké tělo a ponořil se do křesla. "Kolik toho vědí v Bílém domě?"

"To nevím jistě. Verheek řekl Darby, že to bylo doručeno do Bílého domu někdy minulý týden, v té době si FBI myslela, že je třeba za tím jít. Potom co to dostal Bílý dům, z toho FBI z nějakého důvodu vycouvala. To je všechno, co vím."

"Kolik dal Mattiece prezidentovi před třemi roky?"

"Miliony. Prakticky všechno přes nespočetné Výbory pro veřejnou činnost, které kontroluje. Ten chlap je velmi chytrý. Má spoustu všelijakých právníků a ti vždycky najdou způsob, jak tam či onam pustit peníze. Je to pravděpodobně zákonné."

Oba redaktori pomalu přemýšleli. Byli ohromeni, jako kdyby právě přežili výbuch bomby. Grantham byl docela pyšný a kýval nohama pod stolem jako malý kluk na molu.

Feldman vzal papíry sepnuté sponkou a listoval jimi, až našel fotografii Mattieca a prezidenta. Zavrtěl hlavou.

"Tohle je dynamit, Grayi," řekl Keen. "Nemůžeme to uveřejnit bez dalšího ověření. Sakra, to bude největší práce s ověřováním, jakou kdy svět viděl. Tohle je nebezpečná věc, hochu."

"Jak by se to dalo udělat?" zeptal se Feldman.

"Mám nějaké nápady."

"Rád bych je slyšel. Za tohle by tě mohli zabít."

Grantham vyskočil a zastrčil ruce do kapes. "Nejdřív se musíme pokusit najít Garcii."

"My? Kdo je my?" zeptal se Keen.

"Tak dobře. Já. Pokusím se najít Garcii."

"Ta dívka v tom jede také?" zeptal se Keen.

"Na to nemohu odpovědět. To je součást našeho ujednání."

"Odpovězte na tu otázku," řekl Feldman. "Uvědomte si, do jakého světla se dostaneme, když ji někdo zabije přitom, jak vám pomáhá. Je to příliš riskantní. Tak kde je a co máte vy dva v plánu?"

"Neřeknu vám, kde je. Je to zdroj a já vždycky chráním své zdroje. Ne, nepomáhá mi s vyšetřováním. Je to pouze můj zdroj, rozumíte?"

Nedůvěřivě se na něho podívali. Pak se podívali na sebe a nakonec Keen pokrčil rameny.

"Potřebujete pomoc?" zeptal se Feldman.

"Ne. Trvá na tom, abych to udělal já sám. Je velmi vyděšená a nemůžete se jí divit."

"Já jsem vyčerpán jen z toho, že jsem tu ztracenou věc četl," řekl Keen.

Feldman se zaklonil v křesle a zkrčil nohy na stole. Boty číslo čtrnáct. Poprvé se usmál. "Musíte začít s Garciou. Jestliže ho nenajdete, budete se měsíce hrabat v Mattieci a stejně to nedáte dohromady. A než se pustíte do Mattieci, pořádně si o tom promluvíme. Mám vás docela rád, Granthame, a tohle nestojí za to, abyste se kvůli tomu nechal zabít."

"Ukážeš mi každé slovo, které napíšeš, platí?" řekl Keen.

"A já chci každý den hlášení, dobře?"

"Žádný problém."

Keen šel ke skleněné přepážce a díval se na blázinec v redakční místnosti. V průběhu každého dne se ten chaos stupňoval a zase utíchal nejméně šestkrát. V půl šesté to bylo nejhorší. Psaly se články a druhá uzávěrka bude v půl sedmé.

Feldman se díval od svého stolu. "Tohle by mohl být konec vašeho špatného období," řekl Grayovi, aniž by na něho pohlédl. "Jak už je to dlouho, pět nebo šest let?"

"Spíš sedm," řekl Keen.

"Napsal jsem některé dobré články," řekl Gray na svou obranu.

"Jistě," řekl Feldman, který se pořád ještě díval do redakční místnosti. "Ale byly to většinou záležitosti druhé nebo třetí třídy. Poslední 'grand slam' je už daleká minulost."

"Bylo také hodně škrtů," přišel mu na pomoc Keen.

"To se může stát každému," řekl Gray. "Ale tenhle grand slam bude v sedmé hře světové série." Otevřel dveře.

Feldman se na něho podíval. "Dejte na sebe pozor a dejte pozor na to děvče. Ať se jí nic nestane. Rozumíte?"

Gray se usmál a vyšel z kanceláře.

Byl už skoro na Thomas Circle, když spatřil za sebou modré světlo. Policajt ho nepředjel, ale pověsil se mu za nárazník. Nedával pozor ani na omezení rychlosti, ani na tachometr. To bude jeho třetí pokuta za posledních šestnáct měsíců. Zaparkoval na malé prázdné parcele vedle činžáku. Byla tma a modré světlo mu blikalo do zpětného zrcátka. Promnul si spánky.

"Vystupte," poručil mu policajt od zadního nárazníku.

Gray otevřel dvířka a udělal, co mu nařídil. Policista byl černý a najednou se začal usmívat. Byl to Cleve. Ukázal na hlídkový vůz. "Nastup si."

Seděli ve voze pod modrým světlem a dívali se na volvo. "Proč mi to děláš?" ptal se Gray.

"Máme kvóty, Granthame. Musíme zastavit určitý počet bílých lidí a otravovat je. Náš šéf si přeje, aby se všechno vyrovnalo. Bílí policajti chytají nevinné chudé černochy, tak my, černí policajti, musíme chytat nevinné bohaté bělochy."

"Předpokládám, že mi nasadíš pouta a zmlátíš mě."

"Jenom, když na tom budeš trvat. Sarge už s tebou nemůže mluvit."

"Poslouchám."

"Cítí, že se kolem něho něco děje. Zachytil několik divných pohledů a něco zaslechl."

"Jako například?"

"Například mluvili o tobě a o tom, že potřebují vědět, co víš. Myslí si, že tě odposlouchávají."

"Ale jdi, Cleve. To myslí vážně?"

"Slyšel, jak mluví o tobě a o tom, že se vyptáváš na nějaké pelikány, či co. Vylekal jsi je."

"Co slyšel o těch pelikánech?"

"Jen to, že po tom jdeš, a že oni to myslí vážně. Jsou to zlí a paranoidní lidé, Grayi. Sarge říká, že máš být opatrný na to, kam chodíš a s kým mluvíš."

"A už se nemůžeme scházet?"

"Zatím ne. Musí si chvíli dávat pozor, a tak já budu dělat spojku."

"Tak dobře. Potřebuji jeho pomoc, ale řekni mu, ať je opatrný. Tohle je velmi nebezpečná věc."

"Co je s těmi pelikány?"

"To ti nemohu říct. Ale řekni Sargeovi, že mu jde o život."

"Sargeovi ne. Je chytřejší než všichni z nich dohromady."

Gray otevřel dveře a vystoupil. "Děkuji ti, Cleve."

Vypnul modrá světla. "Uvidíme se. Příštího půl roku mám noční služby, pokusím se na tebe trochu dohlédnout."

"Děkuji."

Rupert zaplatil za skořicový loupáček a posadil se na barovou stoličku, ze které bylo vidět na chodník. Byla půlnoc, přesně půlnoc, a Georgetown se začal uklidňovat. Po ulici rychle přejelo pár aut a zbývající chodci mířili k domovu. V kavárně bylo živo, ale nebyla přeplněná. Pil černou kávu.

Poznal ten obličej na chodníku a za okamžik seděl jeho majitel na stoličce vedle něho. Byl to takový poskok. Setkali se před několika dny v New Orleansu.

"Tak co se děje?" zeptal se Rupert.

"Nemůžeme ji najít. A to nám dělá starosti, protože jsme dnes dostali špatné zprávy."

"Jaké?"

"No, máme nepotvrzené zprávy, že zlí hoši začali vyvádět, a že zlý hoch číslo jedna chce začít všechny zabíjet. Na penězích nezáleží, pověsti říkají, že dá každou částku, aby tu věc utulal. Posílá na to své po zuby ozbrojené zabijáky. Samozřejmě se říká, že to nemá v hlavě v pořádku, ale je to strašný hajzl, a peníze můžou oddělat spoustu lidí."

Řeči o zabíjení Ruperta příliš nevzrušily. "Kdo je na seznamu?"

"Ta dívka. A myslím, že všichni, kdo se náhodou něco dozvěděli o té zprávě."

"Tak co mám dělat já?"

"Držet se poblíž. Sejdeme se tady zítra ve stejnou dobu. Jestli tu dívku najdeme, bude řada na tobě."

"Jak ji chcete najít?"

"Myslíme si, že je v New Yorku. Máme na to své metody."

Rupert ulomil kousek skořicového loupáčku a strčil si ho do úst. "Kam bys šel ty?"

Posel pomyslel na spoustu míst, kam by mohl jít, ale, sakra, byla to místa jako Paříž, Řím nebo Monte Carlo, místa, která viděl a kam jezdí všichni. Nemohl si vzpomenout na jediné exotické místo, kam by rád šel a schovával se tam po zbytek svého života. "Já nevím. Kam bys šel ty?"

"Do New Yorku. Tam můžeš žít léta a nikdo tě neuvidí. Umíš jazyk a znáš pravidla. Pro Američana je to perfektní skrýš."

"Asi že máš pravdu. Myslíš, že je tam?"

"Nevím. Někdy je chytrá. Pak má zase špatné chvíle."

Posel vstal. "Zítra večer," řekl.

Rupert mávl rukou, aby odešel. Takový malý blbeček, pomyslel si. Pobíhá a šeptá důležité zprávy v kavárnách a hospodách. Pak utíká zpátky ke svému šéfovi a všechno mu to podrobně vypravuje.

Hodil papírový šálek od kávy do odpadků a vyšel na chodník.

KAPITOLA TRICÁTÁ DRUHÁ

Brim, Stearns a Kidlow měli podle posledního vydání právníckého adresáře Martindale-Hubbell sto devadesát právníků. A White a Blazevidh jich měli čtyři sta dvanáct, takže Garcia je v nejlepším případě jen jedním ze šesti set dvou. Avšak pokud Mattiece používá ještě další washingtonské firmy, bude ten počet vyšší a oni nemají šanci.

Jak předpokládali, nepracoval u firmy White a Blazevidh nikdo se jménem Garcia. Darby hledala jiné španělské jméno, ale žádné nenašla. Byla to jedna z těch aristokratických firem, plná členů Ivy League s dlouhými jmény, která končila řadovou číslovkou. Bylo tam několik málo žen, ale pouze dvě z nich byly spolumatelkami firmy. Většina žen přišla do firmy po roce 1980. Pokud bude Darby žít dost dlouho, aby dokončila právníckou fakultu, ani ji nenapadne pracovat v takové továrně, jako je White a Blazevidh.

Grantham jí doporučil, aby se dívala po španělských jménech, protože Garcia bylo pro krycí jméno trochu nezvyklé.

Možná, že ten člověk je španělského původu, Garcia je mezi nimi běžné jméno, a proto ho řekl tak rychle. Ale nefungovalo to. V seznamu zaměstnanců firmy nebyla žádná španělská jména.

Podle adresáře právních firem byli jejich zákazníci velké a bohaté podniky. Banky, Fortune 500 a mnoho ropných společností.

Mezi jejich zákazníky figurovaly čtyři firmy obžalované v procesu, ale ne pan Mattiece. Byly tu chemické společnosti a lodní linky, firma White a Blazevidh rovněž zastupovala vlády Jižní Koreje, Libye a Sýrie. To je ale nesmysl, pomyslela si. Někteří naši nepřátelé si najímají naše právníky, aby působili v jejich prospěch u naší vlády. Ale právníky si můžete najmout na cokoli.

Brim, Stearns a Kidlow byli menším vydáním firmy White a Blazevidh, ale objevila u nich na seznamu čtyři španělská jména. Poznamenala si je. Dva muži a dvě ženy. Pomyslela si, že firmy musel někdo žalovat pro rasovou diskriminaci a diskriminaci žen. V posledních deseti letech přijímala lidi všeho druhu. Seznam zákazníků se dal předvídat: nafta a zemní plyn, pojišťovny, banky, vlády. Pěkná nuda.

Seděla už hodinu v koutě Fordhamovy právnícké knihovny. Byl pátek ráno, v New Yorku bylo deset, v New Orleansu devět. Místo aby se schovávala v knihovně, kterou nikdy předtím neviděla, měla teď sedět na přednášce federálního procesního práva profesora Allecka, kterého nikdy moc nemilovala, ale po kterém se jí teď bolestně stýskalo. Vedle ní by seděla Alice Starková. Jeden z jejich oblíbených spolužáků, D. Ronald Petrie, by seděl za ní, snažil by se domluvit si s ní rande a dělal by oplzlé poznámky. Také po něm se jí stýskalo. Chyběla jí tichá rána na Thomasově balkoně, popíjení kávy a čekání, až Francouzská čtvrt' setře pavučiny spánku a ožije. Stýskalo se jí po jeho kolínské a jeho koupacím plášti.

Poděkovala knihovnici a vyšla z budovy. Na Šedesáté druhé zamířila na východ, směrem k parku. Bylo nádherné říjnové ráno s dokonale modrou oblohou a chladným vánkem. Ve srovnání s New Orleansem to byla příjemná změna, ale za daných okolností ji mohla sotva ocenit. Měla na sobě nový plášť a šálu, omotanou až k bradě. Vlasy měla pořád ještě tmavé, ale už si je víc neostříhala. Byla rozhodnutá jít a neohlížet se. Jsou možná tam někde vzadu, ale věděla, že bude trvat celé roky, než bude moci jít po ulici bez takového podezření.

Stromy v parku zářily nádhernými barvami - žlutou, oranžovou a červenou. Listy se tiše snášely v lehkém vánku. U Central Park West se obrátila na jih. Zítra odjede a stráví pár dní ve Washingtonu. Jestli to přežije, odjede ze země, možná pojedje někam na Karibské ostrovy. Byla tam už dvakrát. Je tam spousta malých ostrůvků, kde většina lidí hovoří nějakou formou angličtiny.

Teď byl čas odjet ze Spojených států. Ztratili její stopu a ona už se informovala na lety do Nassau a na Jamaiku. Do tmy by tam mohla být.

V zadní části malého bistra na Šesté Avenue našla telefon a vytukala Grayovo číslo do Postu.

"To jsem já," řekla.

"To jsem rád. Obávám jsem se, že už jste někde za hranicemi."

"Přemýšlím o tom."

"Mohlo by to týden počkat?"

"Snad ano. Budu tam zítra. Co víte?"

"Dávám dohromady různé krámy. Mám tady kopie výročních zpráv těch sedmi akciových společností, které se zúčastnily toho sporu. Mattiece není v žádné z nich ani funkcionářem, ani ředitelem."

"A co ještě?"

"Jen obvyklé tisíce telefonních hovorů. Včera jsem strávil tři hodiny tím, že jsem chodil po soudních síních a hledal Garcii."

"Grayi, toho nenajdete v soudní síni. To není ten druh právníka. Je zaměstnán ve firmě, která pracuje pro obchodní společnosti."

"Předpokládám, že máte nějaký lepší nápad."

"Mám jich hned několik."

"No dobře, tak já tu budu jen sedět a čekat na vás."

"Zavolám vám, až přijedu."

"Nevolejte mi domů."

Na chvíli se odmlčela. "Mohu se zeptat, proč ne?"

"Je možné, že mě odposlouchávají, a možná i sledují. Jeden z mých nejlepších zdrojů si myslí, že jsem jim tak moc načechnal peří, že mě dali pod dohled."

"To je tedy nádherná. A to chcete, abych tam rychle přijela a dělala na tom spolu s vámi?"

"Budeme v bezpečí, Darby. Jen musíme být opatrní."

Sevřela pevně sluchátko a zaťala zuby. "Jak se mi opovažujete říkat, abych byla opatrná! Já už se deset dní vyhýbám bombám a kulkám, a vy máte tu drzost říkat mi, abych byla opatrná. Polibte mi zadek, Granthame. Měla bych se na vás vykašlat."

Chvilí bylo ticho a ona se rozhlédla po malé kavárničce. Dva muži u nejbližšího stolku se na ni dívali. Mluví moc nahlas. Obrátila se a zhluboka se nadechla.

Grantham pomalu řekl. "Omlouvám se, já..."

"Zapomeňte na to. Klidně na to zapomeňte."

Chvilí počkal. "Jste v pořádku?"

"Mám se výborně. Nikdy jsem se necítila lépe."

"Přijedete do Washingtonu?"

"Já nevím. Cítím se tady bezpečná a budu se cítit ještě bezpečněji, až nastoupím na letadlo a odletím někam pryč."

"Jistě, ale já jsem si myslel, že máte ty nádherné nápady, jak najít Garcii a potom jak dostat Mattieca. Myslel jsem si, že jste pobouřená, morálně rozhořčená a hoříte pomstou. Co se s vámi stalo?"

"No, tak za prvé, pokud něčím hořím, tak touhou dožít se svých dvacátých pátých narozenin. Nejsem sobecká, ale snad bych se chtěla dožít i třicítky. To by bylo krásné."

"Chápu."

"Nejsem si moc jistá, jestli to chápete. Myslím si, že vám jde víc o Pulitzerovu cenu a slávu, než o můj pěkný malý krček."

"Ujišťuji vás, že to není pravda. Důvěřujte mi, Darby. Budete v bezpečí. Vyprávěla jste mi příběh svého života. Tak mi přece musíte věřit."

"Budu o tom přemýšlet."

"To není nic určitého."

"Ne, to není. Musíte mi dát čas."

"Dobře."

Zavěšila a objednala si loupáček. Kolem ní hlučela desítka různých jazyků, bistro bylo najednou nabitě. Utíkej, holka, utíkej, říkal jí zdravý rozum. Vezmi si taxi na letiště. Zaplat' v hotovosti letenku na Miami. Počkej na nejbližší letadlo na jih a nastup. Nech Granthama pátrat a popřej mu hodně úspěchu. Je moc dobrý, najde způsob, jak článek uveřejnit. A ona si o tom jednou přečte, až bude ležet na sluncem zalité pláži, popíjet piña colada - ananasovou šťávu s rumem - a dívat se na windsurfující mládež.

Po chodníku kulhal Pořez. Zahlédla ho oknem mezi davem. V ústech měla najednou sucho a zatočila se jí hlava.

Nepodíval se dovnitř. Jen přešel kolem, vypadal trochu ztracený. Proběhla mezi stoly a dívala se na něho dveřmi.

Dokulhal na roh Šesté Avenue a Padesáté osmé ulice a čekal na světla. Začal přecházet Šestou, pak si to rozmyslel a pustil se přes Padesátou osmou. Téměř ho srazil taxík.

Croft spatřil toho chlapce, když vystoupil z výtahu do atria. Byl ještě s jedním mladým právníkem a neměli své kufříčky, takže bylo jasné, že mají namířeno na pozdní oběd. Za těch pět dní, kdy Croft pozoroval právníky, poznal jejich zvyky. Budova byla na Pennsylvania Avenue a Brim, Stearns a Kidlow měli třetí až jedenácté poschodí. Garcia vyšel z budovy se svým kamarádem, cestou po chodníku se smáli. Něco jim bylo hrozně k smíchu. Croft šel za nimi co nejbliž. Šli a smáli se pět bloků, potom jak předpokládal, zapadli do bistra, kam chodili nadějní mladí právníci něco rychle pojíst. Croft musel volat Granthama třikrát, než se ho dovolal. Byly skoro dvě hodiny a oběd pomalu končil, a když chce Grantham toho chlapa najít, tak ať sedí u toho zatraceného telefonu. Gray praštil telefonem. Sejdou se v té budově. Garcia a jeho přítel šli zpátky trochu pomaleji. Byl krásný den, byl pátek a oni užívali toho krátkého oddechu od podávání žalob na lidi, či co vlastně dělali za dvě stě dolarů na hodinu. Croft se skrýval za svými tmavými brýlemi a držel se v povzdálí.

Gray čekal v hale blízko výtahů. Croft byl blízko za nimi, když prošli otáčivými dveřmi. Rychle ukázal na jejich muže.

Gray zachytil signál a zmáčkl tlačítko výtahu. Ten se otevřel a on nastoupil těsně před Gardou a jeho přítelem. Croft tam zůstal.

Garcia zmáčkl číslo šest okamžik před tím, než to udělal i Gray. Gray četl noviny a poslouchal, jak si oba právníci povídají o fotbale. Tomu chlapci nebylo víc než dvacet sedm nebo dvacet osm let. Hlas zněl trochu povědomě, ale slyšel ho jen v telefonu a nebylo na něm nic výrazného. Obličej byl podobný, ale nemohl ho studovat. Měl by to zkusit. Je velmi podobný muži na fotografii, pracuje pro firmu Brim, Stearns a Kidlow, jedním z jejíž nespočetných zákazníků je pan Mattiece. Zkusí to, ale opatrně. Je reportér. Klást lidem otázky je jeho zaměstnání.

Vystoupili z výtahu v šestém patře. Pořád ještě klábosili o Redskins. Gray šel pomalu za nimi a díval se přitom do novin. Hala firmy byla přepychová, vybavená lustry a orientálními koberci, na jedné stěně se skvěla tlustá zlatá písmena se jménem firmy. Právníci se zastavili u recepčního pultu a vzali si své telefonní vzkazy. Gray šel odhodlaně k recepci, která ho bedlivě pozorovala.

"Mohu vám nějak pomoci, pane?" zeptala se ho tónem, který znamenal "Co tu, sakra, chcete?"

Graye nevyvedla z míry. "Mám schůzku s Rogerem Martinem." Jméno si našel v telefonním seznamu a zavolal o chvíli dříve z haly, aby se přesvědčil, že tu právník jménem Martin dnes je. Adresář firem u vchodu uváděl, že firma Brim, Stearns a Kidlow sídlí ve třetím až jedenáctém patře, avšak neuváděl jména všech sto devadesáti právníků. Použil zlatých stránek a po desítkách hovorů zjistil jméno jednoho právníka na každém poschodí. Roger Martin byl muž v šestém patře.

Zamračil se na recepci. "Mám s ním schůzku ve dvě hodiny."

To ji zarazilo, nevěděla, co má říct. Gray už byl za rohem a šel chodbou. Zhlédl Garcii, jak vstupuje do kanceláře o čtvery dveře dále.

Jméno vedle dveří znělo David M. Underwood. Gray nezaklepal. Chtěl udeřit rychle a možná také rychle vypadnout.

Pan Underwood si právě věšel sako na ramínko.

"Nazdar. Jsem Gray Grantham z Washington Postu. Hledám člověka jménem Garcia."

Underwood ztuhl a vypadal zaraženě. "Jak jste se sem dostal?" zeptal se.

Hlas mu připadal známý. "Dveřmi. Jste přece Garcia, nebo ne?"

Ukázal na tabulku, kde bylo zlatým písmem napsáno jeho jméno. "David M. Underwood. Na tomto poschodí není žádný Garcia. A nevím o tom, že by nějaký Garcia v této firmě pracoval."

Gray se usmál, jako kdyby chtěl na tu hru přistoupit. Underwood byl vystrašený. Nebo našťvaný.

"Jak se má vaše dcera?" zeptal se Gray.

Underwood obcházel stůl, díval se na něho a byl stále zmatenější. "Která?"

To nesedělo. Garcia si o svou dceru, malé dítě, dělal velké starosti, a kdyby měl víc než jednu, byl by se o tom zmínil.

"Ta nejmladší. A co vaše žena?"

Underwood byl nyní na dosah a přibližoval se. Bylo zřejmé, že ten člověk nemá strach před fyzickým kontaktem.

"Nemám ženu. Jsem rozvedený." Zvedl levou pěst a Graye na zlomek vteřiny napadlo, že se na něho vrhne. Pak si všiml čtyř prstů bez prstýnku. Žádná žena. Žádný prsten. Garcia zbožňoval svou ženu, byl by nosil prsten. Byl čas zmizet.

"Co chcete?" ptal se Underwood.

"Myslel jsem si, že Garcia je na tomhle poschodí," řekl a couval.

"Je váš kamarád Garcia právník?"

"Ano."

Underwood se trochu uklidnil. "Ale ne u této firmy. Máme tu Pereze a Hernandezze, a možná ještě někoho. Ale žádného Garcii neznám."

"No, je to velká firma," řekl Gray u dveří. "Promiňte, že jsem vás obtěžoval."

Underwood šel za ním. "Podívejte se, pane Granthame, my nejsme zvyklí na to, aby nám sem takhle lezli reportéři. Zavolám stráž, třeba vám pomůže."

"To nebude třeba. Děkuji vám." Grantham už byl na chodbě a pryč.

Underwood to nahlásil bezpečnostnímu oddělení.

Grantham si ve výtahu nadával. Byl v něm sám a tak si mohl nadávat nahlas. Pak si vzpomněl na Crofta a začal nadávat jemu. Výťah zatím dojel do přízemí a otevřel se. V hale u telefonů stál Croft. Uklidni se, řekl si Gray.

Vyšli spolu z budovy. "Nevyšlo to," řekl Gray.

"Mluvil jsi s ním?"

"Jo. Není to on."

"Sakra. Poznal jsem ho. Byl to ten mladík z fotografie."

"Ne. Je mu podobný, ale nekouří doutníky. Zkoušej to dál."

"Granthame, já už toho mám dost. Já..."

"Dostáváš zapláceno, nebo snad ne? Ještě jeden týden, dobře? Umím si představit těžší práci."

Croft se zastavil na chodníku a Gray šel dál. "Ještě týden a dost," křičel za ním Croft. Grantham jen mávl rukou.

Odemkl nesprávně zaparkované volvo a spěchal zpátky do redakce. To nebyl moc chytrý tah. Byla to pěkná blbost, na takové chyby byl příliš zkušený. Vynechá to ze svého každodenního pohovoru s Jacksonem Feldmanem a Smithem Keenem.

"Hledal tě Feldman," řekl mu jeden z kolegů a on šel rychle do jeho kanceláře. Sladce se usmál na sekretářku, která byla připravena k útoku. U Feldmana na něho čekal Keen a Howard Krauthammer, vedoucí redaktor. Keen zavřel dveře a podal Grayovi noviny. "Viděl jsi to?"

Byly to neworléánské noviny, Times-Picayune, a na první stránce byl článek o zavraždění Verheeka a Callahana spolu

s fotografiemi. Rychle ho četl a oni ho pozorovali. V článku se mluvilo o jejich přátelství a o jejich podivné smrti v rozmezí pouhých šesti dní. Mluvilo se tam o Darby Shawové, která zmizela. Ale žádné spojení se zprávou.

"Myslím, že zajíc je z pytle venku," řekl Feldman.

"Není v tom nic podstatného," řekl Gray. "To jsme mohli uveřejnit před třemi dny."

"Proč jsme to neudělali?" zeptal se Krauthammer.

"V tom článku nic není. Mají dvě mrtvolky, jméno té dívky, tisíc otázek, ale žádnou odpověď. Našli policajta, který byl ochoten mluvit, ale zná jen podrobnosti o vraždách a krvi."

"Ale prošetřují to, Grayi," řekl Keen.

"Chcete, abych je zastavil?"

"Timesy se toho budou držet," řekl Feldman. "Uveřejní něco zítra nebo v neděli. Kolik toho mohou vědět?"

"Proč se ptáte mě? Podívejte se, je možné, že mají kopii té zprávy. Je to velmi nepravděpodobné, ale možné. Ale nemluvili s tím děvčetem. Tu máme my. Je naše."

"To doufáme," řekl Krauthammer.

Feldman si protřel oči a podíval se na strop. "Řekněme, že mají kopii té zprávy, a že vědí, že to napsala a teď zmizela. Nemohou to teď hned ověřit, ale nebudou se bát zmínit se o zprávě, aniž by jmenovali Mattieca. Řekněme, že vědí, že Callahan byl jejím profesorem, kromě jiných věcí, a že přivezl tu zprávu sem do Washingtonu a dal ji svému dobrému příteli Verheekovi. Teď jsou oba mrtví a ona je na útěku. To je zatraceně dobrý příběh, nemyslíte, Grayi?"

"To je trhák," řekl Krauthammer.

"To je úplně nic ve srovnání s tím, co přijde," řekl Gray. "Nechci to ještě uveřejnit, protože je to vrcholek ledovce a přiláká to pozornost všech novin v zemi. Nepotřebujeme u toho tisíc reportérů, kteří o sebe budou zakopávat."

"Říkám, abychom to uveřejnili," řekl Krauthammer. "Jestli to neuděláme, Timesy nás předběhnou a budeme nahaní."

"Nemůžeme to uveřejnit," řekl Gray.

"Proč ne?"

"Protože já to nenapišu, a jestli to napíše někdo jiný, přijdeme o tu dívku. To je jednoduché. Ona teď zrovna přemýšlí o tom, jestli má skočit na letadlo a ujet za hranice. Jedna chyba a je pryč."

"Ale ona už nám všechno řekla," řekl Keen.

"Dal jsem jí své slovo. Nenapiši to, dokud to všechno nebude zapadat dohromady a nebudeme moct zveřejnit Mattiecovu jméno. Je to velmi jednoduché."

"Ty ji používáš, že ano?" zeptal se Keen.

"Je to můj zdroj. Ale není tady v městě."

"Pokud Timesy mají tu zprávu, vědí o Mattiecovi," řekl Feldman. "A jestli vědí o Mattiecovi, můžete se vsadit, že pátrají jako diví, aby to ověřili. Co když nás předhoní?"

Krauthammer znechuceně zavrčel. "Budeme tady sedět na zadku a přijdeme o největší senzaci, jakou jsem za posledních dvacet let viděl. Já říkám, že bychom měli uveřejnit to, co máme. Je to jenom na povrchu, ale je to už teď zatraceně dobrá historka."

"Ne," řekl Gray. "Nenapišu to, dokud to nebudu mít všechno."

"A jak dlouho to může trvat?" zeptal se Feldman.

"Tak týden."

"Nemáme čas týden," řekl Krauthammer.

Gray byl zoufalý. "Mohu zjistit, kolik toho Timesy vědí. Dejte mi osmačtyřicet hodin."

"Uveřejní něco zítra nebo v neděli," opakoval Feldman.

"Tak ať uveřejní. Vsadím se, že to bude stejná historka, možná se stejnými fotografiemi. Přeceňujete je. Předpokládáte, že mají kopii zprávy, ale ani autorka té zprávy nemá kopii. My nemáme kopii. Počkáme, přečteme si jejich vyprávění a pak se do toho dáme my."

Redaktoři se dívali jeden na druhého. Krauthammer byl celý zničený. Keen byl nervózní. Ale šéfem byl Feldman, a ten řekl: "Tak dobrá. Jestli něco zítra uveřejní, sejdem se tu v poledne a podíváme se na to."

"Výborně," řekl Gray rychle a sahal po klice.

"Radši byste měl sebou hodit, Granthame," řekl Feldman. "Nemůžeme na tom sedět moc dlouho."

Grantham už byl pryč.

KAPITOLA TRICÁTÁ TŘETÍ

Limuzína se trpělivě pohybovala v hustém provozu vnějšího okruhu. Byla tma a Matthew Barr četl při stropním světle auta. Coal popíjel minerální vodu Perrier a sledoval provoz. Uměl zprávu z paměti a mohl ji jednoduše Barrovi vysvětlit, ale chtěl vidět jeho reakci.

Barr nereagoval nijak, dokud se nedostal k fotografii, pak pomalu zavrčel hlavou. Položil zprávu na sedadlo a chvíli přemýšlel. "Moc ošklivé," řekl.

Coal zavrčel.

"Jak dalece je to pravdivé?" zeptal se Barr.

"To bych hrozně rád věděl."

"Kdy jste to poprvé viděl?"

"V úterý minulý týden. Přišlo to z FBI v jednom z denních hlášení."

"Co na to řekl prezident?"

"Moc se mu to nelíbilo, ale nebyl žádný důvod k poplachu. Mysleli jsme si, že je to jen další rána do tmy. Mluvil s Voylesem a ten slíbil, že to na chvíli dá k ledu. Teď si ale nejsem tak jistý."

"Požádal prezident Voylese, aby z toho vycouval?" zeptal se Barr pomalu.

"Ano."

"To nemá daleko k bránění ve výkonu spravedlnosti, pokud se ovšem ta zpráva ukáže jako pravdivá."

"A co když je pravdivá?"

"Pak bude mít prezident problémy. Já jsem byl za to jednou odsouzený, tak vím, o čem mluvím. To je jako podvod spáchaný prostřednictvím pošty. Je to dlouhé a široké a poměrně snadno se to dokazuje."

"Co si o tom myslíte?"

"Myslím si, že budete mít problémy i vy."

Jeli tiše a pozorovali provoz. Coal už o celé věci z hlediska bránění ve výkonu spravedlnosti uvažoval, ale chtěl znát Barrův názor. Nedělal si starosti s obviněním z trestného činu. Prezident si krátce popovídal s Voylesem, požádal ho, "aby se na chvíli koukal jinam," a to bylo všechno. To není žádný zločin. Ale Coalovi velice záleželo na znovuzvolení a skandál, do kterého by byl zapleten největší přispěvatel na volební kampaň, Mattiece, by měl katastrofální následky. Bylo mu z toho pomýšlení nanic - člověk, kterého prezident zná a od něhož bere miliony, zaplatí za to, aby byli zavražděni dva soudci Nejvyššího soudu, aby jeho kamarád prezident mohl jmenovat dva rozumnější soudce a on se dostal ke své naftě. Demokraté by vyrazili do ulic a řičeli by radostí. Každý podvýbor Kongresu by pořádal slyšení. Všechny noviny v zemi by o tom denně psaly nejméně rok. Ministerstvo spravedlnosti by bylo nuceno zahájit vyšetřování. Coal by byl nucen vzít vinu na sebe a rezignovat. Sakra, z Bílého domu by museli vypadnout všichni kromě prezidenta.

Byla to noční měra obrovských rozměrů.

"Musíme zjistit, jestli ta zpráva je pravdivá," řekl Coal směrem k oknu.

"Pokud lidé kvůli ní umírají, tak je pravdivá. Dejte mi lepší důvod pro zavraždění Callahana a Verheeka."

Jiný důvod neexistoval a Coal to věděl. "Chci, abyste něco udělal."

"Mám najít tu dívku."

"Ne. Ta je buď mrtvá, nebo se schovává v nějaké jeskyni. Chci, abyste promluvil s Mattiecem."

"Určitě najdu jeho adresu ve zlatých stránkách."

"Dokážete ho najít. Potřebujeme prokázat, že prezident o ničem neví. Nejdříve však musíme zjistit, kolik z toho je pravda."

"A vy si myslíte, že Victor ke mně pojme důvěru a svěří mi svá tajemství."

"V pravou chvíli ano. Uvědomte si, že nejste policajt. Předpokládejme, že je to pravda, a že on si myslí, že bude odhalen. Je zoufalý a zabije lidi. Co kdybyste mu řekl, že o tom ví tisk, a že jeho konec se blíží, takže jestli chce zmizet, je teď ten správný čas? Přicházíte k němu z Washingtonu, chápete? Jste dobře informovaný. Od prezidenta, to si alespoň bude myslet. Poslechně vás."

"Dobře. Co když mi řekne, že je to pravda? Co pro nás z toho vyplývá?"

"Mám určité představy, všechny v kategorii zabránění škodám. Nejprve okamžitě jmenujeme do Nejvyššího soudu dva milovníky přírody. A myslím tím fanatické, radikální pozorovatele ptáků. Tím dokážeme, že jsme vlastně v hloubi duše takoví malí, hodní ochránci přírody. To bude konec Mattieca a jeho naftových polí, atakdále. Tohle můžeme udělat během několika hodin. Téměř současně si prezident pozve Voylese a ministra spravedlnosti a požádá je, aby okamžitě začali vyšetřovat Mattieca. Tajně dáme kopie zprávy všem reportérům v městě, pak se přikrčíme a počkáme, až se bouře přežene."

Barr se obdivně usmíval.

Coal pokračoval. "Nebude to pěkné, ale bude to mnohem lepší, než sedět na zadku a doufat, že ta zpráva je fikce."

"Jak chcete vysvětlit tu fotografii?"

"To se nedá vysvětlit. Chvíli to bude bolet, ale bylo to před sedmi lety, a lidé se mohou zbláznit. Vykreslíme Mattieca jako tehdy dobrého občana, ale dnes blázna."

"On je to blázen."

"Ano, je. A teď je jako raněný pes, zahnaný do kouta. Musíte ho přesvědčit, aby to vzdal a zmizel. Myslím, že vás poslechně. A myslím, že se od něho dozvíme, jestli je to pravda."

"A jak ho tedy najdu?"

"Jeden můj člověk na tom pracuje. Musím zatahat za pár nitek a navázat kontakt. Budte připraven odcestovat v neděli."

Barr se usmál do okna. Docela rád se s Mattiecem seznámí.

Provoz slábl. Coal pomalu upíjel svou minerálku. "Máte něco o Granthamovi?"

"Ani ne. Odposloucháváme ho a sledujeme ho, ale nic vzrušujícího. Volá své matce a několika holkám, ale nic, co by stálo za hlášení. Hodně pracuje. Ve středu odjel z města a vrátil se ve čtvrtek."

"Kam jel?"

"Do New Yorku. Asi pracuje na nějakém článku."

Cleve měl být přesně v deset hodin večer na rohu ulice Rhode Island a Šesté Avenue, ale nebyl. Gray měl jet rychle po Rhode Island, dokud ho Cleve nechytí, takže pokud ho někdo sleduje, bude si prostě myslet, že je nebezpečný řidič. Jel po Rhode Island přes Šestou rychlostí osmdesát kilometrů za hodinu a díval se po modrém světle. Žádné tam nebylo. Otočil auto a o patnáct minut později si to opět hnál po Rhode Island. Tady je. Spatřil modré světlo a zajel k chodníku. Nebyl to Cleve. Byl to bílý policajt a byl velmi rozčilený. Vytrhl Grayovi řidičský průkaz, prohlédl si ho a zeptal se, jestli pil. Ne, pane, řekl. Policajt vypsál pokutový blok a hrdě ho podal Grayovi, který seděl za volantem a koukal na blok,

dokud neuslyšel hlasy od zadního nárazníku.

Na scéně se objevil další policajt a hádal se s tím prvním. Byl to Cleve a chtěl, aby bílý policista zapomněl na pokutu, avšak ten vysvětloval, že už bloček vypsál, a kromě toho ten idiot jel přes křižovatku devadesátkou.

"Je to můj přítel," říkal Cleve.

"Tak ho nauč jezdit, než někoho zabije," řekl bílý policajt, nasedl do svého vozu a odjel.

Cleve se pochechtával a naklonil se ke Grayovi do okénka. "Je mi to líto," řekl s úsměvem.

"Je to všechno tvoje chyba."

"Příště zpomal."

Gray hodil pokutový bloček na podlahu. "Musíme mluvit rychle. Povídal jsi, že Sarge říkal, že hoši v západním křídle o mně mluví, správně?"

"Správně."

"Tak dobře, potřebuji od Sargeho vědět, jestli mluví také o jiných reportérech, především z New York Timesů. Potřebuji vědět, jestli si myslí, že po té historice jdou také jiné noviny."

"To je všechno?"

"Ano. Potřebuji to rychle."

"Jezděte pomaleji," řekl Cleve nahlas a šel ke svému autu.

Darby zaplatila pokoj na příštích sedm dní, částečně proto, že chtěla mít známé místo, kam by se v případě potřeby mohla vrátit a částečně proto, že si tam chtěla nechat některé nové šaty, které si koupila. Bylo to hříšné, takhle pořád odněkud utíkat a všechno tam nechávat. Šaty nebyly nic módního, takový safari styl vyšších ročníků právnické fakulty, ale v New Yorku byly ještě dražší než v New Orleansu a byla by si je ráda nechala. Nebude riskovat kvůli šatům, ale líbil se jí ten pokoj, líbilo se jí to město a chtěla ty šaty.

Bylo načase zase se pohnout a ona pocestuje nalehko. Když vyběhla z hotelu St. Moritz do čekajícího taxíku, měla jen malou plátěnou tašku. Bylo skoro jedenáct hodin v pátek večer a v jižním Central Parku bylo rušno. Na druhé straně ulice čekala řada kočárů tažených koňmi na zákazníky na krátký výlet po parku.

Taxíku trvalo čtvrt hodiny, než se dostal na roh Sedmdesáté druhé a Broadwaye. Nebyl to správný směr, ale celá její cesta měla být obtížně sledovatelná. Ušla deset metrů a zmizela v podzemce. Prostudovala si plán metra a knížku o systému podzemní dráhy a doufala, že to bude jednoduché. Podzemka nebyla příliš lákavá, protože jí nikdy nejela a slyšela mnoho zkazek. Ale tohle je linka Broadway, nejčastěji používaná trasa na Manhattanu, a říkalo se o ní, že je občas i bezpečná. A nahoře nad zemí to nevypadalo nejlíp. Metro mohlo sotva být horší.

Čekala na správném místě se skupinou opilých, ale dobře oblečených výrostků. Vlak přijel za pár minut. Nebyl plný a ona se posadila u prostředních dveří. Dívej se na podlahu a drž tašku, opakovala si neustále. Dívala se na podlahu, ale za tmavými brýlemi si prohlížela lidi. Byla to její šťastná noc. Žádní pouliční povaleči s noži. Žádní žebráci. Žádní zvrhlíci, aspoň si žádných nevšimla. Ale pro nováčka to byl stejně nervy drásající zážitek.

Opilé děti vystoupily na Times Square a ona rychle vystoupila na další zastávce. Nikdy neviděla nádraží Penn Station, ale teď nebyl čas na prohlížení pamětihodností. Možná se sem jednou vrátí, stráví tu měsíc a bude obdivovat město, aniž by musela dávat pozor na Pořeza, Hubeňoura a bůhví koho ještě. Ale teď ne.

Měla pět minut čas a našla svůj vlak, když už lidi nastupovali. Posadila se vzadu a prohlížela si každého pasažéra.

Neviděla žádný známý obličej. Určitě se na ní při tomhle křivolakém útěku nepřilepili. Opět udělala chybu s kreditní kartou. Na letišti O'Hare si koupila čtyři letenky na kartu American Express a oni se nějak dozvěděli, že je v New Yorku. Byla si jistá, že ji Pořez neviděl, ale je v městě a má přátele. Mohlo by jich být dvacet. Už si nebyla ničím jistá.

Vlak odjel se šestiminutovým zpožděním. Byl poloprázdný. Vytáhla z tašky knížku a předstírala, že ji čte.

Za patnáct minut zastavil vlak v Newarku a ona vystoupila. Měla štěstí. Před nádražím stála řada taxíků. Za deset minut byla na letišti.

KAPITOLA TRICÁTÁ ČTVRTÁ

Byla sobota ráno. Královna byla na Floridě a vybírala peníze od boháčů. Venku bylo jasno a chladno. Chtěl dlouho spát a až se probudí, zahrát si golf. Ale bylo sedm hodin, on seděl u svého pracovního stolu v kravatě a poslouchal návrhy Fletchera Coala, co by měli dělat. Richard Horton, ministr spravedlnosti, mluvil s Coalem, a ten byl vyplašený. Někdo otevřel dveře a Horton vstoupil. Podali si ruce a Horton se posadil naproti prezidentovi. Coal stál vedle a to prezidenta opravdu rozčilovalo.

Horton byl nudný, ale upřímný. Nebyl hloupý ani pomalý, jen o všem důkladně přemýšlel, než to udělal. Přemýšlel o každém slově, než ho vyslovil. Byl věrný prezidentovi a na jeho zdravý úsudek bylo spolehnutí.

"Vážně uvažujeme o formálním ustavení velké poroty pro vyšetření smrti Rosenberga a Jensena," řekl zachmuřeně. "Ve světle toho, co se stalo v New Orleansu, si myslíme, že by se k tomu mělo přikročit okamžitě."

"Vyšetřuje to FBI," řekl prezident. "Mají na tom případu tři sta agentů. Proč bychom se jim do toho měli plést?"

"Vyšetřují případ Pelikán?" zeptal se Horton. Znal odpověď. Věděl, že v tomto okamžiku je Voyles se stovkou agentů v New Orleansu. Věděl, že hovořili se stovkami lidí, nasbírali hromady bezcenných důkazů. Věděl, že prezident požádal Voylese, aby se z případu stáhl, a také věděl, že Voyles neřeká prezidentovi všechno.

Horton se o případu Pelikán prezidentovi nikdy nezmínil a už skutečnost, že o té zatracené věci věděl, byla k vzteku.

Kolik lidí o tom ví? Pravděpodobně tisíce.

"Sledují všechny stopy," řekl Coal. "Dali nám kopii té zprávy téměř před dvěma týdny, takže předpokládáme, že to

prošetřují."

To bylo přesně to, co Horton od Coala očekával. "Jsem přesvědčený, že státní administrativa by to měla začít okamžitě vyšetřovat." Mluvil, jako kdyby se to všechno naučil nazpaměť, a to prezidenta rozčilovalo.

"Proč?" zeptal se prezident.

"Co když má ta zpráva pravdu? Když nic neuděláme a pravda nakonec vyplave na povrch, bude škoda nenapravitelná."

"Vy si opravdu myslíte, že je na tom něco pravdy?" zeptal se prezident.

"Je to strašně podezřelé. První dva muži, kteří ji viděli, jsou mrtví a osoba, která ji napsala, zmizela. Je to dokonale logické, pokud se někdo odhodlá zabít soudce Nejvyššího soudu. Jiní vážní podezřelí nejsou. Pokud vím, FBI si neví rady. Ano, musí se to vyšetřit."

Informace z Hortonových vyšetřování unikaly ještě víc než ze suterénu Bílého domu a Coal se děsil toho, že by tenhle klaun zřídil velkou porotu a předvolával svědky. Horton byl čestný člověk, ale ministerstvo spravedlnosti bylo plné právníků, kteří moc mluvili.

"Nemyslíte, že je to trochu předčasně?" zeptal se Coal.

"To si nemyslím."

"Viděl jste dnešní noviny?" zeptal se Coal.

Horton se podíval na první stránku Postu a přečetl si sportovní sekci. Byla přece sobota. Slyšel, že Coal přečte před rozedněním osmery noviny, a tak se mu ta otázka nelíbila.

"Pár jsem jich četl," řekl.

"Já jsem se do několika podíval," řekl Coal skromně. "A nikde není ani slovo o těch dvou mrtvých právnících, o té dívce, o Mattieci nebo o čemkoli, co by se té zprávy týkalo. Pokud teď zahájíte formální vyšetřování, bude to měsíc na prvních stránkách."

"Vy si myslíte, že to jednoduše přejde?" zeptal se Horton Coala.

"Mohlo by. Ze zřejmých důvodů doufáme, že ano."

"Myslím, že jste příliš optimistický, pane Coale. Normálně přece nesedíme a nečekáme, až to tisk vyšetří za nás."

Coal se usklíbl, skoro se zasmál nahlas. Usmál se na prezidenta, který se na něho rychle podíval.

"Co se stane, když týden počkáme?" zeptal se prezident.

"Nic," řekl Coal.

Tímto způsobem bylo rychle rozhodnuto počkat týden a Horton to věděl. "Do týdne by se to mohlo provalit," řekl bez velkého přesvědčení.

"Počkáme týden," nařídil prezident. "Sejdeme se tady příští pátek a podíváme se na to. Neříkám ne, Richarde, ale počkáme ještě sedm dní."

Horton pokrčil rameny. To bylo víc, než čekal. Měl krytá záda. Teď půjde přímo do své kanceláře a nadiktuje dlouhý záznam z tohoto jednání, se všemi podrobnostmi, které si pamatuje. Musí si chránit svůj krk.

Coal k němu přistoupil a podal mu list papíru.

"Co je to?"

"Další jména. Znáte je?"

Byl to seznam milovníků ptáků: čtyři soudci, kteří byli příliš liberální, avšak plán B vyžadoval jako kandidáty pro Nejvyšší soud radikální ochránce životního prostředí.

Horton několikrát zamrkal a pozorně studoval seznam. "Musíte si dělat legraci."

"Proveďte je," řekl prezident.

"Tito lidé jsou radikální liberálové," zamumlal Horton.

"Ano, ale zbožňují slunce a měsíc, stromy a ptáky," napověděl mu Coal.

Horton se dovtípl a náhle se usmál. "Chápu. Milovníci pelikánů."

"Víte, už jsou skoro na vymření," řekl prezident.

Coal zamířil ke dveřím. "Přál bych si, aby je byli vyhubili už před deseti lety."

Nevolala do devíti hodin, kdy Gray přišel ke svému stolu v redakci. Přečetl si Timesy a nic v nich nebylo. Rozložil si přes nepořádek na stole neworleánské noviny a listoval v nich. Nic. Napsali všechno, co věděli. Verheek, Callahan, Darby a tisíc nezodpovězených otázek. Musel předpokládat, že Timesy a možná Timesy-Picayune viděly zprávu, nebo o ní slyšely, a tak vědí o Mattieci. A musel také předpokládat, že pracují jako diví, aby si to ověřili. Ale on má Darby, najdou Garcii, a pokud bude možné ověřit ty věci o Mattieci, bude to hotové.

V tomto okamžiku neměl alternativní plán. Kdyby Garcia zmizel nebo odmítl spolupracovat, byli by nuceni prozkoumat temný a ponurý svět Victora Mattieca. Darby by u toho dlouho nevydržela a on by se jí nedivil. Nebyl si jistý, jak dlouho by vydržel on sám.

Smith Keen se objevil s šálkem kávy a posadil se na stůl. "Kdyby to Timesy měly, počkaly by s tím do zítřka?"

Gray zavrtěl hlavou. "Ne. Kdyby měly něco víc než Timesy-Picayune, byly by to uveřejnily dnes."

"Krauthammer chce uveřejnit to, co máme. Myslí si, že můžeme jmenovat Mattieca."

"To jsem nepochopil."

"Naléhá na Feldmana. Chce článek postavit tak, že řekneme, že Callahan a Verheek byli zabiti kvůli té zprávě, v níž je uvedeno jméno Mattieca, který je náhodou přítelem prezidenta. Tím přímo Mattieca neobžaluje. Říká, že to můžeme udělat s veškerou opatrností, říct, že Mattieca je uveden v té zprávě, avšak není uveden námi. A jelikož je to ta zpráva, která byla příčinou všech těch vražd, je třeba ji do určité míry ověřit."

"Chce se schovat za tu zprávu."

"Přesně tak."

"Ale až do doby, kdy se to potvrdí, je to všechno spekulace. Předpokládej na okamžik, že pan Mattiece s tím nemá naprosto nic společného. Je zcela neviný. Uvedeme v článku jeho jméno, a co pak? Budeme vypadat jako blázni a on se s námi příštích deset let bude soudit. Já ten článek nenapišu."

"Chce, aby ho napsal někdo jiný."

"Jestliže tyto noviny uveřejní tu historku o pelikánech, napsanou někým jiným, ta dívka zmizí. Myslel jsem, že jsem to včera vysvětlil dost jasně."

"Ano. A Feldman tě slyšel. Je na tvé straně, Grayi, a já také. Ale pokud je ta věc pravdivá, vybuchne to během pár dní. To si myslíme všichni. Víš, jak Krauthammer nenávidí Timesy. Bojí se, že to ti parchanti uveřejní."

"Nemohou to uveřejnit, Smithi. Možná mají o něco více faktů, než Timesy-Picayune, ale nemohou uvést Mattiecovu jméno. Podívej se, my to ověříme dřív než ostatní. A až to budeme mít v suchu, napíše ten článek se všemi jmény, vedle uveřejníme tu krásnou fotografii Mattiece a jeho přítele z Bílého domu."

"My? Už jsi zase řekl 'my'."

"Tak dobře, můj zdroj a já." Gray otevřel zásuvku a našel fotografii Darby s dietní kolou. Podal ji Keenovi, který ji obdivoval.

"Kde je?" zeptal se.

"To nevím přesně. Myslím, že je na cestě z New Yorku sem."

"Dej pozor, ať ji nezabijí."

"Jsme velice opatrní." Gray se ohlédl na obě strany a naklonil se blíž. "Smithi, myslím, že mě sledují. Chci, abys to věděl."

"Kdo by to mohl dělat?"

"Mám to od svého zdroje z Bílého domu. Nepoužívám svůj telefon."

"Radši to řeknu Feldmanovi."

"Dobře, Myslím, že to ještě není nebezpečné."

"Musí to vědět." Keen seskočil ze stolu a zmizel.

Ozvala se za pár minut. "Jsem tady," řekla. "Nevím, kolik jsem jich přivedla s sebou, ale jsem tady a jsem zatím živá."

"Kde jste?"

"Tabard Inn na ulici N. Včera jsem na Šesté Avenue viděla starého známého. Vzpomínáte si na Pořeza, který byl bolestivě zraněný na Bourbon Street? Vyprávěla jsem vám to?"

"Ano."

"No, tak už zase chodí. Trochu kulhá, ale včera se potuloval po Manhattanu. Myslím, že mě neviděl."

"Myslíte to vážně? To je hrozné, Darby."

"To je víc než hrozné. Když jsem včera odjížděla, nechala jsem šest stop. Jestli ho uvidím v tomhle městě, jak někde kulhá po chodníku, mam v úmyslu se vzdát. Půjdu k němu a vzdám se."

"Nevím, co bych na to řekl."

"Říkejte toho co nejméně, protože ti lidé mají radar. Budu si tři dny hrát na soukromé očko a mizím. Pokud se dožiji středečního rána, budu v letadle na Arubu nebo na Trinidad, nebo někam jinam, kde je pláž. Až umřu, chci, aby to bylo na pláži."

"Kdy se sejdeme?"

"Přemýšlím o tom. Chci, abyste udělal dvě věci."

"Poslouchám."

"Kde parkujete svoje auto?"

"Blízko svého bytu."

"Nechte ho tam a vypůjčte si jiné. Nic nápadného, jen obyčejný ford nebo něco takového. Chovejte se tak, jako by na vás někdo mířil puškou s dalekohledem. Jedte do hotelu Marbury v Georgetownu a najměte si pokoj na tři noci. Přijímají platby v hotovosti - ptala jsem se. Udělejte to pod jiným jménem."

Grantham si dělal poznámky a vrtěl hlavou.

"Můžete se po setmění nepozorovaně dostat z bytu?" zeptala se.

"Myslím, že ano."

"Tak to udělejte a vezměte si taxík do Marbury. Ať vám tam dopraví to pronajaté auto. Jedte dvěma taxíky do Tabard Inn a vejděte do restaurace dnes večer přesně v devět hodin."

"Dobře. Ještě něco?"

"Vezměte si s sebou šaty. Počítejte s tím, že budete pryč z bytu nejméně tři dny. A také nebudete chodit do redakce."

"Darby, já si myslím, že redakce je bezpečná."

"Nemám náladu se hádat. Jestli budete dělat potíže, Grayi, tak prostě zmizím. Jsem přesvědčená, že zůstanu naživu tím déle, čím dříve vypadnu z této země."

"Rozkaz, madam."

"Tak se mi to líbí."

"Předpokládám, že vám někde v té vaší hlavě straší mistrovský plán."

"Možná, že ano. Promluvíme si o tom u večeře."

"Bude to něco jako rande?"

"Nazvěme to pracovní večeří."

"Rozkaz."

"Teď zavěším. Buďte opatrný, Grayi. Mají oči všude." A zavěsila.

Seděla u stolu číslo třicet sedm, v tmavém koutě malé restaurace, kde ji našel přesně v devět. První věci, které si na ní všiml, byly šaty. Když kráčet ke stolu, věděl, že někde pod nimi jsou nohy, ale neviděl je. Možná později, až se postaví. Měl na sobě sako a kravatu, dohromady tvořili hezký pár.

Posadil se vedle ní, aby mohli oba pozorovat nevelké shromáždění hostů v restauraci. Tabard Inn vypadala dost stará na to, aby tam mohl večerět už Thomas Jefferson. Venku na patiu se bavila a smála hlučná skupina Němců. Okna byla otevřená, vzduch svěží, a tak bylo snadné na okamžik zapomenout, proč se skrývají.

"Kde jste koupila ty šaty?"

"Líbí se vám?"

"Jsou moc hezké."

"Trochu jsem dnes odpoledne nakupovala. Jsou na jedno použití, jako většina mé garderoby v poslední době.

Pravděpodobně je nechám v pokoji, až budu zase prchat, abych si zachránila život."

U stolu stál číšník s jídelními lístky. Objednali si nápoje. Restaurace byla tichá a klidná.

"Jak jste se sem dostala?"

"Kolem světa."

"Rád bych to věděl."

"Jela jsem vlakem do Newarku, letadlem do Bostonu, letadlem do Detroitu a letadlem do Dullesu. Byla jsem vzhůru celou noc a dvakrát jsem zapomněla, kde jsem."

"Jak by vás mohli sledovat?"

"Nemohli mě sledovat. Platila jsem v hotovosti, ale už mi docházejí hotové peníze."

"Kolik potřebujete?"

"Nechám si je telegraficky poslat ze své banky v New Orleansu."

"Uděláme to v pondělí. Myslím, že jste v bezpečí, Darby."

"To jsem si myslela už dřív. Popravdě řečeno, cítila jsem se velice bezpečná, když jsem nastupovala s Verheekem na tu loď. Jenže to nebyl Verheek. A najednou jsem na chodníku uviděla Pořeza. Od té doby jsem nejedla."

"Vypadáte hubená."

"Děkuji. Asi ano. Už jste tu někdy jedl?" Dívala se do jídelního lístku.

Díval se do svého. "Ne, ale slyšel jsem, že se tu jí moc dobře. Zase jste si změnila barvu vlasů." Měla je teď světle hnědé, měla jemně naličené oči a tváře. A trochu růže na rtech.

"Asi mi brzy vypadají, pokud budu ty lidi pořád potkávat."

Přinesli jim pití a oni si objednali jídlo.

"Myslíme si, že něco bude zítra v Timesech." Nezmínil se o neworléanských novinách, protože v nich byly fotografie Callahana a Verheeka. Předpokládal, že je viděla.

Zdálo se, že ji to nezajímá. "Co například?" zeptala se a rozhlížela se kolem.

"Nejsme si jisti. Byli bychom moc neradi, kdyby nás Timesy předhonily. Jsou to naši staří soupeři."

"To mě nezajímá. O novinářině nic nevím a nechci nic vědět. Jsem tady, protože mám nápad, jediný nápad, jak najít Garcii. Jestliže to nevyjde, a to rychle, zmizím."

"Promiňte. O čem chcete mluvit?"

"O Evropě. Jaké je vaše oblíbené místo v Evropě?"

"Nemám rád ani Evropu, ani Evropany. Jezdím do Kanady a Austrálie, občas na Nový Zéland. Proč se vám líbí Evropa?"

"Můj dědeček se sem přistěhoval ze Skotska. Mám tam plno bratranců a sestřenic. Už jsem tam byla dvakrát na návštěvě."

Gray vymačkal kousek citronu do svého ginu s tonikem. Od baru vstoupila do restaurace skupina šesti lidí a ona si je pozorně prohlížela. Když mluvila, těkaly její oči po místnosti.

"Myslím, že se potřebujete trochu napít, abyste se uvolnila," řekl Gray.

Přikývla, ale neřekla nic. Těch šest se posadilo k vedlejšímu stolu a začalo mluvit francouzsky. Bylo příjemné to poslouchat.

"Slyšel jste někdy cajunskou francouzštinu?" zeptala se ho.

"Ne."

"To je dialekt Cajunů, francouzských usedlíků v Nova Scotia v Kanadě, které Britové v roce 1755 násilně přesídlili do Louisiany. Rychle mizí, právě tak jako mokřadě. Říká se, že Francouzi jejich francouzštině nerozumějí."

"To je správné. Jsem si jistý, že Cajuni nerozumějí Francouzům."

Napila se bílého vína. "Vyprávěla jsem vám o Chadu Brunetovi?"

"Myslím, že ne."

"To byl chudý cajunský chlapec z Eunice. Jeho rodina se živila tím, že kladla pasti a chytala ryby v bažinách. Byl to velmi chytrý hoch, studoval s plným akademickým stipendiem na louisíánské státní univerzitě, potom ho přijali na právnickou fakultu standfordské univerzity. Dokončil studium s nejvyšším počtem bodů v historii univerzity. Bylo mu dvacet jedna let, když složil v Kalifornii advokátskou zkoušku. Byl by mohl pracovat v kterékoli právnické firmě v celých Spojených státech, ale přijal místo v úřadě pro ochranu životního prostředí v San Francisku. Byl vynikající, opravdový právnický génius, pracoval velmi tvrdě a brzy vyhrával důležité procesy proti naftářským a chemickým společnostem. Ve věku dvaceti osmi let byl vytříbeným soudním právníkem. Báli se ho všichni velcí naftaři a jiní znečišťovatelé životního prostředí." Napila se vína. "Vydělal spoustu peněz a založil skupinu pro záchranu louisíánských mokřad. Chtěl se zúčastnit toho procesu o pelikánech, jak se mu říkalo, ale měl příliš mnoho jiných

závazků. Dal Zelenému fondu peníze na soudní výlohy. Krátce před tím, než proces v Lafayette začal, oznámil, že jede domů a bude pomáhat právníkům Zeleného fondu. V neworleánských novinách o něm uveřejnili několik článků."

"Co se s ním stalo?"

"Spáchal sebevraždu."

"Cože?"

"Týden před začátkem procesu ho našli v autě s běžícím motorem. Od výfuku vedla zahradní hadice na přední sedadlo. Další obyčejná sebevražda kyslíčnickem uhelnatým."

"Kde bylo to auto?"

"Vlesnaté oblasti podél Bayou Lafourche, blízko města Galliano. Tu oblast dobře znal. V kufru auta byly kampingové potřeby a rybářské náčiní. Žádný dopis na rozloučenou. Policie to vyšetřovala, ale nenašla nic podezřelého. Případ byl uzavřen."

"To je neuvěřitelné."

"Měl nějaké problémy s alkoholem a léčil se u psychoanalytika v San Francisku. Ale sebevražda všechny překvapila."

"Myslíte, že byl zavražděn?"

"To si myslí hodně lidí. Jeho smrt znamenala pro Zelený fond velkou ránu. Jeho láska k mokřadím by bývala byla mocnou zbraní v soudní síni."

Gray dopil a zachrastil ledem. Přisunula se k němu o kousek blíž. Objevil se číšník a oni si objednali další pití.

KAPITOLA TRICÁTÁ PÁTÁ

Hala hotelu Marbury byla v neděli v šest hodin ráno, když si Gray kupoval Timesy, prázdná. Výtisk byl patnáct centimetrů silný a vážil pět a půl kila. V duchu se ptal, o kolik silnější to chtějí ještě tisknout. Spěchal zpátky do svého pokoje v osmém patře, rozprostřel noviny na posteli, naklonil se nad nimi a intenzivně listoval. Na první stránce nic, a to bylo rozhodující. Kdyby měli senzační zprávu, byla by samozřejmě tam. Obával se velkých fotografií Rosenberga, Jensena, Callahana, Verheeka, možná Darby a Khamela, a třeba také mají pěknou fotografii Mattieca. Všechny tyto fotografie hlavních hrdinů by byly pěkně seřazené na první stránce a Timesy by je zase porazily. Zdálo se mu o tom během krátkého nočního odpočinku.

Ale nebylo tam nic. Čím méně toho nacházel, tím rychleji listoval, až se dostal ke sportovní rubrice a inzerátům, kde se zastavil a téměř dotančil k telefonu. Zavolal Smitha Keena, který už byl vzhůru. "Viděl jsi to?" zeptal se.

"Není to krásné?" řekl Keen. "Rád bych věděl, co se stalo."

"Nemají to, Smithi. Pátrají jako diví, ale ještě to nemají. S kým mluvil Feldman?"

"To on nikdy neřekne. Ale mělo by to být spolehlivé."

Keen byl rozvedený a žil sám v bytě nedaleko Marbury.

"Máš něco na práci?" zeptal se Gray.

"No, zatím ani ne. Je půl sedmé v neděli ráno."

"Musíme si promluvit. Vyzvedni mě za čtvrt hodiny před hotelem Marbury."

"Před hotelem Marbury?"

"To je dlouhé povídání. Vysvětlím ti to."

"Aha, ta dívka. Ty šťastlivce."

"Kéž by. Je v jiném hotelu."

"Tady? Ve Washingtonu?"

"Ano. Za čtvrt hodiny."

"Budu tam."

Gray čekal v hale a nervózně pil kávu z papírového kalíšku. Už ho také pobláznila, napůl očekával, že se na chodníku budou skrývat zabijáci s automatickými zbraněmi. To ho rozčilovalo. Viděl po ulici M pomalu přijíždět Keenovu toyotu a rychle k ní zamířil.

"Co chceš vidět?" zeptal se Keen, když vyrazil od chodníku.

"Mně je to jedno. Je krásně. Co takhle Virginie?"

"Jak chceš. Vyhodili tě z bytu?"

"Ne tak docela. Plním příkazy té dívky. Myslím jako polní maršál a já jsem tady, protože mi řekla, abych tady byl. Musím tady zůstat do úterka nebo do té doby, než znervózní a řekne mi, abych šel někam jinam. Jsem v pokoji osm set třicet tři, kdybys mě potřeboval, ale nikomu to neříkej."

"Předpokládám, že chceš, aby to noviny platily," řekl Keen s úsměvem.

"Teď na peníze nemyslím. Stejní lidé, kteří se ji pokusili zabít v New Orleansu, se v pátek objevili v New Yorku, alespoň si to myslí. Mají podivuhodný talent na sledování a ona je nesmírně opatrná."

"No, pokud tě někdo sleduje, a ji někdo sleduje, pak asi ví, co dělá."

"Podívej, Smithi, ona ví přesně, co dělá. Je tak dobrá, že je to o strach. Ve středu ráno odsud odjíždí nadobro. Takže máme dva dny na to, abychom našli Garcii."

"Co když se Garcia přeceňoval? Co když ho najdete a on nebude mluvit, nebo nebude nic vědět? Přemýšlel jsi o tom?"

"Mně se o tom i zdá. Myslím, že ví něco velkého. Existuje nějaký dokument, nějaký kus papíru, něco konkrétního, a on to má. Jednou nebo dvakrát se o tom zmínil, ale když jsem ho přitlačil, nechtěl to připustit. Ale ten den, kdy jsme se měli setkat, mi to chtěl ukázat. Jsem o tom přesvědčený. Něco má, Smithi."

"A když ti to neukáže?"

"Tak ho přerazím."

Přejeli řeku Potomac a jeli kolem arlingtonského hřbitova. Keen si zapálil dýmku a trochu otevřel okno. "A co když Garcii nenajdete?"

"Nastupuje plán B. Darby bude pryč, a tak ujednání neplatí. Až bude pryč ze země, mám její souhlas udělat se zprávou cokoli, jen ji nesmím uvést jako zdroj. Ta ubohá holka je přesvědčená, že stejně umře, bez ohledu na to, jestli ten materiál pro článek získáme, nebo ne. Ale chce se co nejvíc chránit. Nikdy nesmím použít jejího jména, dokonce ani jako autorky té zprávy."

"Mluví hodně o té zprávě?"

"Ne o tom, jak to psala. Byl to takový divoký nápad, začala na tom dělat a pak si myslela, že to byl omyl. Než začaly vybuchovat bomby. Lituje toho, že tu prokletou věc napsala. S Callahanem se měli opravdu rádi a ona je teď plná pocitů bolesti a viny."

"Tak jaký je plán B?"

"Pustíme se do právníků. Mattiece je příliš úskočný a kluzký, aby bylo možné na něho jít bez soudních obsílek, zatykačů a jiných věcí, které nemáme k dispozici, ale známe jeho právníky. Zastupují ho dvě velké firmy tady v městě, tak se pustíme do nich. Nějaký právník nebo skupina právníků pečlivě analyzovala složení Nejvyššího soudu a navrhla jména Rosenberga a Jensena. Mattiece by sám nevěděl, koho má zabít. Tak mu to právníci řekli. To je pohled z úhlu konspirace."

"Ale nemůžeš je přinutit, aby mluvili."

"Ne o klientovi. Ale pokud jsou ti právníci vinní a my se začneme vyptávat, něco praskne. Budeme potřebovat tučet reportérů, aby obvolali milion právníků, advokátů, koncipientů, sekretářek, úřednic v rozmnožovnách, prostě všechny. Pustíme se do těch parchantů útokem."

Keen potahoval ze své dýmky a tvářil se nezúčastněně. "Které jsou to firmy?"

"White a Blazevech, a Brim, Stears a Kidlow. Podívej se na ně v knihovně."

"Slyšel jsem o Whiteovi a Blazevechovi. Je to velká republikánská firma."

Gray přikývl a dopil poslední doušek kávy.

"Co když je to jiná firma?" zeptal se Keen. "Co když ta firma není ve Washingtonu? Co když se spiklenci nezaleknou? Co když je za tím jenom jeden právníkový mozek, který patří koncipientovi na částečný úvazek ve Shreveportu? Co když ten plán vymyslel jeden z Mattiecových domácích právníků?"

"Někdy mi jdeš strašně na nervy, víš o tom?"

"To jsou realistické otázky. Co když?"

"Tak přejdeme na plán C."

"A to je co?"

"To ještě nevím. Ona se tak daleko ještě nedostala."

Přikázala mu, aby nechodil na ulici a jedl ve svém pokoji. Měl v papírovém pytlíku sendvič a hranolky, poslušně kráčel ke svému pokoji v osmém patře hotelu Marbury. Blízko jeho pokoje strkala svůj vozík asijská pokojská. Zastavil se u dveří a vytáhl z kapsy klíč.

"Zapomněl jste něco, pane?" zeptala se pokojská.

"Gray se na ni podíval. "Prosím?"

"Zapomněl jste něco?"

"Ne. Proč?"

Pokojská přistoupila o krok. "Vždyť jste před chvilkou odešel, pane, a už jste zpátky."

"Odešel jsem před čtyřmi hodinami."

Zavrtěla hlavou a šla ještě o krok blíž, aby si ho lépe prohlédla. "Ne, pane, před deseti minutami vyšel z vašeho pokoje nějaký muž." Pozorně se na něho dívala. "Ale, pane, teď si myslím, že to byl někdo jiný."

Gray se podíval na číslo pokoje na dveřích. 833. Díval se upřeně na ženu. "Jste si jistá, že v tomto pokoji byl jiný muž?"

"Ano, pane. Před několika minutami."

Propadl panice. Rychle šel ke schodišti a seběhl osm pater dolů. Co má v pokoji? Nic než šaty. O Darby tam není nic. Zastavil se a sáhl si do kapsy. Lístek s adresou Tabard Inn a jejím telefonním číslem tam byl. Vydechl a volným krokem vešel do haly.

Musí ji najít, a to rychle.

Darby našla prázdný stůl v čítárně ve druhém patře právnícké knihovny Edwarda Bennetta Williamse. Při svém novém koníčku cestujícího kritika právníckých knihoven konstatovala, že ta georgetownská je zatím nejhezčí. Byla to samostatná, pětipatrová budova, oddělená malým dvorkem od McDonough Hall, právnícké fakulty. Knihovna byla nová, elegantní a moderní, avšak přesto to byla právnícká knihovna, která se rychle zaplňovala nedělními studenty, pomýšlejícími na závěrečné zkoušky.

Otevřela svazek pět adresáře Martindale-Hubbell a našla sekci s washingtonskými firmami. White a Blazevech se táhli na dvacetí osmi stránkách. Jména, data narození, místa narození, vzdělání, členství v odborných organizacích, vyznamenání, ceny, členství ve výborech a publikace čtyř set dvanácti právníků, nejdříve spolumajitelů, potom společníků. Psala si do bloku poznámky.

Firma měla osmdesát jedna spolumajitelů, zbytek byli společníci. Seřadila je podle abecedy a napsala každé jméno do bloku. Byla jen jednou ze studentek práv, která si prověřuje právnícké firmy při neúnavné honbě za zaměstnáním. Práce byla nudná a její mysl se toulala. Tady studoval před dvaceti lety Thomas. Byl vynikající student a tvrdil, že v

knihovně strávil mnoho hodin. Psal pro právnický časopis, což by za normálních okolností bylo i jejím úkolem. Smrt byla jevem, který za posledních deset let analyzovala z různých pohledů. S výjimkou klidné smrti ve spánku si nebyla jistá, čemu by dala přednost. Pomalé, bolestné umírání na nějakou nemoc je noční můrou pro oběť i její blízké, avšak alespoň je čas na přípravu a rozloučení. Násilná, náhlá smrt znamená okamžitý konec a je pravděpodobně nejlepší pro zemřelého. Ale je to hrozný šok pro pozůstalé. Měla tolik bolestných otázek. Trpěl? Jaká byla jeho poslední myšlenka? Proč k tomu došlo? A dívat se na násilnou smrt někoho, koho milujeme, je nevýslovně kruté. Milovala ho ještě víc, protože ho viděla umírat, říkala si, že musí přestat slyšet ten výbuch, přestat cítit kouř, přestat se dívat, jak umírá. Jestli přežije další tři dny, bude někde, kde bude moci zamknout dveře, plakat a házet věcmi, dokud ji to nepřeboolí. Byla rozhodnutá dostat se na takové místo. Byla rozhodnutá truchlit a uzdravit se. To je snad to nejmenší, co si zaslouží.

Učila se nazpaměť jména, až věděla o firmě White a Blazeovich víc, než kdokoli jiný mimo firmu. Pomalu vyšla do tmy a vzala si taxi do hotelu.

Matthew Barr odletěl do New Orleansu, kde se setkal s jakýmsi právníkem, který mu dal pokyn, aby letěl do určitého hotelu ve Fort Lauderdale. Ten právník mluvil velmi mlhavě o tom, co ho v tom hotelu čeká, avšak Barr si to v neděli večer prověřil a zjistil, že tam má rezervovaný pokoj. Vzkaz v recepci mu sděloval, že ho brzy ráno bude někdo volat. V deset hodin zavolal Fletchera Coala domů a referoval mu o zatímním průběhu cesty. Coal měl momentálně jiné starosti. "Grantham se zbláznil. On a nějaký Rifkin z Timesů volají kde komu. To by mohlo mít nedozírné následky."

"Viděli tu zprávu?"

"Nevím, jestli ji viděli, ale slyšeli o ní. Rifkin volal jednoho z mých pomocníků včera domů a ptal se ho, co ví o případu Pelikán. Pomocník nevěděl nic a měl dojem, že Rifkin ví ještě méně. Nemyslím, že ten materiál viděl, ale člověk nikdy neví."

"Krucí, Fletchere. Nemůžeme držet krok s tlupou reportérů. Ti chlapi jsou schopni zatelefonovat za minutu na sto míst."

"Jde jen o dva. Granthama a Rifkina. Granthamovi už jste nasadili odposlech. Udělejte totéž u Rifkina."

"Grantham má odposlech, ale neužívá telefon ani v bytě, ani v autě. Volal jsem Baileyho z letiště v New Orleansu."

Grantham už nebyl dvacet čtyři hodin doma, ale jeho auto je tam pořád. Volali mu a bouchali na dveře. Buď leží v bytě mrtvý, nebo se minulou noc tajně vytratil."

"Třeba je mrtvý."

"Myslím, že ne. Sledovali jsme ho my a sledovala ho FBI. Myslím, že chytil vítr."

"Musíte ho najít."

"On se někde objeví. Nemůže být příliš daleko od své redakční místnosti v pátém patře."

"Chci, abyste Rifkinovi také namontovali odposlech. Zavolejte dnes večer Baileyho, ať to zařídí."

"Ano, pane," řekl Barr.

"Co myslíte, že by Mattiece udělal, kdyby si myslel, že Grantham má tu historku a chystá se ji rozmáznout na první stránce Washington Postu?" zeptal se Coal.

Barr se natáhl na hotelové posteli a zavřel oči. Před mnoha měsíci se rozhodl, že nikdy nebude odporovat Fletcheru Coalovi. Ten člověk je zvíře.

"On se moc nebojí někoho zabít."

"Myslíte, že se zítra setkáte s Mattiecem?"

"Nevím. Ti lidé jsou velmi rezervovaní. Mluví tlumeným tónem za zavřenými dveřmi. Řekli mi toho velice málo."

"Proč vás chtějí mít ve Fort Lauderdale?"

"To nevím, ale je to mnohem blíž k Bahám. Myslím, že tam zítra poletím, nebo možná on přiletí sem. Prostě nevím."

"Možná byste měl tu věc s Granthamem trochu přehnat. Mattiece ho vyčenichá."

"Budu o tom přemýšlet."

"Zavolejte mi ráno."

Šlápla na ten vzkaz, když vešla do pokoje. Stálo na něm: Darby jsem na patiu. Je to nutné. Gray. Zhluboka se nadechla a strčila zmačkaný lístek do kapsy. Zamkla dveře a šla úzkou, klikatou chodbou do haly, tmavým salonem, kolem baru, přes restauraci na patio. Seděl u malého stolu, částečně skrytý cihlovou zdí.

"Proč jste tady?" zeptala se ho šeptem, když si sedla vedle něho. Vypadal unaveně a ustaraně.

"Kde jste byla?" zeptal se.

"To není tak důležité jako to, proč jste tady. Neměl jste sem chodit, dokud vám neřeknu. Co se děje?"

Rychle ji vyprávěl, co ráno dělal, od prvního telefonu Smithu Keenovi, až po pokojskou v hotelu. Zbytek dne strávil tím, že jezdil po městě z jednoho místa na druhé v několika taxících, utratil za ně skoro osmdesát dolarů. Čekal, až se setmí a pak se vplížil do Tabard Inn. Byl si jistý, že ho nikdo nesledoval.

Poslouchala. Dívala se na restauraci a na vchod na patio, ale slyšela každé slovo.

"Dal jste někomu číslo svého pokoje?"

Chvilí přemýšlel. "Jenom Smithu Keenovi. Ale on to určitě nikomu neřekl."

Dívala se na něho. "Kde jste byl, když jste mu řekl číslo svého pokoje?"

"V jeho autě."

Pomalu vrtěla hlavou. "Řekla jsem vám jasně, abyste to nikomu neřikal. Nebo snad ne?"

Neodpovídal.

"Pro vás je to jen hra a zábava, že Grayi? Den na pláži. Vy jste ten statečný skvělý reportér, kterému už mnohokrát

vyhrožovali smrtí, ale vy se nezaľeknete. Kulky se od vás odrazí, co? Vy a já tady budeme pár dní skotačit po městě a hrát si na detektivy, abyste mohl vyhrát Pulitzerovu cenu, být bohatý a slavný. A ti zlí hoši nejsou ve skutečnosti tak zlí, protože, sakra, vy jste přece Gray Grantham z Washington Postu, a to znamená, že jste zatraceně velký frajer."

"Prosím vás, Darby."

"Snažila jsem se vám ukázat, jak jsou ti lidé nebezpeční. Viděla jsem, co dokáží. Vím, co se mnou udělají, jestli mě chytí. Ale ne, Grayi, pro vás je to všechno hra. Na zloděje a na četníky. Na schovávanou."

"Přesvědčila jste mě, okey?"

"Poslyšte, vy frajere, radši tomu věřte. Ještě jedna blbost a jsme mrtví. Nějak mě opouští štěstí. Rozumíte?"

"Ano. Přísahám, že rozumím."

"Najměte si pokoj tady. Zítra večer, pokud budeme naživu, vám najdu jiný malý hotel."

"Co když tu mají plno?"

"Potom se vyspíte u mě v koupelně za zavřenými dveřmi."

Mluvila úplně vážně. Cítil se jako prvňáček, který právě dostal první výprask. Pět minut nikdo z nich nepromluvil.

"A jak si myslíte, že mě našli?"

"Předpokládala bych, že telefony ve vašem bytě jsou odposlouchávané a v autě máte štenici. A předpokládala bych také, že odposlech je i v autě Smithe Keena. Ti lidé nejsou žádní amatéři."

KAPITOLA TRICÁTÁ ŠESTÁ

Strávil noc v pokoji číslo 14 v prvním poschodí, ale vyspal se jen málo. Restaurace otevírala v šest a on opatrně sešel dolů na kávu. Potom se vrátil do svého pokoje. Hostinec byl malebný a starobylý. Vznikl spojením tří starých měšťanských domů. Malé dveře a úzké chodbičky vedly všemi směry. Byla tu atmosféra jiných dob.

Bude to dlouhý, únavný den, ale stráví ho celý s ní. Těšil se na to. Udělal chybu, hrubou chybu, ale odpustila mu.

Přesně v půl deváté zatůkal na dveře pokoje číslo jedna. Rychle otevřela a zase za ním zavřela.

Byla zase studentkou práv, v džínsech a flanelové košili. Nalila mu kávu a posadila se u malého stolku, kde byl telefon, obklopený poznámkami z bloku.

"Ne." Hodil na postel výtisk Timesů. Už ho prohlédl, opět v něm nic nebylo.

Darby vzala telefon a vyťukala číslo georgetownské právnické fakulty. Dívala se na něho, poslouchala a řekla:

"Rozmísťovací kancelář, prosím." Dlouho bylo ticho. "Ano, tady je Sandra Jerniganová. Jsem společnicí firmy White a Blazevich tady v městě. Máme problém s našimi počítači. Snažíme se zrekonstruovat některé výplatní listiny a naši účetní mě požádali, abych vás poprosila o jména vašich studentů, kteří u nás v létě pracovali jako koncipienti. Myslím, že byli čtyři." Chvilí poslouchala. "Jerniganová, Sandra Jerniganová," opakovala. "Ano, chápu. Jak dlouho to bude trvat?" Pauza. "A vy jste Joan. Děkuji vám, Joan." Darby přikryla sluchátko a vydechla. Gray se na ni pozorně díval s obdivným úsměvem.

"Ano, Joan. Sedm. Máme zmatek v záznamech. Máte jejich adresy a čísla sociálního pojištění? Potřebujeme to pro daňové účely. Jak dlouho to bude trvat? Výborně. Máme tam někde blízko poslíčka. Jmenuje se Snowden a bude tam za půl hodiny. Děkuji vám, Joan." Darby zavěsila a zavřela oči.

"Sandra Jerniganová?" řekl.

"Neumím moc dobře lhát," řekla.

"Jste skvělá. Předpokládám, že já jsem ten poslíček."

"Můžete se vydávat za poslíčka. Vypadáte trochu jako stárnoucí věčný student." A jste moc pěkný mužský, pomyslela si pro sebe.

"Líbí se mi ta flanelová košile."

Napila se studené kávy. "Tohle vypadá na dlouhý den."

"Zatím to jde. Jdu pro ten seznam a pak se sejdeme v knihovně. Správně?"

"Ano. Rozmísťovací kancelář je v pátém patře právnické fakulty. Já budu v místnosti 336. Je to malá posluchárna ve třetím poschodí. Vy pojedete taxíkem první. Sejdeme se tam za čtvrt hodiny."

"Ano, prosím." Grantham už byl ze dveří. Darby počkala pět minut, pak vzala svou plátěnou tašku a šla také.

Jízda taxíkem byla krátká, avšak v ranním provozu pomalá. Život na útěku byl už tak dost špatný, ale utíkat a hrát si při tom na detektiva, to už je moc. Byla v taxíku už pět minut, když si vzpomněla, že by ji mohl někdo sledovat. A možná, že je to dobře. Možná, že těžký den, který prožije jako pátrající reportérka, odvede její myšlenky od Pořeza a ostatních trýznitelů. Dnes a zítra bude pracovat a ve středu odpoledne bude na pláži.

Začnou s právnickou fakultou v Georgetownu. Pokud to nikam nepovede, zkusí to s právnickou fakultou univerzity George Washingtona. Bude-li na to čas, mohou se pokusit na Americké univerzitě. Tři pokusy a pak zmizí.

Taxi zastavilo u McDonough Hall, na samém úpatí Kapitolského vršku. S taškou a ve flanelové košili byla jen jednou z mnoha studentek, které se zde henžily před začátkem přednášky. Vyšla po schodech do třetího patra a zavřela za sebou dveře posluchárny. Místnost se občas používala k vyučování a k přijímacím pohovorům pro práce na univerzitě. Rozprostřela si poznámky na stole a byla z ní studentka, připravující se na hodinu.

Za pár minut vklouzl do dveří Gray. "Joan je velmi milá dáma," řekl a položil seznam na stůl. "Jména, adresy a čísla sociálního pojištění. Není to pěkné?"

Darby se podívala na papír a vytáhla z tašky telefonní seznam. Našli v něm pět jmen. Podívala se na hodinky. "Je devět hodin a pět minut. Vsadím se, že z nich není v tomto okamžiku na přednáškách víc než polovina. Někteří budou mít přednášky později. Zavolám těchto pět a uvidíme, kdo z nich je doma. Vy si vezměte ty dva bez telefonu a zeptejte se

tajemníka fakulty na jejich rozvrh."

Gray se podíval na hodinky. "Sejdeme se tady za patnáct minut." Šel první, potom Darby. Ona šla k telefonním automatům v prvním patře vedle tříd a vytočila číslo Jamese Maylora.

Ozval se mužský hlas. "Haló."

"Je to Dennis Maylor?" zeptala se.

"Ne. Já jsem James Maylor."

"Promiňte." Zavěsila. Bydlí deset minut pěšky od fakulty. Nemá přednášku v devět hodin, a pokud má nějakou v deset, bude doma ještě tři čtvrtě hodiny. Snad.

Zavolala ostatní čtyři. Dva odpověděli, na zbývajících dvou číslech to nikdo nebral.

Gray netrpělivě čekal v sekretariátu ve třetím patře. Studentka na částečný pracovní úvazek se snažila najít tajemnici, která byla někde vzadu. Řekla mu, že si není jistá, jestli mu mohou dát rozvrh. Gray řekl, že si je jistý, že mu ho mohou dát, když budou chtít.

Tajemnice se podezřívavě vynořila za rohem. "Mohu vám nějak pomoci?"

"Ano. Jsem Gray Grantham z Washington Postu a snažím se najít dva vaše studenty, Lauru Kaasovou a Michaela Akerse."

"Nějaký problém?" zeptala se nervózně.

"Vůbec ne. Jenom se jich chci na něco zeptat. Mají dnes dopoledne přednášky?" Usmíval se teplým důvěřivým úsměvem, který měl vyhrazený pro starší dámy, a který zřídka kdy zklamal.

"Máte nějaký průkaz?"

"Samozřejmě." Rozevřel peněženku a pomalu zamával průkazem, asi tak jako policajt, který ví, že je policajt a nechce to moc vykřikovat.

"No, vlastně bych se měla zeptat děkana, ale..."

"Výborně. Kde má kancelář?"

"Ale on tady není. Je mimo město."

"Potřebuji jenom jejich rozvrh, abych je mohl najít. Nechci přece jejich domácí adresy, ani jejich známky nebo kopii osobních údajů. Nic důvěrného nebo osobního."

Podívala se na pomocnou sílu, která pokrčila rameny, jako by chtěla říct: "O nic přece nejde." "Okamžik," řekla a zmizela za rohem.

Darby čekala v té malé místnosti. Gray položil na stůl sjetiny z počítače. "Podle toho by teď Akers a Kaasová měli být na přednášce," řekl.

Darby se podívala na rozvrh. "Akers má teď trestní proces. Kaasová má správní právo. Oba od devíti do deseti.

Pokusím se je najít." Ukázala Grayovi své poznámky. "Maylor, Reinhartová a Wilsonová byli doma. Nemohla jsem sehnat Ratliffovou a Linneyho."

"Maylor je nejbližší. Můžu tam být za pár minut."

"A co auto?" zeptala se Darby.

"Volal jsem Hertze. Mají mi ho dodat na parkoviště Postu za čtvrt hodiny."

Maylorův byt byl ve třetím patře bývalého skladiště, které přestavěli na levné byty pro studenty a jiné potřebné lidi.

Maylor otevřel dveře krátce po prvním zaklepání. Mluvil přes řetěz.

"Hledám Jamese Maylora," řekl Gray jako starý kamarád.

"To jsem já."

"Jsem Gray Grantham z Washington Postu. Chtěl bych vám rychle položit několik otázek."

Řetěz ze dveří zmizel a dveře se otevřely. Gray vstoupil do bytu o dvou místnostech. Uprostřed stál bicykl a zabíral skoro všechno místo.

"O co jde?" zeptal se Maylor. Zaujalo ho to a zdálo se, že je ochotný odpovídat na otázky.

"Pokud vím, pracoval jste v létě jako koncipient u Whitea a Blazevice."

"To je pravda. Tři měsíce."

Gray si něco psal do bloku. "V jakém oddělení jste byl?"

"V mezinárodním. Většinou otročina. Nic slavného. Spousta rešerší a návrhy dohod."

"Kdo byl vaším nadřízeným?"

"Nebyla to jedna osoba. Zaměstnávali mě tři společníci. Jim nadřízený spolunajítel byl Stanley Coopman."

Gray vytáhl z kapsy kabátu fotografii. Byl na ní Garcia na chodníku. "Poznáváte ten obličej?"

Maylor vzal fotografii do ruky a studoval ji. Zavrtěl hlavou. "Myslím, že ne. Kdo je to?"

"Je to právník, myslím, že u Whitea a Blazevice."

"Je to velká firma. Byl jsem zastrčený v koutě jednoho oddělení. Víte, je tam přes čtyři sta právníků."

"Ano, slyšel jsem. Jste si jistý, že jste ho nikdy neviděl?"

"Úplně jistý. Firma je na dvanácti poschodích, do většiny z nich jsem nikdy nepřišel."

Gray dal fotografii do kapsy. "Setkal jste se s jinými koncipienty?"

"Ale jistě. Dva z Georgetownu, které jsem už znal, Lauru Kaasovou a JoAnne Rafliffovou. Dva kluky z univerzity George Washingtona, Patricka Frankse a jednoho, který se jmenoval Vanlandigham. Jednu holku z Harvardu, Elizabeth Larsonovou. Jednu holku z Michiganu, Amy MacGregorovou, a jednoho kluka z Emory, jmenoval se Moke, ale myslím, že ho vyhodili. V létě je tam vždycky spousta koncipientů."

"Chcete tam pracovat, až skončíte?"

"Nevím. Nejsem si jistý, že se hodím pro práci ve velké firmě."

Gray se usmál a zastrčil blok do zadní kapsy. "Podívejte, vy jste v té firmě pracoval. Jak bych mohl toho člověka najít?" Maylor chvíli uvažoval. "Předpokládám, že tam nemůžete jít a vyptávat se."

"Předpokládáte správně."

"A nemáte nic, než tu fotografii?"

"Ne."

"Pak si myslím, že na to jdete správně. Některý z koncipientů ho pozná."

"Děkuji."

"Má ten chlápek nějaké potíže?"

"Ale ne. Možná, že byl něčeho svědkem. Ale třeba je to jen falešná stopa." Gray otevřel dveře. "Ještě jednou vám děkuji."

Darby studovala na vývěsní tabuli v hale proti telefonům podzimní seznam přednášek. Nevěděla ještě přesně, co udělá, až v deset hodin skončí přednáška, a úporně se snažila něco vymyslet. Vývěsní tabule byla přesně stejná, jako v Tulane: seznamy přednášek úhledně přišpendlené v řadě, zadání úkolů, inzeráty na knihy, jízdní kola, pokoje, spolubydlicí a stovky jiných potřeb. Oznámení večírků, fakultních turnajů a klubových schůzek. U vývěsky se zastavila mladá žena s batohem na zádech a turistickými průvodci v ruce. Byla to nepochybně studentka.

Darby se na ni usmála. "Promiň. Neznáš náhodou Lauru Kaasovou?"

"Jistě."

"Mám pro ni nějaký vzkaz. Můžeš mi ji ukázat?"

"Má přednášku?"

"Ano, má správní právo u Shipa, místnost 207."

Šly směrem k posluchárně a povídaly si. Hala byla najednou plná, jak se ze čtyř poslucháren vyrojili studenti. Turistka ukázal na vysokou, silnou dívku, která šla směrem k nim. Darby jí poděkovala a šla za Laurou Kaasovou, dokud zástup studentů neprořídí a nerozešel se.

"Promiň, Lauro. Jsi Laura Kaasová?"

Velká dívka se zastavila a podívala se na ni. "Ano."

To byla část, která se jí nelíbila. Nerada lhala. "Jsem Sara Jacobsová, pracuji na článku pro Washington Post. Můžu ti položit několik otázek?" Vybrala si Lauru Kaasovou jako první, protože neměla v deset hodin přednášku. Michael Akers ano. Zkusí to s ním v jedenáct.

"O čem?"

"Bude to trvat jen chvíli. Mohly bychom jít tady dovnitř?" Darby kývla hlavou směrem k prázdné třídě a vešla. Laura šla pomalu za ní.

"Pracovala jsi v létě u firmy White a Blazeovich."

"Ano." Mluvila pomalu a podezřívavě.

Sara Jacobsová se snažila ovládnout své nervy. Bylo to strašné. "V jakém oddělení?"

"Daně."

"Tak ty se zajímáš o daňové otázky?" To byl slabý pokus o společenskou konverzaci.

"Zajímala jsem se. Teď je nemůžu ani vidět."

Darby se usmála, jako by to byla nejveselejší věc, kterou v posledních letech slyšela. Vytáhla z kapsy fotografii a podala ji Lauře Kaasové.

"Poznáváš ho?"

"Ne."

"Myslím, že pracuje jako právník u Whitea a Blazevice."

"Je jich tam spousta."

"Jsi si jistá?"

Podala fotografii zpátky. "Jo. Nikdy jsem nevyšla z pátého patra. Trvalo by to roky, než bych všechny poznala, pořád se mění. Znáš právníky."

Laura se rozhlédla a rozhovor byl u konce. "Moc ti děkuji," řekla Darby.

"Není zač."

Přesně v půl jedenácté se sešli v posluchárně 336. Gray chytil Ellen Reinhartovou před domem, když odcházela na přednášku. Pracovala v oddělení soudních sporů, jejím nadřízeným byl spolumajitel jménem Daniel O'Malley. Strávila většinu léta v Miami, na simulovaném soudním sporu. Byla tam dva měsíce, ve washingtonské kanceláři byla jen chvíli. White a Blazeovich mají kanceláře ve čtyřech městech, včetně Tampy. Spěchala.

Judith Wilsonová ve svém bytě nebyla, ale její spolubydlicí tvrdila, že se vrátí kolem jedné.

Škrtli si Maylora, Kaasovou a Reinhartovou, šeptem si řekli o svých plánech a zase se rozdělili. Gray šel hledat Edwarda Linneyho, který podle seznamu pracoval u Whitea a Blazevice poslední dva roky během letních prázdnin. Nebyl v telefonním seznamu, ale jeho adresa byla ve Wesley Heights, severně od hlavního areálu georgetownské univerzity.

Ve tři čtvrtě na jedenáct se Darby potulovala před vývěsní tabulí a doufala v další zázrak. Akers byl muž a byly různé způsoby, jak s ním hovořit. Doufala, že je tam, kde má být - v posluchárně 201 na přednášce z trestního procesu. Šla pomalu tím směrem a čekala chvíli, než se dveře otevřely a do haly se vyhnulo padesát studentů práva. Nikdy by nemohla být reportérkou. Nedokázala přijít k úplně cizímu člověku a klást mu spoustu otázek. Bylo jí to trapné a nepříjemné. Avšak šla ke stydlivě vypadajícímu mladému muži se smutnými očima a silnými brýlemi a zeptala se:

"Promiňte. Neznáte náhodou Michaela Akerse? Myslím, že je z této třídy."
Chlapec se usmál. Těšilo ho, že si ho někdo všiml. Ukázal na skupinu mužů, kráčejících k přednímu vchodu. "To je on, ten v tom šedivém svetru."
"Děkuji." Nechala ho tam stát. Skupina se rozdělila, když vyšla z budovy, a Akers s dalším spolužákem byli na chodníku.
"Pane Akersi," zavolala za ním.
Oba se zastavili a obrátili, pak se usmáli, když se k nim nervózně blížila. "Jste Michael Ackers?" zeptala se.
"To jsem já. Kdo jste vy?"
"Jmenuji se Sara Jacobsová a pracuji na článku pro Washington Post. Mohu s vámi chvíli mluvit o samotě?"
"Jistě." Kamarád se dovtípl a odešel.
"O čem?" zeptal se Ackers.
"Pracoval jste v létě jako koncipient u Whitea a Blazevice?"
"Ano." Akers se choval přátelsky.
"V jakém oddělení?"
"Nemovitostí. Strašná nuda, ale potřeboval jsem práci. Proč to chcete vědět?"
Podala mu fotografii. "Poznáváte toho muže? Pracuje u Whitea a Blazevice."
Akers ho chtěl poznat. Chtěl jí pomoci a chtěl si s ní dlouho povídat, ale ten obličej mu nic neřikal.
"To je trochu podezřelá fotografie, nemyslíte?"
"Asi ano. Znáte ho?"
"Ne. Nikdy jsem ho neviděl. Je to strašně velká firma. Spolumajitelé nosí při schůzích jmenovky. Věřila byste tomu? Lidí, kterým ta firma patří, se navzájem neznají. Musí tam být sto spolumajitelů."
Přesně osmdesát jedna. "Měl jste nějakého nadřízeného?"
"Ano, spolumajitele jménem Walter Welch. Pěkný hajzl. Vůbec se mi tam nelíbilo."
"Pamatujete se na nějaké další koncipienty?"
"Jistě. V létě se to tam jimi jen hemžilo."
"Kdybych potřebovala jejich jména, mohu se na vás ještě obrátit?"
"Samozřejmě, kdykoli. Ten chlápek má nějaký problém?"
"Myslím, že ne. Ale asi něco ví."
"Doufám, že je všechny vyloučí z advokátní komory. Je to pěkná sebranka. Nepracoval bych tam za nic na světě. Všechno je tam zpolitizované."
"Děkuji." Usmála se a odcházela. Pohled zezadu se mu moc líbil. Řekl: "Můžete mi zavolat kdykoli."
"Děkuji."
Pátrající reportérka Darby, šla vedle do budovy knihovny a vyšla po schodech do pátého patra, kde měl řadu přeplněných kanceláří Georgetownský právnícký časopis. Našla poslední číslo časopisu v knihovně a všimla si, že JoAnne Ratliffová je pomocnou redaktorkou. Předpokládala, že většina právníckých revue a právníckých časopisů je stejná. Vysedávají tam nejlepší studenti a připravují své vědecké články a komentáře. Považují se za lepší, než ostatní, tvoří klan, který oceňuje především své geniální mozky. Tráví čas v redakci časopisu. Je to jejich druhý domov.
Vešla dovnitř a zeptala se prvního, kde by mohla najít JoAnne Ratliffovou. Ukázal za roh. Druhé dveře vpravo. Druhé dveře ústily do neuklizené pracovny, lemované řadami knih. Pilně tam pracovaly dvě ženy.
"JoAnne Ratliffová," řekla Darby.
"To jsem já," ozvala se starší, asi čtyřicetiletá žena.
"Dobrý den. Jmenuji se Sara Jacobsová a pracuji na článku pro Washington Post. Mohu se vás rychle na něco zeptat?"
Pomalů položila pero na stůl a zamračila se na druhou ženu. Dělají něco strašně důležitého a tohle vyrušení je opravdu otrava. Jsou přece důležité studentky práv.
Darby se chtěla usmát a říct něco chytrého. Je přece druhá ve třídě, sakra, tak ať se na ni nevytahují.
"O čem je ten článek?" zeptala se Ratliffová.
"Můžeme si pohovořit soukromě?"
Opět se na sebe zamračily.
"Mám moc práce," řekla Ratliffová.
Já také, pomyslela si Darby. Vy si tady kontrolujete citace pro nějaký bezvýznamný článek, zatímco já se snažím usvědčit muže, který zabil dva soudce Nejvyššího soudu.
"Promiňte," řekla Darby. "Slibuji, že to bude trvat minutu."
Vešly do haly. "Strašně nerada vás vyrušuji, ale je to naléhavé."
"A vy jste reportérka z Washington Postu?" Byla to spíš výzva, než otázka, a ona musela zase lhát. Řekla si, že ještě dva dny vydrží podvádět a lhát, a potom pryč na Kariby, ať si to Grantham všechno nechá.
"Ano. Pracovala jste minulé léto pro Whitea a Blazevice?"
"Pracovala. Proč?"
Rychle tu fotografii. Ratliffová ji vzala a pozorně si ji prohlížela.
"Poznáváte ho?"
Pomalů zavrtěla hlavou. "Myslím, že ne. Kdo je to?"
Ta mrcha bude dobrou právníčkou. Je samá otázka. Kdyby věděla, kdo to je, nestála by tady v malé předsínce, nedělala by že sebe reportérku a nemusela by snášet tuhle nafoukanou právníckou kozu.
"Je to právník u Whitea a Blazevice," řekla Darby tak upřímně, jak to jen dokázala. "Myslela jsem si, že byste ho

mohla poznat."

"Ne." Vrátila jí fotografii.

Už toho měla dost. "No, stejně vám děkuji. Promiňte, že jsem vyrušovala."

"Nic se nestalo," řekla Ratliffová a zmizela ve dveřích.

Naskočila do nového pontiacu od Hertze, když zastavil na rohu, a zařadili se do proudu vozidel. Georgetownské právnické fakulty už měla dost.

"Nic," řekl Gray. "Linney nebyl doma."

"Mluvila jsem s Akersem a Ratliffovou a oba řekli, že ho neznají. To je pět ze sedmi, kdo Garcii nepoznali."

"Mám hlad. Nechcete zajít na oběd?"

"To je dobrý nápad."

"Je možné, aby pět koncipientů pracovalo u právnické firmy tři měsíce a nepoznalo jednoho mladého společníka?"

"Ano, je to nejen možné, ale velmi pravděpodobné. Nezapomeňte, že to byl výstřel naslepo. Čtyři sta právníků znamená tisíc lidí, když k tomu připočítáte sekretářky, koncipienty, úředníky, pracovnice rozmnožovny, poslíčky a pomocný personál. Právníci mají tendenci držet se ve svých vlastních odděleních."

"Fyzicky jsou jednotlivá oddělení oddělená?"

"Ano. Je docela možné, že právník v bankovním oddělení ve třetím poschodí neuvidí celé týdny svého známého, který pracuje v oddělení soudních sporů v desátém poschodí. Uvědomte si, že právníci jsou velmi zaměstnaní lidé."

"Myslíte si, že máme špatnou firmu?"

"Možná máme špatnou firmu, možná máme špatnou fakultu."

"Ten první kluk, Maylor, mi dal jména dvou studentů z univerzity George Washingtona, kteří tam o letních prázdninách praktikovali. Mohli bychom se na ně po obědě podívat." Zpomalil a zaparkoval proti předpisům za řadou nízkých budov.

"Kde to jsme?" zeptala se.

"Kousek od náměstí Mount Vermont, ve středu města. Washington Post je šest bloků tímto směrem. Moje banka je o čtyři ulice dále tímhle směrem. A támhle za rohem je malý bufet."

Šli k bufetu, který se teď, v hodině oběda, rychle plnil. Čekala u stolu u okna a on si šel stoupnout do fronty na sendviče. Polovina dne uběhla, a i když se jí ta práce moc nelíbila, bylo hezké mít co dělat a zapomenout na stíny. Nemohla by být reportérkou a její kariéra jako právníčky byla v tomto okamžiku pochybná. Ještě před nedávným si myslela, že po několika letech praxe bude soudkyní. Radši na to zapomene. Je to příliš nebezpečné.

Gray přinesl ták s jídlem a chlazený čaj. Dali se do jídla.

"Je tohle váš typický den?" zeptala se.

"Tímhle se žívím. Celý den někde čmúchám, pozdě odpoledne píši články a do noci si to ověřuji."

"Kolik článků týdně napíšete?"

"Někdy tři nebo čtyři, někdy žádný. Vybírám si, co se mi líbí, nikdo mě moc nehoní. Tohle je trochu jiné. Už deset dní jsem nenapsal nic."

"Co když to s Mattiecem nevyjde? Co o tom napíšete?"

"To záleží na tom, jak daleko se dostanu. Mohli jsme uveřejnit článek o Callahanovi a Verheekovi, ale nestálo to za to. Byla to zajímavá historka, ale to bylo všechno. Zůstala jen na povrchu, nešla do hloubky."

"A vy chcete velkou senzaci."

"Doufám. Pokud se mi podaří ověřit vaši zprávu, pak budeme moct uveřejnit fantastický příběh."

"Už před sebou vidíte titulky, že?"

"Ano. Adrenalin stoupá. Bude to největší senzace od..."

"Watergate?"

"Ne. Watergate byl řada příběhů, které začaly jako malé a pak se rozrůstaly. Ti hoši se celé měsíce honili za stopami, nedali si pokoj, dokud všechny části do sebe nezapadly. Ty jednotlivé části znala spousta lidí. Tohle je, má milá, něco úplně jiného. Je to mnohem větší senzace a pravdu zná jen velmi malá skupina lidí. Watergate bylo hloupé a špatně zamaskované vloupání. Tohle jsou zločiny, mistrně naplánované velmi bohatými a velmi chytrými lidmi."

"A krytí?"

"To přijde na řadu potom. Pokud spojíme Mattieca s těmi vraždami, uveřejníme senzační článek. Zajíc bude venku z pytle a přes noc vypukne půl tuctu vyšetřování. Celý Washington z toho bude mít nervový otřes, jako po bombardování, zejména, až se dozví, že prezident a Mattieci jsou staří kamarádi. Až se prach usadí, pustíme se do vlády a pokusíme se zjistit, kdo co věděl, a od kdy."

"Avšak nejdříve musíme najít Garcii."

"Ano. Já vím, že tady někde je. Je právníkem v tomhle městě a ví něco významného."

"O co když ho najdeme a on nebude mluvit?"

"Máme své metody."

"Jako na příklad?"

"Mučení, únos, vydírání, vyhrožování všeho druhu."

U jejich stolu se najednou objevil rozložitý muž s pokřivenou tváří. "Pospěšte si!" zařval. "Moc mluvíte!"

"Děkujeme, Pete," řekl Gray, aniž by se na něho podíval. Pete už byl někde mezi davem, ale slyšeli ho řvát u jiného stolu. Darby upustila sendvič.

"To je majitel," vysvětlil jí Gray. "To je součást místního koloritu."

"Kouzelné. Vybírá za to přírážku?"

"Ale ne. Je tady lacino, tak mu záleží na obratu. Odmítá servírovat kávu, protože nemá rád, když mu tu lidé vysedávají. Očekává od nás, že se najíme rychle jako uprchlíci a vypadneme."
"Už jsem skončila."
Gray se podíval na hodinky. "Je čtvrt na jednu. Musíme být v bytě Judity Wilsonové v jednu. Chcete teď zatelegrafovat pro ty peníze?"
"Jak dlouho to bude trvat?"
"Můžeme zatelegrafovat teď a vybrat peníze později."
"Tak pojďme."
"Kolik peněz si chcete vybrat?"
"Patnáct tisíc."

Judita Wilsonová bydlela v druhém patře starého, sešlého domu, plného dvoupokojových studentských bytů. V jednu hodinu nebyla doma, a tak jezdili hodinu po městě. Gray dělal průvodce. Jel pomalu kolem kina Montrose, ještě zatlučeného prkny a vyhořelého. Ukázal jí každodenní cirkus na Dupont Circle. Zaparkovali na ulici ve čtvrt na tři, když na úzké příjezdové cestě zastavila červená mazda. "To je ona," řekl Gray a vystoupil. Darby zůstala ve voze.
Dohonil Juditu blízko předního schodiště. Chovala se docela přátelsky. Chvilí si povídali, ukázal jí fotografii, několik vteřin se na ni dívala a začala vrtět hlavou. Za chvíli byl zpátky ve voze.
"Číslo šest zase nula," řekl.
"Tak zbývá už jenom Edward Linney, který je pravděpodobně naší největší nadějí, protože tam pracoval dvoje prázdny za sebou."
V obchodě se smíšeným zbožím o tři ulice dále našli telefonní automat a Gray vytočil Linneyho číslo. Nikdo to nebral. Praštil sluchátkem a nastoupil do auta. "Nebyl doma v deset a není doma ani teď."
"Může být ve škole," řekla Darby. "Potřebujeme jeho rozvrh. Proč jste si ho nevyžádal s těmi ostatními?"
"Neřekla jste mi to."
"Kdo je tady detektivem? Kdo je tady velký reportér Washington Postu? Já jsem jen obyčejná bývalá studentka, která je celá pryč z toho, že tady může sedět na předním sedadle a pozorovat vás při práci."
A co takhle na zadním sedadle? řekl málem. "Tak dobře. Kam teď?"
"Zpátky na fakultu," řekla. "Počkám ve voze, vy půjdete dovnitř a opatříte Linneyho rozvrh."
"K službám, madame."

V sekretariátu seděl za stolem jiný student. Gray požádal o rozvrh Edwarda Linneyho a student šel pro tajemnici. O pět minut později se tajemnice vynořila a upřeně se na něho dívala.
Usmál se. "Vzpomínáte si na mne? Jsem Gray Grantham z Washington Postu. Potřebuji ještě jeden rozvrh."
"Děkan řekl, že ne."
"Myslel jsem, že děkan je mimo město."
"Ano, je. Proděkan řekl, že ne. Už žádné rozvrhy. Už jste nám způsobil dost potíží."
"Nechápu. Nechci přece žádné osobní záznamy."
"Proděkan říká, že ne."
"Kde najdu proděkana?"
"Má moc práce."
"Počkám. Kde má kancelář?"
"Bude dlouho zaneprázdněný."
"Tak budu dlouho čekat."
Zatvrdila se a založila si ruce. "Nedovolí, abychom vám dali ještě nějaký rozvrh. Naši studenti mají právo na soukromí."
"Samozřejmě. Jaké potíže jsem vám způsobil?"
"Tak já vám to řeknu."
"Buďte tak laskavá."
Student zašel za roh a zmizel.
"Jeden z našich studentů, s kterým jste mluvil dnes ráno, zavolaal firmu White a Blazeovich a oni zavolali proděkana, ten zavolaal mě a nařídil mi, že nesmím reportérům dávat žádné rozvrhy."
"Proč jim to vadí?"
"Vadí jim to, rozumíte? Máme s tou firmou dlouholeté styky. Berou hodně našich studentů."
Gray se snažil vypadat lítostivě a bezmocně. "Já se jen snažím najít Edwarda Linneyho. Přisahám, že nemá žádné potíže. Chci mu jen položit pár otázek."
Cítila vítězství. Usadila reportéra z Washington Postu a byla na to pyšná. Takže mu nabídne drobeček. "Pan Linney už u nás není zapsaný. To je všechno, co vám mohu říct."
Couval ke dveřím a zamumlal: "Děkuji vám."
Byl už skoro u vozu, když na něho někdo zavolaal. Byl to student ze sekretariátu.
"Pane Granthame," řekl, když ho doběhl. "Já Edwarda znám. Na nějaký čas nechal školy. Má osobní problémy."
"Kde je?"
"Jeho rodiče ho dali do soukromé nemocnice. Podrobuje se detoxikačnímu léčení."
"Kde?"
"V Silver Spring. Ta nemocnice se jmenuje Parklane."

"Jak už je tam dlouho?"

"Asi měsíc."

Grantham mu podal ruku. "Děkuji vám. Nikomu neřeknu, že to vím od vás."

"Nemá snad nějaké problémy?"

"Ne. Opravdu ne."

Zastavili se v bance a Darby z ní vyšla s patnácti tisíci dolary v hotovosti. Bála se mít u sebe tolik peněz. Měla strach z Linneyho. Měla strach z Whitea a Blazevice.

Parklane bylo detoxikační středisko pro bohaté nebo pro ty, kdo si platili drahé pojištění. Byla to malá budova obklopená stromy a ležící o samotě asi osm set metrů od dálnice. Obávali se, že to bude obtížné.

Gray vstoupil do haly první a zeptal se recepční na Edwarda Linneyho.

"Je to náš pacient," řekla poněkud úředně.

Gray použil svého nejlepšího úsměvu. "Já vím, že je to váš pacient. Na právnické fakultě mi řekli, že je to váš pacient. Jaký má pokoj?"

Darby vešla do haly, šla k fontánce s pitnou vodou a dlouho pila.

"Má pokoj číslo dvacet dva, ale nemůžete s ním mluvit."

"Na právnické fakultě mi řekli, že ho mohu navštívit."

"A vy jste kdo?"

Snažil se být přátelský. "Já jsem Gray Grantham z Washington Postu. Na právnické fakultě mi řekli, že mu mohu položit pár otázek."

"Je mi líto, že vám to řekli. Víte, pane Granthame, tihle nemocnici řídíme my, oni at' si řídí právnickou fakultu."

Darby vzala časopis a posadila se na pohovku.

Úsměv mu trochu vybledl, ale pořád ještě se usmíval. "To chápu," řekl, pořád ještě zdvořile. "Mohl bych mluvit se správcem nemocnice?"

"Proč?"

"Protože tohle je velmi důležitá věc a já musím dnes odpoledne mluvit s panem Linneym. Když mi to nechcete dovolit vy, tak si chci promluvit s vaším šéfem. Neodejdu odtud, dokud si nepromluví se správcem."

Probodla ho pohledem a ustoupila od pultu. "Okamžik. Zatím se můžete posadit."

"Děkuji vám."

Odešla a Gray se obrátil k Darby. Ukázal na dvojité dveře, které vypadaly, jako že vedou do jediné chodby. Nadechla se a rychle jimi prošla. Vedly do haly, odkud se rozbíhaly tři sterilní chodby. Na jedné mosazné tabulce byl nápis Pokoje 18-30. Bylo to prostřední křídlo nemocnice, hala byla tmavá a tichá, na podlaze byl silný koberec a na stěnách květované tapety.

Za tohle by ji mohli zavít. Zastaví ji nějaký ramenatý strážce nebo silná ošetřovatelka, dovedou ji do uzamčené místnosti, kde si ji policajti trochu podají, až pro ni přijedou, a její společník tam venku bude stát a bezmocně přihlížet, jak ji odvádějí v okovech. Její jméno bude v novinách, ve Washington Postu, a Pořez, pokud je gramotný, si to přečte a dostanou ji.

Když se tak plížila kolem zavřených dveří, zdály se jí pláž a piña colada v nedohlednu. Dveře číslo dvacet dva byly zavřené a byl na nich štítek se jmény Edward L. Linney a Dr. Wayne McLatchee. Zaklepala.

Správce byl ještě větší hlupák, než recepční. Byl také za to lépe placený. Vysvětlil Grayovi, že mají přísná pravidla, pokud jde o návštěvy. Jeho pacienti jsou velmi nemocní a choulostiví lidé, je třeba je chránit. A jejich lékaři, kteří jsou nejlepší ve svém oboru, velmi přísně dbají na to, s kým se mohou jejich pacienti stýkat. Návštěvy jsou povoleny pouze v sobotu a v neděli, a to ještě jen pro pečlivě vybrané skupiny lidí, obvykle jenom rodinu a přátele, kteří mohou s pacienty sedět, a to pouze třicet minut. Musejí být velice opatrní.

Tohle jsou velice křehcí lidé, kteří by nevydrželi vyptávání reportéra, bez ohledu na vážnost okolností.

Pan Grantham se zeptal, kdy bude pan Linney propuštěn. To je absolutně důvěrné, zvolal správce. Zřejmě až vyprší platnost pojistky, nadhodil pan Grantham, který mluvil a protahoval rozhovor. Očekával, že každou chvíli uslyší od dvojitých dveří hlasité a zlostné hlasy.

Zmínka o pojištění správce opravdu rozčílila. Pan Grantham se zeptal, jestli by se pan správce zeptal pana Linneyho, jestli by odpověděl panu Granthamovi na dvě otázky. Celá věc by trvala nejdéle třicet vteřin.

Nepřichází v úvahu, přikře odpověděl správce. Mají přísné zásady.

Nějaký hlas tiše odpověděl a ona vstoupila do pokoje. Koberec tu byl tlustší a nábytek byl ze dřeva. Seděl na posteli v džínsech, bez košile a četl tlustý román. Byl tak hezký, že ji to až zarazilo.

"Promiňte," řekla srdečně a zavřela za sebou dveře.

"Jen pojďte dál," řekl s jemným úsměvem. Byl to první nelékařský obličej, který za poslední dva dny viděl. A jak krásný obličej. Zavřel knihu.

Šla k nohám postele. "Jsem Sara Jacobsová a pracuji na článku pro Washington Post."

"Jak jste se dostala dovnitř?" zeptal se a byl zřejmě rád, že ji vidí.

"Normálně jsem vešla. Pracoval jste v létě jako koncipient u Whitea a Blazevice?"

"Ano, a to léto před tím také. Nabídli mi místo, až dodělám školu. Pokud ji dodělám."

Podala mu fotografii. "Poznáváte toho muže?"

Podíval se na fotografii a usmál se. "Ano. Jmenuje se, počkejte chvíli. Pracuje v oddělení ropy a zemního plynu na

devátém patře. Jak se jen jmenuje?"

Darby zatajila dech.

Linney zavřel pevně oči a pokoušel se přemýšlet. Podíval se na fotografii a řekl: "Morgan. Myslím, že se jmenuje Morgan. Jo."

"Morgan je jeho příjmení?"

"Ano. Nemohu si vzpomenout na jeho křestní jméno. Je to něco jako Charles, ale není to ono. Myslím, že to začíná na C."

"A jste si jistý, že pracuje v oddělení ropy a zemního plynu?" I když si nemohla vzpomenout na přesný počet, byla si jistá, že u Whitea a Blazevice pracuje víc Morganů.

"Ano."

"Na devátém poschodí."

"Ano. Pracoval jsem v oddělení úpadků na osmém patře a ropa a plyn má polovinu osmého patra a celé deváté."

Vrátil ji fotografii.

"Kdy jdete domů?" zeptala se ho. Bylo by hrubé jen tak odejít.

"Doufám, že příští týden. Co ten chlápek udělal?"

"Nic. Jen s ním chceme mluvit." Couvala od postele. "Musím běžet. Děkuji. A hodně štěstí."

"Nemáte zač."

Tiše za sebou zavřela dveře a spěchala směrem k hale. Za ní se ozval hlas.

"Hej, vy. Co tady děláte?"

Darby se obrátila a stála tváří v tvář vysokému černému strážci s revolverem po boku.

"Co tu děláte?" zeptal se znovu a tlačil ji ke stěně.

"Byla jsem navštívit bratra," řekla. "A už na mne nekřičte."

"Kdo je váš bratr?"

Ukázala na dveře. "Pokoj dvacet dva."

"Teď ho nemůžete navštěvovat. Sem se nesmí."

"Bylo to důležité. Já už jdu."

Dveře se otevřely a Linney se na ně díval.

"Je to vaše sestra?"

Darby ho prosila očima.

"Ano. Nechte ji na pokoji," řekl Linney. "Už jde pryč."

Oddechla si a usmála se na Linneyho. "Maminka přijde v sobotu."

"Dobře," řekl Linney tiše.

Hlídač ustoupil a Darby skoro běžela k dvojitým dveřím. Grantham vykládal správci něco o nákladech na zdravotní péči. Rychle prošla dveřmi do haly a byla už téměř u předních dveří, když na ni správce zavolal.

"Slečno! Haló, slečno! Jak se jmenujete?"

Darby už byla ze dveří venku a mířila k autu. Grantham pokrčil rameny a nenuceně odcházel z budovy. Skočili do auta a rychle odjžděli.

"Garciovo příjmení je Morgan. Linney ho okamžitě poznal, ale měl potíže s jeho jménem. Křestní jméno začíná na C."

Hrabala se ve svých poznámkách z adresáře Martindale-Hubbell. "Říkal, že pracuje v oddělení ropy a plynu v devátém poschodí."

Grantham se rychle vzdaloval od Parklane. "Ropy a plynu!"

"Alespoň to říkal." Našla, co hledala. "Curtis D. Morgan, oddělení ropy a plynu, věk dvacet devět let. Je tam ještě jeden Morgan v soudních sporech, ale to je spolumajitel, a je mu, podíváme se, padesát jedna."

"Garcia je Curtis Morgan," řekl Gray s úlevou. Podíval se na hodinky. "Je tři čtvrtě na čtyři. Budeme si muset pospíšet."

"Už se nemohu dočkat."

Rupert se na ně nalepil, když odbočovali z příjezdové cesty do Parklane. Najatý červený pontiak jel velkou rychlostí.

Rupert jel jako šílený, aby se za nimi udržel. Pak zavolal vysílačkou dopředu.

KAPITOLA TRICÁTÁ SEDMÁ

Matthew Barr nikdy předtím nejel rychlým motorovým člunem a po pěti hodinách krkolomné cesty po oceánu byl promočený a bolelo ho celé tělo. Byl celý ztuhlý, a tak když spatřil zemi, poprvé po desítkách let se začal modlit. A pak pokračoval v nepřetržitém nadávání na Fletchera Coala.

Zakotvili v malém přístavu blízko města, o němž se domníval, že je to Freeport. Kapitán utrousil něco o Freeportu muži jménem Larry, když odjžděli z Floridy. Během celé té hrozné cesty nikdo neřekl ani slovo. Úloha Larryho na té cestě byla nejasná. Měřil nejméně sto devadesát osm centimetrů, krk měl silný jako sloup elektrického vedení a nedělal nic jiného, než že se na Barra díval. Zpočátku to bylo v pořádku, ale po pěti hodinách to byla pěkná otrava.

Když člun zastavil, neobratně vstali. Larry byl venku první a pokynul Barrovi, aby šel za ním. Po molu se k nim blížil další velký muž a společně doprovodili Baňa k čekající dodávce. Auto vzbudilo jeho podezření tím, že nemělo okna. V té chvíli by byl Barr nejraději řekl sbohem svým novým kamarádům a jednoduše zmizel směrem k Freetownu. Sedl by na letadlo do Washingtonu a jednu by Coalovi vrazil, jakmile by spatřil jeho lesklou lebku. Ale musí zachovat klid. Nedovolí si mu ublížit.

Dodávka zastavila o několik okamžiků později na malé rozjezdové ploše a Barra dovedli k černému tryskovému letadlu Lear. Chvilku ho obdivoval, než vystoupil za Larrym po schůdkách. Byl klidný a uvolněný. Je to jen další práce. Konec konců byl kdysi jedním z nejlepších agentů CIA v Evropě. A sloužil u námořní pěchoty. Umí se o sebe postarat. V kabině seděl sám. Okna byla zakrytá, což ho rozčilovalo. Avšak chápal to. Pan Mattiece si chce zajistit soukromí, a to musí Barr samozřejmě respektovat. Larry s tou druhou těžkou váhou byli vpředu kabiny, listovali si v časopisech a úplně ho ignorovali.

Půl hodiny po startu začal Lear klesat a Larry k němu hřmotně přistoupil.

"Navlékněte si to," požádal ho a podal mu tlustou látkovou pásku na oči. V takovém okamžiku by zelenáč propadl panice. Amatér by začal klást otázky. Ale Barrovi už v životě zavázali oči víckrát, a tak i když měl vážné pochybnosti o tomto svém poslání, klidně vzal pásku a dal si ji na oči.

Muž, který mu sejmul pásku z očí, se představil jako Emil, asistent pana Mattieca. Byl to malý, pružný člověk s tmavými vlasy a tenkým knírkem na horním rtu. Sedl si na židli o metr dále a zapálil si cigaretu.

"Naši lidé nám řekli, že jste v pořádku," pronesl s přátelským úsměvem. Barr se rozhlédl po místnosti. Neměla zdi, stěny sestávaly z malých skleněných tabulek. Slunce bylo jasné a bodalo do očí. Nádherná zahrada se rozprostírala kolem řady fontán a bazénů. Byli v zadní části rozlehlého domu.

"Jsem tady v zastoupení prezidenta," řekl Barr.

"Věříme vám," řekl Emil. Byl to nepochybně Cajun.

"Mohu se vás zeptat, kdo jste?" řekl Barr.

"Jsem Emil, a to stačí. Pan Mattiece se necítí dobře. Asi byste mu měl nechat svůj vzkaz u mne."

"Mám příkaz mluvit přímo s ním."

"Příkaz od pana Coala, myslím." Emil se nikdy nepřestal usmívat.

"Správně."

"Chápu. Pan Mattiece by se s vámi raději nesetkal. Chce, abyste to projednal se mnou."

Barr zavrtěl hlavou. Kdyby trvali na svém, kdyby se mu věci vymkly z rukou, pak by si promluvil s Emilem, kdyby to bylo nutné. Ale teď bude tvrdý.

"Nemám pověření, abych mluvil s někým jiným, než s panem Mattiecem," řekl Barr jasně.

Úsměv téměř zmizel. Emil ukázal za fontány a bazény, na budovu ve tvaru zahradního altánu, s okny od střechy až k podlaze. Kolem ní byly řady pečlivě sestřihaných keřů a květin. "Pan Mattiece je ve svém zahradním domku. Pojdte za mnou."

Vyšli ze solária a šli pomalu kolem mělkého bazénu. Barr měl sevřený žaludek, ale šel za svým malým přítelem, jako kdyby to byl docela obyčejný den v kanceláři. Zahradou se rozléhal zvuk padající vody. K altánu vedl úzký dřevěný chodník. Zastavili se u dveří.

"Obávám se, že si budete muset zout boty," řekl Emil s úsměvem. Emil byl bosý. Barr si rozvázal boty a položil je ke dveřím.

"Nešlapejte po ručnicích," řekl Emil vážně.

Ručnicích?

Emil otevřel Barrovi dveře, který vešel dovnitř sám. Místnost byla dokonale kulatá a měla asi patnáct metrů v průměru. Byly v ní tři židle a pohovka, všechny pokryté bílými prostěradly. Na podlaze byly z bavlněných ručníků dokonalé chodníčky kolem místnosti. Skleněnou stěchou sem jasně svítilo slunce. Otevřely se dveře a z malé místnosti se vynořil Victor Mattiece.

Barr strnul a vyřeštěně se díval na toho muže. Byl hubený a vyzáblý, s dlouhými šedivými vlasy a špinavým plnovousem. Měl na sobě jen sportovní trenýrky a opatrně kráčel po ručnicích, aniž by se podíval na Barra.

"Posadte se támhle," řekl a ukázal na jednu z židlí. "Nešlapejte na ručníky."

Barr se vyhnul ručníkům a posadil se. Mattiece se k němu obrátil zády a díval se z okna. Jeho pokožka byla jako tmavě bronzová vydělaná kůže. Bosé nohy byly pokryté ošklivými, vystouplými žilami. Nehty na nohou měl dlouhé a žluté. Vypadal jako šílenec.

"Co chcete?" zeptal se tiše směrem k oknu.

"Posílá mě prezident."

"Neposílá. Posílá vás Fletcher Coal. Pochybuji, že prezident ví, že jste tady."

Třeba není šílený. Mluvil, aniž by se mu na těle pohnul jediný sval.

"Fletcher Coal je vedoucí prezidentovy kanceláře. On mě poslal."

"Vím o Coalovi. A vím i o vás. Vím o vaší malé Jednotce. Tak co chcete?"

"Informace."

"Nehrajte si se mnou. Co chcete?"

"Četl jste případ Pelikán?" zeptal se Barr.

Křehké tělo se ani nepohnulo. "Četl jste ji vy?"

"Ano," odpověděl Barr rychle.

"A věříte, že je to pravda?"

"Snad. Proto jsem tady."

"Proč si pan Coal dělá s tím případem takové starosti?"

"Protože se o tom doslechlo pár reportérů. A jestli je to pravda, tak to potřebujeme okamžitě vědět."

"Kdo jsou ti reportéři?"

"Gray Grantham z Washington Postu. Dostal se k tomu jako první a ví víc než kdokoli jiný. A tvrdě po tom jde. Coal si myslí, že se chystá něco uveřejnit."

"O toho se snad dokážeme postarat, nemyslíte?" řekl Mattiece oknu. "Kdo je ten druhý?"

"Rifkin z Timesů."

Mattiece se pořád ještě nepohnul ani o centimetr. Barr se rozhlédl po ručnicích a prostěradlech. Ano, musí být šílený. Místnost byla vydezinfikovaná a byla cítit masážním alkoholem. Třeba je nemocný.

"Věří pan Coal, že je to pravda?"

"Nevím. Dělá mu to velké starosti. Proto jsem tady, pane Mattiece. Musíme to vědět."

"A co když je to pravda?"

"Pak máme velký problém."

Mattiece se konečně pohnul. Přesunul váhu na pravou nohu a zkrčil paže na svých úzkých prsou. Ale oči se ani nepohnuly. V dálce byly vidět písečné přesypy a mořská tráva, ale moře ne.

"Víte, co si myslím?" řekl tiše.

"Co?"

"Myslím si, že tím problémem je Coal. Dal tu zprávu příliš mnoha lidem. Dal jí CIA. Dovolil vám, abyste si ji přečetl. To mě zneklidňuje."

Barr nemohl přijít na žádnou odpověď. Bylo by absurdní teď poznamenat, že Coal chce tu zprávu rozdat novinářům. Tím problémem jsi ty, Mattieci. Zabil jsi dva soudce. Zpanikařil jsi a zabil jsi Callahana. Jsi hravivý parchant, který se nechce spokojit s padesáti miliony.

Mattiece se pomalu obrátil a díval se na Barra. Oči měl tmavé a rudé. Vůbec se nepodobal muži na fotografii s viceprezidentem, ale to bylo před sedmi lety. Za těch sedm let zestárl o dvacet let a cestou asi přišel o zdravý rozum. "Všechno jste zavinili vy, šašci z Washingtonu," řekl o něco hlasitěji.

Barr se na něho nevydržel dívat. "Je to pravda, pane Mattieci? To je všechno, co chci vědět."

Za Barrem se neslyšně otevřely dveře. Larry v ponožkách a vyhýbaje se ručnícům, udělal dva kroky a zastavil se. Mattiece šel po ručnicích ke skleněným dveřím a otevřel je. Díval se ven a tiše řekl: "Samozřejmě, že je to pravda."

Prošel dveřmi a pomalu je za sebou zavřel. Barr se díval, jak se ten idiot šourá po chodníku k písečným přesypům. Co teď, pomyslel si. Snad pro něho přijde Emil. Snad.

Larry se pohnul dopředu s provazem v ruce. Barr nic neslyšel ani necítil, až bylo příliš pozdě. Mattiece si nepřál ve svém altánu krev, a tak Larry prostě zlomil Barrovi vaz a škrtil ho tak dlouho, až bylo po všem.

KAPITOLA TRICÁTÁ OSMÁ

Plán hry od ní očekával, že v tomto okamžiku pátrání bude ve výtahu, avšak ona se domnívala, že už se stalo dost neočekávaných událostí, aby to bylo důvodem pro změnu v plánu hry. On si myslel, že ne. Pěkně se kvůli té jízdě výtahem pohádali. Teď je tady. Měl pravdu. Byla to nejrychlejší cesta ke Curtisovi Morganovi. Ona také měla pravdu. Byla to nebezpečná cesta ke Curtisovi Morganovi. Ale ostatní cesty mohly být stejně nebezpečné.

Měla na sobě svoje jediné šaty a svoje jediné boty s vysokými podpatky. Gray jí řekl, že vypadá hezky, ale to se od něho dalo očekávat. Výťah se zastavil v devátém patře a když z něj vystoupila, bolel ji žaludek a sotva dýchala.

Sekretářka seděla na druhé straně přepychové haly. Jméno WHITE A BLAZEVIČ pokrývalo stěnu za ní tlustými, mosaznými písmeny. Klepala se jí kolena, ale došla k sekretářce, která se patřičně usmívala. Bylo za deset minut pět.

"Co si přejete?" zeptala se. Na jmenovce stálo, že se jmenuje Peggy Youngová.

Darby si odkašlala. "Mám v pět hodin schůzku s Curtisem Morganem. Jmenuji se Dorothy Blythová."

Sekretářka se zarazila. Otevřela ústa a nepřítomně se dívala na Darby, nyní Dorothy. Nebyla schopna slova.

Darby se zastavilo srdce. "Děje se něco?"

"Ne. Lituji. Počkejte okamžik." Peggy Youngová svižně vstala a rychle zmizela.

Uteč! Srdce jí tlouklo jako zvon. Uteč! Snažila se ovládnout svůj dech, avšak marně. Nohy měla jak z gumy. Uteč!

Rozhlédla se, snažila se vypadat samozřejmě, jako každý jiný klient, čekající na svého právníka. Jistě ji nezastřelí v hale právnícké kanceláře.

Přišel první, za ním sekretářka. Bylo mu asi padesát, měl husté šedivé vlasy a příšerně se mračil. "Dobrý den," řekl, ale jen proto, že musel. "Jsem Jarrel Schwabe, spolumajitel firmy. Říkáte, že máte schůzku s Curtisem Morganem?"

Musí pokračovat ve hře. "Ano. V pět hodin. Nějaký problém?"

"A jmenujete se Dorothy Blythová?"

Ano, říkej mi Dot. "To už jsem říkala. Ano. Co se děje?" Její rozčilení vypadalo hodnověrně.

Přistoupil k ní blíž. "Kdy jste si s ním tu schůzku domluvila?"

"Už nevím. Asi před dvěma týdny. Potkala jsem Curtise na večírku v Georgetownu. Řekl mi, že je právník, že dělá v oboru ropa a zemní plyn a já náhodou takového potřebuji. Zavolala jsem do kanceláře a sjednala jsem si schůzku. Můžete mi laskavě říct, co se děje?" Sama se divila, jak snadno jí ta slova plynou z vyschlých úst.

"Proč potřebujete právníka z oboru ropa a plyn?"

"Nemyslím, že bych byla povinna vám to vysvětlovat," řekla opravdu nepříjemně.

Zastavil výťah a nějaký muž v laciném obleku rychle přistoupil blíž, aby se připojil k rozhovoru. Darby se na něho zamračila. Každou chvíli se jí podlomí kolena.

Schwabe tvrdě naléhal. "Nemáme o té schůzce žádný záznam."

"Tak vyhodte sekretářku. To takhle vítáte všechny nové klienty?" Byla rozhořčená, ale Schwabe se nevzdával.

"Nemůžete mluvit s Curtisem Morganem," řekl.

"A proč ne?" ptala se.

"Je mrtvý."

Kolena se jí proměnila v rosol a málem upadla. Pocítila v žaludku prudkou bolest. Ale, přemýšlela rychle, to je v pořádku, že vypadá jako v šoku. Měl to přece být její nový právník.

"To je mi velice líto. Proč mi to nikdo nezavola?"

Schwabe byl pořád podezřívavý. "Jak jsem už řekl, nemáme o Dorothy Blythové žádný záznam."

"Co se mu stalo?" ptala se jako omráčená.

"Minulý týden ho přepadli. Domníváme se, že ho zastřelili nějakí povaleči."

Muž v laciných šatech přistoupil blíž. "Máte u sebe nějaký průkaz?"

"Kdo, sakra, jste?" utrhla se na něho nahlas.

"Je to bezpečnostní stráž," řekl Schwabe.

"Jaká stráž?" ptala se stále hlasitěji. "Je tady právnícká firma nebo vězení?"

Spolumajitel se podíval na muže v laciném obleku, bylo zřejmé, že ani jeden neví, co mají dělat. Byla velmi hezká, oni ji rozčilili a její historce se dalo věřit. Trochu se uklidnili.

"Měla byste jít domů, slečno Blythová," řekl Schwabe.

"Už se nemůžu dočkat!"

Muž z bezpečnostního oddělení natáhl ruku a chtěl jí pomoci. "Tudy," řekl.

Uhodila ho přes ní. "Jestli se mě dotknete, podám na vás hned zítra žalobu. Jděte ode mne!"

To jimi trochu otrásl. Byla rozzlobená a bila kolem sebe. Třeba na ni byli moc tvrdí.

"Doprovodím vás dolů," řekl ten bezpečák.

"Znám cestu. Divím se, že takoví šaši vůbec mají zákazníky." Ustupovala. V obličeji byla rudá, ale nebylo to z rozčilení. Bylo to ze strachu. "Mám právníky ve čtyřech státech, ale takhle se mnou ještě nikdo nezacházel," křičela na ně. Už byla uprostřed foyer. "Minulý rok jsem zaplatila půl milionu dolarů na honorářích právníkům, příští rok budu platit milion, ale vy idioti z toho nedostanete ani cent." Čím blíž byla k výtahům, tím hlasitěji křičela. Je to bláznivá ženská. Dívali se za ní, dokud se dveře výtahu neotevřely a ona nezmizela.

Gray přecházel podél postele, držel v ruce telefon a čekal na Smithe Keena. Darby ležela natažená na posteli se zavřenýma očima.

Gray se zastavil. "Ahoj, Smithi. Potřebuji, abys mi něco rychle zjistil."

"Kde jsi?" zeptal se Keen.

"V jednom hotelu. Podívej se šest nebo sedm dní zpátky. Potřebuji zprávu o smrti Curtise D. Morgana."

"Kdo je to?"

"Garcia."

"Garcia! Co se mu stalo?"

"Umřel, jak to vypadá. Byl zastřelen při přepadení."

"Vzpomínám si na to. Minulý týden jsme uveřejnili zprávu o mladém právníkovi, kterého oloupili a zastřelili."

"To je pravděpodobně on. Můžeš mi to zjistit? Potřebuji jméno a adresu jeho ženy, pokud ji máme."

"Jak jsi ho našel?"

"To by bylo dlouhé povídání. Pokusíme se dnes večer promluvit s jeho ženou."

"Tak Garcia je mrtvý. To je divné, hochu."

"To je víc než divné. Ten chlapec něco věděl a oni ho oddělali."

"Myslíš, že jsi v bezpečí?"

"To nevím."

"Kde je to děvče?"

"Je se mnou."

"Co jestli hlídají jeho dům?"

Na to Gray nepomyslel. "To budeme muset riskovat. Zavolám ti za čtvrt hodiny."

Položil telefon na podlahu a sedl si do starobylého houpacího křesla. Na stole stálo teplé pivo a on se zhluboka napil.

Díval se na ni. Předloktím měla přikryté obě oči. Byla v džínsech a tričku.

Šaty byly hozeny v rohu. Boty s vysokými podpatky odkopla na druhý konec pokoje.

"Jste v pořádku?" zeptal se liše.

"Je mi výborně."

Je to mazaná holka. Takové ženy se mu líbily. Samozřejmě je už skoro hotová právníčka a právníci se pravděpodobně učí mazanosti na fakultě. Napil se piva a obdivoval džínsy. Vychutnával tento krátký okamžik nepřerušovaného dívání, aniž by ho při tom natchytala.

"Díváte se na mne?" zeptala se.

"Ano."

"Sex je to poslední, na co mám náladu."

"Tak proč o tom mluvíte?"

"Protože cítím, že vás vzrušují moje červené nehty na nohou."

"To je pravda."

"Bolí mě hlava. Strašně mě bolí hlava, snad mi praskne."

"To docela chápu. Mohu pro vás něco udělat?"

"Ano. Kupte mi letenku na Jamajku. Jednosměrnou."

"Můžete odletět dnes večer. Odvezu vás hned teď na letiště."

Sundala předloktí z očí a jemně si masírovala spánky. "Promiňte, že jsem plakala."
Jedním douškem dopil pivo. "Měla jste na to právo." Rozplývala se v slzách, když vystoupila z výtahu. Čekal na ni jako nastávající otec, až na to, že měl v kapse revolver ráže devět milimetrů. O tom nevěděla.
"Co si myslíte o práci reportéra?" zeptal se jí.
"To radši budu porážet prasata."
"No, upřímně řečeno, každý den není tak napínavý. Některé dny prostě sedím u stolu a telefonuji různým byrokratům, kteří mi nechtějí nic říct."
"To zní skvěle. To bychom měli dělat zítra."
Shodil boty a dal si nohy na postel. Zavřela oči a zhluboka dýchala. Minuty ubíhaly beze slova.
"Víte, že Louisianě se říká stát pelikánů?" zeptala se se zavřenýma očima.
"Ne. To jsem nevěděl."
"Je to vlastně ostuda, protože hnědí pelikáni byli prakticky vyhubeni počátkem šedesátých let."
"Co se jim stalo?"
"Pesticidy. Jedí jen ryby a ryby žijí v řekách, plných chlorovaných uhlovodíků z pesticidů. Déšť smývá pesticidy z půdy do malých potůčků, které se vlévají do řek, a ty se nakonec vlévají do Mississippi. V době, kdy se ryby dostanou k pelikánům, jsou plné DDT a jiných chemikálií, které se hromadí v tukových tkáních ptáků. Málokdy zahynou hned, ale v době hladu nebo špatného počasí pelikáni, orli a kormoráni jsou nuceni žít se svých zásob, a doslova se otráví svým vlastním tukem. Pokud nezahynou, většinou nejsou schopni se rozmnožovat. Skořápky jejich vajíček jsou tak tenké a křehké, že během hnízdění praskají. Věděl jste to?"
"Jak bych to mohl vědět?"
"Koncem šedesátých let začala Louisiana přesídlivat hnědé pelikány z jižní Floridy a v posledních letech se jejich populace pomalu zvyšovala. Ale ti ptáci jsou pořád ještě ve velkém nebezpečí. Před čtyřiceti lety jich tam byly tisíce. V cypřišových močálech, které chce Mattiee zničit, je jich jen pár desítek."
Gray o tom uvažoval. Darby byla dlouho zticha.
"Co je dnes za den?" zeptala se, aniž by otevřela oči.
"Pondělí."
"Před týdnem jsem odjela z New Orleansu. Před dvěma týdny spolu Thomas a Verheek večeřeli. To byl ten osudný okamžik, kdy se zpráva o pelikánech dostala do Verheekových rukou."
"Zítra tomu budou tři týdny ode dne, kdy byli zavražděni Rosenberg s Jensenem."
"A já jsem byla nevinná malá studentka, která si hleděla svého a prožívala se svým profesorem nádhernou lásku. Myslím, že ty dny jsou pryč."
Právnická fakulta a profesor jsou možná pryč, pomyslel si. "Jaké máte plány?"
"Žádné nemám. Jenom se pokouším dostat z této zatracené bryndy a zůstat naživu. Někam odjedu a budu se tam pár měsíců skrývat. Možná pár let. Mám dost peněz na to, abych si to mohla dovolit. Až se nebudu muset pořád ohlížet, jestli mě někdo nesleduje, pokud se toho vůbec dočkám, tak se možná vrátím."
"Na právnickou fakultu?"
"To asi ne. Práva pro mne ztratila půvab."
"Proč jste chtěla být právničkou?"
"Pro ideály a pro peníze. Myslela jsem si, že mohu změnit svět a dostávat za to dobře zaplacenou."
"Ale vždyť už je těch právníků tolik. Proč se všichni dobří studenti hrnou na právnické fakulty?"
"To je jednoduché. Je to chamtivost. Chtějí mít BMW a zlaté úvěrové karty. Pokud se dostanete na dobrou fakultu, skončíte mezi nejlepšími deseti procenty a dostanete práci u velké firmy, bude během několika málo let váš plat dělat šestimístné číslo a bude stále stoupat. To je zaručené. Ve třiceti pěti letech budete spoludávatelem s platem nejméně dvě stě tisíc dolarů ročně. Někteří vydělávají mnohem víc."
"A co těch zbývajících devadesát procent?"
"Ti už se tak dobře nemají. Musejí se spokojit s tím, co zbude."
"Většina právníků, které znám, své povolání nenávidí. Raději by dělali něco jiného."
"Ale nemohou toho nechat kvůli penězům. I mizerný právník v malé kanceláři si po deseti letech praxe vydělá sto tisíc dolarů ročně. Může svou práci nenávidět, ale kde jinde by mohl vydělat tolik peněz?"
"Právníci se mi hnusí."
"A vy si myslíte, že reportéry všichni zbožňují."
Dobrá trefa. Gray se podíval na hodinky a zvedl telefon. Vytočil Keenovo číslo. Keen mu přečetl úmrtní oznámení a zprávu Postu o nesmyslné vraždě tohoto mladého právníka. Gray si dělal poznámky.
"Mám ještě několik dalších věcí," řekl Keen. "Feldman si dělá velké starosti o tvou bezpečnost. Očekával dnes podrobnou informaci ve své kanceláři a byl dost naštvaný, když nic nedostal. Ohlas se mu zítra před polednem, rozumíš?"
"Pokusím se."
"To nestačí, Grayi. Jsme tu všichni hrozně nervózní."
"Timesy nám berou vítr z plachet, co?"
"Timesy mi teď starosti nedělají. Mnohem víc se bojím o tebe a o to děvče."
"Jsme v pořádku. Všechno je výborné. Máš ještě něco?"
"Za poslední dvě hodiny tu máš tři vzkazy od člověka jménem Cleve. Říká, že je policista. Znáš ho?"
"Ano."
"Tak ten chce s tebou dnes večer mluvit. Říká, že je to nutné."

"Zavolám ho později."
"Dobře. Buďte opatrní. Budeme tady sedět dlouho do noci, tak se ozvi."
Gray zavěsil a podíval se do svých poznámek. Bylo skoro sedm hodin. "Jdu navštívit paní Morganovou. Chtěl bych, abyste zůstala tady."
Posadila se mezi polštáře a zkrřížila paže na kolenou. "Raději bych šla s vámi."
"Co když hlídají jeho dům?" zeptal se.
"Proč by měli hlídat jeho dům? Je mrtvý."
"Třeba mají podezření, protože ho dnes hledal tajemný klient. Přestože je mrtvý, přitahuje pozornost."
Chvilí o tom přemýšlela. "Ne, jdu s vámi."
"Je to příliš riskantní, Darby."
"Mně vyprávějte o riziku. Dvanáct dní jsem se pohybovala v minovém poli a přežila jsem. Tohle je jednoduché."
Čekal na ni u dveří. "Mimochodem, kde dnes v noci spím?"
"Hotel Jefferson."
"Máte číslo telefonu?"
"Co asi tak myslíte?"
"Hloupá otázka."

Soukromé tryskové letadlo Edwina Snellera přistálo na vnitrostátním letišti ve Washingtonu pár minut po sedmé. Byl rád, že se dostal z New Yorku. Strávil šest dní v apartmá v hotelu Plaza, kde se hrozně nudil. Téměř týden prohledávali jeho lidé hotely, hlídali letiště a procházeli ulicemi. Věděli, že je to ztráta času, ale rozkaz je rozkaz. Řekli jim, že tam musí zůstat, dokud se něco nestane a oni budou moci jít jinam. Byl to nesmysl, pokoušet se tu dívku najít na Manhattanu, avšak museli zůstat nablízku pro případ, že by udělala chybu, někam zavolala nebo použila úvěrovou kartu, kterou je možné vysledovat a bylo by jich náhle zapotřebí.

Neudělala žádnou chybu až do půl třetí dnes odpoledne, kdy potřebovala peníze a musela si je vyzvednout ze svého účtu. Věděli, že k tomu musí dojít, zejména jestliže měla v úmyslu odejet ze země a bojí se používat úvěrovou kartu. Jednou bude potřebovat peníze a bude muset telegrafovat, protože její banka je v New Orleansu a ona ne. Snellerův klient byl majitelem osmi procent akcií té banky. To není moc, jen pouhých dvanáct milionů dolarů, ale stačí to na to, když člověk od banky něco potřebuje. Několik minut po třetí ho volali z Freeportu.

Nečekali, že ta dívka bude ve Washingtonu. Je to přece chytrá dívka, která utíká před potížemi, tak je přece nebude dělat. A opravdu nečekali, že se spojí s tím reportérem. Neměli o tom ani tušení, ale teď se to zdálo docela logické. A situace je teď horší, než kritická.

Patnáct tisíc dolarů bylo převedeno z jejího účtu na jeho a Sneller měl najednou zase co dělat. Měl s sebou dva muže. Další letadlo bylo na cestě z Miami. Požádal okamžitě o dvanáct mužů. Bude to buď rychlá práce, nebo vůbec žádná. Nemohli ztratit ani okamžik.

Morganův dům stál ve spořádaném předměstí v Alexandrii. Obyvatelé byli mladí a zámožní, na každém dvorku byly bicykly a tříkolky.

Ve vjezdu byla zaparkovaná tři auta. Jedno mělo značky státu Ohio. Gray zazvonil na domovní zvonek a pozoroval ulici. Nic podezřelého.

Nějaký starší muž pootevřel dveře. "Prosím," řekl tiše.

"Jsem Gray Grantham z Washington Postu a tohle je moje asistentka, Sara Jacobsová." Darby se přinutila k úsměvu.

"Rádi bychom mluvili s paní Morganovou."

"To nejde."

"Prosím. Je to velmi důležité."

Pozorně si je prohlédl. "Počkejte okamžik." Zavřel dveře a zmizel.

Dům měl úzké dřevěné zápraží s malou verandou. Stáli ve tmě, z ulice je nemohl nikdo vidět. Kolem pomalu přejelo auto.

Dveře se opět otevřely. "Jsem Tom Kupcheck, její otec. Nechce s vámi mluvit."

Gray přikyvoval, jako by to bylo pochopitelné. "Nebude to trvat ani pět minut, slibuji."

Vyšel na zápraží a zavřel za sebou dveře. "Zdá se mi, že jste nedoslýchavý. Řekl jsem, že s vámi nechce mluvit."

"Slyšel jsem vás, pane Kupchecku. Respektuji její soukromí. Vím, co vytrpěla."

"Od kdy reportéři respektují něčí soukromí?"

Pan Kupcheck měl zřejmě prudkou povahu. Chystal se vybuchnout.

Gray zachoval klid. Darby ustoupila. Dnes už zažila dost výměn názorů.

"Její manžel mi třikrát volal, než zemřel. Mluvil jsem s ním telefonicky a nevěřím, že byl náhodně zabit pouličními zloději."

"Je mrtvý. Moje dcera je rozrušená. Nechce s nikým mluvit. Tak odtud, sakra, vypadněte."

"Pane Kupchecku," řekla Darby přívětivě. "Máme důvodné podezření, že váš zeť byl svědkem jedné vysoce organizované zločinné činnosti."

To ho trochu uklidnilo a podíval se na Darby. "Je to tak? No, stejně se ho na to nemůžete zeptat. Moje dcera nic neví. Měla těžký den a je pod sedativy. Teď jděte pryč."

"Můžeme s ní mluvit zítra?"

"To pochybuji. Nejdříve zavolejte."

Gray mu podal svou úřední navštívenku. "Kdyby se mnou chtěla mluvit, ať zavolá na to číslo vzadu. Bydlím v hotelu. Zavolám zítra kolem poledne."

"Dobře. Ale teď jděte pryč. Už jste ji dost rozrušili."

"Je nám to líto," řekl Gray, když odcházeli ze zápraží. Pan Kupcheck otevřel dveře, ale díval se, jak odcházejí. Gray se zastavil a otočil se. "Byl tady, nebo telefonoval jiný reportér?"

"Byla jich tu spousta ten den, kdy ho zabili. Chtěli všechno možné. Jsou to hrubci."

"Ale v posledních dnech ne?"

"Ne. Teď jděte pryč."

"Někdo z New York Timesů?"

"Ne." Vešel dovnitř a práskl dveřmi.

Spěchali ke svému vozu, zaparkovanému o kousek dále. Na ulici nebyl provoz. Gray kličkoval krátkými předměstskými uličkami, až se dostal ven. Díval se do zpětného zrcátka, dokud se nepřesvědčil, že je nikdo nesleduje.

"S Garciou to skončilo," řekla Darby, když vyjeli na silnici číslo 395 a mířili k městu.

"Ještě ne. Uděláme zítra ještě jeden zoufalý pokus. Třeba s námi bude mluvit."

"Kdyby něco věděla, věděl by o tom i její otec. A kdyby něco věděl, proč by nespolupracoval? Nic z toho nebude, Grayi."

Bylo to dokonale logické. Několik minut jeli tiše. Začínali pociťovat únavu.

"Za čtvrt hodinu můžeme být na letišti," řekl. "Hodím vás tam, za půl hodiny můžete být odsud. Let'te kamkoli, jen odsud zmizte."

"Odjedu zítra. Potřebuji si odpočinout a musím přemýšlet, kam mám jet. Děkuji vám."

"Cítíte se v bezpečí?"

"V tomto okamžiku ano. Avšak to se může každou chvíli změnit."

"Byl bych šťastný, kdybych směl dnes spát ve vašem pokoji. Jako v New Yorku."

"V New Yorku jste nespál v mém pokoji. Spal jste na pohovce v obývacím pokoji." Usmívala se a to bylo dobré znamení.

Usmál se také. "Tak dobře. Budu dnes spát ve vašem obývacím pokoji."

"Nemám obývací pokoj."

"No tak dobře. Kde můžu spát?"

Náhle se přestala usmívat. Kousla se do rtu a oči se jí zalily slzami. Zašel příliš daleko. Zase je tu Callahan.

"Nejsem na to ještě připravená."

"Kdy na to budete připravená?"

"Grayi, prosím, nechte mě na pokoji."

Dívala se na provoz před nimi a nic neříkala. "Promiňte mi to," řekl.

Pomalů se položila na sedadlo a dala mu hlavu do klína. Něžně ji hladil po zádech a ona se ho chytla za ruku. "Jsem k smrti vyděšená," řekla tiše.

KAPITOLA TRICÁTÁ DEVÁTÁ

Odešel z jejího pokoje kolem desáté. Vypili spolu láhev vína a snědli vaječné závitky. Zavolal Masona Paypura, nočního policejního reportéra z Postu, a požádal ho, aby se svých zdrojů zeptal na Morganovu vraždu. Došlo k ní ve středu města, v oblasti, kde vraždy nebyly obvyklé, nanejvýš tam někoho okradli nebo zbili.

Byl unavený a otrávený. A byl nešťastný, protože ona zítra odjede. Post mu dlužil šest týdnů dovolené a cítil pokušení odjet s ní. Ale bál se, že už by se nikdy nevrátil, což by pro něho neznamenal konec světa, až na nemilou skutečnost, že ona má peníze, zatímco on ne. Za jeho peníze by mohli běhat po plážích a vyhřívat se na sluníčku asi tak dva měsíce, pak už by to bylo na ní. A kromě toho ho nepozvala, aby se k ní připojil. Držela smutek. Když se zmínila o Thomasu Callahanovi, cítil její bolest.

Teď byl, samozřejmě podle jejích instrukcí, v hotelu Jefferson na Šestnácté ulici. Zavolal Cleve domů.

"Kde vězíš?" zeptal se Cleve naštvaně.

"V jednom hotelu. To je dlouhá historie. Co se děje?"

"Poslali Sarga na tři měsíce na zdravotní dovolenou."

"Co je mu?"

"Nic. Říká, že se ho chtějí na chvíli zbavit. Je to tam teď jako v bunkru. Všem řekli, že musejí být zticha a nesmějí s nikým mluvit. Jsou vyděšení k smrti. Přinutili Sarga, aby dnes v poledne odešel. Myslí si, že jsi ve vážném nebezpečí. Během posledního týdne slyšel tvoje jméno alespoň tisíckrát. Strašně jim ležíš v žaludku, myslí si, že toho moc víš."

"Kdo konkrétně?"

"Samozřejmě Coal a jeho pomocník Birchfield. Ovládají západní křídlo jako gestapo. Někdy k tomu berou ještě toho, no jak se jmenuje, taková veverka s motýlkem, dělá vnitřní záležitosti."

"Emmitt Waycross."

"To je on. Ale hlavně jsou to Coal a Birchfield, kdo vymýšlejí strategii a vyhrožují."

"Jak vyhrožují?"

"Nikdo v Bílém domě, kromě prezidenta, nesmí oficiálně ani neoficiálně mluvit s tiskem bez Coalova svolení. To se týká i tiskového mluvčího. Všechno musí jít přes Coala."

"To je neuvěřitelné."

"Jsou vyděšení. A Sarge si myslí, že jsou nebezpeční."

"Dobře. Schovávám se."

"Včera večer jsem se stavil u tebe doma. Měl bys mi říct, když chceš zmizet."

"Ohláším se zítra večer."

"Čím jezdíš?"

"Mám pronajmutý čtyřdveřový pontiak. Velmi sportovní."

"Dnes odpoledne jsem zkontroloval tvoje volvo. Je v pořádku."

"Děkuji ti, Cleve."

"Jsi v pořádku?"

"Snad ano. Řekni Sergeovi, že jsem v pořádku."

"Zavolej mi zítra. Mám o tebe starost."

Spal čtyři hodiny a byl už vzhůru, když zazvonil telefon. Venku byla tma, která potvrzuje ještě nejméně dvě hodiny. Díval se na telefon a zvedl ho při pátém zazvonění.

"Haló," řekl podezřívavě.

"Je to Gray Grantham?" Byl to velmi bázlivý ženský hlas.

"Ano. Kdo je to?"

"Beverly Morganová. Včera večer jste se u nás zastavil."

Gray byl okamžitě na nohou a pozorně poslouchal. Byl dokonale probuzený. "Ano. Je mi líto, že jsme vás rozrušili."

"Nerozrušili. Můj otec mě zbytečně moc chrání. A rozčiluje se. Když zabili Curtise, chovali se ti reportéři hrozně. Volali odevšad. Chtěli jeho staré fotografie a nové fotografie moje a dítěte. Volali ve dne v noci. Bylo to strašné a můj otec už toho měl dost. Dva z nich shodil ze schodů."

"To jsme měli štěstí."

"Doufám, že vás neurazil." Hlas měla prázdný a nevýrazný, ale pokoušela se být silná.

"Vůbec ne."

"Teď spí, dole na pohovce. Tak můžeme mluvit."

"Proč vy nespíte?" zeptal se jí.

"Dávají mi nějaké prášky na spaní, ale mám to nějak přeházené. Spím ve dne a v noci chodím po bytě." Bylo jasné, že je vzhůru, a že si chce popovídat.

Gray se posadil na postel a pokoušel se uvolnit. "Neumím si ani představit, jaký to musel pro vás být strašný šok."

"Trvalo mi několik dní, než mi to došlo. Nejdřív je to strašná bolest. Prostě strašná. Nemohla jsem se ani pohnout, jak to bolelo. Nemohla jsem z toho šoku ani myslet. Nějak jsem přežila pohřeb, který mi teď připadá jako zlý sen. Nenudím vás?"

"Vůbec ne."

"Musím přestat brát ty prášky. Spím tolik, že se ani nedostanu k tomu, abych si promluvila s dospělými lidmi. A můj otec ještě lidi odhání. Nahráváte si to?"

"Ne, jen poslouchám."

"Zabili ho před týdnem. Myslela jsem si, že pracuje přesčas, což nebylo nic neobvyklého. Zastřelili ho a vzali mu peněženku, takže ho policie nemohla identifikovat. Slyšela jsem v posledních televizních zprávách, že dole ve městě zavraždili nějakého mladého právníka a hned jsem věděla, že je to Curtis. Neptejte se mě, jak věděli, že je to právník, když neznali jeho jméno. Všechny ty drobné záhady kolem vraždy jsou podivné."

"Proč pracoval tak dlouho?"

"Pracoval osmdesát hodin týdně, někdy i víc. White a Blazevid jsou robotárna. Pokoušejí se společníky sedm let zabít, a když se jim to nepodaří, udělají z nich spolumajitele. Curtis to místo nenáviděl. Už ho unavovalo dělat právníka."

"Jak dlouho už tam byl?"

"Pět let. Vydělával devadesát tisíc ročně, tak to snášel."

"Věděla jste, že mi volal?"

"Ne. Můj otec se o tom včera večer zmínil a já jsem na to myslela celou noc. Co vám řekl?"

"Nikdy se mi nepředstavil. Užíval jméno Garcia. Neptejte se mě, jak jsem se dozvěděl jeho pravé jméno - to by trvalo celé hodiny. Řekl mi, že pravděpodobně něco ví o zavraždění soudců Nejvyššího soudu Rosenberga a Jensena a chtěl mi říct, co ví."

"Randy Garcia byl jeho nejlepší kamarád na základní škole."

"Měl jsem dojem, že něco viděl v kanceláři a snad někdo v kanceláři věděl, že to viděl. Byl velmi nervózní, volal mi z telefonních automatů. Myslel, že ho sledují. Měli jsme se sejít předminulou sobotu brzy ráno, ale předtím zavolal a řekl mi, že ne. Báł se a řekl, že musí chránit svoji rodinu. Věděla jste o tom?"

"Ne. Věděla jsem, že je v hrozném stresu, ale v takovém stavu byl už pět let. Nikdy doma o své práci nemluvil. Nenáviděl ji."

"Proč ji nenáviděl?"

"Pracoval pro bandu hrdlořežů, bandu lumpů, kteří by vás pro dolar nechali vykrváčet. Utrácejí spoustu peněz na tu fasádu počestnosti, ale je to pěkná sebranka. Curtis byl vynikající student, a tak si mohl zaměstnání vybírat. Byli to takoví vynikající hoši, když ho lákali, ale v práci naprosté stvůry. Bez jakýchkoli morálních zábran."

"Proč u té firmy zůstával?"

"Stále mu zvyšovali plat. Před rokem málem odešel, ale z nabídky sešlo. Byl velice nešťastný, ale nechával si to pro sebe. Myslím, že se cítil provinilý, že udělal takovou chybu. Měli jsme zavedený takový malý rituál. Když přišel domů, zeptala jsem se ho, jaký měl den. Někdy to bylo až v deset hodin večer, takže jsem věděla, že to byl zlý den. Ale on

vždycky řekl, že to byl velmi prospěšný den. To je to slovo, prospěšný. A pak jsme mluvili o našem dítěti. O kanceláři nemluvil a já jsem o ní nechtěla slyšet."

No, tak to byl Garcia. Je mrtvý a své ženě nic neřekl. "Kdo vyklízel jeho stůl?"

"Někdo v kanceláři. Přinesli jeho věci v pátek, všechno úhledně zabalené a zalepené ve třech krabicích. Můžete si to prohlédnout."

"Ne, děkuji vám. Jistě si to všechno zkontrolovali. Jak vysokou měl životní pojistku?"

Chvilí se odmlčela. "Jste bystrý člověk, pane Granthame. Před dvěma týdny uzavřel termínovanou životní pojistku na milion dolarů, s výplatou dvojnásobné částky v případě smrtelného úrazu."

"To dělá dva miliony dolarů."

"Ano, pane. Myslím, že máte pravdu. Myslím, že něco tušil."

"Nevěřím, že ho zabili zloději, paní Morganová."

"Nemohu tomu věřit." Trochu se zajíkla, ale přemohla to.

"Policie se vás hodně vyptávala?"

"Ne. Bylo to pro ně jen další přepadení v hlavním městě, které se trochu vymklo z ruky. Nic zvláštního. To se prý stává každý den."

Pojistka byla zajímavá, ale k ničemu. Graye už začínala unavovat paní Morganová i její monotónní, pomalé vyprávění. Litoval ji, ale pokud nic neví, je čas se rozloučit.

"Co si myslíte, že věděl?"

Tohle by mohlo trvat celé hodiny. "Nevím," odpověděl Gray a podíval se na hodinky. "Řekl mi, že ví něco o těch vraždách, ale víc nic. Byl jsem přesvědčený, že se někde sejdem, že mi všechno poví a něco mi ukáže. Mýlil jsem se."

"Jak by mohl něco vědět o těch mrtvých soudcích?"

"To já nevím. Z ničeho nic mi zavolał."

"Kdyby vám chtěl něco ukázat, co by to bylo?" zeptala se.

On je přece reportér. On má klást otázky. "Nemám tušení. Nikdy na to neudělal žádnou narážku."

"Kde by něco takového schoval?" Otázka byla upřímná, ale rozzlobila ho. Pak mu to došlo. Někam tím míří.

"Nevím. Kde schovával své cenné dokumenty?"

"Máme v bance bezpečnostní schránku na dokumenty, poslední vůle a takové věci. Vždycky jsem o ní věděla. On vyřizoval všechny právnické věci sám, pane Granthame. Prohlédla jsem si tu bezpečnostní schránku minulý čtvrtek s otcem a nebylo tam nic neobvyklého."

"Vy jste ale nic neobvyklého neočekávala, nebo ano?"

"Ne. Potom v sobotu ráno, brzy, byla ještě tma, jsem přebírala papíry v jeho stole v ložnici. Máme tam takový ten starobylý psací stůl s roletou, který používal pro svou osobní korespondenci a papíry a tam jsem něco trochu neobvyklého našla."

Gray stál, držel telefon a zuřivě koukal na podlahu. Zavolala ho ve čtyři hodiny ráno. Dvacet minut povídala o ničem. Čekala, až bude chtít zavěsit a pak upustila bombu.

"Co to je?" zeptal se co nejchladněji.

"Je to klíč."

Hrdlo se mu sevřelo. "Klíč od čeho?"

"Od jiné bezpečnostní schránky."

"Ve které bance?"

"First Columbia. Nikdy jsme tam účet neměli."

"Chápu. A vy jste o té druhé bezpečnostní schránce nic nevěděla?"

"Ne. Až do soboty ráno ne. Vrtalo mi to hlavou a ještě pořád mi to vrtá, ale našla jsem všechny naše právní dokumenty ve staré bezpečnostní schránce, takže jsem neměla důvod tuhle prohlížet. Myslela jsem si, že se do ní půjdu podívat, až budu na to mít náladu."

"Chcete, abych to udělal za vás?"

"Myslela jsem si, že to řeknete. Co když najdete to, co hledáte?"

"Já nevím, co hledám. Ale co když najdu něco, co po sobě zanechal a ukáže se, že je to, řekněme, velmi vhodné k uveřejnění."

"Tak to použijte."

"Žádné podmínky?"

"Mám jen jednu. Pokud by to nějakým způsobem znevážilo památku mého manžela, nesmíte to použít."

"Souhlasím. Přisáhám."

"Kdy chcete ten klíč?"

"Máte ho v ruce?"

"Ano."

"Když budete stát na předním zápraží, budu tam asi tak za tři vteřiny."

Soukromé letadlo z Miami přivezlo pouze pět mužů, takže Edwin Sneller jich měl k dispozici jen sedm. Sedm mužů, málo času a zatraceně málo vybavení. V pondělí v noci nespál. Jeho hotelové apartmá bylo miniaturním hlavním stanem. Celou noc se koukali do map a snažili se naplánovat příštích dvacet čtyři hodin. Několik věcí bylo jistých. Grantham má byt, ale nezdržuje se v něm. Má auto, ale nepoužívá ho. Pracuje v deníku Post a ten je na Patnácté ulici. White a Blazevich jsou na Desáté, blízko New York Avenue, ale tam už se ta dívka nevrátí. Morganova vdova žije v Alexandrii. Ale jinak hledají dva lidi mezi třemi miliony.

Tohle není typ mužů, které člověk může sehnat někde v noclehárně a poslat do boje. Je třeba je najít a najmout. Do večera mu jich slíbili co nejvíc.

Sneller nebyl v zabíjení žádným nováčkem, ale tohle bylo beznadějně. Bylo to čiré zoufalství. Všechno se hroutilo. Za normálních okolností by udělal všechno, co bylo v jeho silách, ale Edwin Sneller si nechával otevřená zadní vrátka.

Myslel na ni. Setkala se s Khamelem za podmínek, které on určil a vyvázla z toho. Vyhýbala se kulkám a bombám, unikala nejlepším mužům v oboru. Rád by se s ní seznámil, ne aby ji zabil, ale aby jí blahopřál. Zelenáč, který unikl a žije, aby o tom mohl vyprávět.

Soustředí se na budovu Washington Postu. To je jediné místo, kam se musí vrátit.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

Provoz ve středu města byl nárazník na nárazník a to Darby vyhovovalo. Nespěchala. Banka otevírá v půl desáté. Někdy kolem sedmé ji v jejím pokoji nad kávou a nedotčenými houskami přesvědčil, že by to měla být ona, kdo dojde do trezoru. Nebyla o tom moc přesvědčená, ale měla by to být žena a těch neměli mnoho na vybranou. Beverly Morganová řekla Grayovi, že jejich banka, First Hamilton, zablokovala jejich sejf, jakmile se dozvěděla o Curtisově smrti. Dovolili jí jenom, aby si prohlédla obsah a udělala seznam. Rovněž jí dovolili udělat si kopii poslední vůle, ale originál byl vložen zpátky do sejfu a uložen v trezoru. Bezpečnostní schránka bude uvolněna až poté, co daňoví auditoři skončí svou práci.

Takže nejdůležitější otázkou bylo, jestli First Columbia ví o tom, že Morgan je mrtvý. Morganovi tam nikdy neměli účet. Beverly neměla tušení, proč si tuto banku vybral. Byla to obrovská banka s milionem zákazníků, a tak si řekli, že počet pravděpodobností mluví v jejich prospěch.

Darby už měla dost pohrávání si s osudem. Včera večer proměškala nádhernou příležitostí nastoupit do letadla a teď je tady, bude si hrát na Beverly Morganovou a měřit svůj ostrovtip s bankou, aby mohla ukrást něco, co patřilo mrtvému muži. A co bude dělat její kumpán? Bude ji chránit. Má revolver, který ji k smrti vyděsil a na něho měl stejný účinek, ačkoli to nechtěl připustit. Chce jí dělat tělesnou stráž u vchodu, zatímco ona bude vykrádat sejf.

"A co když vědí, že je mrtvý," zeptala se, "a já jim řeknu, že není?"

"Tak té potvoře dejte facku a utečte co nejrychleji. Budu čekat u vchodu. Máme revolver, prostřílíme se."

"Ale jděte, Grayi. Nevím, jestli to dokážu."

"Dokážete to, uvidíte. Musíte být klidná. Sebevědomá. Chytrá. Musíte se chovat přirozeně."

"Tak vám moc děkuji. Co když na mě zavolají stráž? V poslední době jsem si na hlídače vypěstovala fobii."

"Vysvobodím vás. Vtrhnu do haly jako přepadové komando."

"Všechny nás postřílejí."

"Uklidněte se, Darby. Vyjde to."

"Proč jste takový veselý?"

"Mám na to čich. V té schránce něco je, Darby. A vy to musíte přinést, dítě. Všechno to záleží na vás."

"To jste mě uklidnil."

Byli na ulici E, blízko Deváté. Gray zpomalil, pak nesprávně zaparkoval v zóně zákazu stání, patnáct metrů od předního vchodu First Columbia. Vyskočil z auta. Darby vystoupila pomaleji. Šli spolu rychle ke vchodu. Bylo skoro deset.

"Počkám tady," řekl a ukázal na mramorový sloup. "Jděte na to."

"Jdu na to," zamumlala, když mizela v otáčecích dveřích. Ona byla vždycky tím, kterého předhazovali lvům. Hala byla velká jako fotbalové hřiště, byly v ní sloupy, lustry a falešné perské koberce.

"Kde jsou bezpečnostní schránky?" zeptala se mladé ženy v informacích. Dívka ukázala do pravého rohu na druhé straně haly.

"Děkuji," řekla a zamířila tam. Před pokladnami vlevo stály fronty po čtyřech lidech, vpravo pilně telefonovalo asi sto viceprezidentů. Byla to největší banka v městě. Nikdo si jí ani nevšiml.

Trezor se nacházel za masivními bronzovými dveřmi, které byly tak vyleštěné, že vypadaly jako zlaté, bezpochyby proto, aby budily zdání nekonečného bezpečí a nezranitelnosti. Dveře byly trochu pootevřené, aby dovolily vybraným jedincům vejít a vyjít. Po levé straně seděla za stolem pod nápisem BEZPEČNOSTNÍ SCHRÁNKY důležitě vyhlížející, asi šedesátiletá dáma. Jmenovala se Virginie Baskinová.

Virginie Baskinová se upřeně dívala na Darby, která se blížila k jejímu stolu. Neusmívala se.

"Potřebuji přístup ke schránce," řekla Darby bez dechu. Už nedýchala nejméně dvě a půl minuty.

"Číslo, prosím," řekla paní Baskinová, dala ruce na klávesnici a obrátila se k monitoru.

"F566."

Vytukala číslo a čekala, až se na obrazovce objeví slova. Zamračila se a přiblížila obličej na několik centimetrů. Utíkej! pomyslela si Darby. Zamračila se ještě víc a podržela se na bradě. Utíkej, než zvedne telefon a zavolá stráž. Utíkej, než spustí poplach a můj bláznivý průvodce se vřítí do haly s revolverem v ruce.

Paní Baskinová vzdálila hlavu od monitoru. "Byla najatá teprve před dvěma týdny."

"Ano," řekla Darby, jako kdyby ji najala ona.

"Předpokládám, že jste paní Morganová," řekla a ťukala na klávesnici.

Jen ať předpokládá dál. "Ano, Beverly Ann Morganová."

"A vaše adresa?"

"891 Pembroke, Alexandria."

Kývla na obrazovku, jako kdyby ta ji mohla vidět a dát jí souhlas. Ťukala dál. "Číslo telefonu?"

"703-664-5980."

To se paní Baskinové opět líbilo. Počítači také. "Kdo pronajal tu schránku?"

"Můj manžel, Curtis D. Morgan."

"A jeho číslo sociálního pojištění?"

Darby nenuceně otevřela svoji novou, dost velkou koženou kabelku s páskem přes rameno a vytáhla peněženku. Kolik manželek zná z paměti číslo sociálního pojištění svého manžela? Otevřela peněženku. "510-96-8686."

"Velmi dobře," řekla paní Baskinová, odvrátila se od klávesnice a sáhla do stolu. "Jak dlouho to bude trvat?"

"Jen pár minut."

Položila na malou podložku na stole širokou kartu a ukázala: "Tady se podepište, paní Morganová."

Darby se nervózně podepsala do druhého řádku. Pan Morgan se podepsal do prvního v den, kdy schránku pronajal.

Paní Baskinová se podívala na podpis a Darby zadržela dech.

"Máte svůj klíč?" zeptala se.

"Samozřejmě," řekla Darby s milým úsměvem.

Paní Baskinová vzala ze zásuvky malou krabičku a obešla stůl. "Pojďte za mnou."

Prošli bronzovými dveřmi. Trezor byl tak velký jako celá předměstská pobočka banky. S bludištěm chodeb a malých komůrek vypadal jako mauzoleum. Minuli je dva muži v uniformách. Prošli kolem čtyř stejných místností se stěnami lemovanými bezpečnostními schránkami. V páté místnosti byla zřejmě schránka F566, protože paní Baskinová vešla dovnitř a otevřela svou malou černou krabičku. Darby se nervózně podívala kolem sebe a za sebe.

Virginie se dala do práce. Šla k číslu F566, které bylo ve výši ramen, a zastrčila klíč. Zakoulela na Darby očima, jako kdyby chtěla říct: "Teď je řada na tobě, ty hlupačko." Darby vytáhla z kapsy klíč a vložila ho vedle toho druhého. Virginie otočila oběma klíči a povytáhla schránku o pět centimetrů. Vyndala bankovní klíč.

Ukázala na malou kabinku se zasouvacími dřevěnými dveřmi. "Vezměte si to dovnitř. Až budete hotová, zamkněte schránku a vraťte se ke mně." Mluvila a odcházela z místnosti.

"Děkuji," řekla Darby. Počkala, až byla Virginie z dohledu a potom vyndala schránku ze stěny. Nebyla těžká. Přední část měřila patnáct krát třicet centimetrů, délka byla asi čtyřicet pět centimetrů. Horní část byla otevřená. Ve schránce byly dvě věci: tenká, hnědá úřední obálka a neoznačená videopáska.

Nepotřebovala kabinku. Nacpala obálku i videopásku do kabelky a zastrčila schránku zpátky do otvoru. Pak vyšla z místnosti.

Virginie právě obcházela roh svého stolu, když se za ní objevila Darby.

"Jsem hotová," řekla.

"To byla ale rychlost."

Má pravdu. Věci mají rychlý spád, když má člověk nervy napnuté k prasknutí.

"Našla jsem, co jsem potřebovala," řekla.

"Dobře." Paní Baskinová byla najednou přívětivá. "Víte, minulý týden byla v novinách ta strašná zpráva o tom právníkovi. Zabili ho nedaleko odsud. Nejmenoval se Curtis Morgan? Myslím, že to byl Curtis Morgan. Jaká ostuda." Ach, ty kozo. "Nečetla jsem to," řekla Darby. "Byla jsem v zahraničí. Děkuji vám."

Tentokrát šla přes halu rychleji. Banka byla nabitá a nikde v dohledu nebyla stráž. Bylo to jednoduché. Už bylo načase, aby se jí práce povedla, aniž by ji při tom chytili.

Pistolník hlídal mramorový sloup. Otáčivé dveře ji vyplivly na chodník. Byla už skoro u auta, když ji dohonil. "Rychle do auta!" poručila mu.

"Co jste objevila?" ptal se.

"Nejdřív odsud zmizíme." Prudce otevřela dvířka a nasedla.

Nastartoval auto a odjel. "Tak mluvte," řekl.

"Vybrala jsem schránku," řekla. "Je za námi někdo?" Podíval se

do zpětného zrcátka. "Jak to mám, k čertu, vědět? Co tam bylo?"

Otevřela kabelku a vyndala obálku. Otevřela ji. Gray dupl na brzdu a málem narazil do vozu před nimi.

"Dávejte pozor, kam jedete," vykřikla.

"No dobře. Co je v té obálce?"

"Nevím. Ještě jsem to nečetla a jestli mě zabijete, tak si to nikdy nepřečtu."

Auto už se zase pohybovalo. Gray zhluboka dýchal. "Podívejte, přestaňte křičet. Musíme být klidní."

"Ano. Tak pořádně řiďte a já budu klidná."

"Okey. Tak už jste klidná?"

"Ano. Jen klid. A dávejte pozor na cestu. Kam jedete?"

"Já nevím. Co je v té obálce?"

Vytáhla nějaký dokument. "Dávejte pozor, kam jedete."

"Tak to, sakra, přečtěte."

"Točí se mi hlava. Nemůžu číst za jízdy."

"Sakra! Sakra! Sakra!"

"Už zase křičíte."

Strhl volant doprava a zahrnul na další zákaz stání v ulici E. Když zabrzdil, ozvalo se na něm houkání. Podíval se na ni.

"Děkuji," řekla.

Bylo to čtyřstránkové přísedné prohlášení, úhledně napsané na stroji a ověřené veřejným notářem. Bylo datováno v pátek, den před posledním Garciovým telefonátem. Curtis Morgan pod přísahou vypovídal, že pracuje v oddělení ropy a zemního plynu firmy White a Blazeovich, a to od té doby, kdy před pěti lety u firmy nastoupil. Jeho klienty jsou

soukromé podniky pro geologický průzkum nalezišť ropy z mnoha zemí, ale především Američané. Od svého nástupu pracuje pro klienta, který vede obrovský soudní spor v Louisianě. Jeho klient se jmenuje Victor Mattiece. Nikdy se s ním nesetkal, ale pan Mattiece, který se dobře zná se staršími spolumajiteli firmy White a Blazevidh, chce zoufale ten spor vyhrát a vytěžit z močálů Terrabonne Parish v Louisianě miliony barelů ropy a stovky milionů krychlových metrů zemního plynu. Nad případem má za firmu White a Blazevidh dohled spolumajitel F. Sims Wakefield, který je blízkým přítelem Victora Mattieca a často ho navštěvuje na Bahamách.

Stáli v zóně zákazu stání, nárazník pontiaku nebezpečně vyčníval do pravého jízdního pruhu. Nevšimli si aut, která je musela objíždět. Pomalu četla a on seděl se zavřenýma očima.

V prohlášení se dále říkalo, že soudní proces je pro Whitea a Blazevidhe velmi důležitý. Firma se procesu a odvolání přímo nezúčastnila, ale všechny materiály projdou přes Wakefieldův psací stůl. Pracuje pouze na případu Pelikán, jak se procesu říká. Většinu času tráví Wakefield telefonováním s Mattiecem, nebo s některým ze stovky právníků, kteří na případu pracují. Morgan pracuje na případu v průměru deset hodin týdně, avšak vždy jen na okrajových záležitostech. Své vyúčtování předává přímo Wakefieldovi, což je neobvyklé, protože všechna ostatní vyúčtování se dávají pracovníku pro vyúčtování oddělení ropy a zemního plynu, který je nosí účtárně. Během let zaslechl různé fámy a je pevně přesvědčený, že Mattiece neplatí firmě White a Blazevidh obvyklé hodinové sazby. Domnívá se, že firma vzala případ za procento z výnosu. Zaslechl číslo deset procent z čistého výnosu. To bylo v tomto oboru neslýchané.

Zakvílely brzdy a oni se připravili na náraz. Vůz je minul o chlupek.

"Každou chvíli nás někdo zabije," utrhla se na něho Darby.

Gray zařadil rychlost a najel pravým předním kolem na chodník. Teď byli mimo provoz. Auto stálo napříč na zákazu stání. Přední nárazník byl na chodníku, zadní blatník o malý kousek mimo jízdní dráhu.

"Čtěte dál," osopil se na ni.

Dále se v prohlášení říkalo, že 28. září byl Morgan ve Wakefieldově kanceláři. Vešel se dvěma složkami a haldou dokumentů, které neměly nic společného s případem Pelikán. Wakefield telefonoval. Sekretářky jako obvykle pobíhaly ven a zase zpátky. V kanceláři byl nepořádek. Stál tam pár minut a čekal, až Wakefield dotelefonuje, ale rozhovor se protahoval. Nakonec po patnácti minutách sebral Morgan své složky a dokumenty z Wakefieldova zaneřáděného stolu a odešel. Sel do své kanceláře na druhém konci budovy a dal se do práce. Když se natáhl pro složku, objevil pod stohem dokumentů, které přinesl do kanceláře, ručně psané memorandum. Omylem je sebral z Wakefieldova stolu. Okamžitě vstal a chtěl je jít vrátit. Pak si memorandum přečetl. Přečetl si je znovu. Podíval se na telefon. Wakefieldova linka byla stále ještě obsazená. Kopie memoranda je přiložena k prohlášení.

"Přečtěte to memorandum," řekl Grantham.

"Ještě jsem nedočetla prohlášení," odpověděla. Nemělo cenu se s ní hádat. Má hlavu právníka, tohle je právnícký dokument a ona ho bude číst, jak bude chtít.

Memorandum ho ohromilo. Byl z toho vyděšený. Vyšel z kanceláře a šel chodbou k nejbližšímu xeroxu a okopíroval ho. Vrátil se do kanceláře a položil originál memoranda na původní místo, pod složky na stole. Bude přísahat, že ho nikdy neviděl.

Memorandum obsahovalo dva rukou psané odstavce na papíře pro vnitřní sdělení. Bylo od M. Velmana, což je starší společník Marty Velmano. Mělo datum 28. září a bylo adresováno Wakefieldovi. Říkalo se v něm:

Simsi,

sděl klientovi, že průzkum skončil — soud bude mnohem přijatelnější, když tam nebude Rosenberg. Ten druhý odchod je trochu neobvyklý. Einstein překvapivě našel něco na Jensena, Ten hoch má samozřejmě i jiné problémy.

Sděl mu dále, že Pelikán by se sem měl dostat asi za čtyři roky, vezmeme-li v úvahu i jiné faktory.

Podpis tam nebyl.

Gray se současně smál i mračil. Ústa měl otevřená. Četla teď rychleji.

Marty Velmano je bezohledný gauner, který pracuje osmáct hodin denně a cítí se zbytečný, pokud někdo blízko něho necedí krev. Je srdcem i duší firmy. Pro mocné lidi z Washingtonu je to tvrdý operátor se spoustou peněz. Obědvá s kongresmany a hraje golf se členy vlády. Krky podřezává za zavřenými dveřmi své kanceláře.

Einstein je přezdívka pro Nathaniela Jonese, šileného právníckého génia, kterého firma drží zavřeného v jeho vlastní malé knihovně v šestém poschodí. Čte všechna rozhodnutí Nejvyššího soudu, jedenácti federálních apelačních soudů a nejvyšších soudů všech padesáti států. Morgan se nikdy s Einsteinem nesetkal. V této firmě se lidé jen zřídka setkávali.

Kopii memoranda složil a dal ji do zásuvky stolu. Za deset minut se do jeho kanceláře vrátil Wakefield, celý rozrušený a bledý. Hrabal se na Morganově stole a našel memorandum. Wakefield strašně zuřil, což nebylo nic neobvyklého.

Zeptal se Morgana, jestli to četl. Trval na tom, že ne. Vysvětloval, že to asi omylem vzal s ostatními papíry, když odcházel z kanceláře. Co je na tom tak důležitého? Wakefield byl velmi rozčilený. Dal Morganovi lekci o nedotknutelnosti pracovního stolu. Choval se jako naprostý idiot, pobíhal po Morganově kanceláři a sypal ze sebe výčitky a poučení. Nakonec si uvědomil, že přehání. Snažil se uklidnit, ale nepříjemný dojem smazat nedokázal. Memorandum si odnesl.

Morgan schoval kopii v právnícké knize v knihovně v devátém patře. Wakefieldova hysterie ho šokovala. Než odpoledne odcházel, srovnal všechny věci a papíry na stole i v zásuvkách. Příští ráno zkontroloval jejich polohu.

Zjistil, že mu v noci někdo prohlížel stůl.

Morgan začal být velmi opatrný. O dva dny později našel za jednou knihou ve své příruční knihovně maličký šroubovák. Potom našel ve svém odpadkovém koši kousek zmačkané černé izolační pásky. Předpokládal, že má v

kanceláři štenici a že odposlouchávají jeho telefony. Zachytil Wakefieldovy podezřívavé pohledy. Velmano byl teď ve Wakefieldově kanceláři častěji než obvykle.

Pak byli zavražděni soudci Rosenberg a Jensen. Neměl nejmenší pochybnosti o tom, že je to dílo Mattieca a jeho společníků. Memorandum neuvádělo Mattiecovu jméno, ale mluvilo o „klientovi“. Wakefield žádné jiné klienty neměl. A žádný jiný klient nemohl tolik získat od nového složení Nejvyššího soudu jako Mattiece.

Poslední odstavec prohlášení naháněl strach. Při dvou příležitostech po vraždách zjistil Morgan, že ho někdo sleduje. Odvolali ho z případu Pelikán. Dostal víc práce, musel pracovat víc hodin, kladli na něho vyšší požadavky. Báł se, že ho zabijí. Když dokázali zabít dva soudce Nejvyššího soudu, co pro ně znamená bezvýznamný právník?

Podepsal to pod přísahou před Emily Stanfordovou, veřejnou notářkou. Její adresa byla napsána na stroji pod jejím jménem.

"Zůstaňte sedět. Jsem tu hned," řekl Gray, otevřel dveře auta a vyskočil ven. Vyhýbal se autům a uháněl přes ulici E. U pekárny byla telefonní budka. Vyťukal číslo Smithe Keena a díval se přitom na své najaté auto, nedbale zaparkované na druhé straně ulice.

"Smithi, tady je Gray. Dobře mě poslouvej a udělej, co ti řeknu. Mám nový zdroj ke zprávě o pelikánech. Je to něco obrovského! Smithi, potřebuji tebe a Krauthammera za patnáct minut ve Feldmanově kanceláři."

"Co je to?"

"Garcia nechal poselství na rozloučenou. Ještě se někde zastavíme a přijdeme za vámi."

"My? To děvče přijde s tebou?"

"Ano. Sežene televizi a videopřehrávač. Myslím, že Garcia nám chce něco říct."

"Nechal pásku?"

"Ano. Tak za patnáct minut."

"Jsi v bezpečí?"

"Myslím, že ano. Jsem jen příšerně nervózní, Smithi." Zavěsil a spěchal zpátky k autu.

Paní Stanfordová byla veřejnou notářkou ve Vermontu. Právě utírala prach na knihovně, když vešli Gray a Darby. Měli naspěch.

"Jste Emily Stanfordová?" zeptal se Gray.

"Ano. Proč?"

Ukázal jí poslední stránku přísedního prohlášení. "Ověřovala jste to?"

"Kdo jste?"

"Jsem Gray Grantham z Washington Postu. Je to váš podpis?"

"Ano, ověřovala jsem to."

Darby jí podala fotografii Garcii, nyní Morgana, na chodníku. "Je tohle ten muž, který podepsal prohlášení?" zeptala se.

"Ano. To je Curtis Morgan. Ano, to je on."

"Děkujeme vám," řekl Gray.

"Je mrtvý, že?" zeptala se paní Stanfordová. "Četla jsem to v novinách."

"Ano, je mrtvý," řekl Gray. "Měla jste možnost si to prohlášení přečíst?"

"Ne, jenom jsem ověřila podpis. Ale věděla jsem, že něco není v pořádku."

"Děkujeme vám, paní Stanfordová." Odešli tak rychle, jak přišli.

Hubeňour si zakryl lesklou pleš pomačkaným měkkým kloboukem. Kalhoty měl v cárech a boty měl rozedrané, seděl na starodávném kolečkovém křesle před budovou Postu a držel v ruce nápis, který tvrdil, že je HLADOVÝ A BEZ PŘÍSTŘEŠÍ. Kýval hlavou ze strany na stranu, jako kdyby ji hlady nemohl udržet. Na klíně měl papírovou misku s několika dolarovými bankovkami a mincemi, ale byly to jeho vlastní peníze. Třeba by mu to šlo lépe, kdyby byl slepý. Vypadal žalostně. Seděl tam jako kus zvadlé zeleniny, kýval hlavou, na očích měl zelené brýle a vypadal jako žába. Ale nic mu neušlo.

Viděl, jak se přihnalo auto a zaparkovalo proti předpisům. Vyskočili z něj muž a žena a běželi směrem k němu. Pod roztrhaným oblečením měl revolver, ale běželi příliš rychle. A na chodníku bylo moc lidí. Vešli do budovy Washington Postu.

Počkal půl minuty a odjel s invalidním vozíkem pryč.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

Smith Keen nervózně přecházel před dveřmi Feldmanovy kanceláře, když sekretářka zvedla hlavu. Viděl, jak se rychle proplétají mezi řadami stolů redakční místnosti. Gray šel vpředu a držel ji za ruku. Byla opravdu velmi přitažlivá. Ale to zhodnotí později. Byli zadýchaní.

"Smithi Keene, tohle je Darby Shawová," řekl Gray, popadaje dech.

Potřásli si rukama. "Dobrý den," řekla a rozhlédla se po rozlehlé redakční místnosti.

"Moc mě těší, Darby. Podle toho, co jsem slyšel, jste pozoruhodná žena."

"To je," řekl Grantham. "Povídat si můžeme později."

"Pojďte za mnou," řekl Keen a zase spěchal. "Feldman chtěl, abychom šli do zasedačky." Přšli neuspořádanou redakci a vešli do přepychové místnosti s dlouhým stolem uprostřed. Byla plná mužů, kteří se mezi sebou bavili, ale když vešla, okamžitě zmlkli. Feldman zavřel dveře.

Natáhl k ní ruku. "Já jsem Jackson Feldman, výkonný šéfredaktor. Vy musíte být Darby."

"Kdo jiný?" řekl Gray, který stále ještě nemohl popadnout dech.

Feldman ho ignoroval a podíval se kolem stolu. Ukazoval. "Tohle je šéfredaktor Howard Krauthammer. Ernie DeBasio, zástupce šéfredaktora pro zahraniční zpravodajství. Elliot Cohen, zástupce šéfredaktora pro vnitrostátní zpravodajství a Vince Litsky, náš právní zástupce."

Zdvořile kývala a zapomněla každé jméno hned, jak ho uslyšela. Bylo jich nejméně padesát, všichni jen v košili, všichni plní očekávání. Ve vzduchu cítila napětí.

"Dejte mi tu pásku," řekl Gray.

Vyndala ji z kabelky a podala mu ji. Televize a videopřehrávač byly na konci místnosti na přenosném stojanu. Vložil pásku do přehrávače. "Máme to dvacet minut, takže jsme to ještě neviděli."

Darby se posadila na židli ke stěně. Muži se přisunuli blíž k obrazovce a čekali na obraz.

Na černé obrazovce se objevilo datum - 12. října. Pak se objevil Curtis Morgan na židli u kuchyňského stolu. V ruce držel spínač, kterým zřejmě ovládal kameru.

"Jmenuji se Curtis Morgan, a jelikož se na tento záznam díváte, jsem zřejmě mrtvý." To byla dost drsná první věta.

Muži se usklíbili a posunuli se blíž.

"Dnes je 12. října a já natáčím tento záznam ve svém domě. Jsem sám. Manželka je u lékaře. Měl bych být v práci, ale zavola jsem, že jsem nemocen. Moje žena o tom nic neví. Nikomu jsem nic neřekl. Vzhledem k tomu, že se díváte na tento záznam, četli jste jistě také tohle. (Ukázal v ruce příssežné prohlášení). Toto je příssežné prohlášení, které jsem podepsal a které nechám u tohoto záznamu, pravděpodobně v bezpečnostní schránce v některé bance ve středu města. Přečtu příssežné prohlášení a řeknu ještě některé jiné věci."

"To prohlášení máme," řekl Gray rychle. Stál u stěny vedle Darby. Nikdo se na něho nepodíval. Všichni hltali obrazovku.

Morgan pomalu četl prohlášení. Jeho oči se střídavě dívaly na papír a do kamery.

Trvalo to deset minut. Pokaždé když Darby zaslechla slovo pelikán, zavřela oči a pomalu zavrtěla hlavou. Tímhle to všechno končí. Bylo to jako zlý sen. Snažila se poslouchat.

Když Morgan dočetl prohlášení, položil je na stůl a podíval se do nějakých poznámek v bloku. Vypadal uvolněně a pokojně. Byl to hezký chlapec, který vypadal mladší než na dvacet devět let. Byl doma, proto neměl kravatu, jen naškrobenou bílou propínací košili. Firma White a Blazeovich není ideální zaměstnavatel, říkal, ale většina ze čtyř set zaměstnanců je poctivá a pravděpodobně o Mattieci nic neví. Vlastně se domnívá, že jen málo lidí kromě Wakefielda, Velmana a Einsteina ví o tom spiknutí. Je tam jeden spolumajitel jménem Jarreld Schwabe, který je dost divný, takže v tom taky může mít prsty, ale na to nemá důkazy. (Darby si na něho dobře vzpomínala). Je tu bývalá sekretářka, která náhle dala výpověď několik dní po těch vraždách. Jmenuje se Miriam LaRue, pracovala v oddělení ropy a plynu osmáct let. Mohla by něco vědět. Bydlí ve Falls Church. Jiná sekretářka, jejíž jméno neuvede, mu řekla, že zaslechla rozhovor mezi Wakefieldem a Velmanem o tom, jestli je možno jemu, Morganovi, důvěřovat. Slyšela jenom nějaké útržky. Potom co našli to memorandum na jeho stole, s ním jednají úplně jinak. Především Schwabe a Wakefield. Jako by ho chtěli přitisknout ke zdi a pohrozit mu smrtí, jestli o tom memorandu něco řekne. Ale nemohou to udělat, protože si nejsou jisti, zda to četl. A bojí se udělat z toho problém. Avšak on to memorandum viděl a oni si jsou téměř jisti, že ho viděl. A když dokázali zorganizovat zavraždění Rosenberga a Jensena, snadno odstraní obyčejného zaměstnance. Je možné ho nahradit během několika sekund.

Právník Litsky kroutil nevěřičně hlavou. Otupění přecházelo, začali se na svých sedadlech trochu vrtět.

Morgan dojížděl do práce autem, dvakrát ho sledovali. Jednou během oběda viděl muže, který ho pozoroval. Hovořil chvíli o své rodině, pak začal mluvit bez ladu a skladu. Bylo zřejmé, že už nic důležitého neřekne. Gray podal příssežné prohlášení a memorandum Feldmanovi, který si je přečetl a předal je Krauthammerovi, který je po přečtení podal dál. Morgan se rozloučil slovy, po kterých šel přítomným mráz po zádech: "Nevím, kdo tu pásku uvidí. Budu mrtvý, takže mi to nebude vadit. Doufám, že ji použijete k tomu, abyste usvědčili Mattieca a ty jeho odporné právníky. Pokud se však na pásku díváte vy, odporní právníci, tak můžete jít všichni rovnou k čertu."

Gray vyndal pásku. Zamnul si ruce a usmál se na skupinu přítomných. "Tak, pánové, přinesli jsme vám dostatečné důkazy, nebo chcete ještě něco víc?"

"Já ty lidi znám," řekl ohromený Litsky. "S Wakefieldem jsem před rokem hrával tenis."

Feldman vstal a přecházel po místnosti. "Jak jste našli Morgana?"

"To je dlouhá historie," řekl Gray.

"Tak mi to povězte stručně."

"Našli jsme studenta práv z georgetownské univerzity, který minulé léto pracoval u Whitea a Blazevice. Identifikoval Morganovu fotografii."

"Jak jste se dostali k té fotografii?"

"Na to se neptejte. To s tím nemá nic společného."

"Uveřejníme to," řekl Krauthammer nahlas.

"Uveřejněte to," řekl Elliot Cohen.

"Jak jste se dozvěděli, že je mrtvý?" zeptal se Feldman.

"Darby šla včera k Whiteovi a Blazevichovi. Řekli jí to."

"Kde byla ta videopáska a to prohlášení?"

"V bezpečnostní schránce ve First Columbia. Morganova žena mi dnes ráno v pět hodin dala klíč. Neudělal jsem nic špatného. Zpráva o pelikánech byla plně ověřena jiným nezávislým zdrojem."

"Uveřejněte to," řekl Ernie DeBasio. "Uveřejněte to s největšími titulky od zprávy NIXON Odstupuje."

Feldman se zastavil u Smithe Keena. Oba přátelé se na sebe upřeně dívali.

"Uveřejni to," řekl Keen.

Obrátil se k právníkovi. "Vinci?"

"Po právní stránce je to v pořádku. Ale rád bych viděl celý text, až to bude napsáno."

"Jak dlouho ti bude trvat, než to napíšeš?" zeptal se Keen Graye.

"Mám už koncept té části o zprávě. Za hodinu to mohu dodělat. Dejte mi dvě hodiny na Morgana. Takže nejdéle za tři hodiny."

Feldman se neusmál od chvíle, kdy podal ruku Darby. Přešel na druhou stranu místnosti a teď stál před Grayem. "A co když ta páska je nejspíš vtip?"

"Vtip? Jacksone, mluvíme o mrtvém člověku. Viděl jsem jeho vdovu. Je to opravdová, živá vdova. V novinách byla zpráva o jeho smrti. I jeho zaměstnavatel říká, že je mrtvý. A to je on, na té pásce, a mluví o smrti. Vím, že je to on. Mluvili jsme s veřejnou notářkou, která ověřovala jeho podpis na prohlášení. Identifikovala ho." Gray mluvil stále hlasitěji a rozhlížel se po místnosti. "Všechno, co říká, potvrzuje zprávu o pelikánech. Všechno. Mattiece, proces, vraždy. A máme tu Darby, autorku té zprávy. A další mrtvol. Jí honili po celé zemi. Nejsou v tom žádné díry, Jacksone. Je to kompletní příběh."

Jackson se konečně usmál. "Je to víc než příběh. Napiš to do dvou hodin. Ted' je jedenáct. Zůstaň tady v zasedačce a zavři dveře." Feldman už zase přecházel. "Sejdeme se tady přesně ve dvě a přečteme si první verzi. Nikomu ani slovo." Muži vstali a vycházeli z místnosti, předtím však šli všichni podat ruku Darby. Nevěděli, jestli jí mají gratulovat, poděkovat či co, takže se na ní jen usmívali a tiskli jí ruku. Zůstala sedět.

Když byli sami, sedl si Gray vedle ní a držel se za ruce. Před sebou měli čistý konferenční stůl. Židle byly dokonale srovnané. Stěny byly bílé a místnost byla osvětlená zářivkami a dvěma úzkými okny.

"Jak se cítíte?" zeptal se jí.

"Já nevím. Myslím, že tohle je konec cesty. Povedlo se nám to."

"Nevypadáte příliš šťastně."

"Zažila jsem už šťastnější chvíle. Jsem ráda kvůli vám."

Podíval se na ni. "Proč jste ráda kvůli mně?"

"Složil jste to všechno dohromady a zítra to vybuchne. Za to dostanete Pulitzerovu cenu."

"Na to jsem nepomyslel."

"Lháři."

"No tak dobře, kdysi snad ano. Ale když jste včera vystoupila z toho výtahu a řekla mi, že Garcia je mrtev, přestal jsem myslet na Pulitzeru."

"Není to spravedlivé. Já jsem udělala všechnu práci. Používali jsme můj mozek, mou tvář a moje nohy, a vy teď seberete všechnu slávu."

"S radostí použiju vaše jméno. Uvedu vás jako autorku té zprávy. Vaše fotografie bude na první stránce vedle Rosenberga, Jensena, Mattiece, prezidenta, Verheeka a..."

"Thomase? Uveřejníte v tom článku jeho fotografii?"

"To záleží na Feldmanovi. On to bude redigovat."

Chvilí přemýšlela, ale nic neřekla.

"Tak, slečno Shawová, mám tři hodiny na to, abych napsal své zatím největší životní dílo. Článek, který otřese světem. Článek, který může znamenat odstoupení prezidenta. Článek, který vyřeší ty vraždy. Článek, který mi přinese bohatství a slávu."

"Raději byste to měl nechat napsat mně."

"Udělala byste to? Jsem unavený."

"Jděte si pro své poznámky. A přineste kávu."

Zavřeli dveře a připravili stůl. Redakční zřízenec přivezl osobní počítač s tiskárnou. Poslali ho pro konev kávy. A pro nějaké ovoce. Udělali si osnovu článku, začali s vraždami, potom následoval případ Pelikán na jihu Louisiany, pak Mattiece a jeho spojení s prezidentem, dále zpráva o pelikánech a pohroma, kterou způsobila, Callahan, Verheek, Curtis Morgan a jeho přepadení, White a Blazeovich, Wakefield, Velmano a Einstein. Darby raději psala rukou. Shrnula proces, zprávu o pelikánech a všechno, co se vědělo o Mattieceovi. Gray si vzal na starost zbytek a napsal na počítači koncept.

Darby byla vzorem metodičnosti. Měla na stole vzorně srovnané poznámky, slova pozorně napsaná na papíře. On byl jako větrná smršť - papíry válel na podlaze, dohadoval se s počítačem, tiskl jednotlivé odstavce, které zahazoval, jakmile vyšly z tiskárny. Pořád ho napomínala, aby byl zticha. Tohle není knihovna právnícké fakulty, říkal jí. Tohle jsou noviny. Tady se pracuje s telefonem u každého ucha, a ještě přitom na člověka někdo křičí.

V půl jedné jim Smith Keen poslal jídlo. Darby jedla studený sendvič a dívala se z okna na provoz dole. Gray si prohlížel zprávy o volební kampani.

Spatřila ho. Opíral se o zeď budovy na druhé straně Patnácté ulice a nebyl by vůbec nápadný, kdyby se byl neopíral před hodinou o zeď hotelu Madison. Popíjel něco z plastického šálku a pozoroval přední vchod Washington Postu. Měl černou čepici, džínsovou bundu a džínsy. Nebylo mu ani třicet let. Jen tak tam stál a díval se přes ulici upřeně na Post. Ukusovala sendvič a deset minut ho pozorovala. Upíjel ze svého šálku a ani se nepohnul.

"Grayi, pojďte sem, prosím."

"Co se děje?" Přišel k ní. Ukázala mu muže s černou čepicí.

"Pozorně se na něho podívejte," řekla. "Řekněte mi, co dělá."

"Něco pije, pravděpodobně kávu. Opírá se o stěnu tamté budovy a pozoruje tuto budovu."

"Co má na sobě?"

"Džínsovinu od hlavy k patě a černou čepici. A asi vysoké boty. Proč?"

"Viděla jsem ho před hodinou u hotelu. Byl částečně schovaný za dodávkou telefonní společnosti, ale vím, že to byl on. Teď je tady."

"No a?"

"Přinejmenším hodinu už nedělá nic jiného, jen se tu poflakuje a pozoruje tuto budovu."

Gray přikývl. Teď není čas na vtipné poznámky. Ten chlap vypadá podezřele a ona má strach. Už dva týdny ji sledují, z New Orleansu do New Yorku a teď možná do Washingtonu. Ví o tom víc než on.

"Co tím myslíte, Darby?"

"Řekněte mi nějaký důvod, proč by to ten člověk, který nevypadá na pouličního povaleče, měl dělat."

Muž se podíval na hodinky a šel pomalu po chodníku, až zmizel. Darby se podívala na hodinky.

"Je přesně jedna hodina," řekla. "Zkontrolujeme si to každou čtvrt hodinu, dobře?"

"Dobře. Myslím, že to nic nebude," řekl, pokoušeje se ji uklidnit. Nefungovalo to. Seděla u stolu a dívala se do svých poznámek.

Díval se na ni a pak se pomalu vrátil k počítači.

Gray psal zuřivě patnáct minut a pak šel zpátky k oknu. Darby se na něho pozorně dívala. "Nevidím ho," řekl.

Uviděl ho v půl druhé. "Darby," řekl a ukázal na místo, kde ho poprvé spatřila. Podívala se z okna a pomalu zaostřila zrak na muže s černou čepicí. Teď měl na sobě tmavě zelenou větrovku a nebyl otočený směrem k Postu. Díval se na své boty, každých deset vteřin zvedl oči a podíval se na přední vchod. Vypadal takhle ještě podezřeleji, ale byl částečně zakryt nákladním autem. Plastický šálek už neměl. Zapálil si cigaretu. Podíval se na Post a pak pozoroval chodník před ním.

"Proč mám tak sevřený žaludek?" zeptala se Darby.

"Jak by vás mohli sledovat? To není možné."

"Věděli, že jsem v New Yorku. V té době se to zdálo nemožné."

"Možná, že sledují mě. Byl jsem upozorněn, že mě hlídají. To zřejmě ten chlap dělá. Jak by mohl vědět, že jste tady? Ten chlápek sleduje mě."

"Možná," řekla pomalu.

"Viděla jste ho už někdy?"

"Oni se obvykle nepředstavují."

"Podívejte se. Máme ještě půl hodiny, a pak tu budou zpátky a budou se snažit náš článek rozcupovat na kousky.

Musíme to dokončit. Toho chlápka můžeme pozorovat potom."

Vrátili se k práci. Ve tři čtvrtě na dvě šla znovu k oknu. Muž byl pryč. Tiskárna vytvářela první verzi a Darby ji začínala opravovat.

Redaktoři četli článek s tužkami v rukou. Právník Litsky si ho četl pro potěšení. Zdálo se, že se mu to líbí víc než ostatním.

Byl to dlouhý článek a Feldman prováděl škrty jako chirurg. Smith Keen dělal poznámky na okraji. Krauthammerovi se to líbilo.

Četli pomalu a v tichosti. Gray dělal další korekturu. Darby stála u okna. Ten chlap tam byl zas, měl na sobě tmavomodrý blejzr a džínsy. Venku bylo zamračeno a chladno a on cosi popíjel ze šálku. Držel ho v dlaních, aby se zahřál. Napil se, podíval se na Post, podíval se na chodník, a zpátky k šálku. Stál teď před jinou budovou a přesně ve dvě patnáct se začal dívat Patnáctou ulicí směrem k severu.

Na jeho straně ulice zastavilo auto. Zadní dveře se otevřely a vystoupil Pořez. Auto odjelo a on se rozhlédl. Pořád ještě trochu kulhal. Přistoupil nenuceně k muži s černou čepicí. Chvilí spolu mluvili a potom Pořez odešel směrem k jihu, na křižovatku Patnácté a L. Chlápek v čepici zůstal na svém místě.

Rozhlédla se po místnosti. Všichni byli pohroužení do článku. Pořez byl z dohledu, takže ho nemohla ukázat Grayovi, který četl a usmíval se. Ne, nehlídají Graye. Čekají na ni.

A musejí už být zoufalí. Stojí na chodníku a doufají, že se stane zázrak, ona se vynoří z budovy a oni ji budou moct zabít. Jsou vyděšení. Ona je vevnitř, říká všechno, co ví a mává kopíem té ztracené zprávy. Zítra ráno ta hra skončí. Musejí ji nějak zastavit. Mají své rozkazy.

Byla v místnosti plné mužů a najednou se necítila bezpečná.

Feldman skončil poslední. Posunul svou kopii směrem ke Grayovi. "Jsou to jen drobnosti. Mělo by to trvat tak hodinu. Měli bychom si říct, komu zavoláme."

"Myslím, že stačí tři telefonáty," řekl Gray. "Do Bílého domu, na FBI a firmě White a Blazevidh."

"Z té firmy jste jmenovali pouze Simse Wakefielda. Proč?" zeptal se Krauthammer.

"Morgan na něho nejvíc poukazoval."

"Ale to memorandum je od Velmana. Myslím, že bychom ho měli uvést jménem."

"Souhlasím," řekl Smith Keen.

"Já také," řekl DeBasio.

"Já jsem tam jeho jméno vepsal," řekl Feldman. "K Einsteinovi se dostaneme později. Počkejte do půl páté nebo do pěti, a pak zavolejte Bílý dům a Whitea a Blazevidhe. Kdybyste to udělali dřív, mohli by se zbláznit a běžet k soudu."

"Souhlasím," řekl právník Litsky. "Nemohou to zastavit, ale mohli by se o to pokusit. Já bych počkal až do pěti, než je zavoláme."

"Dobře," řekl Gray. "V půl čtvrté to budu mít předělané. Potom zavolám FBI a požádám je o komentář. Potom Bílý dům a pak Whitea a Blazevice."

Feldman už byl skoro ze dveří. "Sejdeme se tu znovu o půl čtvrté. Zůstaňte blízko telefonů."

Když byla místnost opět prázdná, Darby zamkla dveře a ukázala k oknu. "Vzpomínáte si, jak jsem se zmínila o Pořezovi?"

"Neříkejte, že je tady."

Prohlíželi si ulici.

"Obávám se, že ano. Sešel se s tím naším přítelem, pak zmizel. Jsem si jistá, že to byl on."

"Takže nejdou po mně."

"Myslím, že ne. Chci odsud co nejrychleji."

"Musíme něco vymyslet. Upozorním naše bezpečnostní oddělení. Chcete, abych to řekl Feldmanovi?"

"Ne. Ještě ne."

"Znám pár policajtů."

"Vynikající. A oni sem jen tak přijdou a vymlátí z nich duši."

"Tihle policajti ano."

"Na ty lidi nemohou. Dělalí snad něco špatného?"

"Jenom plánují vraždu."

"Jak dalece jsme v této budově bezpeční?"

Gray chvíli přemýšlel. "Raději to Feldmanovi řeknu. Necháme před dveře postavit dva strážné."

"Dobře."

Feldman schválil v půl čtvrté druhou verzi a Gray dostal zelenou, aby zavolal FBI. Do zasedací místnosti byly přineseny čtyři telefony a byl zapojen magnetofon. Feldman, Smith Keen a Krauthammer poslouchali u paralelních linek.

Gray zavolal Phila Norvella, dobrého známého a občasný zdroj informací, pokud se v FBI dalo o něčem takovém mluvit. Norvell se ohlásil na své lince.

"Phile, tady je Gray Grantham z Washington Postu."

"Myslím, že vím, odkud jsi, Grayi."

"Mám zapnutý magnetofon."

"Tak to musí být vážné. Co se děje?"

"Zítřka ráno uveřejníme článek s podrobným popisem spiknutí na zavraždění Rosenberga a Jensena. Uvedeme jméno Victora Mattieca, naftového spekulanta a dvou jeho právníků tady ve Washingtonu. Také se zmíníme o Verheekovi, samozřejmě ne jako o členu spiknutí. Domníváme se, že FBI věděla o Mattiecovi hned na začátku, ale odmítla to vyšetřovat na naléhání Bílého domu. Chtěli jsme vám to říct, abyste k tomu mohli uvést svoje připomínky."

Na druhé straně nikdo neodpovídal.

"Phile, jsi tam?"

"Ano. Myslím, že ano."

"Nějaké připomínky?"

"Určitě budeme mít připomínky, ale budu tě muset zavolat zpátky."

"Brzy jdeme do tisku, tak si musíte pospíšet."

"Podívej, Grayi, tohle je rána do zad. Mohli byste to o den pozdržet?"

"V žádném případě."

Norvel chvíli mlčel. "Dobře. Jdu za panem Voylesem a zavolám ti zpátky."

"Děkuji."

"Neděkuj, já děkuji tobě. Tohle je skvělé. Pan Voyles bude radostí bez sebe."

"Čekáme." Gray zmáčkl knoflík a uvolnil linku. Keen vypnul magnetofon.

Čekali osm minut a pak se ozval sám Voyles. Chtěl mluvit s Jacksonem Feldmanem. Magnetofon byl znovu zapnutý.

"Pan Voyles?" řekl Feldman srdečně. Ti dva se dobře znali, takže ten pan byl zbytečný.

"Sakra, říkej mi Dentone. Podívej, Jackson, co má ten tvůj reportér? Tohle je bláznovství. Řítíte se do propasti."

Vyšetřujeme ty věci kolem Mattieca, pořád ještě to vyšetřujeme, je příliš brzy se do toho pustit. Tak co tedy ten tvůj hoch má?"

"Říká ti něco jméno Darby Shawová?" Feldman se na ni usmál, když se ptal. Stála u stěny.

Voylesovi chvíli trvalo, než odpověděl. "Ano," řekl jenom.

"Tak ten můj hoch má zprávu o pelikánech, Dentone, a já tady sedím a dívám se na Darby Shawovou."

"Obával jsem se, že je mrtvá."

"Ne. Je velmi živá. Ona a Gray Grantham mají skutečnosti, uvedené ve zprávě o pelikánech, potvrzené z jiného zdroje. Je to dlouhá historie, Dentone."

Voyles si zhluboka povzdechl a vzdal to. "Sledujeme Mattieca jako podezřelého," řekl.

"Mám zapnutý magnetofon, Dentone. Buď opatrný."

"No, budeme si muset promluvit. Tedy jako muž s mužem. Mohl bych pro tebe mít nějaké informace o pozadí toho případu."

"Budeš tady vítán."

"Dobře. Přijdu. Budu tam za dvacet minut."

Redaktoři měli ohromnou legraci z toho, že sám velký F. Denton Voyles právě teď nastupuje do své limuzíny a spěchá

do Washington Postu. Sledovali ho celá léta a věděli, že umí mistrně zamaskovat své prohry. Nenávidí tisk a jeho ochota mluvit s nimi na jejich hřišti a vystavit se palbě jejich otázek mohla znamenat jen jednu věc - chce ukázat prstem na někoho jiného. A pravděpodobným terčem je Bílý dům.

Darby nijak netoužila se s tím mužem setkat. Pomýšlela na útek. Mohla by mu ukázat toho muže v černé čepičce, ale ten už je teď půl hodiny pryč. A co by mohla FBI dělat? Nejdříve by ho museli chytit, a co s ním potom? Obviní ho, že tady okouní a plánuje zákeřné přepadení? Budou ho mučit a přinutí ho, aby se ke všemu přiznal? Pravděpodobně jí nebudou věřit.

Nechtěla jednat s FBI. Nechtěla jejich ochranu. Někam odjede a nikdo nebude vědět kam. Možná Gray. Možná, že ne. Gray vyťukal číslo Bílého domu a ostatní zvedli sluchátka. Keen zapojil magnetofon.

"Fletcherera Coala, prosím. Tady je Gray Grantham z Washington Postu. Je to velmi naléhavé."

Čekal. "Proč Coala?" zeptal se Keen.

"Všechno musí jít přes něho," řekl Gray se zakrytým sluchátkem.

"Kdo to říká?"

"Říká to můj zdroj."

Sekretářka se vrátila se zprávou, že pan Coal už jde. Počkejte, prosím. Gray se usmíval. Hladina adrenalinu stoupala. Konečně se ozvalo: "Fletcher Coal."

"Ano, pane Coale. Tady je Gray Grantham z Washington Postu. Tento rozhovor nahrávám. Rozumíte?"

"Ano."

"Je to pravda, že jste vydal veškerému osazenstvu Bílého domu, kromě prezidenta, příkaz v tom smyslu, že veškerý styk s tiskem musí být předem schválen vámi?"

"To není pravda. O tyto záležitosti se stará tiskový mluvčí."

"Tak dobře. V zítřejším vydání uveřejníme článek, který, v kostce řečeno, potvrzuje skutečnosti uvedené ve zprávě o pelikánech. Znáte tu zprávu?"

"Ano," řekl pomalu.

"Máme potvrzeno, že pan Mattiece přispěl více než čtyřmi miliony na prezidentovu volební kampaň před třemi lety."

"Čtyři miliony dvě stě tisíc, všechno legálně."

"Rovněž se domníváme, že Bílý dům intervenoval u FBI, aby zabránil vyšetřování pana Mattieca, a chtěli bychom k tomu váš názor, pokud nějaký máte."

"To je něco, čemu věříte, nebo to jenom chcete uveřejnit?"

"Chceme si to potvrdit."

"A kdo si myslíte, že vám to potvrdí?"

"Máme své zdroje, pane Coale."

"To určitě. Bílý dům důrazně popírá, že by měl s tím vyšetřováním něco společného. Po tragické smrti soudců Rosenberga a Jensena pan prezident požádal, aby byl průběžně informován o celém vyšetřování, avšak bez jakéhokoli zasahování Bílého domu do jakýchkoli aspektů vyšetřování. Dostali jste nějaké špatné informace."

"Považuje prezident Victora Mattieca za svého přítele?"

"Ne. Jednou se setkali a jak bylo řečeno, pan Mattiece je významným přispěvatelem, ale není to prezidentův přítel."

"Byl největším přispěvatelem, že ano?"

"To nemohu potvrdit."

"Nějaké další připomínky?"

"Ne. Jsem si jistý, že tiskový mluvčí si s tím ráno poradí."

Zavěsili a Keen vypnul magnetofon. Feldman stál a mnul si ruce. "Dal bych svůj roční plat za to, abych mohl teď být v Bílém domě."

"Je dost chladnokrevný, co?" řekl Gray s obdivem.

"Ano, ale teď jsme mu pod tím jeho chladnokrevným zadkem pěkně zatopili."

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

Pro muže, který byl zvyklý prosazovat se důležitostí svého postavení, a kterému všichni ustupovali z cesty, bylo obtížné přijít ponížen s kloboukem v ruce a žádat o pomoc. Prošel co nejuctivěji redakční místností, v patách měl K. O. Lewise a dva agenty. Měl na sobě svůj obvyklý zmačkaný plášť s páskem, převázaným uprostřed svého krátkého a zavalitého těla. Nebylo na něm nic zvláštního, avšak jeho způsoby i chůze dávaly najevo, že je mužem, který je zvyklý prosadit svou. Všichni byli oblečení v tmavém. Celé to vypadalo, jako když osobní strážci doprovázejí mafiánského kmotra. Rušná redakční místnost ztichla, když rychle procházeli. I když F. Denton Voyles nebyl ničím nápadný, jeho přítomnost byla cítit, třebaže se tvářil pokorně.

Malá, vzrušená skupinka redaktorů se shromáždila před Feldmanovou kanceláří. Howard Krauthammer znal Voylese a šel mu naproti. Potřásli si rukama a něco si šeptali. Feldman telefonoval s panem Ludwikem, vydavatelem listu, který byl v Číně. Smith Keen se připojil k rozhovoru a podal ruku Voylesovi a Lewisovi. Oba agenti se drželi v pozadí. Feldman otevřel dveře, podíval se do redakce a spatřil Dentona Voylese. Pokynul mu, aby vešel. K. O. Lewis šel za ním. Vyměňovali si zdvořilé fráze, dokud Smith Keen nezavřel dveře a neposadili se.

"Předpokládám, že máte solidní ověření té zprávy o pelikánech," řekl Voyles.

"Máme," odpověděl Feldman. "Nechcete si s panem Lewitem přečíst návrh článku? To vysvětlí mnoho věcí. Za hodinu to jde do tisku a reportér pan Grantham chtěl, abychom vám dali možnost se k tomu vyjádřit."

"To oceňuji."

Feldman vzal kopii návrhu článku a podal ji Voylesovi, který ji nesměle vzal do ruky. Lewis se k němu naklonil a oba začali okamžitě číst.

"Necháme vás tu o samotě," řekl Feldman. "Máte dost času." On a Keen odešli z kanceláře a zavřeli dveře.

Oba agenti přistoupili blíž.

Feldman a Keen šli přes redakci k zasedací místnosti. V předsíni stáli dva mohutní strážci. Když vstoupili, byli uvnitř jen Gray a Darby.

"Musíte zavolat Whitea a Blazevice," řekl Feldman.

"Čekáme na vás."

Vzali si svá sluchátka. Krauthammer tu momentálně nebyl a Feldman podal jeho sluchátko Darby. Gray vytulkal číslo.

"Marty Velmana, prosím," řekl Gray. "Ano, tady je Gray Grantham z Washington Postu. Potřebuji s ním mluvit. Je to velmi naléhavé."

"Okamžik, prosím," řekla sekretářka.

Za okamžik se ozvala jiná sekretářka. "Kancelář pana Velmana."

Gray se znovu představil a chtěl mluvit s jejím šéfem.

"Má poradě," řekla.

"Já taky," řekl Gray. "Jděte na tu poradě, řeknete mu, kdo jsem a povězte mu, že jeho fotografie bude dnes o půlnoci na první stránce Washington Postu."

"Tak dobře, pane."

Za několik okamžiků se ozval Velmano. "Ano? Co se děje?"

Gray se představil potřetí a vysvětlil, že se rozhovor nahrává na magnetofon.

"Rozumím," odsekl Velmano.

"Ráno uveřejníme článek o vašem klientovi, Victoru Mattieci, a jeho účasti na zavraždění soudců Rosenberga a Jensena."

"To je vynikající! Dvacet let nevyjdete od soudu. Jste v ofsajdu, kamaráde. Washington Post bude náš."

"Ano, pane. Znovu vás upozorňuji, že to nahrávám."

"Nahrávejte si, co chcete! Budete sedět na lavici obžalovaných. To bude krásné! Victor Mattieci bude majitelem Washington Postu! To je báječné!"

Gray nedůvěřivě vrtěl hlavou směrem k Darby. Redaktoři se pro sebe usmívali. Začíná to být legrace.

"Ano, pane. Slyšel jste o zprávě o pelikánech? Máme kopii."

Mrtvé ticho. Vzdálené zachrčení, připomínající poslední vzdech umírajícího psa. Další ticho.

"Pane Velmano. Jste tam?"

"Ano."

"Máme také kopii memoranda, které jste poslal panu Wakefieldovi 28. září, v němž uvádíte, že pozice vašeho klienta se silně zlepšila, pokud Rosenberg a Jensen budou odstraněni z Nejvyššího soudu. Podle našeho zdroje byl autorem toho nápadu jakýsi Einstein, který sedí v knihovně v šestém patře, myslím."

Ticho.

Gray pokračoval. "Máme ten článek připravený do tisku, avšak chceme vám dát možnost to komentovat. Chcete to komentovat, pane Velmano?"

"Bolí mě hlava."

"Dobře. Ještě něco?"

"Uveřejníte to memorandum doslovně?"

"Ano."

"Uveřejníte mou fotografii?"

"Ano. Je stará, ze slyšení před senátem."

"Ty hajzle!"

"Děkuji. Ještě něco?"

"Vidím, že jste čekali až do pěti hodin. Kdybyste zavolali o hodinu dřív, šli bychom k soudu a celou tu věc bychom zastavili."

"Ano, pane. Tak jsme to plánovali."

"Hajzle."

"Fajn."

"Vám nevadí, že ruinate lidi, že ne?" Jeho hlas se ztrácel, zněl téměř žalostně. Jaký nádherný citát. Gray se dvakrát zmínil o magnetofonu, ale Velmano byl příliš šokovaný, než aby si to uvědomil.

"Ne, pane. Ještě něco?"

"Řekněte Jacksonovi Feldmanovi, že žalobu podáme hned v devět hodin ráno, jakmile soud otevře."

"Řeknu mu to. Popíráte, že jste psal to memorandum?"

"Samozřejmě."

"Popíráte existenci toho memoranda?"

"Samozřejmě. Je to podvrh."

"Žádný soud nebude, pane Velmano, a vy to víte."

Ticho, potom: "Ty hajzle."

V telefonech cvaklo a ozval se volací tón. Nedůvěřivě se jeden na druhého usmívali.

"Nechcete být novinářkou, Darby?" zeptal se Smith Keen.

"No, tohle je legrace," řekla. "Ale od včerejška mě dvakrát málem zabili. Děkuji, nechci."

Feldman vstal a ukázal na magnetofon. "Být vámi, tak nic z toho nepoužiji."

"Ale mně se docela líbila ta věta o ruinování životů. A co to vyhrožování soudem?" zeptal se Gray.

"To nepotřebujete, Grayi. Článek už teď dá na celou první stranu. Možná později."

Ozvalo se zaklepání na dveře. Byl to Krauthammer. "Chce s tebou mluvit Voyles," řekl Feldmanovi.

"Přived' ho sem."

Gray rychle vstal a Darby šla k oknu. Slunce sláblo, nastával soumrak. Auta dole se posunovala po centimetrech.

Pořeza a jeho bandu nebylo nikde vidět, ale jsou tam. Bezpochyby čekají na tmu, plánují poslední pokus, jak ji zabít.

Buď jako prevenci, nebo jako pomstu. Gray řekl, že má plán, jak se dostat z budovy bez střílení, až to všechno skončí.

Nic bližšího neřekl.

Voyles vstoupil s K.O. Lewisem a Feldman je představil Grayi Granthamovi a Darby Shawové. Voyles šel k ní, usmíval se a díval se na ni nahoru. "Tak vy jste ta, která to všechno začala." Pokusil se to říct tak, aby to znělo obdivně. Moc se mu to nepovedlo.

Okamžitě jí byl protivný. "Myslím, že to začal Mattiece," řekla chladně. Odvrátil se od ní a sundal si plášť.

"Můžeme se posadit?" zeptal se.

Posadili se kolem stolu - Voyles, Lewis, Feldman, Keen, Grantham a Krauthammer. Darby stála u okna.

"Mám nějaké oficiální připomínky," prohlásil Voyles a vzal si od Lewise list papíru. Gray si začal dělat poznámky.

"Za prvé, dostali jsme kopii zprávy o pelikánech ode dneška před dvěma týdny a týž den jsme ji postoupili Bílému domu. Byla osobně doručena náměstkem ředitele, panem K.O. Lewisem, panu Fletcheru Coalovi, který ji obdržel s naším denním hlášením pro Bílý dům. Setkání byl přítomen zvláštní agent Eric East. Domnívali jsme se, že zpráva obsahuje dost podnětů pro vyšetřování, avšak nedělo se nic po šest dní až do doby, kdy byl zvláštní poradce ředitele, pan Gavin Verheek, nalezen zavražděn v New Orleansu. V tom okamžiku začala FBI rozsáhlé vyšetřování činnosti Victora Mattieca. Vyšetřování se účastní přes čtyři sta agentů z dvaceti sedmi poboček, kteří strávili při vyšetřování přes jedenáct tisíc hodin, vyslechli přes šest set osob a odjeli do pěti cizích států. V této době pokračuje vyšetřování plnou intenzitou. Domníváme se, že Victor Mattiece je podezřelým číslo jedna z vražd soudců Rosenberga a Jensena a snažíme se zjistit místo jeho pobytu."

Voyles složil list a podal ho zpátky Lewisovi.

"Co uděláte s Mattiecem, když ho najdete?" zeptal se Gray.

"Zatkne ho."

"Máte zatykač?"

"Brzy ho budeme mít."

"Máte tušení, kde je?"

"Upřímně řečeno, nemáme. Už se ho snažíme najít týden, ale bez úspěchu."

"Zasahoval Bílý dům do vašeho vyšetřování?"

"Jsem ochoten o tom mluvit neoficiálně. Souhlasíte?"

Gray se podíval na výkonného šéfredaktora. "Souhlasíme," řekl Feldman.

Voyles se podíval na Feldmana, pak na Keena, pak na Krauthammera a na Granthama. "Je to neoficiální, rozumíte? Za žádných okolností to nesmíte použít. Rozumíme si?"

Přikývli a pozorně se na něho dívali. Také Darby se dívala.

Voyles se opatrně podíval na Lewise. "Před dvanácti dny mě prezident v Oválné pracovně požádal, abych ignoroval Victora Mattieca jako podezřelého. Řečeno jeho vlastními slovy, požádal mě, abych z toho vycouval."

"Udal vám nějaký důvod?" zeptal se Grantham.

"Ten nejzřejmější. Řekl, že by to bylo velmi trapné a že by to poškodilo jeho úsilí o znovuzvolení. Měl pocit, že na té zprávě o pelikánech není nic závažného, a když se to bude vyšetřovat, dozví se to tisk a on utrpí politickou škodu."

Krauthammer poslouchal s otevřenými ústy. Keen se díval na stůl. Feldman visel na každém slově.

"Jste si jistý?" zeptal se Gray.

"Já jsem si ten rozhovor nahrál. Mám pásku, kterou nikdo neuslyší, dokud to prezident nezapře."

Bylo dlouhé ticho. Všichni obdivovali toho prohnaného malého parchanta a jeho magnetofon. Má pásku!

Feldman si odkašlal. "Přečetl jste si ten článek. Mezi dobou, kdy FBI dostala tu zprávu a dobou, kdy začala vyšetřovat, uplynulo dost času. To musíme v článku nějak vysvětlit."

"Máte moje prohlášení. Víc neřeknu."

"Kdo zabil Gavina Verheeka?" zeptal se Gray.

"Nebudu mluvit o podrobnostech vyšetřování."

"Ale víte to?"

"Máme určité podezření. To je všechno, co vám mohu říct."

Gray se rozhlédl kolem stolu. Bylo jasné, že Voyles už nemá co říct, a každý si oddechl. Radaktoři tu chvíli vychutnávali.

Voyles si uvolnil kravatu a skoro se usmál. "Tohle je neoficiální, samozřejmě, ale jak jste se dozvěděli o Morganovi, tom mrtvém právníkovi?"

"Nebudu mluvit o podrobnostech vyšetřování," řekl Gray se zlomyslným úsměvem. Všichni se zasmáli.

"Co budete dělat teď?" zeptal se Krauthammer Voylese.

"Zítra před polednem bude ustavena velká porota. Rychle bude vzneseno formální obvinění. Pokusíme se najít Mattieca, ale bude to obtížné. Nemáme tušení, kde je. Posledních pět let strávil většinou na Bahamách, ale má domy v Mexiku, Panamě a Paraguayi."

Voyles se podruhé podíval na Darby. Opírala se o stěnu u okna a všechno poslouchala.

"Kdy vyjde z tiskárny první vydání?" zeptal se Voyles.

"Rotačka pojedí celou noc, začne v půl jedenácté," řekl Keen.

"Ve kterém vydání bude ten článek?"

"Poslední městské vydání, něco před půlnocí. To je největší vydání."

"Bude na první straně Coalova fotografie?"

Keen se podíval na Krauthammera, který se podíval na Feldmana. "Myslím, že by tam měla být. Budeme vás citovat, že zpráva byla předána osobně Fletcheru Coalovi, jehož rovněž budeme citovat, že řekl, že Mattieci dal prezidentovi čtyři miliony dvě stě tisíc dolarů. Ano, myslím, že pan Coal si zaslouží mít fotografii na první stránce, vedle všech těch ostatních."

"Také si to myslím," řekl Voyles. "Když sem o půlnoci někoho pošlu, můžu dostat několik výtisků?"

"Samozřejmě," řekl Feldman. "Proč?"

"Protože je chci osobně doručit Coalovi. Chci o půlnoci zaklepat na jeho dveře, vidět ho v pyžamu a zamávat mu před obličejem těmi novinami. Potom mu chci říct, že se vrátím s obsílkou před velkou porotu a brzy potom přijdu s formálním obviněním. A potom se želízky."

Říkal to s takovou radostí, že z toho šla hrůza.

"Jsem rád, že se na nás nezlobíte," řekl Gray. Jen Smithu Keenovi to připadlo legrační.

"Myslíte, že bude obviněn?" zeptal se Krauthammer nevinně.

Voyles se opět podíval na Darby. "Bude se muset obětovat za prezidenta. Přihlásil by se dobrovolně před popravčí četou, aby zachránil svého šéfa."

Feldman se podíval na hodinky a vstal od stolu.

"Mohl bych požádat o laskavost?" zeptal se Voyles.

"Samozřejmě. Oč jde?"

"Chtěl bych si promluvit několik minut o samotě se slečnou Shawovou. Samozřejmě pokud jí to nevadí."

Všichni se podívali na Darby, která pokrčením ramen dala najevo svůj souhlas. Redaktoři a K.O. Lewis vstali jako jeden muž a vyšli z místnosti. Darby vzala Graye za ruku a požádala ho, aby zůstal. Sedli si ke stolu proti Voylesovi.

"Chtěl jsem s vámi mluvit soukromě," řekl Voyles a podíval se na Graye.

"Zůstane tady," řekla. "Je to neoficiální."

"Jak chcete."

Než mohl něco říct, prohlásila: "Pokud mě chcete vyslyšet, nebudu mluvit bez přítomnosti svého advokáta."

Zavrtěl hlavou. "Nic takového. Jen bych rád věděl, co chcete dál dělat."

"Proč bych vám to měla říkat?"

"Protože vám můžeme pomoci."

"Kdo zabil Gavina?"

Voyles váhal. "Neoficiálně."

"Neoficiálně," řekl Gray.

"Řeknu vám, kdo si myslíme, že ho zabil, ale nejdřív mi povězte, kolikrát jste s ním mluvila, než zemřel."

"Mluvili jsme spolu několikrát během víkendu. Měli jsme se setkat minulé pondělí a odjet z New Orleansu."

"Kdy jste s ním mluvila naposledy?"

"V neděli večer."

"A kde byl?"

"Ve svém pokoji v Hiltonu."

Voyles zhluboka dýchal a díval se na strop. "A vy jste s ním mluvila o tom pondělním setkání?"

"Ano."

"Viděla jste ho předtím?"

"Ne."

"Muž, který ho zabil, byl ten, se kterým jste se držela za ruku, když mu vystřelili mozek."

Bála se zeptat. Udělal to za ni Gray. "Kdo to byl?"

"Velký Khamel."

Výrazilo jí to dech. Přikryla si oči a pokoušela se něco říct. Nešlo to.

"To je poněkud zmatené," řekl Gray, který se pokoušel rozumně uvažovat.

"Ano, to je. Ten muž, který zabil Khamela, je agent, pracující na smlouvu, nezávisle najatý CIA. Byl na scéně, když byl zabit Callahan a myslím, že kontaktoval Darby."

"Rupert," řekla tiše.

"To samozřejmě není jeho pravé jméno, ale pro nás musí stačit. Má zřejmě dvacet různých jmen. Pokud je to ten, kdo si já myslím, je to Brit, který je velmi spolehlivý."

"Máte vůbec tušení, jak je tohle všechno zamotané?" zeptala se.

"Umím si to představit."

"Proč byl Rupert v New Orleansu? Proč ji sledoval?" zeptal se Gray.

"To je dlouhá historie a já ji celou neznám. Pokouším se držet si CIA od těla, věřte mi. Mám dost svých vlastních starostí. Má to opět co dělat s Mattiecem. Před několika lety potřeboval peníze, aby mohl pokračovat se svým velkým plánem. Tak prodal část libyjské vládě. Nejsem si jistý, jestli to bylo legální, ale vložila se do toho CIA. Zřejmě s velkým zájmem sledovali Mattieci i Libyjce a když začal proces, CIA ho monitorovala. Nemyslím, že podezřívali Mattieca z těch vražd soudců Nejvyššího soudu, ale Gminski dostal kopii té vaší pěkné zprávy jen několik hodin poté, kdy jsme ji

doručili do Bílého domu. Dal mu ji Fletcher Coal. Nemám tušení, komu Gminski o té zprávě řekl, ale dostalo se to k nesprávným uším, a o dvacet čtyři hodin později byl Callahan mrtvý. A vy, má milá, jste měla velké štěstí."

"Tak proč se necítím šťastná?" řekla Darby.

"To ovšem nevysvětluje Ruperta," řekl Gray.

"Nevím to určitě, ale myslím si, že Gminski okamžitě vyslal Ruperta, aby sledoval Darby. Myslím si, že ta zpráva zpočátku vylekala Gminského víc, než nás ostatní. Pravděpodobně vyslal Ruperta, aby ji sledoval, částečně, aby na ni dohlížel a částečně, aby ji chránil. Pak vybuchlo to auto a pan Mattiece tak potvrdil správnost té zprávy. Proč by jinak chtěl zabít Callahana a Darby? Mám důvod se domnívat, že několik hodin po výbuchu byly v New Orleansu desítky agentů CIA."

"Ale proč?" zeptal se Gray.

"Zpráva byla ověřená a Mattiece zabíjel lidi. Většina jeho podniků je v New Orleansu. A já si myslím, že CIA měla o Darby velkou starost. Na štěstí pro ni. Objevili se, když to bylo nejvíc potřeba."

"Když CIA pracovala tak rychle, proč ne vy?" zeptala se.

"To je správná otázka. My jsme tu zprávu nepovažovali za nic důležitého a nevěděli jsme toho ani polovinu, co CIA. Přisahám, že to vypadalo na velmi nepravděpodobnou domněnku a my jsme měli řadu dalších podezřelých. Podcenili jsme to. Jednoduše a prostě. Kromě toho nás prezident požádal, abychom z toho vycouvali, což bylo jednoduché, protože jsem nikdy neslyšel o Mattieci. Neměl jsem proč o něm slyšet. Potom byl zabit můj přítel Gavin a já jsem poslal do New Orleansu celý pluk."

"Proč asi dal Coal tu zprávu Gminskému?" zeptal se Gray.

"Vyděsila ho. A to je popravdě řečeno důvod, proč jsme mu ji poslali. Gminski je, no prostě, Gminski je Gminski a někdy dělá věci svým vlastním způsobem, aniž by se příliš ohlížel na takové maličkosti, jako je zákon. Coal chtěl mít tu zprávu ověřenou a myslel si, že Gminski to udělá rychle a potichu."

"Takže Gminski nebyl ke Coalovi upřímný."

"Nenávidí Coala, což je docela pochopitelné. Gminski jednal s prezidentem a ani jemu neřekl pravdu. Všechno se to stalo tak rychle. Vzpomeňte si. Gminski, Coal, prezident a já jsme poprvé viděli tu zprávu teprve před dvěma týdny. Gminski se pravděpodobně chystal prezidentovi část té historie říct, ale neměl k tomu příležitost."

Darby odstrčila židli a šla zpátky k oknu. Teď už byla tma, ale provoz byl pořád ještě silný a pomalý. Bylo pěkné, že se dovidala všechna tato tajemství, ale tím vznikala další tajemství. Chtěla odjet. Měla už dost toho, že musí pořád utíkat, a že ji někdo pronásleduje. Měla už dost hry na reportérku. Už nechtěla přemýšlet, kdo udělal co a proč. Už měla dost pocitu viny za to, že tu zatracenou věc napsala. Už si nechtěla každé tři dny kupovat nový kartáček na zuby. Toužila po malém domku na opuštěném kousku pobřeží, bez telefonu a bez lidí, především takových lidí, kteří se skrývají za auty a budovami. Chtěla tři dny spát bez tíživých snů a bez pocitu ohrožení. Byl čas odjet.

Gray se na ni pozorně díval. "Sledovali ji do New Yorku a pak sem," řekl Voylesovi. "Kdo je to?"

"Jste si jistý?" zeptal se Voyles.

"Byli celý den tady dole na ulici a pozorovali budovu," řekla Darby a kývla směrem k oknu.

"Viděli jsme je," řekl Gray. "Jsou tam venku."

Voyles se tvářil skepticky. "Už jste je někdy viděla?" zeptal se Darby.

"Jednoho z nich. Sledoval Thomasův smuteční obřad v New Orleansu. Honil mě po Francouzské čtvrti. Skoro mě našel na Manhattanu a viděla jsem ho mluvit s jiným mužem asi před pěti hodinami. Vím, že je to on."

"Kdo je to?" zeptal se Gray znovu Voylese.

"Nemyslím, že by vás honila CIA."

"Ale on mě honil."

"Vidíte je teď?"

"Ne. Zmizeli přede dvěma hodinami. Ale jsou tam."

Voyles vstal a protáhl své tlusté paže. Šel pomalu kolem stolu a rozbaloval doutník. "Nebude vám vadit, když si zapálím?"

"Bude," řekla, aniž by se na něho podívala. Položil doutník na stůl.

"Můžeme vám pomoci," řekl.

"Nechci vaši pomoc," řekla směrem k oknu.

"Co tedy chcete?"

"Chci odjet ze země, ale až to udělám, chci si být opravdu jistá, že mě nikdo nesleduje. Ani vy, ani oni, ani Rupert a jeho kamarádi."

"Budete se muset vrátit a svědčit před velkou porotou."

"Jenom pokud mě najdou. Já jedu někam, kde se soudní obsílky neberou moc vážně."

"A co proces? Při procesu vás budou potřebovat."

"To nebude dřív než za rok. Do té doby si to rozmyslím."

Voyles si dal doutník do úst, ale nezapálil si ho. Když měl mezi zuby doutník, lepší se mu chodilo a přemýšlelo.

"Navrhnou vám dohodu."

"Nemám na dohody náladu." Opírala se teď o stěnu a střídavě se dívala na Graye a na Voylese.

"Je to dobrý návrh. Mám letadla, helikoptéry a mnoho mužů, kteří nosí pistole a nezaleknou se ani trochu těch hochů tam venku, kteří si hrají na schovávanou. Předně vás dostaneme z budovy a nikdo o tom nebude vědět. Za druhé vás posadíme do mého letadla a odvezeme vás, kam budete chtít. Za třetí, můžete odsud zmizet. Dávám vám své slovo, že vás nebudeme sledovat. Ale, za čtvrté, dovolíte mi, abych vás kontaktoval prostřednictvím tady pana Granthama, samozřejmě jen tehdy, jestliže to bude nezbytně nutné."

Dívala se na Graye, když jí dělal tu nabídku, a bylo zřejmé, že se mu to líbilo. Zachovala kamennou tvář, ale, sakra, znělo to dobře. Kdyby byla důvěřovala Gavinovi po prvním telefonu, byl by naživu a ona by se nikdy nedržela za ruku s Khamelem. Kdyby s ním byla prostě opustila New Orleans, když jí to poprvé navrhl, nebyli by ho zavraždili. Minulých sedm dní si na to vzpomněla každých pět minut.

Teď jí to přerostlo přes hlavu. Přejde čas, když se člověk musí vzdát a musí začít důvěřovat lidem. Tento muž se jí nelíbí, ale posledních deset minut s ní mluvil podivuhodně poctivě.

"Je to vaše letadlo a vaši piloti?"

"Ano."

"Kde je?"

"Na letišti Andrews."

"Uděláme to takhle. Nastoupím do letadla, které poletí směrem na Denver. Bude v něm jen já, Gray a piloti. Třicet minut po startu řeknu pilotům, že mají letět třeba do Chicaga. Je to možné?"

"Musejí před startem ohlásit plán letu."

"Já vím. Ale vy jste ředitel FBI a můžete to zařídit."

"Dobře. A co se stane, až budete v Chicagu?"

"Vystoupím z letadla a to se vrátí s Grayem na Andrews."

"A co budete dělat v Chicagu?"

"Ztratím se na rušném letišti a prvním letadlem odletím."

"To by mohlo vyjít. A máte mé slovo, že vás nebudeme sledovat."

"Já vím. Promiňte mi, že jsem tak opatrná."

"Takže jsme dohodnutí. Kdy chcete odjet?"

Podívala se na Graye. "Kdy?"

"Hodinu mi bude trvat, než to opravím a doplním komentáře pana Voylese."

"Za hodinu," řekla Voylesovi.

"Počkám."

"Můžeme si promluvit soukromě?" řekla Voylesovi a kývla směrem ke Grayovi.

"Jistě." Vzal svůj plášť a zastavil se u dveří. Usmál se na ni. "Jste opravdu mimořádná žena, slečno Shawová. Váš mozek a vaše odvaha způsobily pád jednoho z nejhnusnějších mužů v této zemi. Obdivuji vás. A slibuji vám, že s vámi budu vždycky mluvit upřímně."

Zastrčil si doutník doprostřed svého baculatého úsměvu a odešel z místnosti.

Dívala se, jak se za ním zavírají dveře. "Myslíte, že budu v bezpečí?" zeptala se.

"Ano. Myslím, že je upřímný. A kromě toho má muže se zbraněmi, kteří vás odsud mohou dostat. Bude to v pořádku, Darby."

"Můžete jet se mnou?"

"Jistě."

Šla k němu a objala ho kolem pasu. Pevně ji přitiskl a zavřel oči.

V sedm hodin se redaktoři naposled v úterý večer shromáždili kolem stolu. Rychle si přečetli části, do kterých Gray připsal Voylesovy komentáře. Feldman vešel dovnitř později, s obrovským úsměvem na tváři.

"Nebudete tomu věřit," řekl. "Měl jsem dva telefonické hovory. Ludwig volal z Číny. Prezident ho tam našel a prosil ho, aby odložil uveřejnění toho článku o dvacet čtyři hodin. Ludwig mi říkal, že ten člověk skoro plakal. Ludwig, protože je gentleman, uctivě poslouchal a pak zdvořile odmítl. Druhý telefon byl se soudcem Rolandem, mým starým přítelem. Zdá se, že ho hoši od Whitea a Blazevice vytáhli od večere a požádali ho o možnost podat žádost o vydání soudního příkazu se slyšením ještě dnes večer. Soudce Roland to vyslechl neuctivě a nezdvořile odmítl."

"Tak do toho," vykřikl Krauthammer.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

Start byl hladký. Tryskové letadlo zamířilo na západ, údajně do Denveru. Bylo pohodlné, ale ne luxusní. Patřilo daňovým poplatníkům a bylo v držení muže, který příliš nedbal o příjemné stránky života. Nebyla tu žádná dobrá whisky. Gray odhodlaně otevíral skříňky. Voyles byl abstinent, a to v tomto okamžiku Graye opravdu rozčílilo, protože tu byl hostem a umíral žízni. Našel v ledničce dvě plechovky napůl vychlazené Sprites a podal jednu Darby. Odtrhla závěr víčka.

Zdálo se, že letadlo dosáhlo své letové hladiny. Ve dveřích kabiny se objevil druhý pilot. Byl zdvořilý a představil se.

"Bylo nám řečeno, že nám krátce po startu sdělíte cíl letu."

"To je správné," řekla Darby.

"Budeme potřebovat něco vědět asi tak za deset minut."

"Dobře."

"Nemáte na palubě nějaký alkohol?" zeptal se Gray.

"Je mi líto," usmál se druhý pilot a vrátil se do pilotní kabiny. Darby a její dlouhé nohy zabíraly větší část malé pohovky, ale Gray byl rozhodnutý se k ní připojit. Zvedl ji nohy a posadil se na konec pohovky. Její nohy měl na klíně. Díval se na červené nehty na nohou. Mnul jí kotníky a myslel na tuto první větší událost mezi nimi - drží její nohy. Připadalo mu to velmi intimní a ona nevypadala, že by jí to bylo nepříjemné. Trochu se teď usmívala, uvolňovala se.

"Měla jste strach?" zeptal se.

"Ano. A vy?"

"Ano, ale cítil jsem se v bezpečí. Tedy, je těžké cítit se zranitelný mezi šesti ozbrojenými muži, kteří používají svého těla jako štítu. Je těžké cítit se sledovaný v dodávce bez oken."

"Voylesovi se to moc líbilo, všiml jste si?"

"Byl jako Napoleon, který vymýšlí plán bitvy a rozmísťuje vojsko. Pro něho to byl velký okamžik. Zítra dostane ránu, ale z té se rychle vzpamatuje. Jediná osoba, která ho může odvolat, je prezident a já si myslím, že toho má v tomto okamžiku v hrsti."

"A vraždy jsou vyřešené. Z toho musí mít dobrý pocit."

"Myslím, že jsme jeho kariéru prodloužili o deset let. Udělali jsme toho dost."

"Myslím, že je docela milý," řekla Darby. "Ze začátku se mi vůbec nelíbil, ale člověk si na něho musí zvyknout. A je lidský. Když mluvil o Verheekovi, měl v očích slzy."

"Je opravdu k pomilování. Jsem přesvědčený, že Coal bude velmi potěšený, až toho milého mužička za pár hodin uvidí."

Nohy měla dlouhé a štíhlé. Opravdu dokonalé. Hladil je a cítil se jako mladý student, který se na druhé schůzce snaží postoupit od kolen nahoru. Byly bledé, potřebovaly slunce a on věděl, že za několik dní budou hnědé a mezi prsty budou neustále zrnka písku. Nepozvala ho, aby za ní později přijel, a to ho znepokojovalo. Neměl tušení, kam letí, a to bylo úmyslné. Nebyl si jistý, jestli sama ví, kam jede.

Hra s nohama jí připomínala Thomase. Obvykle se napůl opil a mazal jí lak kolem nehtů. Letadlo hučelo a jemně se otřásalo a on byl od ní najednou vzdálen mnoho kilometrů. Je dva týdny mrtvý, ale zdá se to déle. Tolik se od té doby změnilo. Je to tak lepší. Kdyby byla v Tulane, chodila by kolem jeho pracovny, viděla by jeho posluchárnu, mluvila by s ostatními profesory, dívala by se z ulice na jeho byt a to všechno by bylo velmi bolestné. Drobné vzpomínky jsou hezké za dlouhou dobu, ale během období smutku překáží. Ona je teď někým jiným, má jiný život na jiném místě.

A jiný muž jí hladí nohy. Zpočátku byl nemožný, namyšlený a neomalený, typický reportér. Ale rychle roztál a pod drsnou slupkou našla hodného muže, který ji má zřejmě velmi rád.

"Zítra je váš velký den," řekla.

Napil se Spritu z plechovky. Dal by nevímco za studené importované pivo v zelené láhvi. "Velký den," řekl a obdivoval její prsty na nohou. Bude to víc než velký den, ale on cítil potřebu snižovat význam té události. V tomto okamžiku myslel na ni a ne na ten zítřejší chaos.

"Co se bude dít?"

"Pravděpodobně půjdu zpátky do redakce a počkám si na to. Smith Keen tam bude celou noc. Spousta lidí přijde brzy ráno. Sejdeme se v zasedačce, nechají tam přinést několik televizí. Strávíme ráno tím, že se budeme dívat, jak se to vyvíjí. Bude velká legrace vidět, jaké oficiální stanovisko k tomu zaujme Bílý dům. White a Blazevidh také něco řeknou. Pokud jde o Mattieca, bůhví. Předseda Nejvyššího soudu Runyan bude mít nějaký komentář. Voyles se bude snažit, aby o něm všichni věděli. Právníci budou dávat dohromady velké poroty. A politici budou šilet. Celý den se budou na Kapitolském vršku pořádat tiskové konference. Bude to pro novináře opravdu významný den. Je škoda, že o to přijdete."

Sarkasticky se zasmála. "O čem budete psát teď?"

"Pravděpodobně o Voylesovi a jeho pásce. Je možné předvídat, že Bílý dům zapře jakékoli zasahování do případu, a jestliže se situace stane pro Voylese neudržitelnou, zaútočí. Tu pásku bych rád měl."

"A potom?"

"Co záleží na spoustě neznámých. Ráno po šesté bude konkurence čím dál tím tvrdší. Vyrojí se milion pověstí a tisíc historek a každé noviny v celé zemi se budou snažit něco uveřejnit."

"Ale hvězdou budete vy," řekla obdivně, nikoli sarkasticky.

"Ano, na chvíli."

Druhý pilot zaklepal na dveře kabiny pro cestující a vešel. Podíval se na Darby.

"Atlanta," řekla a on zase zavřel.

"Proč Atlanta?" zeptal se Gray.

"Přestupoval jste někdy v Atlantě?"

"Jistě."

"A zabloudil jste někdy v Atlantě při přestupování?"

"Myslím, že ano."

"Tam končím. Letiště je obrovské a je tam krásný zmatek."

Dopil obsah plechovky a postavil ji na podlahu. "A odtamtud kam?" Věděl, že by se na to neměl ptát, protože to sama neřekla. Ale chtěl to vědět.

"Chytím první let kamkoli. Zopakuji svůj kousek se čtyřmi letišti za jednu noc. Pravděpodobně to není nutné, ale budu se cítit bezpečněji. Nakonec přistanu někde v Karibské oblasti."

Někde v Karibské oblasti. To zmenšovalo počet možností na tisíc ostrovů. Proč byla tak neurčitá? Nedůvěřuje mu? On tu sedí, hraje si s jejíma nohama a ona mu neřekne, kam jede.

"Co mám říct Voylesovi?" zeptal se.

"Zavolám vám, až se tam dostanu. Nebo napíšu pár řádek."

Vynikající! Mohou si dopisovat. On jí bude posílat své články a ona jemu pohlednice z pláže.

"Budete se přede mnou schovávat?" zeptal se a upřeně se na ni díval.

"Já nevím, kam jedu, Grayi. A nebudu to vědět, dokud se tam nedostanu."

"Ale zavoláte?"

"Až na to bude vhodný čas, tak ano. Slibuji."

V jedenáct hodin večer už bylo v kancelářích firmy White a Blazeovich jen pět právníků. Seděli v kanceláři Martyho Velmana v desátém poschodí. Velmano, Sims Wakefield, Jarreld Schwabe, Nathaniel (Einstein) Jones a bývalý spolumajitel jménem Frank Cortz. Na okraji Velmanova stolu stály dvě láhve whisky. Jedna prázdná, druhá skoro také. Einstein seděl sám v koutě, něco si pro sebe mumlal. Měl rozčuchané šedivé kudrnaté vlasy a špičatý nos. Opravdu vypadal jako šílenec. Zvlášť teď. Sims Wakefield a Jarreld Schwabe seděli za psacím stolem, sundali si kravaty a vyhnuli rukávy.

Cortz domluvil telefonicky s jedním z pomocníků Victora Mattieca. Podal telefon Velmanovi, který ho položil na stul.

"To byl Strider," referoval Cortz. "Jsou v nějakém hotelu v Káhiře. Mattiece s námi nechce mluvit. Strider říká, že už se úplně zbláznil, chová se podivně. Zamknul se ve svém pokoji. Nemusím snad podotýkat, že se nemíni vrátit na tuto stranu oceánu. Strider říká, že nařídili těm hochům s revolvery, aby okamžitě opustili město. Hon skončil."

"A co tedy máme dělat?" zeptal se Wakefield.

"Jsme odkázáni sami na sebe," řekl Cortz. "Mattiece si nad námi umyl ruce."

Mluvili klidně a rozvážně. Řvaní skončilo před hodinou. Wakefield dával Velmanovi vinu za memorandum. Velmano dával za vinu Cortzovi, že vůbec přivedl takového mizerného zákazníka, jako je Mattiece. To bylo před dvanácti lety, křičel na něho Cortz, a jeho honoráře nám byly dobré. Schwabe dával Velmanovi a Wakefieldovi vinu za to, že neopatrně zacházeli s memorandumem. Znovu a znovu koupali Morgana ve špíně. Musel to být on. Einstein seděl v koutě a pozoroval je. Avšak to všechno bylo teď za nimi.

"Grantham se zmínil jenom o mně a o Simsovi," řekl Velmano. "Vy ostatní jste pravděpodobně v bezpečí."

"Měli byste se Simsem odjet do zahraničí," řekl Schwabe.

"Zítřa v šest ráno budu v New Yorku," řekl Velmano. "Potom do Evropy, měsíc budu cestovat."

"Já nemůžu utéct," řekl Wakefield. "Mám ženu a šest dětí."

Už tady nad těmi svými šesti dětmi nařikal pět hodin. Jako kdyby oni neměli rodiny. Velmano byl rozvedený a jeho dvě děti už byly dospělé. Jsou schopné to vydržet. Stejně už měl věk na to, aby šel do důchodu. Měl ulitou spoustu peněz, měl rád Evropu, především Španělsko, takže tohle pro něho bylo adiós. Bylo mu trochu líto Wakefielda, kterému bylo čtyřicet dva let a neměl mnoho peněz. Měl pěkný plat, ale měl marnotratnou ženu, která ještě k tomu měla zálibu v dětech. Wakefield byl momentálně velmi labilní.

"Nevím, co udělám," řekl Wakefield nejméně potřicáté. "Opravdu nevím."

Schwabe se mu snažil trochu pomoci. "Myslím, že bys měl jít domů a říct to ženě. Já žádnou nemám, ale kdybych nějakou měl, snažil bych se ji na to připravit."

"To nedokážu," řekl Wakefield žalostně.

"Ale dokážeš. Buď jí to řekneš ty sám hned teď, nebo za šest hodin uvidí tvou fotografii na prvních stránkách novin. Musíš jí to jít říct, Simsi."

"Nemůžu." Byl zase skoro v slzách.

Schwabe se podíval na Velmana a Cortze.

"A co moje děti?" ptal se znovu. "Mému nejstaršímu synovi je třináct." Mnul si oči.

"Simsi, vzhop se," řekl Cortz.

Einstein vstal a šel ke dveřím. "Budou ve svém domě na Floridě. Nevolejte mě, pokud to nebude nutné." Otevřel dveře a zabouchl je za sebou.

Celý roztřesený Wakefield vstal a šel ke dveřím.

"Kam jdeš, Simsi?" zeptal se Schwabe.

"Do své kanceláře."

"Proč?"

"Musím si na chvíli lehnout. Jsem v pořádku."

"Dovezu tě domů," řekl Schwabe. Pozorně se na něho dívali. Otevíral dveře.

"Je mi docela dobře," řekl a vypadal už silnější. Odešel a zavřel za sebou dveře.

"Myslíte, že je skutečně v pořádku?" zeptal se Schwabe Velmana. "Dělá mi starosti."

"Neřekl bych, že je v pořádku," řekl Velmano. "Všichni jsme zažili lepší časy. Co kdyby ses šel za pár minut na něho podívat?"

"Půjdu," řekl Schwabe.

Wakefield šel odhodlaně ke schodišti a sešel o jedno patro níž, do devátého poschodí. Když se blížil ke své kanceláři, zrychloval krok. Když za sebou zamykal dveře, plakal.

Musíš to udělat rychle! Žádný dopis na rozloučenou. Než bys ho napsal, ztratíš odvahu. Je tu životní pojistka na milion dolarů. Otevřel zásuvku stolu. Nemysli na děti. Bude to stejné, jako kdybys zemřel při leteckém neštěstí. Vytáhl revolver ráže 9 milimetrů, který měl schovaný pod spisem. Rychle! Nedívej se na jejich fotografie na zdi.

Snad to jednou pochopí. Strčil si hlaveň revolveru hluboko do úst a stiskl spoušť.

Limuzína prudce zastavila před jednopatrovým domkem v Dumberton Oaks v horním Georgetownu. Zablokovala ulici, ale to bylo v pořádku, protože bylo dvacet minut po půlnoci a nic nejezdilo. Voyles a dva agenti vyskočili ze zadního sedadla vozu a rychle kráčeli k přednímu vchodu. Voyles držel v ruce noviny. Pěstí zabušil na dveře.

Coal nespál. Seděl potmě v pracovně v pyžamu a koupacím plášti, takže Voyles měl opravdu radost, když ho spatřil.

"Pěkné pyžamo," řekl Voyles a obdivně se díval na pyžamové kalhoty.

Coal vyšel na malé betonové zápraží. Oba agenti se na ně dívali z úzkého chodníku. "Co tu, sakra, chcete?" zeptal se Coal pomalu.

"Jen jsem vám něco přinesl," řekl Voyles a strkal mu noviny před obličej. "Máte tam krásnou fotografii, hned vedle prezidenta, jak se objímá s Mattiecem. Víím, jak rád máte noviny, tak jsem si myslel, že bych vám jedny mohl přinést."

"Váš obličej v nich bude zítra," řekl Coal, jako kdyby už ten článek napsal.

Voyles mu hodil noviny k nohám a měl se k odchodu. "Mám nějaké pásky, Coale. Jak začnete lhát, veřejně vás odhalím."

Coal na něho zůstal koukat, ale neřekl nic.

Voyles už byl skoro na ulici. "Vrátím se za dva dny s obsílkou před velkou porotou," křičel. "Přijdu asi ve dvě hodiny ráno a osobně vám ji předám." Už seděl v autě. "Potom vám přinesu formální obvinění. V tu dobu už samozřejmě budete jen historií a prezident bude mít novou bandu idiotů, kteří mu budou říkat, co má dělat." Zmizel v limuzíně a ta rychle odjela.

Coal zvedl noviny a vešel dovnitř.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

Gray a Smith Keen seděli sami v zasedací místnosti a četli vytištěný článek. Gray už mnoho let nepocíťoval žádné zvláštní vzrušení z toho, že jeho článek je na první straně, ale tenhle byl přece jenom výjimečný. Nic většího tu ještě nebylo. Nahoře byly úhledně seřazené tváře: Mattiece v objetí s prezidentem, Coal, jak důležitě telefonuje na oficiální fotografii Bílého domu, Velman, sedící před podvýborem senátu, Verheek, usmívající se na kameru na fotografii poskytnuté FBI, Callahan z ročenky, Wakefield, vystřižený z ročenky právnické komory a Morgan na fotografii z videopásky. Paní Morganová souhlasila. Paypur, noční policejní reportér, jim před hodinou řekl o Wakefieldově smrti. Gray z toho měl špatný pocit. Ale nemohl si za to dávat vinu.

Začali se trousit dovnitř kolem třetí hodiny ráno. Krauthammer přinesl tučet koblih a čtyři z nich hned snědl, když obdivoval první stránku. Potom se objevil DeBasio. Řekl, že vůbec nespál. Feldman přišel svěží a vzrušený. V půl páté byla místnost plná. Běžely čtyři televize. CNN s tím přišla první a za pár minut začal přímý přenos od Bílého domu, který zatím neměl co říct. Ale Zikman udělá v sedm hodin prohlášení.

S výjimkou Wakefieldovy smrti nebylo zpočátku nic nového. Televizní vysílače přinášely střídavě záběry Bílého domu, Nejvyššího soudu a zpravodajských redakcí. Reportéři čekali u Hooverovy budovy, která zatím mlčela. Ukazovali fotografie z novin. Nemohli najít Velmana. Spekulovali o Mattieci. CNN ukazovala přímé záběry Morganova domu v Alexandrii, ale Morganův tchán vyháněl kameramany z pozemku. Reportér NBC stál před budovou, v níž měli kanceláře White a Blazevid, avšak neměl nic nového. A i když Darbyino jméno nebylo v článku uvedeno, nikdo nepochyboval o tom, že je autorkou zprávy o pelikánech. Hodně se o ní mluvilo.

V sedm hodin byla místnost nabitá a tichá. Všechny čtyři obrazovky byly stejné, byl na nich Zikman, který nervózně vyšel na pódium v tiskovém salonku Bílého domu. Byl unavený a přepadlý. Přečetl krátké prohlášení, v němž Bílý dům připouštěl, že dostal na volební kampaň peníze z několika kanálů, kontrolovaných Victorem Mattiecem, avšak důrazně popřel, že třeba i část z toho byly špinavé peníze. Prezident se setkal s Mattiecem jen jednou, a to byl ještě viceprezidentem. Nemluvil s ním od té doby, kdy byl zvolen prezidentem a v žádném případě ho nepovažuje za svého přítele. Bez ohledu na peníze. Na prezidentovu volební kampaň se šlo přes padesát milionů dolarů, se kterými prezident osobně nedisponoval. Na to měl výbory. Nikdo v Bílém domě se nepokoušel zasahovat do vyšetřování Victora Mattieca jako podezřelého a jakákoli opačná tvrzení jsou prostě nesprávná. Podle jejich omezených informací pan Mattiece už dlouho v této zemi nežije. Prezident uvítá rozsáhlé vyšetřování všech obvinění, vznesených ve Washington Postu, a pokud je pan Mattiece pachatelem těch ohavných činů, musí být postaven před soud. Toto je předběžné tiskové prohlášení. Bude následovat tisková konference. Zikman rychle spěchal z pódia.

Byl to velmi slabý výkon ustaraného tiskového mluvčího a Grayovi se ulevilo. Najednou se mezi tou spoustou lidí necítil dobře, potřeboval na vzduch. Za dveřmi potkal Smithe Keena.

"Pojďme se nasnídat," zašeptal.

"Jdeme."

"Potřebuji si také zaběhnout do svého bytu, jestli ti to nevadí. Už jsem tam nebyl čtyři dny."

Na Patnácté zastavili taxi a vychutnávali čerstvý podzimní vzduch, který proudil dovnitř otevřenými okénky.

"Kde je ta dívka?" zeptal se Keen.

"Nemám zdání. Naposledy jsem ji viděl asi před devíti hodinami v Atlantě. Řekla mi, že má namířeno na Kariby."

Keen se usmíval. "Předpokládám, že brzy budeš chtít dlouhou dovolenou."

"Jak jsi to uhádl?"

"Máme teď spoustu práce, Grayi. Teď právě jsme uprostřed výbuchu a brzy začnou na zem padat trosky. Jsi mužem dne, ale musíš dělat dál. Musíš ty trosky sbírat."

"Znám svou práci, Smithi."

"Já víím, ale máš v očích takový vzdálený pohled. Dělá mi to starosti."

"Jsi redaktor. Za starosti jsi placený."

Zastavili na rohu Pennsylvania Avenue. Před nimi se majestátně tyčil Bílý dům. Byl už skoro listopad a vítr honil po trávníku spadlé listy.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

Po osmi dnech sluníčka byla její plet' pěkně hnědá a vlasy začínaly dostávat svou přirozenou barvu. Snad si je nezničila. Chodila dlouhé kilometry nahoru a dolů po pláži a nejedla nic než grilované ryby a místní ovoce. V prvních dnech hodně spala, ale pak ji to unavilo.

První noc strávila v San Juanu, kde našla majitelku cestovní kanceláře, která dobře znala Panenské ostrovy. Našla ji malý pokojík v penzionu v městečku Charlotte Amalie, na ostrově St. Thomas. Darby toužila po spoustě lidí a rušné dopravě v úzkých uličkách, alespoň na pár dní. Charlotte Amalie bylo perfektní. Penzion stál na svahu kopce, čtyři ulice od přístavu, a její malý pokojík byl ve třetím patře. Na popraskaných oknech nebyly okenice ani záclony, ráno ji budilo slunce. Probudilo její smysly, které ji táhly k oknu a rozprostřely před ní pohled na majestátní přístav. Bylo to úchvatné. Na trpytí vodách tiše sedělo tucet výletních lodí všech velikostí. Táhly se v neuspořádaném útvaru téměř až k horizontu. V popředí, blízko mola, byl přístav poset stovkami plachetnic, které jako by nechtěly pustit do přístavu objemné turistické lodě. Voda pod plachetnicemi byla průzračná, měkce modrá a hladká jako sklo. Jemně se vinula kolem ostrova Hassel, tmavěla, až byla indigově modrá a nakonec, když se dotkla horizontu, fialová. Čáru, kde se voda stýkala s oblohou, označovala dokonalá řada kupovitých mraků.

Hodinky měla v zavazadle a neměla je nosit nejméně šest měsíců. Ale stejně se občas podívala na zápěstí. Trhnutím otevřela okno. Ulicemi se nesly zvuky obchodní čtvrti. Dovnitř proudilo teplo jako v sauně.

První den stála hodinu u toho malého okna a dívala se, jak se přístav probouzí k životu. Nikde nebyl žádný spěch. Přístav se probouzel pomalu, nejprve zvolna postupovaly vodou velké lodě, potom se ozvaly tiché hlasy z palub plachetnic. První člověk, kterého spatřila na palubě člunu, skočil do vody, aby si po ránu zaplavil.

Snadno si tady zvykne. Její pokoj byl malý, ale čistý. Nebyla v něm klimatizace, ale větrák fungoval a nebylo to nepříjemné. Voda tekla skoro pořád. Rozhodla se zůstat tu několik dní, možná týden. Penzion byl jednou z desítek budov, namačkaných na sebe v úzkých uličkách vedoucích dolů k přístavu. Pro tuto chvíli se jí líbilo bezpečí davů a uliček. Když něco potřebovala, mohla jít ven a koupit si to. Ostrov St. Thomas byl známý tím, že se tam dobře nakupuje a Darby měla radost, že si může kupovat šaty a nechat si je.

Byly tu i přepychovější pokoje, ale tohle zatím stačí. Když odjížděla ze San Juanu, přísahala, že se přestane ohlížet. V Miami četla noviny a na letišti se dívala na ten bláznivec na televizní obrazovce. Věděla, že Mattie zmizel. Jestli ji teď ještě sledují, je to jen z pomsty. A jestliže ji najdou po její křivolaké cestě sem, pak to nejsou lidé a ona se jich nikdy nezbaví.

Věřila, že tu nejsou. První dva dny se držela blízko svého pokoje, neodvažovala se daleko. Nákupní centrum bylo jen pár kroků od penzionu. Bylo jen čtyři bloky dlouhé a dva bloky široké, ale bylo to bludiště stovek malých, jedinečných krámků, kde se prodávalo všechno možné. Chodníky a uličky byly přeplněné Američany z výletních lodí. Byla jen další turistkou v širokém slaměném klobouku a pestré barevných šortkách.

Koupila si svůj první román za půl druhého roku a dva dny ho četla na malé posteli pod tiše šumícím stropním větrákem. Přísahala, že až do svých padesátin nepřečte nic o právu. Nejméně jednou za hodinu šla k oknu a pozorovala přístav. Jednou napočítala dvacet výletních lodí čekajících na přistání.

Pokoj posloužil svému účelu. Trávila čas s Thomasem, plakala a byla rozhodnutá, že je to naposled. Chtěla zanechat pocit viny a bolesti v tomto maličkém koutku Charlotte Amalie a odejít s hezkými vzpomínkami a čistým svědomím. Nebylo to tak těžké, jak si to představovala. Po třech dnech už neplakala. Jenom jednou hodila knížkou.

Čtvrtý den ráno sbalila svá nová zavazadla a jela trajektem do Cruz Bay na ostrově St. John, vzdáleného dvacet minut cesty. Vzala si taxík a jela po North Shore Road. Okénka auta byla stažená a na zadní sedadlo foukal vítr. Hudba byla rytmickou směsí blues a reggae. Taxikář poklepával na volant a zpíval si podle rádia. Darby poklepávala nohou a zavřela oči před větrem. Bylo to omamující.

Sjel ze silnice u zálivu Maho a jel pomalu k vodě. Vybrala si toto místo ze stovky ostrovů proto, že sem ještě nedorazil rozvoj turistického průmyslu. V tomto zájivu povolili postavit jen několik plážových domků a chatek. Řidič zastavil u úzké, stromy lemované cesty, a ona zaplatila.

Dům byl téměř v bodě, kde se hora stýkala s mořem. Architektura byla čistě karibská - bílé dřevěné stěny a červená tašková střecha. Dům byl postaven na svahu, aby z něj byl pěkný výhled. Šla dolů krátkou pěšinou z cesty a pak nahoru po schodech k domu. Byl přízemní, se dvěma ložnicemi a verandou vedoucí k moři. Stál dvě stě dolarů týdně a ona si ho pronajala na měsíc.

Položila zavazadla na podlahu pokojíku a šla na verandu. Deset metrů pod ní začínala pláž. Vlny tiše narážely na břeh. V zálivu, který byl ze třech stran uzavřen horami, nehnutě stály dvě plachetnice. Mezi plachetnicemi se bez cíle pohyboval gumový vor plný cákajících dětí.

Nejbližší obydlí bylo dole na pobřeží. Sotva mohla nad stromy rozeznat jeho střechu. V písku odpočívalo několik těl. Rychle se převlékla do maličkých bikinek a šla do vody.

Byla už skoro tma, když u cestičky konečně zastavilo taxi. Vystoupil, zaplatil a díval se na světla, když se taxík před ním obrátil a zmizel. Měl jen jedno zavazadlo a šel pomalu po cestičce k domu, který nebyl zamčený. Bylo rozsvíceno. Našel ji na verandě. Popíjela chlazený nápoj a vypadala se svou do bronzova opálenou pletí jako domorodka.

Čekala na něho, a to bylo hrozně důležité. Nechtěl, aby s ním zacházela jako s hostem. Její obličej se okamžitě rozzářil úsměvem. Postavila nápoj na stůl.

Dlouho se na verandě líbali.

"Jdeš pozdě," řekla, když se drželi v náručí.

"Tohle není zrovna místo, které by člověk snadno našel," řekl Gray. Hladil jí záda, která byla nahá až k pasu, kde

začínala dlouhá sukně, která jí zakrývala nohy. Ty uvidí později.

"Není tu krásně?" řekla a dívala se na záliv.

"Je tu nádherně," řekl. Stál za ní a dívali se spolu, jak na moře pomalu vyplouvá plachetnice. Držel ji za ramena. "Ty jsi krásná."

"Pojď se projít."

Rychle se převlékl do šortek. Čekala na něho u vody. Vzali se za ruce a pomalu šli.

"Ty nohy potřebují slunce," řekla.

"Jsou trochu bílé, co?" řekl.

Ano, pomyslela si. Jsou velmi bílé, ale nejsou špatné. To vůbec ne. Břicho má ploché. Když tu s ní zůstane týden, bude vypadat jako plavčík. Nohama se cákali ve vodě.

"Odjel jsi brzy."

"Unavovalo mě to. Od té velké události jsem psal každý den jeden článek, ale chtěli pořád víc. Keen chtěl jedno, Feldman zas něco jiného, takže jsem nakonec pracoval osmnáct hodin denně. Včera jsem jim dal sbohem."

"Nečetla jsem noviny už týden," řekla.

"Coal odstoupil. Obětovali ho, ale asi těžko na něho podají žalobu. Nemyslím si, že prezident toho měl moc na svědomí. Je jenom hloupý a s tím se nedá nic dělat. Četla jsi o Wakefieldovi?"

"Ano."

"Na Velmana, Schwabeho a Einsteina byla podána žaloba, ale Velmana nemohou najít. Samozřejmě byla podána žaloba na Mattieca, spolu se čtyřmi z jeho lidí. Později toho bude víc. Před několika dny mi došlo, že v Bílém domě se toho ani tak moc nepokoušeli zatajovat, a tak mi došel dech. Myslím, že to zmařilo prezidentovy naděje na znovuzvolení, ale není to zločinec. V městě je blázinec."

Šli tiše. Tma byla čím dál hustší. Už toho slyšela dost a on už toho měl plné zuby. Na obloze byl srpek měsíce, který se odrážel v klidné vodě. Objala ho kolem pasu a on ji přitiskl k sobě. Byli na písku, venku z vody. Dům byl skoro kilometr za nimi.

"Stýskalo se mi po tobě," řekla.

Zhluboka se nadechl, ale nic neřekl.

"Jak dlouho tu zůstaneš?" zeptala se.

"Nevím. Pár týdnů. Možná rok. To záleží na tobě."

"Co takhle měsíc?"

"To by šlo."

Usmála se na něho a jemu se podlomila kolena. Dívala se na záliv, na odraz měsíce uprostřed, na pomalu se pohybující plachetnici. "Budeme to brát po měsících, chceš, Grayi?"

"Výborně."